DİJİTAL KÜTÜPHANE KANALI

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

https://rantey.org

Yedek ve Duyuru Kanallarımız
Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

• Telegram: https://t.me/birkitapbir

• WhatsApp Kanalımız : https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4IvMoc0Y

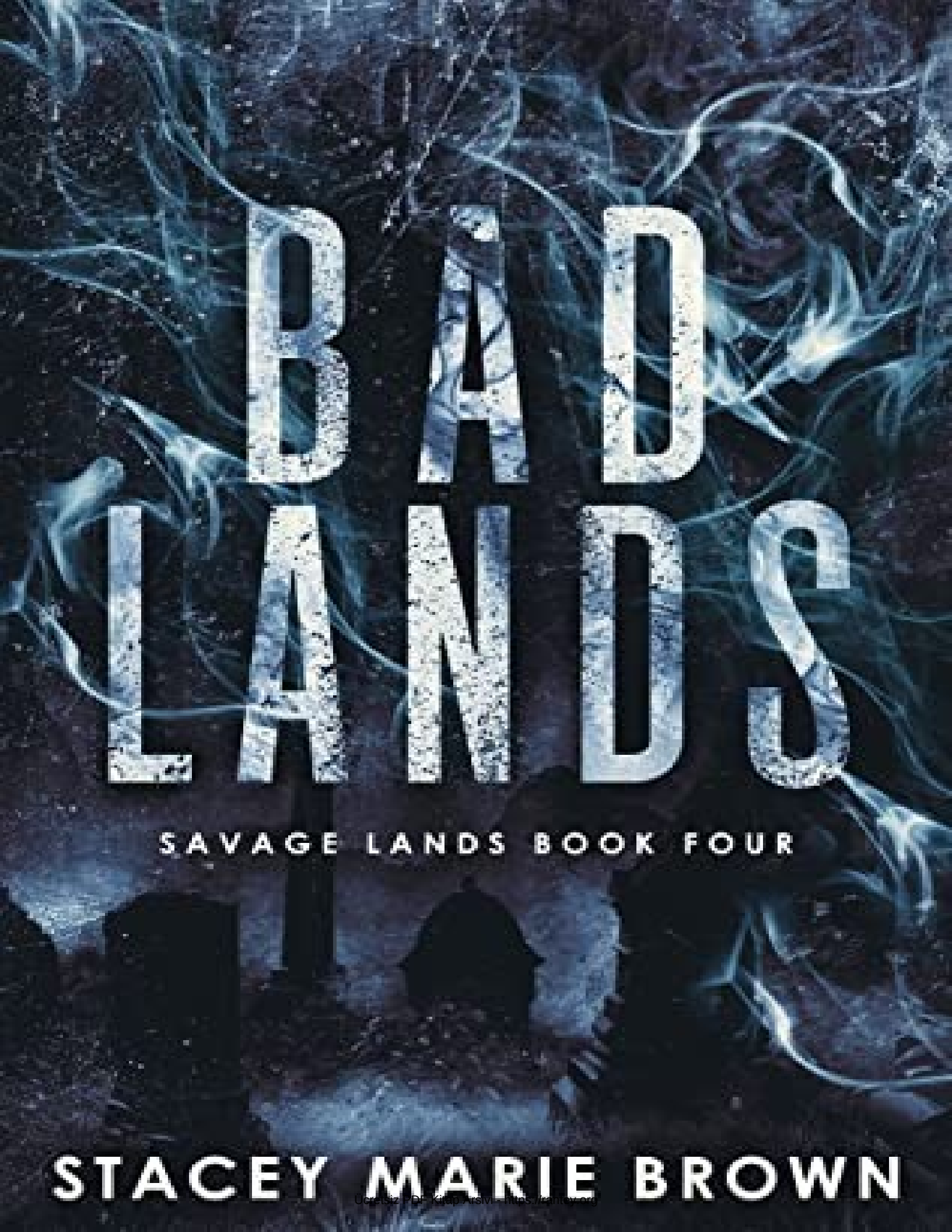

BAD LANDS

SAVAGE LANDS BOOK FOUR

STACEY MARIE BROWN

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - https://rantev.org

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
https://t.me/cevirigiller

Sohbet Grubumuz
https://t.me/cevirigillersohbet

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1

Kitap İstekleri Kanalımız
https://t.me/cevirikitapistekleri

Not:
PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

BAD LANDS

SAVAGE-ŁANDS BOOK FOUR

STACEY MARIE B R ûWN

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Kötü Topraklar, Telif Hakkı © 2021 Stacey Marie Brown tarafından

Tüm hakları saklıdır. Bu yayının hiçbir bölümü, eleştirel incelemelerde yer alan kısa alıntılar ve telif hakkı yasasının izin verdiği diğer bazı ticari olmayan kullanımlar dışında, yayıncının önceden yazılı izni olmaksızın fotokopi, kayıt veya diğer elektronik veya mekanik yöntemler de dahil olmak üzere herhangi bir biçimde veya herhangi bir yolla çoğaltılamaz, dağıtılamaz veya iletilemez.

Bu kitap bir kurgu eseridir. Tüm isimler, karakterler, yerler ve olaylar yazarların hayal gücünün ürünüdür. Gerçek kişiler, nesneler, yaşayan ya da ölmüş kişiler, yerler ya da olaylarla olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

Tüm hakları saklıdır. Tarafından yayınlanmıştır: Twisted Fairy Publishing Inc. Düzenleyen: Judi Fennell (www.formatting4U.com)
Kapak Yazarı: Jay Aheer (www.simp ly definedart.com)
Mo Siren's Call Author Services (thescarletsiren.com) tarafından düzenlenmiştir ve Emily Morgan . Guardian Şehir Yaratıcı, LLC. (http://www.emilyrosemorgan.com)

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

AYRICA YAZAR: STACEY MARIE BROWN

Çağdaş Romantik

Diri Diri Gömüldüler

Körleşen Aşk Serisi
Paramparça Aşk (#1)
Pezzi di me (Paramparça Aşk)-İtalyan
Kırık Aşk (#2)
Çarpık Aşk (#3)

Şanssızlar
(Má Sorte-Portekizce)

Royal Saat Serisi
Kraliyet Nöbeti (#1)
Kraliyet Komutanlığı (#2)

Kendini Beğenmiş ***Piç***

Paranormal Romantizm

Karanlık Serisi
Işığın Karanlığı (#1) *(L'oscurita*
Della Luce-İtalyanca)
Karanlıktaki Ateş (#2)
Karanlıktaki Canavar (Bir Elighan Dragen Romanı)
Karanlığın Sakinleri (#3)
Karanlığın Ötesindeki *Kan* (#4)
Batı (Bir Karanlık Serisi
Romanı)

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Koleksiyoner Serisi
Korlar İçindeki Şehir (#1)
Aradaki Engel (#2)
Uçurumun Ötesinde (#3)
Yanan Küllerden (#4)

Hafiflik Destanı
Işık Tacı (#1)
Hafiflik Düşerken (#2)
Kralın Düşüşü (#3) *Közden Yükseliş (*#4)

Bir Kış Diyarı Masalı
Deliliğe İniş (#1) Delilikten
Yükseliş (#2) Deliliğindeki
Güzellik (#3) Deliliğindeki
Canavar (#4)

Vahşi Topraklar Serisi
Vahşi Topraklar (#1)
Vahşi Topraklar (#2)
Ölü Topraklar (#3)

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

İçindekiler

Bölüm 1 Bölüm 2 Bölüm 3 Bölüm 4 Bölüm 5 Bölüm 6 Bölüm 7 Bölüm 8 Bölüm 9 Bölüm 10 Bölüm 11 Bölüm 12 Bölüm 13 Bölüm 14 Bölüm 15 Bölüm 16 Bölüm 17 Bölüm 18 Bölüm 19 Bölüm 20 Bölüm 21 Bölüm 22 Bölüm 23 Bölüm 24 Bölüm 25 Bölüm 26 Bölüm 27 Yazar Hakkında Teşekkür

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

**Bana isim takan herkes için,
Jason Momoa ile senin
küfürlerinde
yıkanıyorum.**

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Kötü Topraklar

Uzaktan gece yarısının son çanının çaldığını duydum.

Göz kapaklarımın ardında bir patlama oldu, nektardan fışkırarak hala havada olan yoğun büyüye karıştı. Elektrik boğazımdan yukarı ve damarlarımdan aşağı kavruldu, ardındaki her şeyi yaktı. Enerji omurgamda dalgalandı, nektarın gücü içimde güçlendi.

Kelimeleri söylemedi ama bana ne olduğumu
söyledi. Ben hem hiçbir şey hem de her şeydim.
Yaşam ve ölüm arasındaki köprü.
Aradaki.
Ben *Gri'*ydim.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Bölüm 1

Büyünün hafif tatlılığı burnumu yaktı, çürümenin tadı dilimi kaplarken hayat damarlarımdan fırladı ve ardında kömürleşmiş izler bıraktı. Şimşek gökyüzünü parçaladı, yuvarlandı ve bedenimi elektrikle deldi.

Kulaklarımda çıtırdadı ve acı çığlıkları gece yarısı çanının çalmasıyla birlikte gecede yankılandı.

Gölge elim Scorpion'un bağlantısı aracılığıyla kilometrelerce ötedeki amcamın göğsünün üzerinde dururken nektar gerçek elimde titreşiyordu. Güç beni tüketti. Hükmediyordu. Beni öylesine derinden deliyordu ki, içim yanarak küle dönüşüyordu sanki.

Nektar benimle tekrar birleşmek için yıllardır bekliyordu. Aşırı hevesliydi ve serbest bırakılmak için can atıyordu.

Çok tanıdıktı, kemiklerime işliyordu ama aynı zamanda çok yabancıydı, hiç bilmediğim ve ilk kez tanıştığım bir ikiz gibiydi. Garipti. Yeni doğmuş bir bebek gibi tökezliyordum, onu nasıl kontrol edeceğimi ya da ne yaptığını bilmiyordum. Yüzeye çıkan tek şey duygularımdı ve odağımı Andris Amca'ya yönlendiriyordu.

Cesedi enkazın altında ezilmiş halde yatıyordu, kanı molozların üzerine bulaşmıştı. Küçük yeraltı üssü şimdi harabeye dönmüştü ve düzinelerce başka ceset etrafa saçılmıştı. Ruhlarının ağladığını, kafalarının karıştığını ve ölümden korktuklarını hissedebiliyordum. Ama sadece bir tanesi dikkatimi çekti, kederime ve korkuma dokundu. Andris benim ailemdi. Beni korudu, sevdi ve büyürken yanımda oldu. Kanlı amcam Mykel bile aynı şeyi iddia edemezdi.

Onu kaybetmeyeceğim.

"Nagybácsi... Lütfen beni bırakma." Maddox ve Wesley Andris'e ulaşıp onu enkazdan çıkarmaya çalışırken, bu yakarış içimde fokurduyor, kollarımdan aşağı panik akıyordu. Onlara göre o çoktan

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Öldüler. Beni duyamıyor ya da göremiyorlardı ama içgüdülerim kemiklerime işliyor, Akrep'le olan bağlantımı zorluyordu.

Rüzgâr esti, saçlarımı savurdu ve cildime enerji saçtı.

Sahiplenici bir hırıltı dişlerimin arasından fırladı. *"Ona dokunma!"*

Benden beyaz ışık fışkırdı.

Warwick'ten kopan bir kükreme kaleyi çevreleyen kalın gece havasında yankılanırken, Scorpion gölgemin yanında böğürdü, her biri bağlantının cızırdadığını ve kabardığını hissetti. Şimşek gökyüzündeki dansına devam ediyor, vahşice çarpıyordu. Rüzgâr bir kanal gibi içimde tünel açtı.

Yaktı.

Parçaladı.

Andris'in gözleri fal taşı gibi açıldı, kalbi küt küt atmaya başladı ve avucumda titreşmeye başladı. Onu ölümün pençesinden kurtarırken vücudu sert bir çığlıkla sarsıldı.

Etrafını saran grup, öldüğünden emin oldukları insan onlara şaşkın gözlerle bakarken bir çığlıkla geri çekildi.

Bir anlık bir şeydi. Aramızdaki fiziksel mesafenin önemli olmadığı, zamanda asılı kalmış bir an. Onunla aynı odadaydım, kilometrelerce ötede, kutsal fae topraklarındaki yıkık dökük bir kalede değil.

Amcam başını çevirdi ve gözleri benimkileri buldu. Tam bana baktı. Ben.

Sonra etrafımdaki ışık kesildi. Karanlık bacaklarımı yakaladı,
beni geri çekti. Karanlık beni yutarken, acı varlığımın her zerresine yayıldı. Ağzım çığlık atmak için açıldı ama onun yerine Warwick'in kükremesi gecenin içinde gürledi ve Scorpion adımı haykırdı.

Warwick! Ona uzandım ama bilinç parmaklarımın arasından kayıp karanlığa düşmeme izin verdi

Kalıntılarımdan geriye kalanları yiyip bitiriyor ve

dağlıyordu. Kavurdu.

Yok etti.

Sihir bedenimden koptu ve ardında kaslarımı zonklatan, sinirlerimi kemiren şiddetli bir acı bıraktı. Göz kapaklarım dalgalandı ve ciğerlerimi çeken sığ nefesler beni olduğum yere kilitledi, azap içinde donup kaldım.

Safrayı yuttum, tekrar yükselmesini engellemeye çalıştım, yavaş yavaş etrafımın farkına vardım. Kendimin.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Ellerimin ve dizlerimin üzerinde ürperdim, acı o kadar derindi ki, vücudum içgüdüsel olarak beni uyuşturmaya çalıştı, beynimin acısının gerçek derinliklerini anlamasına izin vermemek için.

Soğuk hava ısınmış tenimi yakıyor, sessizlik kulaklarımda çınlıyordu. Bir cırcır böceği ya da aşağıdaki nehirden gelen su sesi bile yoktu. Ölü sessizliği.

Göz kapaklarımı yavaşça açıp ellerime baktım, ufalanan kaldırım taşları avuç içlerimi çukurlaştırıyordu. Tamamen Yüksek Şato'ya geri dönmüştüm. Etrafımdaki figürleri hissediyordum ama hissettiğim acının ötesinde kalbimde çarpan boşluk hâlâ derindeydi.

Bir sorun vardı.

Dudaklarımı yalayarak başımı kaldırdım ve tam arkamda diz çökmüş iri bir figürle karşılaştım.

Warwick nefes alıp veriyordu, yüzünden ter damlıyordu. Yüz ifadesi taş gibiydi ama su rengi gözleri sanki bir şey anlatmaya çalışıyormuş gibi benimkileri arıyordu. İçimde bir şeyler kasıldı ama eğer öyleyse bile hiçbir şey hissedemiyor ya da duyamıyordum.

Onun delici bakışlarından uzaklaştığımda Ash, Kek ve Lukas'ın orada durduğunu gördüm; yüzleri dehşet, korku ve şaşkınlıktan oluşan bir maskeye dönüşmüştü.

Kek'in bakışları önümdeki gruba yöneldi, dudakları aralandı, gözleri büyüdü. Verdiği yanıt kafamı tekrar yedi büyücüye çevirdi. Yüzleri hâlâ kukuletaları tarafından gizlenmişti, kumaşın altındaki karanlığı yakalıyorlardı ama liderlerinin arkasındaki altısının hareket edişini, ellerini huşu içinde kaldırışlarını izledim.

Dehşet ciğerlerime doldu.

Elleri hâlâ ince ve kemikliydi ama artık etle doluydu. Ölü Çağıranlar iskelet değildi, ama vücutları o kadar solgun, sıska ve mumya gibiydi ki neredeyse öyle görünebilirlerdi. Kendilerini güçlü ve kudretli tutmak için ölü ruhlarla ziyafet çekmeleri gerekiyordu - arada kalanların hükümdarları.

Lider hariç hepsi kukuletalarını başlarından kaldırdı.

Ayağa fırlarken boğazımdan gırtlaktan gelen bir ses yırtıldı. Ayağa kalkarken Warwick'e çarptım. Bir eliyle silahını kavrarken, diğer eliyle de kalçamı korumaya çalışıyordu.

"Lanet olsun." Lukas duraksadı, geri çekildi ve silahını onlara doğrulttu.

Kanım o kadar çok pompalandı ki kulaklarım sadece nabzımın yankısını duydu.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Uzun ve kısa boylu, açık ve koyu tenli, yüzleri ayırt edilebilirdi. Neredeyse insan. Bir deri bir kemik ama *canlı*.

"Ne oluyor lan?" Warwick homurdandı ve beni kendine daha sıkı çekti.

Lider, kapüşonu yüzünü gizleyen ellerine baktı ve avuçlarını şaşkınlıkla evirip çevirdi.

"Anlamıyorum." Kek'in dudakları şokla aralanmıştı, bu onda daha önce hiç görmediğim bir ifadeydi ve beni tedirgin etmişti. "Az önce ne oldu öyle?"

"Bunu o yaptı." Liderin sesi sanki konuşmaya alışık değilmiş gibi yumuşak ve kırık çıktı.

Bildiğim kadarıyla büyücüler konuşmazdı.

Sıska parmaklarının kapüşonuna uzanışını izlerken başım ona doğru döndü. Kuru ve cansız olan koyu renk saçları şimdi parlak ay ışığında parlıyordu. Ay ışığı soluk teninden ve koyu renk gözlerinden yansıyarak yavaşça büyük kapüşonu başından çekti.

"Hayır..." Başım sarsıldı ve Warwick'e daha sert bir şekilde çarptım. Panik ve dehşet duygularımı köreltip başımı döndürürken, bacaklarım aşağı inerken beni daha sıkı tuttu. Hiçbir yolu yoktu. Bu mümkün değildi.

Kadın bana baktı, dili kuru ve çatlak dudaklarının üzerinde kayarak ağzını açtı.

"Sendin, Brexley."

Tüm dünyam o anda tersine döndü. Bildiğim ya da anladığım her şey ayaklarımın altında parçalandı.

Savaş alanındaki imgelemde gördüğüm kadına kıyasla hasta ve zayıf olan bu yüz, resimde bütün gün baktığım yüzün aynısıydı. Hâlâ arka cebimde olan.

Eabha.

"Anne?" Ses tellerim kendi etrafında dönerek sesimi zar zor duyulabilir hale getirdi.

Sanki yabancı bir kelime söylemişim gibi başını eğdi. Ona daha *önce hiç takılmamış* bir lakap, çünkü ben ona hiç böyle hitap etme fırsatı bulamamıştım.

Boğazından bir uğultu çıkararak bana yaklaştı, çıplak ayak parmakları botlarıma çarptı. Hareket edemiyor ya da nefes alamıyordum. Warwick'in beni tutuşunu zar zor hissediyordum. Vücudum onun yakınlığı karşısında sarsıldı, bunun bir rüya olabileceği ya da gerçek olduğu düşünceleri arasında sıkışıp kaldım. Her iki senaryo da dehşet vericiydi. Yirmi yıldır ölü olduğunu sandığım annem yaşıyordu.

Sayılır.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

O bir büyücüydü. Hepsi öyleydi, o halde nasıl oluyor da damarlarında kan dolaşarak karşımda duruyordu?

"Bu nasıl mümkün olabilir?" Bakışlarım onun üzerinde geziniyor, her santimetresini içime çekiyordu. Benden biraz daha kısaydı ama benzer koyu renk saçları beline kadar iniyordu ve benimkilerle aynı siyah gözbebekleri bana bakıyordu.

Solmuş olsa bile annem çok güzeldi. Büyürken onu kafamda pek çok kez hayal etmiştim, nasıl göründüğünü, konuştuğunu ve hareket ettiğini. Hiçbiri gerçeğine yaklaşamadı.

"Senin yüzünden." Sesi beklediğimden daha derindi, lirikti. İrlanda aksanının bir damlası yumuşak bir şekilde sesine karışıyordu.

"Ben mi? Bu da ne demek?"

Kutuya tekrar baktı, dikkatimi kutuya çekti, nektarın artık donuk ve grimsi olduğunu fark etti. Daha önce gördüğüm nabız ve hayat sönmüştü. "Onun seni hissettiği gibi sen de onu hissediyorsun. O senin bir parçan. Sihirle örülmüş. Yaşamın özüdür."

"Yaşamın özü mü?" Ben de

yineledim. "Senin hayatın."

"Ne demek istediğinizi anlamıyorum." Gözlerimi kırpıştırdım, madde yığınına bakıyordum. "Onu ben mi kırdım?"

"Bilmiyorum." Ağzını nasıl hareket ettireceğinden emin değil gibiydi; konuşması yavaş ve bozuktu. "Bizi geri getirmek için çok fazla güç kullandın." Arkasındaki gruba işaret etti, gözleri temkinli bir hayranlıkla bana bakıyordu.

"Seni geri getirmek mi?" Tekrarladım, bakışlarım onun etrafında duran, hâlâ huşu içinde kendilerine bakan ve dokunan tüm figürlere kaydı.

Bunu ben mi yaptım? Gücüm onları geri mi getirdi?

"Nasıl?" Gerçi ben zaten biliyordum. Andris'i hayata döndürdüğümde kullandığım gücün aynısıydı. Nektara dokunduğumda sahip olduğum güç çok büyüktü ve onu nasıl kullanacağıma dair hiçbir fikrim yoktu. Yedi büyücüyü geri getirirken aslında orada olmadığım halde birini ölümün elinden çekip almıştım.

Ne. Ne? Sikeyim mi?

Gözlerim bana yabancı olan anneme kaydı, ona nasıl tepki vereceğimden emin değildim. Bana dokunmamış ya da sarılmak için hareket etmemişti, ben de etmedim.

"Ona çok benziyorsun." Ses tonunun şefkatli olmasını, benim gibi üstesinden gelmesini bekliyordum ama çekingendi. Kopuktu. "Sen daha çok

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Hayal edebileceğimden çok daha güzel," dedi sakin bir sesle. "Güçlü. Vahşi. Baban seni iyi yetiştirmiş."

Babamdan bahsedilince sertçe içime çektim. Onu biliyor muydu? Ona ne olmuştu? Koordinatları bu yüzden mi buraya bırakmıştı?

"İpuçlarını buldum. Ama gözler beni izliyor. Her zaman izliyorlar." "Şimdi anlıyorum..."

Bunu mu demek istedi?

"Babam biliyor muydu? Seni buldu mu?" Fısıldadım, gözyaşlarım kapaklarımın arkasını yakıyordu, içimde yuvarlanan acı ve mide bulantısını görmezden gelmeye çalışıyordum.

"Evet." Başını eğdi. Dudaklarında bir anı canlanmış gibi titrek bir gülümseme belirdi ama bu hareket ağzına yabancı gelmişti. Çabucak soldu. "Ölmeden önce meclisimizi keşfetti."

"Daha önce senin ne olduğunu bilmiyordu, değil

mi?" Alnında bir parça utanç belirdi. "Hayır."

Ağlamamaya çalışarak dudaklarımı birbirine bitiştirdim. Babam, hayatının aşkının ona kim olduğu konusunda yalan söylediğini ve onca zaman ondan sadece kilometrelerce uzakta olduğunu öğrendiğinde ne büyük bir kalp kırıklığı ve yıkım hissetmiş olmalıydı.

"Onunla konuştun mu?" Ash'in ses tonu şaşkınlıkla yükselmişti. "Ölü çağıranlar konuşmaz. Klanların birbirleriyle bir bağlantı aracılığıyla iletişim kurduğu söylenir."

Sözleri sistemime bir elektrik şoku gönderdi. Bir

bağlantı aracılığıyla.

Vay anasını...

Başım Warwick'e döndü, onun gözleri de aynı merakla doluydu.

Sanki eller boğazıma sarılmış gibi, hava ciğerlerime sıkışmaya çalıştı, anlayış bir sopa gibi kafama vurdu. Bu yüzden mi Warwick ve Scorpion'la yapabiliyordum? Onlar benim klanım mı?

Nefes almakta zorlanıyordum, korku omurgamda bir aşağı bir yukarı dolaşıyordu. "Ben... ben bir büyücü müyüm?" Mırıldandım, bulantı boğazımın arkasına tırmanıyordu.

Eabha omuzlarını geriye itti, hareketleri sertti.

"Necromancer bir varlık ırkı değildir. Bu bir lanettir." Grup annemin arkasına geçti. "Druidizm ve Wicca arasında henüz bir fark olmadığı zamanlardan kalma bir lanet. Bir zamanlar hepimiz cadıydık, ama Fae tanrıları bu cadılardan bazılarını kayırdı, onlara gerçek büyü bahşetti. Yüzyıllar sonra,

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Bazı klanlar artık Fae kral ve kraliçelerine bağlı köleler olmak istemiyordu. Reddettiler ve bunun için cezalandırıldılar. Öldüklerinde, sonsuza dek yeryüzünde yürüyeceklerdi - arafta işkence göreceklerdi - canlı değillerdi ama ölü de değillerdi. Boşluktan başka bir şey hissetmezler, hep açtırlar ve asla tatmin olmazlar." Avuçlarını göğsünün üzerine koydu. "Ama ben hissediyorum..."

"Ne?" Fısıldadım.

"Hayat." Ellerini bıraktı. "Artık havayı koklayabiliyorum, yüzümde serin esintiyi hissedebiliyorum, canım gerçek yemek istiyor." Gözleri yaşardı. "Hepsi senin sayende."

Yaptığım şeyin -yapabileceklerimin- şoku her şeyi garip bir bulanıklık içinde tutuyordu.

"Ölü çağıranlar insanları hayata döndürebilir mi?" Sorumu anneme yöneltmeden önce etrafımdaki arkadaşlarıma baktım. "Ben sadece iskeletleri canlandırabildiklerini sanıyordum." Sözlerimin sonunda gözlerim arkalarındaki gölgelere kaydı. Tüm iskeletler bir yığın halinde yerde yatıyordu, artık büyücülerin esaretinde değillerdi.

"Yapamayız." Eabha uzun bir süre beni izledi. "Yaptığın şey..." Yüzünde bir gurur ve rahatlama ifadesi belirdi. "Sen bizden biri değilsin."

Boğazımda bir hıçkırık düğümlendi. "O zaman ben neyim?"

"Bilmiyorum. Benden, babandan ve doğduğun koşullardan gelen özelliklere sahip olabilirsin ama sen tamamen eşsizsin. Senden önce gelen ne bir isim, ne bir ırk, ne de başka biri var. Ne olduğunuza karar veren sizsiniz."

"Anlamıyorum." Zihnimi bir şey sıyırdı, nektara dokunduğum bir an. İçimde bir bağışlanma ve güç hissettim, bir isim, ama hatırlayamadım, gölgelerin hemen ötesinde kalan şeye ulaşamadım.

"Zamanla olacak." Uzandı, eli benimkini sıyırdı, hıçkırığı dilime doğru zorladı. Parmakları kemik gibiydi ama tenime bir sıcaklık yayılmıştı.

Annem gerçekten buradaydı. Yaşıyormuş.

"Gel." Elimi tuttu ve beni diğer altı büyücüye doğru çekti.

Grubum benimle birlikte sarsıldı, Ash ve Warwick beni korumak için hemen öne çıktılar.

Eabha durakladı ve Warwick'e baktı. "Kim olduğunu biliyorum." Onu inceledi. "Büyük efsane... *Kurt.*"

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Ünümün benden önce gelmesine sevindim." Dişlerini gösterdi. "O zaman neler yapabileceğimi biliyorsun."

"Aramızda yürüdün Kurt. Karanlığa dokunan ama aynı zamanda ışığa çekilen bir ölüm gölgesi." Annemin gözleri bana kaydı. "Buna bağlıydı."

Warwick homurdanarak ona doğru yaklaştı.

"Warwick, dur." Ona ulaşmaya çalıştım ama sesim kafamın içinde yankılandı ve hiçbir yere gitmedi.

"Hey." Warwick'in omzuna dokundum ve etrafından dolaşmaya çalıştım. Bir şeyler ters gidiyordu. Kayıp.

Kaşlarım çatıldı, yanından geçerken bakışlarım ona kaydı. Beni engelliyor muydu?

Yüz ifadesi benimkini yansıttı ve midemde bir düğüm oluştu.

"Brexley." Annemin sesi beni kendimden uzaklaştırdı ve onu itmeme neden oldu.

ve ona odaklanın. "Seni ailenle tanıştırmak istiyorum. Morgan Teyzenle tanış."

Kirli ve tel tel kızıl kahverengi saçları olan bir kadın öne çıktı. Teni solgundu ama yirmi yıl öncesinden hatırladığım aynı çarpıcı yüzdü. İmgelemimden hatırladığım kadındı bu.

"Sen olduğuna inanamıyorum." Kollarını beceriksizce bana doladı, gülümsemeye çalışırken ağzı titriyordu. Ama kahverengi gözleri hayranlıkla parlıyordu. "Çok güzelsin."

"Teşekkür ederim." Benim de gözlerim yaşlarla doldu.

Bir teyzem vardı. Aile benzerliğini görebildiğim biri. Ne Morgan ne de annem öldükleri geceden bu yana bir gün bile yaşlanmamışlardı, bu da onları gerçek yaşlarından çok kız kardeşlerim gibi gösteriyordu.

"Kuzenin Liam," diye devam etti annem, Morgan'ınki gibi yeşil gözleri ve kızıl kahverengi saçları olan uzun boylu bir adamı işaret ederek. Bana sabit bir bakışla baktı.

Eabha diğerlerini işaret etti ve ben de onun elini takip ederek her birini selamlamak için başımı salladım. "Bu Sam." Uzun boylu, fit, yontulmuş elmacık kemikleri, güzel siyah teni ve karamel gözleri vardı. "Roan." Beyaz, çilli tenli, kısa boylu, tıknaz, sarı saçlı ve ela gözlü. "Breena." Sam'le aynı çarpıcı özelliklere sahipti, ikiz olmasalar bile akraba olup olmadıklarını merak ettim. "Ve Rory." Solgun, minyon, kahverengi saçlı, kocaman mavi gözlü.

"Bu benim meclisim." Annem bana baktı. "Senin ailen."

Derilerinin, saçlarının ya da gözlerinin rengi önemli değildi. Coven aileydi.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Benim ailem. Benimle kan bağı olanlardan başka teyzelerim ve amcalarım da vardı. Akrabalarım olduğunu bilmeden yalnız büyümüştüm.

"Buna inanamıyorum." Başımı salladım. "Bunca zamandır burada mıydın?"

"Evet." Doğrudan. Sadede gel.

"Yani, babam buraya gelebildi mi? Gerçekte ne olduğun hakkında bir şey biliyor muydu?"

Eabha'nın ağzı sıkıştı. "Hayır," dedi sessizce. "Söylemedi. Ona cadı olduğumu, ailemi ya da laneti hiç söylemedim."

Devam etmesini bekledim.

"Babanı çok seviyordum ama ondan çok şey sakladım. Bu daha güvenliydi."

"Daha güvenli mi?" İtirafı kafamı karıştırmıştı. "Neden daha güvenli? Cadılar insan değil mi?" Şüphe sorgumu renklendirdi. Benim yetişme tarzıma göre, insanlar hâlâ katı toplumsal normlara sahipti. Bir fabrika işçisi ile bir elit karıştığında küçümsenebilirlerdi, ama insan insana bir ilişki olduğu için isteksizce kabul edilirdi.

Cadılar, sanatçılar veya toplumun kurallarına uymayan herkes HDF'de hoş karşılanmazdı, ancak bir melez veya fae ile ilişki kurmak gibi yasak değildi.

"Evet." Sesinde garip bir nota vardı. "*Cadılar öyledir*. Benim meclisim oldukça..." Boğazını temizledi. "O zamanlar iyi biliniyordu." Ailesine baktı, Liam ve Sam nefeslerinin altında alay ediyorlardı. "Babanla tanıştığımda düşmanımız tarafından avlanıyorduk. Uzak durmalıydım ama yapamadım. Bunun yerine, onu bildiğim en iyi şekilde korudum. Cehalet ve gizlilik."

"Senin evde doğum yaparken öldüğünü sanıyordu." Sesimin yükseldiğini duyarak elimle işaret ettim. "Ama sen buradaydın..." Elimi kalenin arkasında pek çok kişinin öldüğü alana doğru götürdüm. "Neden? Nektar bana gösterdi ve Aneira öldüyse size de bir şey olduğunu söylediğinizi duydum." Boğazım tıkandı, kelimelerim gıcırdayarak çıktı. "Yani, sebep ben değil miydim?"

O gece annemin ölümüne sebep olduğumu düşündüğüm için omuzlarımda taşıdığım suçluluk duygusu göğsüme çöktü.

"Hayır." Başını sertçe salladı, yüzünde bir keder titreşimi belirdi. "Suçlanacak kişi sen değilsin. Kaderimiz çoktan belirlenmişti. Benim ölümüm senin hatan değildi Brexley."

Keskin bir nefes aldım, gözlerim yanıyordu. "Neden? Orada ne yapıyordun, onun *için mi* savaşıyordun?"

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Bu başka bir zaman için yazılmış karmaşık bir hikâye," diye cevap verdi.

Başım duygularla dönüyor, sorular dilimde fokurduyordu.

"Anlamıyorum. Eğer gerçekten ölmediysen, babam neden doğum sırasında öldüğünü düşündü?"

"Güvendiğimiz biri seni buradan aldı ve Fae savaşının olduğu gece doğum sırasında öldüğümü söyleyen bir notla birlikte babana teslim etti. Bu yalan değildi. O gece seni doğururken öldüm," dedi açıkça.

"Ama yine de buradasın." Ağzımda bir öfke kıvılcımı çınladı, hem babamın hem de benim inandırıldığımız şey için öfke. Onun yüzünden çektiği acı ve ıstırap. Ben nelerle uğraştım.

"Bir büyücü sevmez, hissetmez ya da umursamaz. Biz doğamıza bağlıyız. İkiniz için de ölü sayılırdım."

Ezici duygular kalbimi yumrukladı, beni parçalara böldü. Bu çok fazlaydı; zihnim sorular ve düşüncelerle tıkanmıştı. Eğer geri adım atmazsam, bir an durmazsam, kırılacaktım. Çoktan kendimi kapatmış, kederimi bölümlere ayırmış ve tekrar göreve odaklanmıştım.

Kolay. Kesin ve kuru. Karmaşık acılar yok.

"Şu anda bunu yapamam." Başımı sallayarak yutkundum. "Nektarı almaya geldik."

Eabha'nın formu durgunlaştı, tavrı değişti, eli tırpanının etrafını sardı.

"Bunu yapmana izin veremem."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Bölüm 2

"Ne?" Ani değişimi karşısında kalbim yerinden çıkacak gibi oldu. "Nektar benim." O benim bir *parçamdı... O* bendim.

"O buraya ait. Sana izin verememem-" Sözleri, uzaklarda yankılanan ve küçük gök gürültüsü topları gibi gökyüzünde seken delici silah sesleri tarafından bastırıldı.

Kalbim sıkışmıştı. Gözlerim Budapeşte'ye doğru ufku tararken hava ciğerlerime doldu. Samhain kaos ve kargaşayla bilinirdi ama acaba amcamın üssü yine saldırıya mı uğradı diye düşünürken içim burkuldu. İlk patlamada hayatta kalanlar fareler gibi dışarı fırlamış olmalıydı. Amcam iyi miydi? Peki ya diğerleri? Yaşıyorlar mıydı yoksa öldüler mi?

Elimi uzattığımda Akrep'in vızıltısını bile hissedemiyordum, midem daha da bulanıyordu.

"Gitmeliyiz." Hâlâ güneydoğuya bakıyordum. Sarkis'in üssüne olan çekim çok güçlüydü.

Nabız ya da büyü olmadan orada yatan nektara baktım.

Konteynere doğru ilerledim. Liam, Roan, Breena ve Rory hızla konteynerin önüne geçerek yolumu kestiler ve tökezleyerek geri çekilmeme neden oldular.

"Ne yapıyorsun?" Alnım kırıştı, bakışlarım anneme kaydı. "Nektara ihtiyacım var."

"Hayır." Liam'ın parmakları bardişine daha sıkı sarılmıştı, yeşil gözleri soğuk bir şekilde beni izliyordu.

Dikkatim önce arkamdaki gruba, sonra tekrar anneme kaydı, ağzım kurudu. Eabha Liam'ın yanına geçti, Morgan da onun yanına. Hepsi benimle nektar arasında bir duvar örüyordu.

"Ne demek hayır?" Omuzlarım geriye yuvarlandı, tüylerim diken diken oldu. "Hayatlar benim onu almama bağlı."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Ve daha pek çok hayat onu güvende tutmamıza bağlı," dedi annem, liderliğini göstererek hafifçe öne doğru bir adım atarak. "Onu, sahip olduğu gücü anlamayanlardan çaldık ve on beş yıldır saklı tutuyoruz. Etrafımızda ne görülebilir ne de hissedilebilir. Güvende."

Ash kuru bir kahkaha attı, sanki sonunda bir şey kafasına dank etmiş gibi eliyle yüzünü ovuşturdu.

"Ne?" Ben sordum.

"Korsanlar nektarı çaldıktan hemen sonra fae kitabının olayları kaydetmeyi bırakmasının nedeni bu. Gölgelerde bekleyen siz miydiniz? Onlardan kim çaldı?" Ash annemi işaret etti.

Başını öne eğdi. "Uzun zamandır izini sürüyorduk ve sonunda bulduk."

"Bunun konuyla ne ilgisi var?" Ash'e baktım. "Sana kitabın sadece hayatı belgeleyebileceğini söylediğimi hatırlıyor musun? Sadece yaşayanları kaydeder."

"Evet?"

"Yaşamıyorlar -ya da *yaşamıyorlardı*-." Onlara başıyla işaret etti.

Vay anasını. Bu yüzden kitap korsanları soydukları anda kesildi. Son on beş yıl boyunca neden hiçbir şey görünmedi. Çünkü burada, bir kuyunun içindeydi ve büyücüler tarafından korunuyordu.

"İşte bu yüzden buradan gitmesine izin veremeyiz," dedi Eabha, aksanı biraz daha güçlenmiş, 20 yıl konuşmadıktan sonra sesi daha net çıkmıştı. "Cadılar ya da büyücüler olarak, onu hem insanlardan hem de fae'lerden korumaya yemin ettik. Büyüsüne dayanamayan, açgözlülük ve gücün ağırlığı altında ezilecek olanlardan. Onu çok fazla arıyor. Onu arzuluyor. *Onun* gücü çok fazla onun bir parçası ve bizim gözetimimiz dışında olması güvenli değil."

"Ne demek istiyorsun, *onun* gücü hala bunun bir parçası mı?" Başımı eğdim, beni kastetmediklerini biliyordum.

Yanıt olarak annemin ağzında hüzünlü bir gülümseme belirdi. "Üzgünüm, bunu alamazsın kızım. Kan büyüsü üzerine yemin ettik... Bu artık bir seçenek bile değil. Ne olursa olsun onu saklı tutacağız."

"Cadı büyüsü mü?" Kek arkamdan homurdandı, her zamanki sıkılmış haliyle bana doğru bir adım attı. "Ouija tahtaları, çıplak çemberler ve sevimli küçük seanslar gibi, değil mi? Buna *gerçek büyü* diyebilir misin?"

Kek'e uyarıcı bir bakış attım.

"Ne? Bu doğru." Omuz silkerek gözlerini devirdi.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Cadılar insandı ve "gerçek" büyüye sahip değillerdi. Druidler Fae tanrılarının lütfunu kazanmışlardı ve onlara gerçek büyü ve uzun yaşamlar verilmişti ama karşılığında yüksek Fae yöneticilerinin hizmetinde çalışmak zorundaydılar. Onlara iyi davranılsa da davranılmasa da, bu yine de bir hizmetkârlıktı.

Druidlerin gücü arttıkça ve Fae'ler onları kontrol edemeyeceklerini anladıkça işler değişti. Propaganda çok geniş bir alana yayıldı, özellikle de Aneira'nın hükümdarlığı sırasında druidler binlerce kişi tarafından katledildi.

Eğer güçlü sayılmıyorlarsa annemin cadı meclisinin tüm bunlarla ne ilgisi vardı? Ve cadılar nasıl büyücü oluyordu? "Unutma *iblis,*" diye tiksintiyle alay etti Liam. "Senin kemiklerin herhangi bir insan kadar kolay yükselip benim fahişem olabilir."

Kek ona doğru hamle yaptı. Benim grubum da aynısını yapınca, onların tarafı tepki gösterdi ve silahlarını bize doğrulttu.

"Durun!" Eabha elini kaldırarak klanını bir anda durdurdu. Bir fae gibi büyüye sahip olmayabilirdi ama ondan yayılan güç ve kuvveti hissedebilirdiniz. İnsanların onu dinlemesini ve takip etmek istemesini sağlayan nitelik.

Ash Kek'i yakaladı ve Liam'a kaşlarını çatıp tıslarken onu geri çekti. Liam'ın ağzını bir sırıtış kapladı ve Ash'i ona daha sıkı sarılmaya zorladı.

"Onu almadan gitmiyoruz." Warwick yanımdan geçerken omuzları genişledi ve tehdidini açıkça ortaya koydu. "Ne olursa olsun." Onun yeminini tekrarladı, dudağı kıvrılmıştı. Bu nektara çok şey bağlıydı ama Killian'ın teminat olarak kullandığı kişi *onun* ailesiydi.

Roan'ın lucerne çekici Warwick'in boğazından bir saç teli kadar uzağa saplandı. Kurt'un gözleri bir homurtuyla ona kaydı.

"Ölümden korktuğumu mu sanıyorsun? Doğruca içine girdim ve beni geri çıkardı." Keskin bıçağı bir sinek gibi kendisinden uzaklaştırdı ve tüm silahlarını efsaneye yöneltmiş olan meclisi ayağa kaldırdı.

"O zaman bir yol ayrımındayız." Eabha önce ona, sonra da bana bakarken çenesini kaldırdı. "Doğduğun o son anlarda seni tanıma, kucağıma alma şansım olmasını ne kadar dilediysem..." Yemin ederim gözlerinde keder ve sevgiden oluşan bir parıltı gördüm ama sonra kayboldu ve beni hayal ettiğimi düşünmeye itti. "Ama yeminimiz bağlayıcıdır. Seninle dövüşmek istemiyorum kızım." Tavrı çok gerçekçiydi. "Ama yapacağım."

Gruplarımız arasındaki kırılgan bağ koptu ve karşı taraflar metal şangırtısı içinde birbirlerine savruldu. Her iki tarafın da haklı olduğuna inandığı bir enerji ve kararlılık kasırgası patlak verdi.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Kafam kalbimin tersi yönde çalkalandı. Bunca zaman sonra annemi bulmak... bir ailem olduğunu ve bir cadı soyundan geldiğimi keşfetmek. Annem de tıpkı babam gibi insandı. Sarılmalı, bu anın tadını çıkarmalı, kayıp yılların acısını çıkarmalıydık. Bunun yerine, çatışmanın diğer tarafında onunla yüzleştim, korkunç ama güzel savaş tırpanı bana doğrultulmuştu. Kalçamdan daha küçük bir kılıç çıkardım, çarpışma gecede yankılandı.

"Özür dilerim." Döndü, tırpanı kılıcıma çarptı ve kemiklerimi çınlattı. "Ama onu almana izin veremem. Bu senin ihtiyaçlarının ötesine geçiyor."

Dişlerimi birbirine geçirdim, silahlarımız birbirine çarptı. "Onu neden istediğimi bilmiyorsun. Benim hakkımda hiçbir şey bilmiyorsun."

Bıçağının ucu göğsüme saplandı ve beni geriye savurdu.

"Ve sen hiçbir şey bilmiyorsun, kızım." Homurdanarak tekrar üzerime geldi. Geri döndüm. "Nasıl bir güce sahip olduğu hakkında hiçbir fikrin yok." "Öyle mi?" Ben de karşı çıktım.

"Artık işe yaramaz görünüyor."

Neredeyse bana acıyarak başını salladı. "Asla küçümseme o."

Homurtular ve metal sesleri etrafımda çınlıyordu. Ellerinde iki tane daha olsa bile Bizim tarafımız çoğunlukla Fae'lerden oluşuyordu. Onları saniyeler içinde indirmeliyiz. Meclis yeniden insan olmak, hareket etmek ve konuşmak için mücadele ediyor olabilirdi ama savaşmakta hiç sorun yaşamıyorlardı. Sanki son yirmi yıldır bütün gün antrenman yapmış gibiydiler. Hızlı, hassas ve güçlü bir şekilde silahlarını ölümcül bir güçle kullanıyorlardı.

Warwick'e baktım, onun dövüşünü izliyordum. Bir şey beni rahatsız etti. Kabul, aynı anda üç kişiyle dövüşüyordu ama biraz daha yavaş görünüyordu, olabileceği kadar acımasız değildi. Yani, bir dakikadan kısa bir sürede bir devi devirdiğine tanık oldum.

Kendimi arada kalmış hissettim. Annem nektarı almamıza izin vermiyordu ve o da nektar olmadan buradan ayrılmıyordu.

"Warwick?" Bağlantımıza ulaştım.

BOOOOOOM!

Havada patlayan muazzam bir patlama hepimizi soluk soluğa bıraktı. Başlarımız kilometrelerce uzaktaki şehre doğru döndü. Yer ayaklarımızın altında titriyor, gözlerimiz gökyüzüne yükselen ateş ve dumanı yansıtıyordu.

İçimden bir ses bunun Samhain şakası olmadığını söylüyordu. Çok büyüktü, gökyüzünü tutuşturan ateşin parıltısı buraya kadar geliyordu. Bu çok büyük bir şeydi.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

ve ölümcül.

"Scorpion?" Ona bağlanmaya çalıştım ama hiçbir şey alamadım. Genelde hayatta olup olmadığını gösteren bir vızıltı bile yoktu.

Hiçbir şey.

Tanrım... Ölmüş müydü?

"Noooo." Göğsümden derin bir feryat yükseldi. Düşünemiyordum; geri dönme ihtiyacım her şeye hükmediyordu.

Başka hiçbir şeyin önemi yoktu.

"Scorpion?"

Yine bir şey yok.

"Andris?" Onunla bir bağlantım olup olmadığından emin değildim ama hiçbir şey hissetmiyordum.

Panik, beni nehre, evimize geri döndürerek bacaklarımı cızırdattı ve çatlattı.

"Brexley?" Lukas yanından hızla geçerken bağırdı ama benim tek düşüncem aileme ve arkadaşlarıma geri dönmekti. Artık başka hiçbir şey umurumda değildi.

Botlar arkamdaki toprağı dövüyordu ve umarım hepsi beni takip ediyordur, çünkü beklemeyecektim. Warwick için bile.

Kek tekneyi kıyıdan çekmeme yardım etti, ben de atlayıp motoru çalıştırdım. Ash, Lukas ve Kek tekneye atlarken tekne sarsıldı, motor suyu çalkaladı.

Warwick onlarla değildi.

Onu aradım, her zaman hissettiğim ve alıştığım vızıltı yerine bağlantımız boyunca titreşen enerjinin yokluğunu buldum.

Dehşet midemi dalgalara gömdü, tekne kıyıdan gittikçe uzaklaşıyordu ama kararlılığım tamdı. Bize ihtiyacı olabilecek, belki de çoktan ölmüş olanlara geri dönmek öncelikliydi.

Gaza bastım, tekne güç topladı ve bizi suyun içinde süzdü. Yanaştığımız setten kurtulduğumuzda, onu orada dururken görmeyi umarak gözlerimi geriye çevirdim.

Boştu.

Neden nektarı seçtiğini anlasam da içimde bir acı düğümlendi. Ailesi için özgürlüğü temsil ediyordu.

Tekrar gaza bastığımda, kilometrelerce ötedeki dehşet karşısında çaresiz ve dehşete düşmüş hissediyordum.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Tekne yana yatarken bedenim tökezledi. Sonra, bataklığın derinliklerinden sürünerek çıkan bir yaratık gibi, devasa bir form kendini tekneye attı.

Sırılsıklam, sinirli ve bir o kadar da seksi olan Warwick ayağa kalktı, bakışları yoğun bir öfkeyle bana dikilmişti. Bana doğru tepinirken botları ve pantolonu sallanıyordu. Üzerime doğru gelirken saçlarından süzülen sular yanaklarıma damlıyordu, buz gibi rüzgâr aramızda kıvrılıyordu.

Göz kapakları daraldı ve yüzünde bir şey titreşti, ama o gitmeden önce okuyamadım, merdivenlerden aşağıdaki küçük kulübeye doğru tepindi.

Boğazıma bir nefes düğümlenirken gözlerimi kırptım.

Dehşet ciğerlerimi kavradı çünkü hissedemediğim tek kişinin Scorpion olmadığını biliyordum.

Warwick ve benim aramdaki

bağlantı... Bir ölü kadar sessizdi.

"*A manóba!*" *Cinin içine!* Ash pazusundaki derin kesiği sararken Kek tıslayarak burnunu kırıştırdı.

"Kıpırdamadan dur," dedi Ash.

Kek ona tekrar tısladı. "O küçük Wiccan piçi düşündüğümden daha hızlı çıktı."

Lukas, "Belki de çalışmaya başlamalısın," diye karşılık verdi.

"Siktir git," diye tersledi. "Tabii benimle çalışmak istemiyorsan? Üçümüze ne dersin?"

Ash homurdanarak onun koluyla uğraşırken gözleri Lukas'a kaydı, sonra tekrar ona döndü.

Konuşmaya devam ettiler, mırıltıları rüzgârın üzerinde taşınıyordu.

Teknenin ön tarafında, pruvadaki oyma bir heykelcik gibi duruyordum; her dakika geçtikçe sinirlerim daha da geriliyordu ve varış noktamıza hiç yaklaşmadığımı hissediyordum. Manzara buzul hızında akıp gidiyordu. Şehrin dış mahallelerine varana kadar sanki sonsuza dek sürecekmiş gibi geldi.

Kamaradan elinde bir havluyla çıkıp kurulanmaya çalıştıktan sonra Warwick teknenin dümenini devraldı. Ona bakamadım, gerçekle yüzleşmeye hazır değildim, bu gece yanlış giden başka bir şey daha vardı.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Povstat'taki hayaletler enerjimi emdiğinde, hala Scorpion ve Warwick'i hissediyordum. Tıpkı bir örümcek ağına konan sineğin diğerlerini titreştirerek size orada bir yerde olduğunu söylemesi gibi.

Şimdi... hiçbir şey.

Çantamı kontrol ettiğimde, ilk birkaç kez baktığım gibi boş olduğunu gördüm. Umarım Opie ve Bitzy güvendeydiler, muhtemelen bir yerlerde birilerinin perdesini yırtıyor, deri pantolonlarıyla ortalıkta dolaşıyorlardı.

"Vay anasını! Bakın!" Lukas eliyle işaret ederek bağırdı. Başımı kaldırdım, elimdeki çanta yere düştü, boğazıma bir çığlık düğümlendi.

Beynim Vahşi Topraklar'dan ateşler yükseldiğini, eski pazarın yakınındaki üssün savaş alanına döndüğünü görmeyi bekliyordu. Hatta yarı yarıya HDF'nin bombalandığını görmeyi bekliyordum ama eski evim biz yanından geçerken tüm ihtişamıyla parlıyordu.

Lukas nehrin karşı tarafını işaret etti. Fae sarayına.

"Aman Tanrım..." Ellerim ağzıma gitti, bakışlarım manzarayı izliyordu, kalbim çığlık atıyordu.

Tepenin üzerinde oturan, Fae egemenliğinin sembolü olan büyük saray alevler içindeydi. Bir taraftaki enkazdan dumanlar yükseliyordu. Sol kanat harabeye dönmüştü, ateş kubbeye kadar uzanıyordu, sanki kubbenin boyu kadar büyümeye çalışıyordu. Şimdi yıkılmış olan o odalardan birinde kalmıştım. Kişisel odasının yan tarafıydı.

Killian!

İçimi bir hastalık kapladı. Bunu amcam mı yapıyordu? Bana Killian ve Istvan'ın burada olduklarını ve güçlendiklerini bilmelerini istediklerini söylemişti. Halálház'ı havaya uçuran o olmasına rağmen bu onun için aşırı görünüyordu. Bunu yapabilecek kaynaklara, orduya ve yeteneğe sahipti.

Neden HDF değil de Killian?

"Lanet olsun!" Warwick böğürerek direksiyonu yıkıma doğru kırdı. Orada sadece Killian'ın olmadığını fark etmek beni çok etkiledi.

Eliza ve Simon.

Tekne kalenin önündeki rıhtıma çarptı. Sıcaklık enkazın çok altından bize ulaştı, alevler donmuş tenimi öpüyordu. Warwick dışarı fırladı, ayakları çoktan iskeleden caddeye çıkmaya başlamıştı.

Tek kelime etmeden peşinden koştum, ona yetişmek için hızımı iki katına çıkardım. Başını kısa bir süreliğine yana çevirdi, beni yanında gördü ama bizi tepeye çıkaran merdivenlere doğru koşarken bana başka hiçbir şey fark etmedi.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Hastalıklı bir déjà vú ile, bunun birkaç ay önce beni buradan kaçırdığında izlediğimiz yolun aynısı olduğunu fark ettim. Şimdi doğruca geri dönüyorduk.

Bacaklarım yanıyor ve ciğerlerim ağrıyordu, vücudum daha önce olanlardan dolayı hâlâ güçsüzdü ama durmadık. Saf adrenalin bizi teşvik etti.

Sarayın bahçesine ulaştığımızda sıcaklık iyice artmış, sırtımda ter birikmişti. Çığlıklar alevlerin kırbacıyla karıştı. Orada çalışan figürler güvenli bir yere doğru koşuyorlardı. Yıkımın içine doğru koşarken bize tuhaf tuhaf baktılar.

İçeri girdiğimiz anda duman ciğerlerime doldu, külün tadı dilimi kapladı ve öksürmeme neden oldu.

Warwick ve ben gömleklerimizi burunlarımızın üzerine çektik ve ilk katın enkazına doğru daldık, gözlerim kalın dumanlardan sulanıyordu.

"Eliza! Simon?" Warwick isimlerini haykırdı, ancak çığlıkları kaos tarafından yutuldu.

"Mahkûm hücrelerine nasıl iniyorsun?" Bakışları vahşiydi, kasları korkuyla gerilmişti... ve ben bunun bir zerresini bile hissedemiyordum.

Paniğimi biraz daha bastırarak merdivenleri aradım. Gerçek saray hakkında çok az şey biliyordum, tüm zamanımı laboratuvarlarda, hücrelerde ya da bir günlüğüne üst kattaki lüks yatak odasında geçirmiştim. Boğazımın arkası yanıyordu.

"Oh, hayır." Telaşla büyük merdivene doğru döndüm, panik beni basamakları tırmandırıyordu.

"Kovacs!" Warwick bağırdı. "Nereye gidiyorsun?"

Cevap vermek için ağzımı açmadım, bacaklarımı hedefime doğru daha hızlı ittim.

Bir kez olsun içgüdülerimin Killian hakkında yanılmış olmasını istedim, ama öyle olmadıklarını biliyordum. Herkes onu bir canavar olarak resmetse de, öyle değildi. Onlar birer kozdu, tutsak değil. Eliza ve oğluna bir yatak odası verebilirdi. Korumalı bir oda, kabul, ama onları bir hücreye koymazdı.

Üst kata ulaştığımda sağa döndüm, puslu geçitten aşağı indim, yoğun hava ciğerlerimi tırmalıyor, koku burnumu yakıyor, sıcaklık tenimi yakıyordu.

Zeminin kaybolduğunu fark etmem bir saniye sürdü. Dudaklarımdan bir çığlık döküldü, botlarım uçurumdan kaymaya başladığında ayaklarım geri geri gitmeye başladı, midem dehşetle düştü.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Warwick'in kolu belime dolandı, beni kenardan geri çekerek vücuduna bastırdı. Göğüslerimiz korkuyla birlikte kabardı. İkimiz de sessizce kalıntılara baktık. Tekneden bakıldığında hasarın ne kadar büyük olduğu görülemiyordu. Kanadın tamamı gitmişti. Yıkılmış, yanmış ve yok olmuştu, binanın bu tarafından geriye sadece bir iskelet kalmıştı. Küller gözyaşı gibi yağıyordu.

Bir zamanların değerli güzelliği artık kül ve moloz yığınından başka bir şey değildi. Hiçbir insan ya da fae hayatta kalamazdı.

Killian orada mıydı? Eliza ve Simon?

"Warwick." Fısıltı boğazımdan zorlukla çıkabildi, keder bir yılan gibi boğazıma dolanmıştı.

Warwick kulağıma "Hayır," diye homurdandı. Fury formunu sertleştirdi, geri adım atarken kollarını indirdi. Onunla yüzleşmek için döndüm. "Orada olduklarını bilmiyorsun." Başını salladı, daha da geri çekildi, gözlerini dolduran öfke ona karşı gelmem için bana meydan okuyordu. "Onlar güvende... aşağıdaki bir hücrede."

"Hayır. Aşağıdaki hücrelerde değiller." Vücudu kasılmaya başlayıp gözleri irileşirken arkasından bir kadının derin sesi hırçın bir baş dönmesiyle konuştu. "*Senin* için tasarladığı odadaydılar."

"Warwick!" Bir kadın gölgesinden çıkıp omurgasına bir cihaz tutarak onu elektrikle felce uğratırken ona doğru hamle yaptım. Vücudu titremeye devam etti, boğazından sarsıcı bir ses çıkarken çenesi kilitlendi.

Ayaklarım durdu, ciğerlerimdeki oksijen tükendi.
Onun yüzünü görünce içime bir korku çöktü.

Nyx.

Silahıma uzandım.

"Yapma." Diğer eliyle bana bir silah doğrultarak alay etti. Buradaki pek çok adamdan daha uzun ve daha genişti. Hızlı, eğitimli ve intikam peşindeydi.

Ölümcül bir kombinasyon.

Onu bir kalkan gibi kullanarak, is ve kana bulanmış bir şekilde biraz arkasında durdu. Gözleri parlak ve neredeyse çıldırmış gibiydi. Cihazı adamın boynunda tuttu ve silahın namlusunu şakağına doğrulttu.

"Tek bir hareket yaparsan, sevgilinin beynini aylarca saçlarından toplarsın." Silahını Warwick'in kafasına daha sert dayadı. Warwick'ten boğuk bir homurtu geldi ama vücudu hareket etmedi.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Kullandığı cihaz Batı'dan gelen bir tür şok tabancasıydı. Sadece Birleşik Ulus'un özel ödül avcılarına verilen daha yeni bir alet. Istvan yıllardır karaborsada bunları arayıp durmuş ama bir sonuç alamamıştı. Çok nadir bulunur ve acayip pahalıdır.

Ve Nyx'in de bir tane vardı.

"Warwick?" Bağlantımız boştu. Çağrım bir kara deliğe düştü. Dudağımı ısırarak, bunun ne anlama geldiğini düşünmek istemediğimden, derime işleyen korkuyu yuttum.

"Ona dokun-"

"Ve sen ne yapacaksın?" Yüz hatlarında kendini beğenmişlik parlıyordu. "Ne yapacaksın? Lordumu kandırmış olabilirsin ama ben senin ne olduğunu hemen anladım; yalancı, hilekâr, hain bir kaltak. Ve şimdi yaptığının bedelini ödeyeceksin." Kadın ona bir kez daha vurdu, adamın burnu alevlendi, dişleri acı dolu bir hırıltıyla gıcırdadı.

"Dur!" Vücudum sarsıldı, dişlerimin arasından küçük bir çığlık süzüldü. Gözlerim bir an için onunkilerle buluştu ama taş gibi bir ifadeden başka bir şey alamadım.

"Mmmm... intikamın tatlı tadı." Bana ters ters baktı. "*Kendi* ordunun bunu yaptığını... ailesini öldürdüğünü bilmek nasıl bir duygu?"

Warwick onun bu sözleri karşısında homurdanarak sarsıldı, gözleri karardı ve boynundaki sinirler dans etmeye başladı.

"Yalan söylüyorsun." Bunu Sarkis'in ordusunun yaptığı doğru mu?

"Ben değilim." Nyx kuru, çılgın bir kahkaha atarak Warwick'e doğru eğildi. "Kız kardeşin ve yeğenin öldü, Farkas. Ezildiler ve oradaki molozların altına gömüldüler. Ve bunun suçlusu Kovac... Bunun sana da ne kadar acı vereceğini bilmenin her saniyesinden zevk almadığımdan değil." Zalimlik ağzını genişletti. "Nasıl bir duygu? Onun yüzünden sevdiğin her şeyi kaybetmek?"

Warwick'ten alçak bir titreşim geldi. Kurt. Canavar. Omuzları seğiriyor, göğsü inip kalkıyor, gözleri bana dikilmişti. Öfkeli ve acımasız.

"Benim bununla ne alakam var?"

"Her şey!" Nyx çığlık attı, sesi daha çok bir şahin gibi çıkıyordu. "Her şey sana geri dönüyor. Fae çizgisini aştığın andan itibaren ölüm ve yıkımdan başka bir şey getirmedin. Sen bizim için bir kansersin. Her şeyi yok ettin," diye ciyakladı, sesi duygusallıkla yükseliyordu. Patlamasına ramak kalmıştı. Çılgınca öfkesinin arttığını hissedebiliyordum.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Parmağını bir oynatsa Warwick'in beyni yere saçılacaktı.

İçimden bir ses bu sefer gerçekten de onun ölmek.

"Hepsi senin için dizlerinin üzerine çöktü," diye tükürdü bana. "Neydi o Senin hakkında mı? Hepsini kör ve aptal yaptın. Ve tek yaptığın onları ölüme götürmek oldu."

"Sen neden bahsediyorsun?" Bir başka manik sırıtış dudaklarını ele geçirdi.

"Odalarını koruyan kişi." Namluyu Warwick'in şakağına daha derin itti, gözlerinden öfke fışkırdı ve burnundan bir ses çıktı. "Sana aşık olan bir başkası. Aramızda bir *casus*. Onu senin odanda yakaladığımda bir şeyler döndüğünü anlamıştım. Hain at değiştirici. O da senin büyüne kapılmıştı. Hak ettiğini buldu. Artık ayaklarının altına gömülmüş, öğütülmüş at etinden başka bir şey değil."

Kusmuk boğazımda cızırdadı.

Tanrım... Zander.

"Hayır," diye fısıldadım, başım titriyordu, bunun sadece zalim bir şaka olduğunu söylemesi için yalvarıyordum. Yumuşak kahverengi gözlerini, Halálház'da bana gösterdiği şefkati hayal edebiliyordum - cehennemde bir çapa. Beni öpüşünü, her an yakalanabileceğini bile bile beni saraydan çıkarmak için aldığı riski.

Acı göğsümde yırtıldı, kalbimde bir çatlak oluştu.

"Ama benden her şeyi almak zorundaydın, değil mi?" Zalim gülümsemesi soldu, zihninde bir şeyler değişirken gözleri yaşlarla doldu. Neşeli kötülüğü yerini kederli bir terk edilmişliğe bıraktı, gözbebekleri tamamen büyüdü, öfkesi bana sabitlendi.

Onun avı.

Enerji bir anda değişti ve sadece saniyelerim olduğunu biliyordum.

"Onu sen öldürdün." Kararsız elindeki silahı Warwick'in başına dayadı, parmakları daha da kıvrıldı. Kontrolünü kaybediyordu. Her an tetiği çekebilir ve adam ölebilirdi.

Onu geri getiremeyeceğimi, kotamın dolduğunu bilmek bilinçaltımın derinliklerinde dönüp duruyordu.

Ellerimi kaldırdım. Onu durdurmam gerekiyordu. "Nyx..." Bir adım attım, bakışlarım Warwick'e kaydı, ne yapmak üzere olduğumu anlatmaya çalışıyordum. Beni izledi, içindeki canavar iradesi dışında zapt edilmişti.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Dur!" Kadın adama bir kez daha vurdu, adamın bacakları titriyor, boğazında acı titreşiyordu. Silahı tutuşunu düzeltti. Ben durdum. "Onun ölümünü izlemelisin. Her şeyini kaybetmenin acısını hissetmelisin," diye haykırdı, saçları tüy gibi görünmeye başlamış, parmakları pençeye dönüşmüştü. "Onu sen öldürdün!" Warwick'ten bahsetmediğini biliyordum. "Onu benden aldın... bizden!"

Kalbim kulaklarımda güm güm atıyor, korku midemi dolduruyordu. "Sen neden bahsediyorsun?"

"Suçlu sensin!" Gözlerinde bana karşı öfke vardı. "Ve bunu ödeyeceksin."

"Ne için?"

"Lordum için..." Namluyu Warwick'in kafasına doğru itti.

"Lord Killian *öldü*!"

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Bölüm 3

Sözleri yavaşça içime işledi ama zihnim yanıldığından emin olarak iddiayı reddetti.

Killian mı? Yüzü, baştan çıkarıcı sesi ve güzel gözleri bir an gözümün önüne geldi. Laboratuvarında birlikte geçirdiğimiz zaman, balkonda öptüğüm adam.

"Hayır," diye fısıldadım. Keder uzuvlarımı parçalıyor, göğsümü dövüyordu. "Sana inanmıyorum. Yalan söylüyorsun." Başım şiddetle sallandı. Fae Lordu ölmüş olamazdı. Çok güçlüydü, çok kuvvetliydi. Hayattan daha büyüktü. Doğudaki en korkunç fae'lerden biriydi. Saf peri. Yine de, ölümsüz yaşamın öldürülemeyecekleri anlamına gelmediğini anladım. Ve dünyalar arasındaki duvar yıkıldığından beri, ölüme karşı çok daha hassastılar.

Killian'ın dinlenmeye ihtiyacı olduğunu, yatak odasının daha çok gösteriş için olduğunu hiç düşünmemem garip miydi? Buraya kadar koşarken bile Killian'ın kamarasında olduğunu düşünmeme izin vermiyordum. Her zaman ofisinde ya da çok aşağıdaki laboratuarlarda çalışırdı.

"Kendiniz görün." Nyx ürkütücü bir kahkaha atarak silahını yıkıma doğru salladı. Otomatik olarak başımı çevirdim ve arkamdaki enkaza, bombaların geride bıraktığı enkaza baktım. Birkaç kat birbirinin üzerine çökmüş, moloz ve enkaz yanan bir yığın halindeydi. Kimsenin hayatta kalmasına imkân yoktu.

"Bomba patladığında odasındaydı." Nyx'in ses tonu giderek daha da dengesizleşiyordu. "Nöbetim için oraya gidiyordum." Yüzünü kaplayan yanık izlerini ve yaraları, üniformasını kaplayan isi daha fazla fark ettim.

"Bu iş bu gece bitiyor." Silahı Warwick'in kafasına dayadı ve kasları kilitlenirken gözleri çılgına döndü. "Bir efsane için bir kral."

Parmağı tetiğe daha sert bastı. "Hayır!"

Çığlık attım, ileri atıldım.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Bang!

Kurşunun yankısı ve çığlığım dumanlı havada yankılandı. Tüm dünyam durdu. Bakışlarım Warwick'e gitti. Gözlerimiz birleşti. Bir milisaniye içinde bir ömür geçti, dehşet beni de onun gibi dondurdu. Zamana ve mekâna kilitlenmiş, onu kurtaramayacağımı bilen ruhum parçalara ayrıldı.

Ölümün onu sonsuza dek geri almasını beklerken onu içime çektim. Nyx'in bedeni düştü.

Boğazımda bir feryat düğümlendi, şok ve şaşkınlık başımı önce onun yere yığılmış haline, sonra da arkasındaki figüre çevirdi.

Ash orada durmuş, silahını hâlâ ona doğrultmuş, bana Warwick'in Birdie'yle beni benzer bir kaderden kurtardığı sokaktaki zamanı hatırlatmıştı.

Bu sefer Warwick kurtuldu.

"Lanet olsun! İkinizin gerçekten de yirmi dört saat bebek bakıcısına ihtiyacınız var." Ash başını salladı ve silahını indirdi.

Boğazımdan boğuk bir kahkaha yükseldi, rahatlama gözlerimi sulandırdı, göğsümü bir hıçkırıkla gevşetti.

"İyi misin?" Warwick'e doğru ilerledim, dikkatle her santimini inceledim, hayatta ve iyi olduğuna dair kendime güvence verdim. Parmaklarım kolunu sıyırdı ve omzu sarsıldı ama bana bakmadı.

"Onun nesi var böyle?" Ash kendine geldi ve Warwick'in hareket etmediğini ya da konuşmadığını fark etti.

"Onu sersemletti." Nyx'e baktım, yüzü yanmış halıya gömülmüştü, etrafında kan birikiyordu. Cihaz vücudundan bir metre uzakta duruyordu.

Warwick bir şeyler mırıldandı, gerindi ve ellerini kıvırdı.

"Hadi ama! Neden bu kadar uzun sürdü?" Kek'in sesi koridorun sonundan bağırdı, Luk onun yanında gözcülük yapıyordu. "Daha fazla muhafız geliyor."

"Hareket edebiliyor musun?" Ash Warwick'e sordu, elleri Warwick'in kolundaki bazı sinirlere dokunarak bir refleks aldı.

"Ye-ah." Başını eğdi, sözcük içinden kalın bir şekilde gürledi.

"Hadi evime geri dönelim. Kaslarındaki uyuşukluğu ve stresi hafifletecek bir şeylerim var," diye cevap verdi Ash.

Aşağıdan gelen bağırışlar merdivenlerde çınladı. "Hemen gitmeliyiz," diye tekrar bağırdı Kek.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Warwick koridorda ilerlerken tökezledi, Ash ayağa kalkmasına yardım etti. Arkalarından koşmak için bir adım attım ama Nyx'in cesedi karşısında durakladım. Enkazdan yükselen alevlerin gölgesi saçlarına benzeyen tüylerini dalgalandırıyor, vücudunun ölmek üzere olan bir hayvan gibi havayla dolup taştığı izlenimini veriyordu. Vicdanıma bir suçluluk duygusu saplandı, ondan her şeyini bir şekilde aldığımı biliyordum: aşkını, kralını, intikamını... ve hayatını.

Sonra gitmişti. Şok tabancasını alıp ceketimin cebine koydum ve arkamda ailemin, dostlarımın ve düşmanlarımın taze mezarlarını bırakarak koşmaya başladım.

Vücudum titredi ama soğuğu hissetmedim. Ya da herhangi bir şey.

Vahşi Topraklar'a doğru tekne yolculuğu sessizdi. Sonsuz bir karanlık çukuru.

Istırap ve öfke sessizliğimizde örtülmüş ve gizlenmişti.

Samhain'in yoğunluğu şafak yaklaştıkça yavaş yavaş çözülüyordu. Bu gün hiç bitmeyen bir dehşet gibiydi. Azrail'in obur bir ruh ziyafeti çektiği Oyunlar versiyonu.

Mutlu yıllar bana.

Warwick, ay ışığı dış hatlarını gölgeleyerek ön tarafta ilerledi. Kasları kilitli ve sıkı kalsa da hareketleri daha sertleşti.

Şok içinde değil, öfke içinde.

Teknedeki herkes bunun onun üzerinde titreştiğini hissedebiliyordu, zaman gerçeği özümsemesine izin verdikçe sessizliği daha ölümcül hale geliyordu.

Kaybettik.

Ağzım bir türlü açılmıyor, onun acısını hafifletecek bir şey söyleyemiyordum. Ben de kendi acımı dindiremedim. Kendimi yanmış bir kabuktan başka bir şey gibi hissetmiyordum. Boş ve bomboş.

Lukas bizi rıhtıma yönlendirdi, Warwick ilk fırsatta atladı.

"Warwick!" Ash arkasından bağırdı, ses tonunda endişe vardı.

Hiçbir şey onu durduramazdı. Omuzları hafifçe kıvrılmış, görevine odaklanmıştı.

"Siktir," diye tısladı Ash.

"Ne?" Endişe midemde kabarcıklar oluşturdu.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Bu bakışı yirmi yıldır görmemiştim." Ash'in yeşil gözleri panik dolu bir dehşetle doldu. "Sanki geri dönmüş gibi..." Dudağını yalayarak arkadaşının rıhtımda ilerleyişini izlemeye devam etti.

"Ölümden döndükten sonra kişiliğinin yoğunlaştığını söylediğimi hatırlıyor musun? Ölümü arzuluyor, intikam için yaşıyor, kendisine haksızlık edenleri öldürmedikçe hiçbir şey hissetmiyordu?" Kısa bir süre bana baktı, sonra tekrar yola döndü. "Seninle tanıştığında değişmiş gibiydi. Aranızdaki bağ her neyse onu sakinleştirdi. Yeniden *hissetti*..."

Boynum Ash'e yapıştı, başımın tabanı alarmla karıncalanıyor, konuşamıyor ya da hareket edemiyordum. Bağımız kopmuştu.

"Görünüşe göre efsane *Kurt* geri döndü ve intikam peşinde."

"İntikam mı? Kim olabilir ki?" Sustum. Şu anda suçlayabileceği tek bir kişi vardı. Saraya saldırı emrini veren ve Warwick'in ailesini öldüren kişi.

Andris.

Koşmaya başladım, korku bacaklarımı pompalıyor, dehşet kalbimi kaburgalarıma çarpıyordu. Andris'i bu gece zaten bir kez kaybetmiştim, onu geri getirmek için uzayın parçalarını yırtmıştım. Onu tekrar kaybetmeyecektim. Eğer Warwick ona zarar verirse, bunun geri dönüşü olmazdı, ikimiz için de. Biz diye bir şey olmazdı.

Botlarım rampaya çarparak caddeye, hâlâ ayakta olan eski pazar yerine doğru ilerledi. Arkasındaki blok ayakta değildi. Havaya uçurulduğunu biliyordum. Scorpion aracılığıyla görmüştüm ama bizzat gözlemlemek mideme inen bir yumruk gibiydi. Enkazın içinde cesetleri çıkaran ve yaralılarla ilgilenen figürler dolaşıyordu.

Asi ordusundan geriye ne kalmıştı? Üs de sarayla aynı seviyede yıkıma uğramıştı. Sadece kabuğunun bir kısmı kalmış, bloğun büyük kısmı ise moloz yığınından başka bir şey değildi.

Bu gece hem üssün hem de sarayın bombalanması garip.

Aynı şekilde.

Gözlerim yıkıntının üzerinde dolaşırken beynimde bir şeyler birbirine bağlandı, uzakta amcamı gördüm, emirler veriyor ve halkına yardım etmeye çalışıyordu.

Onu canlı ve iyi görmenin verdiği rahatlamanın tadını çıkaramadan, iri bir elin Andris'in boğazını sardığını fark ettim.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Warwick!" Çığlık attım, blokların ve betonun üzerinden tırmanarak onlara ulaşmaya çalıştım. "Hayır!"

Avuçlarım enkazın üzerinde sıyrıldı, onlara doğru koşarken pantolonumun dizleri parçalandı.

"Warwick, dur!" Warwick'in kolunu tutarak ayağa fırladım. "Bırak onu Git!"

"Hayır." Dişlerini göstererek amcamın yüzünü kendine doğru çekti. "Sen benim aile."

Andris'in ağzı açılıp kapandı ama hiçbir şey çıkmadı, kaçmaya çalışırken teni koyu kırmızıya döndü.

"Hayır, yapmadı!" Devasa pazusunu çekiştirdim ve çekiştirdim. Enerjisini ona karşı kullanıp kullanamayacağımı görmek için derine itmeye çalıştım. Ama orada hiçbir şey yoktu. "Warwick, lütfen!" Tırnaklarımı eline geçirerek yalvardım. "Bırak onu! Bunu o yapmadı!"

Warwick'in bakışları kısa bir süre bana kaydı, sonra tekrar amcama döndü ve daha sıkı sıktı.

"Saraya saldırı emrini o verdi."

"Bırakın onu." Scorpion bize doğru yaklaştı, tabancasını çıkardı ve Warwick'in yüzüne doğru itti. "Şimdi!"

Warwick boştaki eliyle silahı kavradı, çevirdi ve tetiği çekmeye hazır bir şekilde Scorpion'a doğrulttu.

"Hayır!" Kendimi Scorpion'un önüne iterek bağırdım, silahın namlusu göğsümün ortasına çarptı.

"Yoldan çekil Kovacs."

"Hayır." Çenemi kaldırıp kaburgalarımı namluya dayayarak hırladım. "Burada birini mi öldürmek istiyorsun? Önce beni geçmelisin."

Warwick tereddüt etti, gözlerinde çözemediğim bir duygu dalgalanıyordu.

"Amcam ailenizi öldürmedi. O bombaları koyanlar da onlar değildi." Elimi uzattım, parmaklarım hâlâ Andris'in boğazına sarılı olanları çekiyordu. "Bunu bir düşün. Burası saraydan *önce* bombalandı ve HDF yalnız mı kaldı? Bu bir tesadüf değil. Ayrıca, bu kadar hasar vermek için çok yaklaşmış olmalılar. Bu içeriden yapılmış bir iş olmalı."

"Aynen öyle. Zander," diye homurdandı Warwick.

"Ve Zander'ın planı da onlarla birlikte ölmek miydi?" Onun ve Killian'ın ölümü üzerine içimde kaynayan keder yüzeye doğru yaklaştı. İkisinin de yasını tutacak ya da kabullenecek zamanım olmadı.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Zan-Zan-öldü mü?" Amcamın sesi boğuk çıkmıştı. Haberi aldığında başını salladı, gözlerini şok ve keder dolduruyordu.

"Warwick, Andris değildi." Koluna nazikçe dokundum.

Warwick homurdandı, eli daha sıkı sıkıyordu, öfke omuzlarına binmişti. Amcamın gözleri patlamaya başladı, kırılan kan damarları onları kırmızıya boyadı.

"Dur!" Kederi onu yok etmeden önce suçlayacak birine, incitecek bir şeye ihtiyacı olduğunu hissedebiliyordum. "Bırak. Onu. Gitsin," dedim, Andris'in önüne doğru ilerleyerek. "Seninle dövüşeceğim, Farkas. Ve sen de beni öldürmek zorunda kalacaksın."

Warwick'in bakışları benimkilere kaydı, göğsü kabardı, boğazından bir ses yükseldi. Başını eğip havayı içine çekmesi tam on beş saniye sürdü, sonra ellerini bırakıp geri çekildi.

Andris eğildi, öksürüyor ve nefes almak için yutkunuyordu. Ling yanına koşarak onu yatıştırmaya çalıştı. Etrafımızda daire çizen grubu fark etmemiştim, birçoğu Warwick'e silah doğrultmuştu, araya girmeseydim onu vurmaya hazırdılar.

Yere tüküren Andris yavaşça ayağa kalktı, hâlâ nefes almakta zorlanıyordu, eli boğazındaydı. Sesi alçak ve sert çıktı. "Sarayın bombalanması emrini ben vermedim."

"Bir şeyler planlamıştın." Warwick'in omuzları tekrar geri çekildi.

"Planlamıştık ama daha görev buradan ayrılmadan saldırıya uğradık. Ve bu
sarayda değildi." Boğazını temizleyerek kesik kesik konuştu. "Eski hapishaneye bir şey yerleştirecektik. Gözümüzün üzerinde olduğunu hatırlatacak bir şey. İstersek ona tekrar ulaşabileceğimizi."

Warwick'in kaşları çatıldı, içine şüphe düştü.

"Biz değildik," diye homurdandı Scorpion.

Kurt'un burnundan oksijen fışkırdı ve başı başka yöne döndü.

"Zander gerçekten öldü mü?" Andris bana baktı.

Onaylarcasına başımı salladım.

Andris'in yüzü kederle buruştu, haberi sindirirken boğazı düğümlendi. Kendine bir an verdi, sonra başını kaldırdı, Sarkis ordusunun komutanı tekrar kontrolü ele almıştı. Bir liderin ölülerin yasını tutacak vakti yoktu. Yaşayanlara liderlik etmek zorundaydılar.

"Bombanın nehrin karşısında patladığını duyduk. Kaybınız için üzgünüm." Andris elini boynundan indirerek etrafına bakındı. "Ama şu anda, biz

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

kendi endişelerimiz, gömecek kendi cesetlerimiz var. Killian'ın sorunlarıyla ilgilenecek vaktim yok."

Warwick duygusuzca, "Killian öldü," diye cevap verdi. Bir bomba daha atmış olabilirdi. Bunu yüksek sesle duymak kalbimi bıçakladı, hala uzak tuttuğum duygu daha da yükseliyordu.

"Ne?" Andris sustu, pembe yüzü ağarmıştı, ama yaralarının ne kadar iyileşmiş göründüğünü fark ettim, oysa daha birkaç saat önce o da ölmüş ve enkazın altına gömülmüştü. "Killian öldü mü? Emin misin? Nereden biliyorsun?"

"Biz oradaydık." Kan tadı gelene kadar dudağımı ısırdım, zihnim hâlâ onun ölümünü kabullenemiyordu. "Havaya uçurulan onun özel kanadıydı."

Killian yenilmez görünüyordu. Ölüme karşı dayanıklı. O bir Fae hükümdarıydı. Zalimliğiyle güzeldi. Hilekarlığıyla seksi. Güçlüydü. Uzak, ama bu zorlu katmanların altında, aynı zamanda şefkatli ve kendine has garip bir şekilde tatlı biriydi.

"*Az istenit!*" *Allah kahretsin!* Andris elini saçlarında gezdirdi. Neden hatırladığımdan çok daha az gri görünüyordu? "Bu nasıl olabilir?" Çılgınca adımlar atmaya başladı. "Bu son derece kötü."

"Onu yolumdan çekmek istersin diye düşünmüştüm," diye cevap verdim.

"Hayır, bizi birleştirmek istedim." Andris tam önümde durdu. "Killian'ın statükoyu değiştirmesi çok daha olasıydı. O gidince bu ülke daha da istikrarsızlaştı. Tehlikeli. Bunu açıklığa kavuşturmak-"

"Istvan'ın gelip gücü ele geçirmesi için," diye onun yerine ben tamamladım. "Evet," diye onayladı. "Fae tarafı kargaşa içindeyken, ne olduğunu anlamaya çalışırken

Bu da Istvan için bir fırsat yaratıyor."

"Bu, Killian'ı alaşağı edeceğinden emin olmak için planlanmış ve koordine edilmişti. Istvan bunu şansa bırakmazdı. Bu da demek oluyor ki-"

"Demek ki Killian'ın çevresine sızan tek casus Zander değilmiş." Andris burnunu sıktı.

Bu fikir kafamda tam olarak oluşmadan önce, bakışlarım omzumun üzerinden kayarak onu aramaya başladı. "Nerede o?"

"Kim?" Andris sordu.

Botlarım çoktan enkazın üzerinde gıcırdamaya başlamıştı, kafamı çevirdiğimde uzakta aradığım kişiyi gördüm. Bombalanmış bir binaya yaslanmıştı, birkaç koruma etrafını sarmıştı, bilekleri kelepçeliydi.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Bundan haberin var mıydı?" Küçüklüğümde birçok gece bana sarılan, bir zamanlar tüm dünyam olan kişiye doğru koşarken öfkelendim.

Caden'ın kahverengi gözleri bana dikildi, çenesi sıkıştı. Üstü başı kir, kan ve kesiklerle kaplıydı. Gözleri yorgunluktan şişmişti ama beni görünce kendini toparladı.

"Yaptın mı?" Bağırdım, ellerim göğsüne çarparak başını duvara yasladı. "Söyle bana!" Parmaklarım gömleğinin içine girerek onu boğdu.

Bana sadece tiksintiyle baktı.

"Babanın Killian'ı ve bizi bombalayacağını biliyor muydun?"

Caden yine cevap vermedi, çenesi daha da gerildi, bakışları beni geçti.

"Söyle bana!" Onu defalarca duvara çarptım.

"Hayır, bilmiyordum." Dudağı kıvrıldı. "Ama bilseydim bile sana söylemezdim. Artık bu dünyada daha az Fae ve insan hainimiz var."

Kırmızı, görüş alanıma girdi ve içimde bir şey kırıldı, yumruğum hedefini buldu. Gece yaşananlar, kalp kırıklığım ve kederim kontrolümü kaybettirdi. Öfke ıstırabımı ateşledi ve onu Caden'ın üzerine saldım, tekrar tekrar vurdum.

Bu gece çok şey oldu, sadece bombalamalar ve ölümler değil. Annem bir büyücüydü ve şimdi benim sayemde hayattaydı. Andris'le birlikte onu da geri getirdim. Ve ben sadece bu efsanevi nektara bağlı değildim... O bendim.

Tam olarak ne olduğuma dair hiçbir fikrim yoktu ama bunu keşfettiğimi hissettiğim an, her şey elimden alınmıştı. Ve şimdi damarlarımda uğuldayan ve kulağıma fısıldayan, bana farklı olduğumu söyleyen her şey ölmüş, diğer leşlerle birlikte nehirde yüzüyordu.

Kendimi hiç bu kadar insan ve kaybolmuş hissetmemiştim. Kızgın ve korkmuş.

"Kovacs." Warwick'in elleri beni yakaladı ama duramadım. Istırap içimden lav gibi akıyor, içimde kalanları yakıyor ve karartıyordu. İçimi oyuyordu. "Dur."

Beni geri çekti ve sıkıca göğsüne bastırdı. Sarsılarak bulanık bakışlarımı Caden'ın üzerinde netleştirdim. Yarı baygın bedeni yere yığılmıştı; yaralarından kan fışkırıyor, dişlerini kırmızı bir sıvı kaplıyor, gözleri morluklarla doluyordu. Yüzü kanlı bir posa gibiydi.

Şok ve korku beni Warwick'e geri götürdü.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Bunu yapmıştım. Caden ve ben her zaman tartışırdık ama bu farklıydı. Ona hiç saldırmamıştım. Onu asla bilerek incitmemiştim, özellikle de karşılık veremediği zamanlarda.

Halálház'dan sağ kurtulan bendim bu, acımasız ve duygusuz. Aron'u soğukkanlılıkla öldüren kişi.

O canavarı Caden'a karşı kullanabileceğimi hiç düşünmemiştim.

Bedenim Warwick'in kollarında gevşedi. Beni yaklaşan duygulardan koruyan duvarlar patladı. Ama ağlamak yerine uyuştum.

Kederimin içinde boğuluyorum.

İnsanlar doğum günümü neden sevmediğimi
merak ediyordu. Ölüm demekti.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Bölüm 4

Güneş doğmaya başlamıştı, Kasım ayının puslu ışığı binalara zar zor vuruyordu, binalar bir Monet tablosu gibi görünüyordu, ama vuruşların altında daha çok bir Picasso vardı. Parçalara ayrılmış ve birbirine dikilmiş, kanla renklendirilmiş.

Cesetler hâlâ kalıntıların altında yatıyor, kalacakları bir mezara hapsolmuşlardı. Vahşi Topraklar'da yaşam, yas tutmaya ya da ölüleri gömmeye zaman olmadığı anlamına geliyordu. Hâlâ hayatta olanları korumak için yola devam etmek zorundaydınız.

Uzaklarda sırtlanlar savaşçı çığlıklarını atıyordu, ulumaları zayıfları avlamak ve ölülerimizi almak için geleceklerine dair bir uyarı niteliğindeydi.

"Kahretsin," diye homurdandı Warwick, uyarısı Andris'e yöneldi. "Gitmemiz gerekiyor."

"Zuz, Maddox, Wesley?" Andris ıslık çalarak adamlarına harekete geçmelerini işaret etti. "Yeni üsse doğru ilerleyin."

"Henüz hazır değil," diye yanıtladı Zuz.

"Fark etmez. Herkes hemen yola çıksın!" Andris'in emrine anında tepki verdiler, ihtiyacı olanlara yardım ettiler ve ordudan geriye kalanları topladılar.

"Scorpion. Birdie. Onlardan sen sorumlusun." Andris, Caden'ı ve birkaç metre ötedeki bir figürü işaret etti ve ben iki kez baktım. Hanna'yı orada görmemiştim bile ama beni izleyişine bakılırsa, onun arkadaşı ve benim sevmem gereken çocuk olan Caden'e yaptığım saldırıyı gördüğünden hiç şüphem yoktu.

Toz ve yaralarla kaplı, elleri kelepçeli ve dalgalı sarı saçları atkuyruğu yapılmış bir halde bana tiksintiyle bakıyor, göğsüm utançla düğümleniyordu. Scorpion onu hareket etmesi için itti, ayakları birbirine takıldı, sonra nihayet başını kaldırarak benden başka tarafa baktı.

Genç bir fae Birdie'ye yardım ederek hem Caden'in kalkmasına hem de iç kesimlere doğru ilerlemesine yardımcı oldu.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Eğer suçlu Istvan ise..." Andris dikkatimi tekrar ona çevirdi, Ling yanına gelip elini onunkine dokundurunca ayakları geri çekildi. "Patlamanın işe yaradığından emin olmak için yakında insanları gönderecek ve eğer yaramadıysa..."

"İşimizi bitirecek." Warwick HDF'nin bulunduğu yöne doğru baktı.

Bir süpürme. Andris de ben de bunlara aşinaydık. Eğitimde Bakos bize aylarca tarama simülasyonu yaptırmıştı. Nasıl ayrılacağımızı ve her taraftan nasıl gireceğimizi, ne arayacağımızı, hangi tehlikeleri ve durumları bekleyeceğimizi. Hayatta kalanları nasıl seçeceğimizi.

Burada kolay hedeftik. Zayıf ve savunmasız.

Andris ordusunun peşinden yeni yerlerine doğru yola çıkmadan önce, "Caden'in bizde olduğunu öğrenirse ne olur bir düşünsene," diye ekledi.

Istvan tek oğlunu rehin tuttuğumuzu öğrenirse üzerimize akıl almaz bir gazap yağdırırdı. Istvan'ın Caden'in bizde olduğunu bilmemesinin iki nedeni vardı: Birincisi, en başta binayı bombalayarak oğlunu asla riske atmazdı. İkincisi, Istvan bir tarama yapmak için bu kadar uzun süre beklemezdi. Bu bir kurtarma görevi olurdu. Caden'i geri almak için tam bir keskin nişancı ekibiyle üzerimize gelirlerdi.

Sırtlanların ulumaları daha da arttı, kana susamış çığlıkları yakınlıklarıyla havayı yalıyordu.

"Çocuklar?" Ash çantasının kayışlarını daha sıkı çekerek bağırdı, sırtındaki fae kitabı güvendeydi. Warwick'in omzunun üzerinden onu, Kek'i ve Lukas'ı görebiliyordum, bizi bekliyorlardı. "Karar verin."

Warwick tek kelime etmeden kolumdan tuttu ve beni Ash'e doğru, Sarkis'in ordusunun gittiği yönün tersine çekti.

Kolumu sert bir sarsıntıyla çekerek onu durdurdum. Bana bakarken kaşlarını indirdi. Ne istediğimi ya da nerede olmam gerektiğini sorma zahmetine bile girmedi. Ben onun uygun gördüğü şekilde hareket ettirebileceği bir satranç taşı değildim.

"Ne yapıyorsun sen?" Burnu alevlendi, gözlerinden kızgınlık ve öfke fışkırdı.

Ben de ters ters baktım, duruşum yere gömüldü. Kudretli Kurt'a meydan okuyarak.

Aramızdaki gerilim dokundu ve genişledi. Aramızdaki bağ cansızken, o yaşıyor ve nefes alıyordu. Temelli mi gitmişti? Bu gece kaybettiğimiz diğer cesetlerle birlikte yakılıp gömülen bir kurban daha mı?

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Amcamla gidiyorum. Bana ihtiyaçları var." *Bize ihtiyaçları var,* ama bunu söylemedim. "Gidebilirsin." Meydan okumayı ayaklarının dibine bıraktım. "Ama Andris'i ya da *ailemden* birini bırakmayacağım."

Warwick'in ifadesi taşa dönmüştü ama derisinin altındaki öfkeyi hissedebiliyordum. Nefes alışını, ellerinin nasıl kıvrıldığını ve omuzlarının nasıl öne doğru eğildiğini.

Lukas ve Kek yanıma geldiler, yolları benimle kesişti ama gözlerim efsaneye kilitlenmişti, ikimiz de bir adım bile atmadık.

"Benimle gel ya da gelme. İstediğini yapmakta *özgürsün."* Bu söz dilimden tıslayarak döküldü. Gerçek, göğsümde bir kesik gibi hissediliyor, nefes almamı zorlaştırıyor ve bu da öfkemin kabarmasına neden oluyordu.

Bana karşı hissettiğini sandığı duyguların sadece bağlantıdan kaynaklanıyor olma ihtimali yüksekti. Şimdi gitmişti.

O duygularımı göremeden arkamı dönüp amcamın peşinden koşmaya başladım, iblis ve yarı-efe de yanımdaydı. Köşeyi dönüp görüş alanından çıktık ve o beni takip etmeyince kalbim daha fazla parçalandı.

Sabah ışığının dokunuşları sokaklarda ve caddelerde derin gölgeli perdeler çiziyor, kolay saklanma yerleri ve kör noktalar sunuyordu. Bir zamanlar Sarkis'in ordusunun yarısı sessiz sokaklarda ilerliyordu, saat hala birçok kişinin uyanması için çok erkendi ve bizi daha da hedef haline getiriyordu.

Ensem karıncalandı. Binalardan bana bakan gözlerin hissi, bakışlarımı silahımı çıkarıp ateş etmeye hazır bir şekilde etrafımda gezdirmeme neden oldu. Uzaktaki sırtlanların ulumaları kollarımdan aşağı tüylerimi diken diken etti.

Yine de kalbimi çarptıran onlar değildi; doğrudan kolay yemeklere yöneliyorlardı. Çoktan ölmüş olanlara.

Başka bir şeydi.

Sezgi. On yıllık eğitim. Düşmanı o kadar iyi tanıyordum ki içeri sızdıklarını hissedebiliyordum.

Etrafımızı saran.

Lukas'ın başı yana kaydı, kasları kasıldı. Verdiği tepkinin açıklamaya ihtiyacı yoktu. O da bunu hissedebiliyordu. Fae duyularının yanı sıra, eğitimi de varlığının her zerresine işlemişti ve bir tehdide karşılık vermeye hazırdı.

Kek'ten rahatsız edici bir hırıltı yükseldi, iblis duyuları tehlikeyi algıladıkça gözleri karardı.

Kahretsin.

Ağzım açıldı, Andris'i uyarmaya hazırdım ama artık çok geçti.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Havada bir vızıltı, et ve kemiğe saplanan metalin çıkardığı ses, en öndeki bir fae'nin hiç ses çıkarmadan yere düşmesine neden oldu. Kurşun beynine saplandı ve daha haykıramadan onu öldürdü.

Tepki anında geldi. Andris'in askerleri ona doğru atılarak liderlerini korudular. Bağırışlar ve kargaşa her iki taraftaki binalarda yankılandı. Grubumuz tehdidin kaynağını bulmaya çalışırken silahlar çekildi.

Bir an için sessizlik oldu. Hepimiz birbirimize sarıldığımızda hava bile nefesini tutmuş gibiydi.

Pop!

Arkamdaki bir kız yere düştü, gözlerinin arasında bir kurşun vardı.

Pop!

Bir taraftan ateş edildi. Sonra diğer taraftan. İçeri giriyorlardı ama dar sokakların arasında saklanabiliyorlardı.

Bizimkilerden biri daha düştü.

Bizi teker teker seçiyorlardı.

"Gidin! Gidin!" Herkese bir geçide doğru ilerlemelerini işaret ederek bağırdım. Eğitimde süpürmeyi öğrenmiştik ama Bakos bize kuşatılanın biz olduğumuz simülasyonlar da yaptırmıştı. İşi tersine çevirmek ve hepsini bir tarafa toplamak için, tek bir yönden sert ve hızlı bir şekilde girmeli, çemberlerinden sıvı gibi dökülmeli ve onları arkanızda yeniden toplanmaya zorlamalıydınız.

Hareketlerimiz her şeyi kaosa çevirdi. Silah sesleri ve figürler her yere sıçradı, gölgeler gözleri kolayca yanıltıyordu. Grubumuz ileri atıldı, HDF'nin hattını kırmaya çalışıyordu.

"Yardım edin! Beni ve Caden'ı rehin aldılar. Yardım edin!" Hanna'nın sesi binalardan seken mermi yağmuruyla birlikte yükseldi. Scorpion onu yakaladı ve eliyle ağzını kapattı. Hanna ona karşı mücadele etti ama Scorpion onu göğsüne bastırdı, tekmeleyerek ve çırpınarak onu patikadan aşağı indirmeye çalıştı.

"Ateş etmeyi kesin yoksa güzel prensinizin kafasını uçururum." Birdie temiz ve keskin bir sesle bağırdı, sözleri bir şekilde kargaşanın üzerine çıkıyordu. Silahını kurdu, namluyu Caden'ın şakağına dayadığında çıkan ses gürültüyle çınladı. "Kımıldarsan beynini kürekle toplarsın."

Caden'in şiş gözünün altındaki bir kas esnedi, çenesi o kadar sert sıkıldı ki boynundaki damarları görebiliyordum.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Ateş kesildi. Sessizlik kurşun seslerinden daha gürültülüydü.

Ne yapacakları konusunda zorlandıklarından hiç şüphem yoktu. Bize daha büyük bir iyilik için kendimizi feda etmemiz öğretilmişti. Bir asker, görevimizdeki insanların hayatına değmezdi ama Caden sıradan bir asker değildi. O HDF'nin prensiydi. Onların gelecekteki lideriydi. Istvan'ın tek oğlu ve varisiydi. Onu riske atamazlardı.

İşareti alan grubumuz ara sokağa doğru kaçmaya başladı, Andris'i hareket etmeye zorladı, ancak tüm adamlarının ilk önce ulaştığından emin olmak istediğini söyleyebilirim.

"Hayır!" Caden böğürdü. "Şimdi ateş edin! Öldürün onları!" Gözlerinde öfke dans ediyordu ve onun için beyaz bayrak sallamalarından nefret ettiğini biliyordum. Caden gururluydu. Hiçbir zaman diğer askerlerden farklı muamele görmek istemedi. Yerini hak etmek istiyordu, hak edip etmediği gerçekten önemli olmasa bile.

"Bu bir emirdir!" diye bağırdı Birdie ve başka bir muhafız onu geri çekip neredeyse sürükleyerek götürürken. "Vurun onları!"

Yine de tereddüt ettiler.

Caden onu susturmaya ve uzaklaştırmaya çalışan Birdie ve diğer iki muhafıza karşı mücadele etti. "Sarkis'in eski generali, Andris Takacs! O yaşıyor! Fae'lerle çalışan bir hain. Onları hemen öldürün. Size emrediyorum!"

Istvan'ın eski dostunun hâlâ hayatta olduğunu, sadece hayatta olmakla kalmayıp kendisine karşı isyancı grubu yönettiğini ve oğlunu alıkoyduğunu öğreneceğini bildiğim için midem bulandı.

Caden'ın son talimatı işe yaramıştı. Çöp konteynırlarının ve duvarların arkasına saklanmış HDF üniformalıların bize doğru ilerlediğini gördüğümde, mermiler geçitten geçerek kulağımın dibinde vınlıyordu.

Bir mermi kolunu sıyırıp geçerken ve kan akmaya başlarken Kek yanımda homurdandı, gözlerini yaraya dikti. "Küçük erkek arkadaşın beni kızdırmaya başladı." Kaşlarını çatarak yaraya baktı. "Ve bu gömleği sevmiştim."

Başka bir deniz kabuğu mavi saçlarını sıyırdı.

"Oh, hayır." Boğazından bir hırıltı yükseldi, omurgama korku saldı, ses daha çok doğaüstü bir canavarı andırıyordu. Gözleri karardı, sonra kolunu bir çöp konteynerine doğru salladı. Her şey kaldırım taşının üzerinde kayarak arkasındaki bir avuç HDF'yi ortaya çıkardı.

Gözleri irkilmiş ve korkmuş bir şekilde açıldı.

Dördünü de tanıyordum. Biri benim sınıfımdaydı, Rafe, diğer üçü de Caden'in sınıfındaydı. Gözleri beni buldu, öfke ve nefret yüz hatlarını dolduruyordu.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Kahrolası hain orospu," diye bağırdı biri.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Yakalayın onları," diye ekledi bir diğeri, bir iblisle yüzleşmek üzere olduklarını fark etmeden.

"Git, küçük kuzu." Bana el salladı. "İblisim arkadaşlarınla oynamak istiyor."

"Emin misin?"

Bana gözlerini devirdi, sonra parmağını adamlara doğru kıvırdı ve dudakları ürpertici bir sırıtışa dönüştü. "Buraya gelin, küçük çocuklar."

"Haydi!" Kurşunlar vızıldayıp bizi eğilmeye zorlarken Luk beni de kendisiyle birlikte çekti. Dar geçitte ilerlerken grubumuzdan bazılarının ana caddelere dağılarak etrafımızdaki çemberden kaçtığını gördük.

Luk öndeydi, uzun bacakları mesafeyi kat ederken ben ona yetişmeye çalışıyordum. Normalde bundan çok daha hızlıydım ama bedenim ağır çekimde sıkışmış gibi hissediyor, ne kadar zorlarsam zorlayayım hızlanmaya çalışıyordu. Luk, göz hizamın dışında, ilerideki bir köşeden kıvrıldı.

"Lu-" Ona haykırışım kesildi.

Wham!

Sanki bir tren bana çarpmış gibi, çarpmanın etkisiyle uçtum. Kemiklerim betona çarparken, silahım yerde kayarken sinirlerimde sancılar oluştu. Ağır bir beden acı içinde üstüme düştü, dudaklarımdan bir çığlık yükseldi. Bacaklarım ve kollarım saldırganıma doğru savruldu, dirseğim bir çıtırtıyla yüzüne çarptı.

"Siktiğimin orospusu," diye hırladı, kollarımı acıyla kavradı ve beni yere yapıştırdı. "Seninle pek çok kez dövüştüm. Bir gün seni alaşağı etmeyi hayal ettim." Tanıdık bir ses şiddetle kulağıma tısladı.

Rafe. Neredeyse her seferinde yendiğim, sınıfımdan iri yarı bir çocuktu. O da diğerleri gibi kibirliydi ama daha sessizdi. Sosyal olarak mesafeliydi. İçine kapanıktı. Minderde karşımda olduğu zamanlar dışında onun hakkında pek düşünmezdim. Ama her zaman beni izlediğini hissederdim, bana her yenildiğinde sinirlenirdi.

"Biliyor musun, bütün erkekler senin hakkında iddiaya girerdi... seni kim sikecek diye. Gerçi Aron her seferinde oraya ilk kendisinin girdiğini ve senin kirazını patlattığını söyleyerek övünürdü." Aron'un yaptığını bildiğim için nefret ve utanç yemek borumda cızırdadı. "Ayrıca antrenmanda seni kimin yeneceği, kliniğe kimin yatıracağı ya da ağzını ilk kimin sikine dolayacağı konusunda da iddiaya girerdik." Bir kerede söylediği en fazla şeydi bu ve birden sessizliğini özledim. "*Öğretmenin evcil hayvanı*. Sen fae-sever bir hain olacağını düşündüğüm son kişisin. Aşağılık

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Kaltak. Sana bir ders verilmeli." Kemerine sarıldı ve damarlarıma buz püskürttü.

Hayır. Ona karşı çırpındım ama ne kıpırdayabildim ne de onu devirebildim. Neyim vardı benim böyle?

"Benimle dövüşmeyi bırak." Pantolonumu çekiştirirken bir silahın namlusu başımın arkasına saplandı. "Başına gelen her şeyi hak ediyorsun, sevgilim," diye kulağıma fısıldadı, iç çamaşırımı aşağı iterek.

"Tekrar dene, *faszszopó.*" *Sik emici*. Rafe'in bedeni benden ayrılmadan önce vahşi bir hırıltı yükseldi. Arkamı döndüğümde Farkas'ın iri adamı boğazından tutup hiçbir ağırlığı yokmuş gibi yerden kaldırdığını gördüm. Acımasız. Gaddar. Boğa değiştireni tek eliyle öldürdüğünü hatırladığım efsane karşımdaydı. Warwick acımasız bir öfkeyle zonkluyordu, gözleri karanlıktı, intikam ve ölümle parlıyordu.

"Dersini alacak olan sensin." Parmaklarını Rafe'in boynunda sıkarak gözlerinin şişmesine neden oldu. Sınıf arkadaşımın bacakları çılgınca tekmeliyor, elleri Warwick'i pençeliyor, her saniye daha da zayıflıyordu. "Ölümcül bir tane."

Warwick'in eli bir domatesi ezer gibi sıkıca kavradı ve boynu taştan koparken Rafe'in gözlerindeki kan damarları patladı. Kurt, cesedin bir yığın halinde düşmesine izin verirken hırladı, sanki bu sefer öldürmeyi uzatmak için onu geri getirmek istiyormuş gibi cesede baktı.

Sonunda dönüp alaycı bir ifadeyle bana baktı. "Bir şey değil prenses."

Dişlerimi sıkarak ayağa kalktım, benim için geldiğini düşünmenin kalbimde yarattığı sıçramayı unuttum. Beni takip ettiğini. "Siktir git."

"Görünüşe göre tekrar sıra almak istiyorsam çok uzun bir sıraya girmem gerekecek."

Öfke beni ileri doğru itti. *"Eszem azt az ici-pici szívedet!" Kalbini söküp ziyafet çekeceğim!*

"Whoa! Whoa!" Ash aramıza girdi, elleri kollarımdaydı ve beni geri itti. Şimdiye kadar orada olduğunu fark etmemiştim bile, efsanevi pislik her zaman odağıma hükmediyor gibi görünüyordu. "Sadece sakin ol. Bunun ne yeri ne de zamanı. Birbirinizi daha sonra öldürebilir ya da becerebilirsiniz. Buradan çıkmamız gerek."

"Brex?" Luk'un paniklemiş sesi köşeden geri geldi, beni ve yanımdakini görünce omuzları gevşedi. "Yapma bunu. Ödümü kopardın. Arkamı döndüğümde gitmiştin."

Warwick şişinerek Lukas'a doğru yürüdü.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Bir dahaki sefere gözlerini ondan ayırma, göt herif." Warwick yüzüne bir santim yaklaştı, yüz hatlarını öfke kaplamıştı. "Eğer onu bir daha böyle bırakırsan, seni deşmekten çekinmem."

"Warwick!" Onu Lukas'ın üzerinden itmeye çalıştım ama bir santim bile kıpırdatamadım. "Geri çekil."

"Lanet olsun, sizi bir an yalnız bırakıyorum ve her şey cehenneme dönüyor." Kek yanımıza geldi, kan ve irin yanaklarını çizmiş, mavi saçlarını kızıla boyamıştı, gözleri normale dönmüştü. "Küçük arkadaşlarınla eğlenceliydi. Biraz heyecanlandım." Bakışları Ash'e kayarken parmaklarını yaladı. "Beni her zaman aşırı derecede azdırır."

Arkasını dönmeden önce Ash'in ağzında hafif bir gülümseme belirdi. "Gitmemiz gerek. Sırtlanlar çok uzakta değil ve daha fazla HDF olabilir."

Hala Lukas'la tartışmakta olan Warwick dudağını büktü, omzu Luk'un omzuna sertçe çarptı ve Ash'i takip ederek geçerken neredeyse onu yere düşürüyordu.

"İyi misin?" Luk bana sordu, bakışları hâlâ Warwick'e çevriliydi.

"Evet, ben iyiyim." Koluna dokunarak ona güven verdim. "Boş ver onu. Götlük yapıyor."

"Zor." Luk, Warwick'e bir kez daha ters ters baktı. "Özür dilerim. Bu kadar ileride olduğumu fark etmemiştim."

"Bazı nedenlerden dolayı çok yavaştım. Bunun için endişelenme."

"Senin için endişeleniyorum zaten. Ama onun sahte tehditler savuracak biri olduğunu sanmıyorum."

Kek ve Luk ile birlikte yürürken Ash ve Warwick birkaç metre önümüzdeydi.

"Dediğim gibi, onu görmezden gelin. Egosu tamamen şişmiş ve müstehcen bir şekilde büyük." Gözlerimi devirdim.

"Ve eğer hatırlarsanız, prenses." Warwick omzunun üzerinden bana baktı. "Benim aletim de öyle."

Yeni merkez, Kürt Sokağı'ndaki bir dizi neo-klasik binaydı. Tahtalarla çevrili ve uzun süredir terk edilmiş olan bu binalar yıkılmaya mahkumdu ve evsizler bile buralardan uzak duruyordu. Ancak dışarıdan nasıl görünürse görünsün, yeraltı alanı geniş, güçlendirilmiş ve yeterince güvenliydi. Andris'in bu araziyi bir süre önce bulduğu ve hazırladığı açıktı. Yeraltı

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Alan çok basitti, ancak birkaç ekranın asılı olduğu bilgisayar odası, egzersiz ve eğitim alanı, kantin ve bazıları yataklı, bazıları hala boş olan uyku odaları için bütün bir kanat vardı. Burası Sarkis'in ordusuna yetecek kadar çalışır durumdaydı. Ondan geriye ne kaldıysa.

Yeraltındaki ana alan yaralılarla doluydu: silahla vurulmuş, kemikleri kırılmış, yanmış, kanlar içinde, dövülmüş. Gözleri keder, acı ve yorgunluktan şişmiş, omuzları sefaletten çökmüştü. Büyük bir darbe almıştık ve yüzlerden ve sessiz mırıldanmalardan kaybın odada yankılandığını hissedebiliyordunuz.

Sönük ve kederli.

"Brexley." Andris, Farkas'a bakmadan yanıma geldi. "Bizimle gelmene çok sevindim."

"Gidemezdim. Şimdi bu kadar çok şey varken olmaz." Yorgunluk kemiklerime ağır gelmeye başlamıştı. "Hanna ve Caden... ?"

"İyiler." Andris'in yüzünde yorgunluk vardı. "Ama artık HDF onların bizde olduğunu biliyor. Beni biliyor. Daha önce bir hedefimiz olduğunu sanıyorduk. Istvan'ın artık beni bulmak için yapmayacağı şey yok."

"Biliyorum." Ve hepsi benim suçumdu. Onları Hanna ve Caden'i tutmaya zorlayan bendim ve şimdi HDF'nin onların hayatta olduğunu ve Istvan'ın eski generali tarafından tutulduğunu bilmesi benim hatamdı.

"Bunu şimdi düşünemeyiz." Andris iç çekti. Bunu asla söylemeyecekti ama o da beni suçlamak zorundaydı. Onları soktuğum onca tehlike için dünyadaki hiçbir özür yeterli olamazdı. Sığınağın havaya uçmasına benim sebep olmam büyük bir olasılıktı. Ortaya çıkıp ordusunu tehlikeye attığımdan beri üs iki kez keşfedilmişti. Bu bir tesadüf değildi. "Diğer şeyler önceliklidir."

"Hâlâ konuşmamız gereken çok şey var. Sadece Istvan ya da Killian hakkında değil." Fae hükümdarının adını söylerken yutkundum, göz kapaklarım yanıyordu. "Ama Visegrád'da keşfettiklerimizi de." Annemin ve nektarın keşfi sanki dün gece değil de günler önce olmuş gibiydi.

Andris başını öne eğdi. "Var ama şu anda önceliğim halkımla birlikte olmak. Buranın korunduğundan, güvende olduğundan ve herkesin yerleştiğinden emin olmak. Bu gece çok şey kaybettik." Yüzünü ovuşturdu, gözleri kan çanağına dönmüştü. "Sanırım herkesin beni kaybettiğini düşündüğü bir an oldu." Elini başının üzerinde kaydırdı. "Bu çok garip. Öldüğümü bile hissediyorum. Sanırım öldüm. Ama..." Andris azaldı.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Warwick ve Ash'in kafaları bana döndü, gözleri keskin bir merak ve şaşkınlıkla parlıyordu. O kadar uzun zaman önceydi ki, onlarla olanları hiç konuşmadığımı unutmuştum. Her şey çok hızlı gelişti, daha fazla kaosa dönüştü ve bana asla kendim çözecek zaman bırakmadı.

Andris bir an beni inceledi, gözleri bir şeyi anlamaya çalışır gibi benimkiler arasında gidip geliyordu. "Seni gördüğümü sandım..." Kuru kuru güldü. "Boş ver. Önemli bir şey değil. Sadece yaşlı bir adamın çılgın saçmalıkları." Kolumu okşadı. "Önce gidip her şeyi halletmem gerekiyor. Sonra görüşürüz." Doğruca yaralı kalabalığının arasına daldı, savaşçılarıyla konuşuyor ve bizi korumaları için emirler veriyordu.

Çocuklar hâlâ bana bakıyordu. Warwick'in gerginliği daha da arttı ama konuşan Ash oldu.

"*Brexley*. Neden bahsediyordu?" Derin bir nefes aldım, dudaklarım birbirine dolandı.

"Bu gece hayata döndürdüklerim sadece büyücüler değildi."

Bölüm 5

"Tekrar baştan başla." Botlar sabit bir tempoyla yere vuruyordu ve benim dikkatim Ash'in duvardan duvara adımlarken botundaki derin çizik izine ve kurumuş kana odaklandı ki bu da küp şeklindeki küçük odada çok uzak sayılmazdı. İki karyola için yeterince büyüktü ama odanın geri kalanı çıplaktı. Buraya henüz başka bir şey yerleştirilmemişti.

Kollarımı kaburgalarıma doğru daha sıkı kavuşturdum, kendimi desteklemek için köşeyi kullandım, yorgunluk bir tazı sürüsü gibi bacaklarımı kemiriyordu.

Dudağımı yalayarak nefes verdim. "Nektar... benim."

Warwick başını eğdi, burnunu sıkarak benimkine paralel duvara yaslandı. Lukas ve Kek karşımdaki yatakta oturmuş, tamamen şaşkın görünüyorlardı. Onları bu konuşmaya dahil etmek benim kararımdı. Artık onlar da bu işin bir parçasıydı ve gerçek riskleri anlamalarını istiyordum. Benimle ilişkilendirilerek kendilerini nasıl bir tehlikeye attıklarını.

Ben, Warwick ve Scorpion arasındaki bağlantı gibi şimdiye kadarki her şeyin özet bir versiyonunu zaten aceleyle anlatmıştım. İfadelerine bakılırsa, onlara verdiğim asgari bilgiyle bile mücadele ediyorlardı.

"Ne demek sen?" Ash ellerini kirli saçlarında gezdirerek yürümeye devam etti.

"Nektar benim doğumdan sonraki halim." Dudağımı çekiştirdim. "Duvar yıkıldığı anda annem beni doğurmak için sahadaydı. Tüm o büyü..."

"Bir sünger gibi içine çekildi." Ash durdu, gözleri inançsızlıkla açılmıştı. "Seni içine çekti." Başını geriye attı. "Vay anasını."

"Kafam çok karıştı. Annen neden oradaydı?" Kek dalgınca saç örgüsünü okşadı. "Ve nasıl oldu da büyücüler gözlerimin önünde yaşayan, nefes alan cadılara dönüştüler?"

"Ben." Başımı eğdim, boynumu daha sıkı çektim. "Nektarı tutuyordum ve bana o alanda neler olduğunu gösteriyordu. Seelie Kraliçesi'nin öldürüldüğü anı bile gördüm. İşte o zaman duvar tamamen

ve sihir Dünya'yı sular altında bıraktı. Ama sonra aniden Scorpion'a bağlandım ve amcamın sığınağının havaya uçtuğunu gördüm. Yıkımı ve ölümü gördüm..." Boğazımdaki yumruyu yuttum, görüntüler zihnimde bir film gibi canlandı.

"Onu kaybedemezdim," diye mırıldandım.

"Demek onu geri getirdin." Ash göz kapaklarını kısa süreliğine kapattı. "Ve tüm gücünle onları da geri getirdin."

"Bekle. Bekle." Kek elini kaldırdı. "*Yedi* büyücüyü hayata döndürebildin, kilometrelerce ötede sığınaktaydın ve Scorpion'la olan tuhaf bir hayalet bağlantısı yüzünden amcanı hayata mı döndürüyordun?"

Kulağa ne kadar saçma ve delice geldiğini fark ederek irkildim.

"Evet." Kek'in çenesi düştü, lacivert gözleri kocaman oldu. "*Nesin* sen be?"

Boğazımdaki yumru genişledi, neredeyse nefesimi kesecekti. "Bilmiyorum." Sesim o kadar kısık çıkmıştı ki onlara zar zor ulaşıyordu.

"Ne bir isim, ne bir ırk, ne de sizden önce gelen başka biri vardır. Ne olduğunuza karar veren sizsiniz."

Ben pantolonumdaki kan lekesine bakarken oda sessizdi, tüm gözler üzerimdeydi. Kir ve gözyaşları gecenin bir rüya olmadığını kanıtlıyordu. Bunların hepsi oluyordu. Daha geçen bahar, başıma geleceklerden, tüm dünyamı ve inançlarımı altüst edecek domino etkisinden mutlu bir şekilde habersizdim. Caden ile HDF'nin çatısında oturmuş Pálinka içiyordum, havada Tuna'nın kokusu vardı, rüzgâr saçlarımı okşuyordu. Tek sorunum Caden'ın beni öpmesini dilemekti ve etrafımda dolanan dikenli ağdan habersizdim. Yalanlar, aldatmacalar ve gerçekler ben daha doğmadan önce hikâyemi örmeye başlamıştı.

"Selam." Ash kolumu ovuşturarak yanıma geldi. "Sana söyledim, yalnız değilsin. Bunu çözeceğiz, tamam mı?" Başını eğdi, gözlerimle bağlantı kurmaya çalıştı. "Yani, gerçekten yalnız değilsin." Duvardaki yerinden kıpırdamamış olan Warwick'i işaret etti. "Yine de o pisliğin artı sütununda olduğundan emin değilim."

Çenem kalktı, Warwick'in duygusuz gözleri gözlerimdeydi. Duvara yaslandı ve arkasını döndü.

Uzak.

Soğuk.

"Ne?" Ash'in bakışları aramızda gidip geliyordu, alnı kırışıyor, tavrı sanki aramızdaki buz gibi gerilimi hissedebiliyormuş gibi değişiyordu.

Bize. "Neyi kaçırıyorum?"

"Gitti," diye fısıldadım, sonunda yüksek sesle söyledim. "Ne oldu?" Ash bana doğru döndü.

"Bağlantı." Yutkundum. "Gitti."

Ash birkaç kez gözlerini kırpıştırdı, şaşkınlıktan yanakları seğiriyordu. "*Gitti de* ne demek?"

Dikkatim tekrar Warwick'e kaydı. Bakışlarını yere dikmiş, kollarını kavuşturmuş, omuzlarını yukarı kaldırmıştı. Savunmacı. Gardını almış.

Daha önce bir kez tren istasyonundaki dövüşte tüm enerjisini tükettiğimde olmuştu. Bu çok farklı hissettirdi.

Kesinlikle.

"Sanırım herkesi geri getirdiğimde bir şeyler oldu." Omuzlarımı beton duvara daha da gömdüm. "İçimde akan büyü..." Sesim kesildi. Neden bu kadar duygusallaşmıştım? "Amcamı kurtarmak. Bilmiyorum. Sanki beni içten dışa doğru kızarttı. Bir süre fark etmedim. Yani, çok şey oluyordu. Ama geçti."

Warwick yine kıpırdandı, dikkati hâlâ benimkiyle buluşmuyordu.

"Nektar da öyle," diye cevap verdi Ash, ağzı birbirine dolanarak. "Bu yüzden sonra donuklaştı." Parçaları bir araya getirerek başını salladı. "Hepsini geri getirerek onu yaktın."

Duygularım artık sadece yüzeyde geziniyordu. "Sanırım öyle." Gevşek saç tellerini kulağımın arkasına sıkıştırdım. "Temelli gittiğini mi düşünüyorsun?"

Ash ofladı, elini tekrar saçlarında gezdirdi, aniden yorgun görünüyordu. "Muhtemelen. Büyü, tıpkı doğa gibi, bir dengedir. Verir ve alır. Her doğal kaynak gibi, onun da bir sonu vardır. Eğer hepsini kullanırsanız, sonsuza dek yok olabilir."

Azı dişlerimi birbirine geçirerek anlayışla başımı salladım. Pek çok kişinin bulmak için hayatlarını harcadığı nesneyi yok etmiş miydim? Warwick ve Scorpion'la olan bağlantılarımla birlikte küçük bir parçamı da mı öldürdüm?

Bu konuda ne hissetmem gerektiğine dair hiçbir fikrim yoktu. Özellikle de insanların uğruna cinayet işleyeceği hazine ben olduğum için.

"Özür dilerim, kilometrelerce uzakta olmasına rağmen General Takacs'ı kurtarabilmesine hâlâ takılıp kalmış durumdayım." Lukas karyoladaki bacaklarının üzerine eğildi. "Ben sadece melez olabilirim ve çoğunlukla bir insan tarafından yetiştirilmiş olabilirim ama bunun mümkün olmadığını biliyorum. Şimdiye kadar duyduğum tek yakın bağlantılar çiftleşmiş çiftler ya da aynı türden olanlar, genellikle de soylu periler. Ve bunların ikisi de senin bahsettiğin şeye benzemiyor. O zaman nasıl oldu da

hem bizimle kalede olmak, hem de Vahşi Topraklar'a dönüp amcasını kurtarmak?"

"Hem doğup hem de onun kıçını nasıl kurtarıyordu?" Kek homurdanarak Warwick'i işaret etti.

"*Pokol,*" diye mırıldandı Ash.

"Elbette." "Ne?" Duvardan doğruldum.

"Bunu bir düşünün. Warwick'i hayata döndürdüğün *gecenin üzerinden* yirmi yıl geçti, ama aslında orada değildin."

Beynim diğer tüm olaylara takıldı, insanları geri getirmeyi ima ettim, ama her seferinde şahsen oradaydım. Sadece ucube Warwick, Scorpion ve şimdi de Andris'ti.

"Evet."

"Her iki seferde de sihirle aşılanmış art doğumu tutuyor ya da onunla kaplanıyordunuz."

"Ama Warwick'i kurtarmak için kitabın içinden geçtim," diye cevap verdim.

"Teoride evet." Ash çenesine vurdu. "Ama şimdi senin gerçekten orada olduğunu biliyoruz. Bebek sendin ve büyüye sahip olan da sendin. Kendinin daha yaşlı versiyonu sadece bir kanaldı. Fae savaşının olduğu gece özümsediğin büyü, bu gece Andris'i kurtarmak için kullandığın büyüyle aynı."

Kafa karıştırıcı bir şekilde, mantıklı geliyordu ve bunun önemi bana ağır geliyordu. İnsanları hayata döndürme yeteneğine sahiptim.

"Peki ya büyücüler?" Luk sordu. "Ya da artık her ne iseler." "Temelde Scorpion gibiler." Ash bana gülümsedi. "Sadece şanslı o anki seyirciler."

Onlar benim hedefim değildi ama büyünün yolundaydılar, isteseler de istemeseler de büyünün alıcısı oldular.

"Lanet olsun, küçük kuzu. Senden hoşlanmamın bir nedeni olduğunu biliyordum. O seksi insan görüntünün altında biraz sapkınlık var. Sen gerçekten berbat bir ters büyücü gibisin." Kek bana göz kırptı.

Sözleri beklediğinden daha derine işledi, göğsümü oydu.

Annem bir cadıydı. İnsan, evet, ama lanetli. Onları büyücü olmaya iten şeyin ne olduğu hakkında hâlâ çok az şey biliyordum. Neden en başta lanetlendiklerini, Wiccanlar'dan lanetli büyücülere dönüştüklerini. Çılgınca görünüyordu. Bir gün önce annem cesetlerin ruhlarıyla besleniyor ve iskeletleri yeniden canlandırıyordu. Şimdi ise yaşıyordu.

Annemi tekrar bulmanın şoku dondurucu bir hava patlaması gibiydi. Şok edici. Acımasız. Beni hissiz bıraktı. Benden kilometrelerce uzakta, hiç bilmediğim koca bir ailem vardı ve bunu aklıma nasıl getireceğime dair hiçbir fikrim yoktu. Hissettiklerimle başa çıkabilmek için, özellikle de bu kadar çok şey üst üste gelip beni ezerken.

Killian'ın delici gözleri ve güzel yüzü, Zander'in yumuşaklığından, bana bakarken başını eğişinden hemen sonra aklıma girdi.

Gitmişlerdi. Ölmüşlerdi.

Oksijen ciğerlerimden buharlaştı, nefes almaya çalışırken omurgam kıvrıldı.

"Brex?" Ash geldi, sesi olması gerekenden daha uzaktı, eli omzuma dokunuyordu. "İyi misin?" Endişe tınısını gölgeliyordu. Şefkat ve dikkat doluydu.

Boğuluyordum. Her şey üstüme üstüme geliyor, derimi tırmalıyor, pençelerimle dışarı çıkmak istememe neden oluyordu. Kaçmak ve asla arkama bakmamak.

"Brex?" Ash kolumu

ovuşturdu. "Çık dışarı." Nefes

almaya çalıştım. "Ne?"

"Herkes dışarı." Daha fazla kıvrıldım, sesim tıslıyordu. "Lütfen... çıkın. dışarı."

Ash tereddüt etti, ifadesindeki empati beni daha da boğdu. "Git!"

Havaya ihtiyacım vardı. Boşluğa. Yalnız kalmak istiyordum.

Ash başını salladı, "Bize ihtiyacın olursa yakında olacağız." Onlara el salladı odayı terk etmelerini söyledi.

Nefes nefese kaldığımda göz ucuyla Kek ve Luk'un onu takip ettiğini gördüm.

"Warwick?" Ash ona seslendi.

Warwick duvarı iterek kapıya yöneldi ama kapıdan geçip beni rahat bırakmak yerine kapıyı Ash'in suratına çarparak bizi küçük odaya kapattı.

Devasa gövdesi üzerimde yükselip beni gölgesinde boğarak havamı daha fazla çalarken göğsüm sıkıştı, saçlarımdan ter damlaları akmaya başladı.

"Kovacs..."

"Defol git," diye bağırdım. Daha fazla bir şeye katlanamazdım. *Özellikle de* ona. Çünkü içten içe tek arzuladığım, bağlantımız aracılığıyla ensemde gezinen sesini duymak ve göğsümde oluşan paniği hafifletmekti,

Parçalanmış ruhumun parçalarını bir arada tutma hissi. Bunu arzuladığım, buna *ihtiyaç duyduğum* gerçeği, kızgınlık ve öfkeden oluşan ham bir sinire dokundu.

Yerinden kıpırdamadı, yüzündeki sert ifade beni Halálház'da bana nasıl baktığını hatırlamama neden oldu.

Müstakil. Zalim. Boş. Sanki

hiçbir şey değilmişim gibi.

Vücudumdaki fitili ateşledi, kemiklerimde patladı.

"Sana defol dedim!" Çığlık attım, avuçlarımla göğsünü ittim ve onu bir santim bile hareket ettiremediğimde daha fazla öfke yarattım. Enerjisini alıp ona karşı kullanma gücü gitmişti. Damarlarımda kıpırdadığını bile fark etmediğim tüm büyü yanmış, içimde ve dışımda is izleri bırakmıştı.

Artık eşit şartlarda değildik. Ben de bir zamanlar olduğum kız değildim. Kemiklerime kadar soyuldum, yakıldım ve ateşli bir öfke yığını içinde bırakıldım.

"Ne bekliyorsun?" Onu tekrar iterek homurdandım. "Sonunda özgürsün. Başından beri istediğin şeyi elde ettin. Bağlantı koptu. Şimdi git!"

Boğazından bir gümbürtü çıktı, vücudu bana yaklaştı. Beni içine hapsetti. Beni hapsediyordu.

Ve en iğrenç şey de bunu istememdi. Canımı yakmasını, bana kederden başka bir şey hissettirmesini istiyordum. Beni duvara çarpmasını ve nefes almayı unutana kadar sikmesini. Düşünmeyi. Hareket etmeyi.

Bana unuttur.

Unutmanın en değerli varlığımı elimden alması dışında. Öfke.

Dişlerimi gösterdim, ayak parmaklarımın üzerinde yükseldim ve yüzüne yaklaştım. "Sakın bana bunun tam olarak istediğin şey olmadığını söyleme?" Hırladım.

Burnu alevlendi ama cevap vermedi.

"Değil mi?" Tükürdüm.

"Evet." Alçak, sert hırıltısı bir kelime bile oluşturmuyordu ama göğsüme bir ok gibi saplandı.

"Güzel." Başımı salladım, kötü niyetli bir gülümseme dudağımı kaldırdı. "Artık ikimiz de özgürüz."

"Prenses-"

"Bana öyle deme." Alay ettim. "Ben şımarık, kırılgan bir kız değilim. Tıpkı senin gibi bir canavarım."

"Sen benim gibi *değilsin*." Daha da yaklaştı; vücutlarımız birbirine yapıştı.

"Haklısın. Ben daha kötüyüm. Sen ölümden hoşlanıyor olabilirsin ama *ben* ölümüm. Dokunduğum her şey harabeye dönüşüyor. Bana yakın olan herkes ölür. Lanet olası veba gibiyim."

"Öyle söyleme," diye homurdandı. Kollarımdan tutarak beni duvara çarptı, acının darbesi vücuduma orman yangını gibi yayıldı. İyi hissettiriyordu. Öfke insana yaşadığını hissettiriyordu.

"Neden? Bu doğru. İtiraf et, Halálház'a girdiğimden beri hayatını mahvetmekten başka bir şey yapmadım."

"Senden önce hayatım böyle değil miydi sanıyorsun?"

"Sadece senin eserin. Bunların hepsi benim. Etrafına bir bak. Yok ettiğim hayatlara bak. Eliza ve Simon şimdi nerede?"

Warwick isimleri duyunca sarsıldı, boynundaki kaslar keman telleri gibi titredi.

"Benden uzak dur ve asla arkana bakma." "Bu

kadar kolay olduğunu mu sanıyorsun prenses?"

"Evet," diye hırladım. "Çünkü ikimiz de istediğimizi aldık. Sonunda yürüyüp gidebiliriz. Kırgınlık olmadan. Birbirimizden *kurtulduk.*"

"Benden kurtulmak mı istiyorsun?" Elleri pazularımın etrafında sıkılaştı, kalçaları benimkilere doğru itildi. Sertliği içime doğru bastırdıkça arzu daha fazla kızgınlığa dönüştü.

"Dürüst ol, Farkas. O bağ olmasaydı bana karşı *hiçbir şey* hissetmezdin. Sence Halálház'da bana iki kez bile bakar mıydın? Oyunlarda hayatımı kurtarır mıydın?" Alaycı bir şekilde homurdandım. "Sonsuza dek mutlu olmak için etrafta dolaşacak tipte biri değilsin. O yüzden hiç yapacakmışsın gibi davranma."

Çenesi birbirine çarptı, göz kapakları düştü ve ifadesiz bir şekilde bana baktı. Sessizliği söylemediği her şeyi ele veriyordu.

Hiçbir zaman *benimle ilgili olmamıştı.* İlgisinin sebebi aramızdaki bağdı ve şimdi o da yok olmuştu. Çenemi yuvarladım, öfkem karanlığa karıştı. Onun da en az benim kadar acı çekmesini istiyordum.

"Ben de aynen öyle düşünmüştüm," diye alay ettim. "Şimdi defol git. Kitty'lere geri dön ve perilerini ve sirenlerini becer. Umurumda bile değil."

"*Gerçekten* istediğin bu mu Kovacs?" Çenemi tutup beni kendisine bakmaya zorlayarak hırladı. "Ben oyun oynamam. O yüzden söylediklerinde ciddi olduğundan *emin ol.*"

"Evet."

Hayır. Ama bu kelimenin öfkemde boğulmasına izin verdim.

Uzun bir süre beni izledi, kararlılığım kırılmayı reddediyordu.

Beni itmeden önce gözlerinden öfke fışkırıyordu. "*Tamam*." Omuzları genişledi, başını hafifçe salladı ve tek kelime etmeden kapıyı arkasından çarparak odadan çıktı.

Göğsümde bir hıçkırık koptu ve onu geri püskürtmek için mücadele ettim. Ama durduramadım. Tsunami üzerime doğru geldi, bedenim duvardan aşağı kaydı ve bir topun içine yığıldım. Kalbim annem, babam, Killian ve Zander için binlerce parçaya bölündü. Eliza, Simon ve bu gece kaybettiğimiz herkes için.

Gitmesine izin verdiğim için.

Bir an için beni farklı kılan şeyin tadına vardım. Beni
öyleydi.

Aradakinin gücü. Griyi her zaman bir karışım olarak düşünmüşümdür.
siyah ve beyaz, ama değildi. Bu gece hissettiğim şey, yaşamın ve ölümün
tüm renklerinin bir karışımıydı.

Artık hiçbir renk
değildim. Hiçbir
şeydim.

"Kenarları ekstra yapışkan ve kabuklu görünüyor." Bir ses beni huzurlu anımdan uyandırdı, burnum gıdıklandı. "Turta gibi."

Chirp!

"Ooohhh, elmalı turta kulağa hoş geliyor. Bunun içinde meyveli turta gibi parçalar bile var."

Chirp! Chirp!

"Beni suçlama. Seni denemeye zorlamadım." Opie'nin sesi kulaklarımda çınladı, tuzla kaplanmış kirpiklerimi kırdı, başım anında çarpmaya başladı. "Yani turta tadına hayır diyorsun, öyle mi?"

Chirp! Chirp! Cik cik!

"Ceviz bile mi?"

Chirpchirpchirpchirpchirp!

"Ugh... ." Başımı geriye doğru sallayarak bir iniltiyle yüzüme vurdum. Gerçekliğe dönmeye hazır değildim ve bir saniyeliğine de olsa nefes alabileceğim bir hiçliğe teslim olmayı arzuluyordum.

"Balık Usta!" Opie'nin avucu yanağıma vurarak göz kapaklarımı daha da araladı. "Uyanmışsın."

Olmak istemedim. Sonunda uykuya daldığımda bedenim o kadar yıpranmıştı ki hıçkırıklarım iniltiye dönüştü. Kabuslar ve hayali yardım çığlıkları beni gerçekten bırakmaktan alıkoyuyordu. Gece bir ara karyolaya tırmandım, bir topun içine kıvrıldım ve her şeye yenik düştüm.

Yorgun gözlerim, kederimin içindeki en küçük mutluluk noktası olan Opie'nin üzerinde gezinerek kıyafetini inceledi. Bir can yeleğinin parçalarını ayırmıştı ve parlak turuncu, hava koşullarına dayanıklı malzeme uzun bir elbise gibi etrafına sarılmıştı. Siyah toka belini ve boğazını bir yular gibi sarıyordu. Teknenin koltuk minderleri olarak tanıdığım şey denizci tarzı bir şapka haline getirilmişti. Ayaklarını yüzen köpük kaplıyordu. Bitzy'nin koltuk minderinin daha büyük bir kısmı tulum şeklinde tasarlanmıştı. Sanki tropik bir adaya yelken açmaya hazırlarmış gibi bir kemer ve daha küçük bir denizci şapkası için yüzdürme köpüğü vardı.

"İyi misin, Fishy?" Opie başını eğdi, yüzünde endişeli bir ifade vardı. "Bitzy burnunun tadının bugün daha tuzlu olduğunu söyledi. Ve daha az balık kokuyorsun."

"Çok iğrenç." İçimi çektim ama sözlerimin arkasında enerji yoktu. Bedenim ağırlaşmış, yıpranmış ve ağrıyordu, tüm enerjim içimden çekilmişti. Yanlış hissediyordum. Kendi tenimde kaşınıyordum ama hareket edecek gücüm yoktu. "Daha az balık mı?"

"Evet." Burnuna dokundu. "Bugün senin kokunu alamadım, bu da bizi endişelendirdi." Başka tarafa bakan Bitzy'ye işaret etti. "Değil mi, Bitzy?"

Chirp! Bizi tersledi ve bunda beni rahatlatan bir şey vardı.

"Gördün mü? Senin için çok endişelendiğini söyledi."

"Tabii, o da öyle dedi." diye ofladım. Yüzümü ovuşturdum, cildimi kaplayan kiri hissettim. "İyi olmanıza sevindim."

"Biz sub-fae'ler inanmak istediklerinden çok daha zekiyiz. Ne zaman ve nereye gireceğimizi ve ne zaman defolup gideceğimizi biliriz. Ve büyücüler..." Opie ürperdi. "Evet, hayır teşekkürler. Korkunçlar. Çok kemikli ve ürkütücü."

Ellerimi yanağımın altına sıkıştırdım ve yarılmış dudağımı yaladım. "Ve bunlardan biri de benim annem."

"Balık Usta'nın ölü balıkları kontrol eden bir kemik balığı olan bir anne balığı mı var?"

Tek gözü birbirine kenetlenmişti, söyledikleri durgun beynimde akrobasi hareketleri yapıyordu. "Um... evet?"

"Vay canına." Opie'nin gözleri büyüdü.

Chirp! Bitzy yastığımın üzerine çöktü ve parmaklarının ucunu emmeye başladı.

"Bitz tadının daha az balık gibi olduğunu söylüyor."

Göz kapaklarım kapandı ve kendimi yukarı atmadan önce sığ bir inilti çıkardım, kaslarım çabayla titriyordu. Daha önce hiç bu kadar güçsüz hissetmemiştim. Antrenmanda dayak yedikten sonra bile klinikte sadece birkaç dakika kaldıktan sonra hemen ayağa kalkıp antrenmana geri dönüyordum.

Artık tüm vücudum sadece ağrımıyordu; kansız gibiydi.

Tamamen insan olmak böyle bir şey mi? Bu düşünce aklıma geldi. Hastane ünitesinden çıkıp mindere gittiğimde insanların bana şaşkınlıkla baktığı onca zaman. Caden her zaman dalga geçerdi. *"Sen ateş gibisin, Brex. İnsanlar seni söndürmeye çalışıyor ama sen kükreyerek geri geliyorsun. Beni şaşırtıyorsun."*

Neden bu kadar kolay iyileştiğimi ya da neden bu kadar hızlı hareket ettiğimi hiç düşünmedim. Sadece yaptım. Bu benim normalimdi. Şimdi, kemiklerimdeki her çatlak ve etimi acıyla kesen her sızı ile ne kadar farklı olduğumu anlıyordum.

Çünkü şimdi kendimi insan gibi hissediyordum.

Hâlâ giyinik ve kirliydim, doğrulmak için döndüğümde botlarım yere çarptı. Sinirlerim acı içinde kıvrandı ve sertçe içime çekerek durakladım. Bu basit hareket bile tekrar uzanmak istememe neden oldu. Çok cazipti ama Andris'le konuşmam gerekiyordu. Üstünden geçmemiz ve tartışmamız gereken çok şey vardı.

"İyi misin?" Opie'nin küçük eli benimkini okşadı.

İrkilerek başımı salladım, hem içimdeki hem de dışımdaki acıya rağmen nefes almaya çalışıyordum. Uykuya daldığım o anlarda hiçbir zaman tam bir dinginlik yaşayamadım. Çığlıklar ve kayıplar her zaman oradaydı ve ruhumu daha fazla parçalara ayırıyordu. Dün gece kaybedilenleri bir an bile unutamadım. Çok fazla ölüm. Killian kalbimde çimento gibi asılı kaldı. Kaburgalarımın arasına bir hıçkırık saplandı. Bu imkansız görünüyordu. O değil...

Ama kaybın her çeşidi vardı ve bir tanesi o kadar derine işliyordu ki, zihnim onun üzerinde her gezindiğinde nefesim kesiliyordu. *Onu*. Kayıp ölümden daha kötü hissettiriyordu. Onun bu odadan çıkıp gidişinin anısını kilitlediğim bir kutuya tıktım.

Bölümlere ayrılmış.

"Özel bir kokun olsun ya da olmasın, sen hâlâ bizim ailemizsin, Fishy. Sen her zaman
bize."

Boğazımdaki yumru büyüdü, samimi kahverengi gözlere bakarken bana bakıyordu.

"Değil mi, Bitzy?" Başını bana doğru sallayarak ona baktı.

Bitzy kocaman gözlerini yana devirdi, ağzı düzleşti.

"Doğru mu?" Opie'nin sesi gergindi.

Cıvıltı. Sıkılmış bir halde, orta parmaklarını ciddi bir genç kız gibi bana doğru salladı ve dudaklarımda gerçek bir gülümsemenin belirmesine neden oldu.

"Teşekkür ederim," diye mırıldandım.

"Sadece bir uyarı, buradaki yemekler kötü ve korkunç derecede sınırlı. Yani, çay bisküvileri ya da ekstra şeker paketleri bile yoktu. Ne tür bir yerde çay bisküvisi olmaz ki?" Ellerini havaya kaldırdı. "Sanki hapishaneye geri döndük."

"Ne yapabileceğime bakacağım." Homurdanarak ayağa kalktım. Çerçevem devrilirken başım döndü. Duvara tutundum, kafatasım daha sert çarpıyordu.

"Sanırım senin de çay bisküvisine ihtiyacın var, Fishy," diye ekledi Opie. Aşırı derecede susuz kalmıştım ve besin eksikliği çekiyordum, ancak yemek düşüncesi iğrenç geliyordu. Duş alma fikri bile fazla geliyordu. Vücudum ağrıyor, kalbim ağlıyor ve ruhum çığlık atıyordu.

Derin bir nefes alarak kendimi yeniden merkeze aldım ve kapıya doğru topallayarak ilerledim. Duraksayarak arkadaşlarıma baktım, aklıma gelen soruyu daha düşünmeden ağzımdan kaçırmıştım.

"Gitti mi?" Kısık sesle fısıldadım. "Balıklığım mı?"

Opie başını eğdi, gözlerini hüzün dolduruyordu, tam olarak ne sorduğumu anlamıştı. Ağır bir iç geçirdi.

Dişlerim birbirine çarptı, gözyaşlarım göz kapaklarımın arkasını yaktı. Bu yeteneğe sahip olduğumu elimden gidene kadar hiç fark etmemiştim ve şimdi ruhumda bir boşluğa dönüşmüştü.

"Temelli mi?"

"Bilmiyorum, Fishy."

Yapmayacağını biliyordum ama çaresiz hissediyordum. Birinin bana her şeyin yoluna gireceğini söylemesi için yanıp tutuşuyordum. Kendimi yeniden bütün hissedeceğimi. Konuşamıyordum, başımı salladım ve kapıdan çıktım, koşmam gerekiyordu, bir şeyler arzuluyordum
-Birisi ve bu beni daireler çizmeye itti.

Önce görev, Brex.

Bu benim acıdan tek kaçışımdı. Harekete geçmeye, bir *şeyler* yapmaya ve savaşmaya odaklanmak. Çünkü dışarıda bize doğru gelen şey benden çok daha büyüktü.

Hayatta kalmakla ölmek arasındaydı.

Ana alanlar sakinleşmiş ve temizlenmişti, ancak yine de hareketlilik devam ediyordu. İnsanlar komuta odasını kuruyor, en çok insanla dolu olan yeni klinik alanına malzeme götürüp getiriyorlardı. Şifacılar çoğunlukla

karanlıkta çalışıyordu, az sayıda yatak vardı ve

yeterli erzak. Küçük gruplar, bir avuç masa ve sandalyenin ve sınırlı yiyecek ve içeceğin bulunduğu tek bir katlanabilir masanın bulunduğu bir yemekhanede oturuyordu.

Ev henüz taşınmaya hazır değildi. Su tesisatı, kablolama ve aydınlatma bazı bölgelerde hala tam olarak işlevsel değildi. Yeteneği olan herkes buranın işler hale gelmesine yardımcı olmaya çalışıyor gibiydi.

Güvenliğimiz için komuta/bilgisayar odası ilk önceliğimizdi. Amcamı orada buldum, Ling'in istasyonunu kurup çalıştırmasına yardım ediyordu.

İkisi de üstünü değiştirmemiş ya da temizlenmeye fırsat bulamamıştı; henüz uyumamış bile olabilirlerdi. Saatin kaç olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu.

"Brexley." Andris'in gözleri beni görünce yumuşadı ama yine de gözlerinde bir endişe titreşimi belirdi. "Yaralanmışsın."

Vücudumu süsleyen, hala sızlayan ve batan çeşitli yaralara bakarken, kaybettiğim her şeyle alay eder gibi hissettim. Ve artık olmadığım şeye.

"Ben iyiyim." Boğazım düğümlendi. Daha önce ne kadar kördüm, ne kadar kolay iyileşmiştim, yeteneklerim konusunda kendime ne kadar güveniyordum. *Dokunulmaz*.

Düşüş acımasız ve sertti.

Bana yaklaştı, eli yanağıma değdi, kalın kaşları birbirine kavuştu.

"Ne?" Homurdandım.

"Bilmiyorum. Bir şeyler farklı geliyor."

Göğsüm kabardı, çenem kilitlendi. Dilimi hareket ettiremiyordum, korku vokallerimi birbirine karıştırıyordu.

"Dün gece uyuyamadım, ama uykuya daldığımda..." Şaşkınlık ağzını birbirine yapıştırdı. "Sürekli seni görüyordum. Gözlerini... Ve aniden uyandım." Bilinçaltı biliyordu ve muhtemelen benim için bile imkânsız olduğunu düşündüğü şeyi ona anlatmaya çalışıyordu.

Onun hayatını kurtaran ben

olmuştum. "Konuşmamız gerek."

Yutkundum.

Başını salladı, elini benden çekti ve Ling'e döndü. "Tatlım, burada iyi misin? Ben Brexley ile konuşmaya gidiyorum."

Ling'in gözleri bana dikilmişti, dikkatli ve anlayışlı. Onunla Halálház'da tanıştığım günden beri, sanki içimi görebiliyormuş gibi hissediyordum. Orada bana söylediği sözler hâlâ kulaklarımda çınlıyor.

"Tehlike ve şiddet sizi istiyor. Etrafınızda dolaşıyorlar. Ve siz onları hoş karşılarsınız."

Bakışları onun üzerinde yumuşadı ve çalışma masasına geri dönmeden önce başıyla onayladı.

Andris bana küçük ofis alanını gösterdi. Burada bir masa ve iki sandalyeden başka bir şey yoktu.

"Oturun." Birini işaret ederek masasının arkasına yerleşti. Arkasına yaslandı ve yüzünü gözden geçirdi. Yorgun görünüyordu. Kan çanağına dönmüş gözleri ve koyu halkaları vardı ama cildinde tek bir çizik bile yoktu.

Bir tane bile yok.

Adam çimento altında ezilmişti.

Onu saygıyla izledim, dünkü tek iyi şeyimin o olduğunu biliyordum. Yaptığım şeyi yapmamış olsaydım, şu anda ona bakıyor olmayacaktım. Ölümünün yasını tutuyor olurdum. Ama hayatım boyunca amcam olarak gördüğüm adam, çocukluk ailemin son üyesi, karşımda oturuyordu.

Yaşıyor.

O küçük hediyeyi tüm gücümle kavradım ve bir saniyeliğine sevinci hissetmeme izin verdim. Bir damla gözyaşı yüzümden aşağı aktı.

"*Drágám*." *Canım benim*. Bana elini uzattı, ben de kendi elimi onunkinin içine koydum. "İyi misin?"

"Hâlâ sana sahibim." Yanağımdan bir damla gözyaşı daha süzüldü. "Seni kaybedersem ne yaparım bilmiyorum."

"Yapmadın. Ben buradayım." Beni rahatlatmak için parmaklarımı sıktı, boğazımda bir çığlık daha hıçkırdı. "Ben iyiyim, *drágám*. Biraz yorgun olmanın dışında, şaşırtıcı bir şekilde, harika hissediyorum. Maddox ve Wesley öldüğüme yemin ettiklerini söyleyip duruyorlar ama sanırım henüz zamanım dolmamış. Hâlâ yapmam gereken şeyler var."

"Zamanın *benimle* dolmadı." Ellerimi onunkilerden çekip yanaklarımı ve burnumu sildim. "Gitmene izin vermek istemedim."

"Ne demek istiyorsun?" Başını eğdi, ses tonumda bir şey hissediyormuş gibi koltuğunda kıpırdandı. İçten içe zaten bildiği bir şeyi.

"Dün gece nektarı buldum."

Andris'in gözleri fal taşı gibi açıldı, başı geriye gitti.

"Ne?" "Uzun zamandır Yüksek Şato'da saklıydı."

"Nektarı buldun mu?" Sandalyesinden sıçradı, yerinde duramıyordu, ağzı açık kalmıştı. "Emin misin?" Sorusu karşısında başımı salladım. "Yani, nasıl? Şimdiye kadar nasıl keşfedilmedi?"

"Korunuyordu." Duraksadım, gözlerim onunkilerle buluştu. "Bir grup büyücü tarafından."

"Ölü Çağıranlar mı?" Andris tam bir şok içinde bana göz kırptı.

"Evet, ama hepsi bu değil." Dudağımı yaladım. "Nektarı koruyan büyücüler," cümlesi dilime dolandı, açıklamak üzere olduğum sır havada uğulduyordu. "Annem ve onun klanı."

Andris hareketsiz kaldı. Ne bir nefes aldı ne de kıpırdadı. Bana baktı, tepkisizdi. İlgisiz. Yine de söylediklerimin zihninde yarattığı karmaşayı hissedebiliyordum; zihnine sızdıkça dökülüyor ve savruluyordu.

Nefes almadan önce tam otuz saniye geçti. "Annen mi?" Hâlâ hareket etmiyordu, şok onu olduğu yere kilitlemişti. "Yanılıyor olmalısınız. Onunla kısa bir süre tanıştım. Hayat doluydu... insandı. Hayır, bu olamaz."

"Gerçeği babamdan sakladı. Onun Wiccan olduğunu hiç bilmiyordu. Tüm ailesi -*benim ailem*- cadı."

"Ama-"

"Ölü çağıranların bir ırk değil, bir lanet olduğunu söyledi. Fae savaşının olduğu gece, o da oradaydı, savaş alanındaydı."

Andris'in kafası bu iddia karşısında tekrar sarsıldı. O ve babam da o gece sahada bir yerlerdeydiler. Ve Seelie Kraliçesi'ne karşı savaştıkları yerden çok uzak olmayan bir yerde, annemin onun *için* savaştığını ve beni doğurduğunu bilmiyorlardı.

"Tüm klan o gece öldü ve büyücü oldu."

Andris'in gözleri etrafta gezinirken adım atmaya başladı. "Hâlâ anlamıyorum. Sen bir büyücü değilsin." Beni işaret etti.

"Hayır." Hâlâ ne olduğumu ya da ne olduğumu bilmiyordum. "Ama onların bazı yeteneklerine sahip olabilirim."

"Ölü Çağıranlar gerçekte canlı değildir. İnsanlar gibi konuşmaz ya da düşünmezler. Mezarları soyar ve iskeletleri yeniden canlandırırlar. Ruhlarla beslenirler ve *acımasız* yaratıklardır."

"Hayır, değiller!" Ayağa kalktım, içimde bir öfke vardı. "Onlar eskiden hayatları olan, seven ve önemseyen insanlar. Bir bağlantı aracılığıyla iletişim kuruyorlar, benim de eskiden sahip olduğum bir bağlantı.

"Brexley." Andris adımı endişe ve telaşla söyledi. "Onlar artık insan değil."

"Ama şimdi öyleler."

Andris'in kaşları yine çatıldı.

"Aggie'yi geri getirdiğimi nasıl gördüğünü biliyor musun?"

Andris'in göğsü sıkıştı, başı Rita'nın kedisini hatırlayarak onaylarcasına hafifçe hareket etti.

"Onları da onun gibi geri getirdim." Yutkundum, çenemi ona doğru kaldırdım. "Tıpkı seni geri getirdiğim gibi."

Bölüm 6

Andris sandalyesine yığıldı, bacakları artık onu ayakta tutamıyordu. Ona anlattıklarım, buraya gelene kadarki geceyi en ince ayrıntısına kadar gözden geçirmem beynini eritmişti.

Yorgun ve bitkin düşmüştüm. Kafam bir önceki gecenin olaylarıyla boğuşuyordu. Tamamen sarmak için çok fazlaydı.

"Nektar kaleye geri mi döndü?" Unicum'dan büyük bir yudum aldı, koyu renkli likör kolaylıkla boğazından aşağı yuvarlandı, konuşmaya başladığımdan beri üçüncü kez dolduruyordu. Bardağım önümde dolu duruyordu, başım ağrıyor ve içine bir şey koyma fikri midemi bulandırıyordu.

"Evet."

Kalanını da içti ve boş bardağa kaşlarını çatarak baktı. "Hiçbir şey hissetmiyorum. Hafif bir vızıltı bile hissetmiyorum." Kaşlarını tekrar çatarak bardağı yere bıraktı. "Bombalamadan dolayı tek bir yaram bile yok. Sırtım ağrımıyor ya da dizim incinmiyor." Nefes alıp bana baktı. "Beni geri getirdiğinde" -dudaklarını yaladı- "hayata döndüğümde... değişmiş miydim?"

"Sanırım öyle." Kelimeler o kadar yumuşak çıkmıştı ki zar zor duyabildim.

"Bunun nasıl mümkün olduğunu hâlâ anlamıyorum." Başını tekrar sandalyeye bıraktı. Ona bağlantılar ve Warwick ile Scorpion'un geri getirilmesi hakkında her şeyi anlattım. "Olmamalı. Çok saçma ve zorlama ama yine de içimden bir ses bunun doğru olduğunu söylüyor." Adem elması sallanıyordu. "Bunu hissediyorum. Her şey daha keskin. Koku, işitme, tat... renkler daha parlak. Yorgunum ama hiç bu kadar canlı hissetmemiştim. Güçlü. Genç. Eklemlerim artık ağrımıyor ya da sızlamıyor. Yeniden yirmi yaşındaymışım gibi hissediyorum."

Sandalyesini öne doğru çevirdi, doğrulup oturdu ve bakışları benimkilerle buluştu. "Ben Fae'yim, değil mi?"

Bırakmadan önce ciğerlerimde bir miktar hava tuttum. "Sayılır."

"Nektarın fae yemeğine çok benzediği ve insanlara fae benzeri yetenekler kazandırdığı söylenirdi." Ellerini birbirine kavuşturdu. "Kısacası, onlar birer fae'ydi ama yaşam süreleri biraz daha kısaydı." Ki bu süre hâlâ binlerce yıldı.

Fae yiyeceklerinin gücü hakkında her şeyi okumuştum. Duvar yıkılmadan önce sadece Öteki Dünya'da vardı. İnsanlar ona sahip olduklarında Öteki Dünya'yı terk edemezlerdi. Dünyadaki en kötü uyuşturucu gibiydi. Tek istedikleri ya da düşündükleri buydu ve Dünya'ya geri dönerlerse açlıktan korkunç bir ıstırap içinde ölürlerdi.

Dünyalarımız bir olduğunda, o yok oldu.

"Istvan en az on beş yıldır nektarı arıyor ve yalnız da değil. Milyonlarca insan onu ele geçirmek için ulusları öldürür ve yok eder. Ve eğer yanlış ellere düşerse..."

"Evet." Ağırlık tekrar üzerime çöktü.

Alt dudağını dişlerinin arasında yuvarladı, gözleri üzerimdeydi. "Onu yok etmeliyiz."

"Ne?" Sarsılarak doğruldum. Sahiplenme duygusu omurgamın etrafında kıvrıldı. "Hayır."

"Brex, bu tehlikenin de ötesinde. Bu küçük madde dünyadaki en güçlü şey. Verebileceği zararı bir düşün. İnsanlar onu bulursa neler olabileceğini biliyor musun? Ya Istvan bunu keşfederse?"

"Henüz bulamadılar."

"Artık güvenli değil ve bunu sen de biliyorsun. Bir kelime kırıntısı, orada olabileceğine dair tek bir ipucu, bu dünyayı paramparça edecek."

"Hayır." Tamamen ayağa kalktım. "Başka bir yol bulacağız. Onu yok edemem. Sana izin vermeyeceğim." Dişlerimi gösterdim. O bendim, benim bir parçamdı. Ona bir şey olmasına izin veremezdim. "Ayrıca, artık işe yaramaz. Hepinizi hayata döndürmek için kullandım."

"Bu riski almak istemiyorum." Andris beni izledi, gerginliği artıyordu.

"Teğmen?" Kapıya vurulan bir şaplak bizi birbirimizden ayırdı, bir adam kafasını içeri attı, gözleri doğrudan bana baktı, çerçevesi sertleşti.

İçime çektim.

Scorpion.

"Evet, ne istiyorsunuz?" Amcam onu içeri aldı.

Scorpion içeri girdi, gözlerini benden ayırmadan Andris'e bakmaya zorladı kendini.

"Klinikte hiç malzememiz kalmadı. Otlar ve ilaçlar. Bir zamanlar bu düzeyde yaralı için hiç hazır değildi."

"Biliyorum." Andris ayağa kalktı, kirli ve yanmış ceketini çekiştirdi. "Bir grup toplayın ve hava kararır kararmaz yola çıkın."

"Evet, efendim." Scorpion başını eğdi ve kapıya doğru döndü. "Ben de sizinle geliyorum," diye konuştum, iki adam da bana doğru döndü.

"Hayır, canım, bu çok tehlikeli. Eğer görülürsen..." Andris başını salladı.

"Karanlık olacak ve kapüşon takacağım. Hırsızlıkta iyiyimdir."

Andris kaşlarını çattı, tekrar hayır demek üzereydi.

"Bu bir soru değildi," dedim kesin bir ifadeyle.

"Ben gidiyorum." Bir şeyler yapmam gerekiyordu.

Meşgul olmalıydım.

Yoksa dağılırdım.

"Ne haltlar dönüyor burada?" Scorpion tısladı, eli bileğime dolandı ve Andris'in ofisinden dışarı adım attığımız anda beni koridora çekti. "Ulaşmaya çalıştım-" Dikkati, duyma mesafesi içinde etrafta dolaşan tüm figürlere yöneldi. Beni sessiz, loş bir geçidin derinliklerine çekti.

"Bağlantıdan sana yüzlerce kez ulaşmaya çalıştım," diye fısıldadı boğuk bir sesle, kulak misafiri olmadığından emin olmak için omzunun üzerinden arkasına bakmaya devam ediyordu. "Ne oldu böyle? Andris'i hayata döndürdün, değil mi? Bana yaptığın gibi. Büyüyü hissedebiliyordum, şimşeği duyabiliyordum. Yani, alev alev yanıyordun."

Ayaklarımın üzerinde kaydım, vücudumdaki ağrılar daha yüksek sesle zonkluyordu. Hiçbir zaman ağrı kesicilere ihtiyaç duyan biri olmamıştım, neredeyse bununla övünüyordum. Şimdi ise içimi kemiren rahatsızlığı hafifletecek herhangi bir şey için can atıyordum.

"Beni buraya sen getirdin ve senin sayende onu kurtarabilirim. O bağlantı olmasaydı,"-yutkundum-"ölmüş olurdu."

"Bunu yapabilir misin? Beni ve diğer dangalağı kurtardığını biliyorum ama bunu deneyimlemek, o enerjiyi..." Başını iki yana salladı. "Hiç böyle bir şey hissetmemiştim. Ve sonra kayboldu." Gözlerini kaçırdı. Bir anlık bir kırılganlık parladı ve sonra kayboldu. "*Sen* gitmiştin."

Dudağımı ısırarak başımı eğdim. "Onu kurtararak, sanırım her şeyi yaktım. yukarı."

"Yani gitti mi?" Bana baktı, ifadesi okunamaz haldeydi. "Aramızdaki bu bağ sonsuza dek yok mu oldu?"

Omuzlarım kalktı. "Bilmiyorum. Sanırım öyle. Çok fazla aldım. Boşalttım... geri getirdiğim sadece Andris değildi."

Scorpion cevap vermek için ağzını açtı.

"Hey! İşte buradasın." Maddox köşeden döndü, bakışları şüpheyle aramızda dolaşıyordu. "Andris'le konuştun mu? Gidiyor muyuz?"

"Evet." Scorpion benden kocaman bir adım geri çekildi ve ne kadar yakın olduğumuzu ve bunun Maddox'a nasıl görünmesi gerektiğini fark ettim.

Arkasını dönüp arkadaşına doğru yürürken sesi hırçınlaştı. "O da bizimle geliyor."

"Şimdi öyle mi?" Maddox'un dudakları hafifçe kıvrıldı ve bana baktı. "Ben de seni daha önce otuz bir çektirenin o küçük sarışın olduğunu sanıyordum."

"Kapa çeneni," diye homurdandı Scorpion ve omzunu Maddox'a çarparak onu güldürdü.

"Birileri biraz hassas." Maddox kıs kıs gülerek arkadaşının arkasından gitti.

"Hanna," dedim adını bir bıçak gibi hissederek, onlara yetişirken. "O... o iyi mi?"

Maddox ve Scorpion bana dönüp baktılar.

"O iyi," diye homurdandı Scorpion, yanıtı Maddox'un gülümsemesini genişletti. "Yine de ben olsam onu görmeyi biraz ertelerdim." Maddox göz kırptı
Bana. "Sanırım senin hakkında söyleyecek bazı şeyleri vardı... yoksa senin hakkında mıydı?" Scorpion'u dürttü. "Doğru ya, aletini kesip kıçına sokmak istedi."

Scorpion hırladı, adımları daha da hızlandı. "Kapa şu lanet çeneni."

"Tanrı aşkına, birbirinizle flört etmeyi bırakır mısınız da gidelim?" Birdie girişte durmuş, elindeki bıçağı kılıfına sokuyordu. Wesley onun yanında durmuş, silahını dolduruyordu.

"Biri kıskandı mı?" Wesley onun at kuyruğunu çekiştirdi.

"Ugh!" Kız ona vurdu. "Çok sinir bozucusun."

"İtiraf et. Benim gençlik cazibeme bayılıyorsun." Wesley sinir bozucu bir kardeş gibi onu tekrar dürtükledi.

"Çocuk demek daha doğru olur." Gözlerini
devirdi. "Ahhh, şimdi anlıyorum..." Wesley
dudağına vurdu. "Neyi gördün?"

"Neden henüz kılları bile çıkmamış o insanı korumayı isteyip duruyorsun?"

"İstemiyorum." Omuzları geri çekildi, savunması yükseldi.

"Oh, hadi ama." Wesley güldü. "Henrik bana onun vardiyasını senin devraldığını söyledi. Hem de iki kez."

"Ya bu ya da klinikte yardım. Hemşirelik yapmaktansa güzel bir çocuğu korumayı tercih ederim."

Maddox eğlenerek, "Birdie'nin pek de iyi bir hasta bakıcı olduğu söylenemez," diye homurdandı.

Ona ters ters baktı.

Hepsi çok yakındı, daha çok kardeş gibi davranıyorlardı ve bu beni kıskandırıyordu. Eskiden Caden'ım vardı, ama ona her zaman bir şekilde aşıktım, bu yüzden asla bir "kardeş" olayı olmadı. Yetişkinlerin dünyasında, tek başıma büyüdüm ve bu tür ilişkilerle hiç karşılaşmadım. Yaşımız ilerledikçe bile birbirimize yardım etmekten çok rekabet etmeyi öğrendik.

En yakınlarım Caden ve Hanna'ydı. Artık beni hor gören iki insan.

"Yola çıkmaya hazır mıyız?" Scorpion dolu silahını kılıfına soktu.

"Evet." Hepsi başını salladı, kapıya doğru döndüler, planın ne olduğunu zaten biliyorlardı. Stratejinin ne olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu ama yolda öğrenebileceğimi düşündüm.

"Brex?" Adımı duyunca Ash'i görmek için arkamı döndüm.

"Hey." Saçı başı birbirine karışmış, kirli, yırtık pırtık giysiler içindeydi. Koşarak yanıma geldi, iyi uyumamış gibi görünüyordu. "Bok gibi görünüyorsun." Şaka yapmaya çalıştım ama duygularım boştu, şakacılığım yüzüme bile ulaşmıyordu.

Ash alay etti, gözleri benim üzerimde gezinerek "*Sana da aynısını yapacağım"* der gibiydi.

"Nereye gidiyorsun?" İçinde Fae kitabı olan sırt çantasını taşıdığını fark ettim. Bir şey hissedip hissetmediğimi anlamak için ona uzanmaya çalıştım. Küçük bir vızıltı ya da çekilme bile olmadı. Ayaklarım altımdan kaydı, midemdeki düğüm daha da sıkılaştı.

"Erzak almak için evime geri dönecektim. Bazı nadir şifalı bitkilerim var." Çantanın kayışlarını daha sıkı tuttu. "Birkaç kıyafet al, belki bir duş alırsın. Yapman gerektiği gibi." Bana göz kırptı. Ruh halimi hafifletmeye çalıştığını biliyordum, bu yüzden dudaklarımda yüzeysel bir gülümseme zorladım, ama hızla gevşedi, başım eğildi.

Fil aramızda dans etti, ikimizin de kaçınabileceğimizi umduğumuz bir konuydu.

"O burada değil," diye fısıldadı Ash.

Yutkunarak başımı kaldırdım, ifadem boştu, gözlerim onunkilerle buluşamıyordu. "Anlamıştım."

"Bu onun yolu." Ash çenemden çekiştirerek beni ona bakmaya zorladı. "Bu umursamadığı anlamına gelmiyor. Duygusal durumlarla böyle başa çıkıyor."

Yüzüme mesafeli bir ifade yerleştirdim. "Ne isterse yapabilir. Artık bana bağlı değil."

"Brex." Ash başını eğdi, sesi k e d e r l i y d i ve boynundaki derin çürük ve ısırılmış deriyi gösteriyordu.

"Vay a n a s ı n ı . " Parmağım hemen lekelere gitti, gözlerim şokla açıldı ve ne olduklarını anladım.

"Evet, duygusal durumlarla böyle başa çıkıyorum." Ceketinin yakasını kaldırdı ve bakışlarını başka yöne çevirdi. "Zor bir gündü."

"Burada biri mi var?" Ağzım açık kaldı, sanki yatak arkadaşı çıkıverecekmiş gibi **o m z u n u n** üzerinden baktım. Zihnim olasılıklarla çalkalanıyordu.

Tek omzuyla omuz silkti, yanaklarında garip bir kızarıklık vardı.

"Aman Tanrım." Ağzım açık kaldı. "Kek? Lukas?"

Ash bana baktı.

Gözlerim büyüdü. "İkisi de mi?"

"X, eğer bizimle geliyorsan acele et," diye bağırdı Scorpion'un sesi merdivenlerden aşağıya.

"Tam zamanında kurtuldum." Ash yanımdan geçerken omzuma çarptı. "Bu kadar kolay kurtulamazsın." Sesim onun peşinden gitti.

"Aslında, *birkaç* kez kolay kurtuldum." Dönüp merdivenlerden yukarı çıkmadan önce bana sırıttı.

Sis şehrin üzerinde ilerledikçe yoğunlaşıyor, binaların ve karanlığın etrafında yuvarlanıyor ve kendini sarıyordu. Paltomun içine daha sıkı sarınarak soğuktan titredim. İçeride, şöminenin yanında, zengin ve kremalı bir şeyler yiyerek geçirmek isteyeceğiniz türden bir geceydi.

Çiftlik hayvanlarının çığlıkları ve vahşi hayvanların ulumaları gökyüzünü kaplıyor, sokaklarda yaya olarak ilerlerken ensemi diken diken ediyordu. Bela aramayanlar kamplarına sokuluyor, nemli hava ateşten alabildikleri azıcık sıcaklığı da boğuyor ve ince battaniyelerini ıslatıyordu. Aç çocukların ağlamaları yüreğimi dağlıyordu. I

karınlarını doyurmaya ve onlara sıcak ve güvende hissedecekleri bir yer bulmaya yardım etmeyi çok istiyordu.

Maja'nın ailesine yardım etmek için Istvan'dan çalardım, büyük, kahramanca bir şey yaptığımı düşünürdüm. Bir kırıntı bile değildi. Ülkemiz çok kırılmıştı ve daha da kötüsü, yüzlerine yayılan umutsuzluk, bildikleri tek şeyin bu cehennem olduğunun farkındalığıydı.

Beşimiz sıkı bir düzen tutturmuştuk. Scorpion ve Birdie önde, Wesley ve ben ortada, Maddox da arkamızı kolluyordu.

"Nereye gidiyoruz?" Wesley'e fısıldadım.

"Eski Lehel Pazarı'na," diye mırıldandı.

Durduğumda botlarım kaldırım taşlarında gıcırdadı. "Ne?" Ona göz kırptım. "Lehel?"

O binayı biliyordum. Şimdi Kuzey Léopold bölgesi dediğimiz yerde bulunan eski bir kapalı pazar yeriydi. Istvan burayı Léopold'un seçkinleri ve Kuzey Léopold'da çalışmak yerine alışveriş yapabilecek durumda olanlar için özelleştirmişti. En iyi ev eşyalarının, ürünlerin, ilaçların ve etlerin yanı sıra elde edilmesi zor şeyler ve Birleşmiş Milletler'den ithal edilen ürünlerin satıldığı özel bir çarşıydı. Yirmi dört saat korunduğunu biliyordum ama oraya hiç gitmedim. Seçkinlerin hizmetkârları büyük olasılıkla orada alışveriş yaparken görülürdü. Maja bana bazen çocuklarıyla buluştuğu, ziyaret ettiği ve çaldığım ürünleri onlara verdiği yer olduğunu söylemişti. Kendi yaşadığı dünya ile onların yaşadığı dünya arasında tarafsız bir yer.

"Gerçekten ihtiyacımız olan eşyaları taşıyan tek yer orası." Wesley'nin dikkati hâlâ gecenin içindeydi, her sokağı ve köşeyi kontrol ediyordu. "Bize karşı vicdanlı olacak mısın?" Bana baktı, ayaklarım hareket halindeki partiye yetişmek için acele ediyordu.

"Bunu neden sordun ki?"

"Eski babandan çalmamızın seni rahatsız edip etmeyeceğini bilmek istiyorum."

"O benim babam değil." Dişlerimi sıktım. "Ve ondan çalmak gibi bir sorunum hiç olmadı." On yedi yaşımdan beri öyleydim.

Bir köşeyi döndüğümüzde Wesley kulağıma, "İyi bir şey," diye mırıldandı. Scorpion'un kolu kalktı ve bize durmamızı söyledi.

İleride, bir blok uzunluğundaki üç katlı pazar yeri göründü. Tuhaf bir binaydı, stillerin ve yan yana gelişlerin bir uyumsuzluğuydu. Artık solmaya yüz tutmuş ana renkler, yapıya biraz Doğu havası katan bir okul öncesi havası veriyordu.

Kapılar indirilmiş, cam kapılar çoktan gitmişti. Pazar gece için kilitlenmişti. Bu bölgede hâlâ çalışmakta olan loş bir sokak lambası, sislerin arasından ürkütücü bir parıltıyla kaldırıma v u r u y o r d u . Dört bekçi ışığın altında sigara içerek, gülerek ve sohbet ederek etrafı izlemeye pek de aldırış etmiyordu. Muhtemelen fae öldürmedikleri ya da insan ırkının kahramanı olmadıkları için bu işe boktan bir işmiş gibi davranıyorlardı. HDF rolünüze büyük önem verir ve bu kahramanca ya da gurur duyulacak bir şey olarak görülmezdi.

Grubumuz muhafızların ters yönüne doğru sessizce ilerleyerek yıkık dökük bir parkın yanından geçti. Sokak burada daha karanlıktı. Çalışan diğer tek sokak lambası binanın karşı ucundaydı ve halka açık iki giriş ve çıkışı aydınlatıyordu. Eskiden otopark olarak kullanılan yerin hemen yanında, gölgeler içindeki yapıya yakın bir yerde durduk. Caddeden farklı park seviyelerine çıkan rampa artık daha fazla satıcı standıyla kaplıydı.

"Burada dört, diğer uçta da dört muhafız var." Scorpion bloğun aşağısını işaret etti. "Her bir ya da iki saatte bir, genel bir kontrol yapmak için binanın etrafında dolaşıyorlar. Ama bu tutarlı değil," diye fısıldayarak bana açıkladı. Diğerlerinin hepsi bunu daha önce yapmış gibi görünüyordu. "Bu yüzden acele etmemiz ve her an kaçmaya hazır olmamız gerekiyor. X?" Beni işaret etti. "Sen nöbet tutacaksın. Geri kalanımız ayrılacak. Burayı biliyoruz ve ihtiyacımız olanı almak için tam olarak nereye gideceğimizi biliyoruz. Birdie, sen ilaç olacaksın. Wesley, sen yiyeceksin. Maddox tıbbi malzeme, ben de taşınabilir bir jeneratör ve benzin alacağım. Alabildiğinizi alın ve dışarı çıkın. Anladınız mı?" Hepimizin başı aynı anda sallandı. "Araba girişi kapılı, o yüzden yukarı tırmanacağız." Yukarıya işaret etti. "Tamam, gidelim."

Akrep, rampa alanının kenarına inşa edilmiş ve insanları dışarıda tutmak için kullanılan çitlere doğru koştu. Çatı ile çit arasında ince bir boşluk görebiliyordunuz. İçinden geçebileceğimiz bir boşluk.

Teker teker sessizce yukarı tırmandık, tel örgüleri aşarken metalleri tıngırdatmamaya çalıştık. Köşede sohbet eden muhafızların uğultusu boğazımı düğümledi. Bu tarafta çok yakındılar. Her an biri gelip bizi görebilirdi. Savunmasızdık. Duvardaki hedefler gibiydik.

Kalbim kulaklarımda yüksek sesle çarpıyordu, tam altımızdan geliyormuş gibi tiz bir çığlık yükseldiğinde durdu, yakalanıp yakalanmadığımızı görmek için başımı çevirdim.

Wesley ayaklarımı iterek devam etmemi söyledi. Sırtımdan aşağı ter damlıyordu.

Yarıktan kolayca geçip diğer tarafa indim ve son kişinin de bize katılmasını bekledim. Araba rampasından aşağı bakarken kapının arkasını görebiliyordum. Korumalar birkaç metre ötedeydi, sigaraları ateşböcekleri gibi parlıyordu, loş sokak lambası formlarını gölgeliyordu. İçlerinden biri kafasını kaldırıp gölgelerdeki hareketi fark edebilirdi. Her nefes tehlikeli geliyordu.

Istvan onların işlerini ne kadar dikkatsizce yaptıklarını, aralarına sızmanın ne kadar kolay olduğunu bilseydi, muhtemelen sadakatsizlik ve tembellik yüzünden her birinin kafasına sıkardı. Hiçbir şey onu tembellik ve beceriksizlik kadar kızdıramazdı.

Rampanın geri kalanında alçaktan ve duvara yakın durarak pazarın girişine doğru ilerlerken bile Istvan'a koşup bu zayıflığımı ona söyleme içgüdüsünü hissettim. Onun sadık askeri olduğumu kanıtlamak için. Onların en iyisi. Kendimi ona kanıtlamak yıllardır içime işlemişti. Bunu tamamen yeniden programlamak biraz zaman alacaktı, ne kadar anlarsam anlayayım, o artık benim düşmanımdı.

Scorpion herkesi kapıdan geçirdi ama eli beni durdurdu ve dikkatimi ona yöneltti. Başını sallamadan önce kaşları konsantrasyonla çatıldı.

"Gerçekten gitti, değil mi?" diye mırıldandı, hayal kırıklığı alnını kaplamıştı.

"Evet." Aramızdaki bağlantıdan bahsettiğini biliyordum. İkimizin de istemediği ama kısa sürede alıştığımız o garip bağlantı. Onunla olan bağımı özlüyordum ama bu, başka birinin geride bıraktığı boşluğun yanında hiçbir şeydi. Nasıl olmuştu da içimde böyle bir yarık açmış, beni işaretlemiş, kemiklerimi ve kaslarımı oymuştu?

Warwick'le ilgili düşüncelerimi bir kenara iterek ısırdım. Muhtemelen kesildiği için sevinmiştir. Sonunda sikişip öldürdüğü hayatına geri dönebilecekti.

"Şu anda sahip olmak çok uygun olurdu," diye homurdandı Scorpion. "Sen burada nöbet tut ve biri bu tarafa doğru gelmeye başlarsa ıslık falan çal." Omzumu okşadı ve diğerleriyle birlikte binanın içinde kayboldu, bu planın ne kadar dayanıksız ve tehlikeli olduğunu fark etmemi sağladı. Sarkis'in Povstat gibi kulak telsizi gibi yüksek teknoloji ürünü aletler alacak parası yoktu. Ve şimdi Scorpion'la bağlantım bile yoktu.

Tüm bu girişim bir ip üzerinde dans ediyordu.

Kapının yanındaki duvara yaslanıp tetikte bekledim. Her sese. Her hareket. Gardiyanların sözleri alçak ve boğuktu ama konuşmalarının bir kısmını anlayabiliyordum.

"*Tesó," Bro.* "Geçen gece çok tatlı bir sevişme yaşadım. Orospu gözlerimi yuvalarından fırlattı." Bir gardiyan sanki o saf zevk anını hatırlıyormuş gibi inledi. "O genelevin en iyisi olmasının bir sebebi var." Kafamı kaldırdım. Vahşi Topraklar'da pek çok genelev vardı ama sadece bir tanesi "en iyisi" olarak kabul ediliyordu -Kitty'ninki. "O *kurva* mümkün olduğunu bile bilmediğim şeyler yaptı. Tuhaf şeyler."

Bir diğeri gülerek, "Kahretsin dostum, sadece onu düşünerek buraya geleceksin, değil mi?" dedi.

"Olabilir. Sana söylüyorum, o inanılmazdı."

"O bir Fae'ydi, değil mi?" Üçüncü bir kişi konuştu ve hepsinin ona bok atmasına neden oldu.

"Sen bir *Fae sikicisi* misin, Kristof?"

"Hayır, *tesó*, o tamamen insan. Güzel, dolgun dudaklı, kocaman memeli ve beni vakum gibi emerken elime doladığım uzun kızıl saçları var. Ona İngiliz Gülü diyorlar. Sanki ona güzel bir isim vermek onu sikimi sokabileceğim sıcak bir delikten başka bir şey yapıyormuş gibi."

Yakıcı bir öfke ensemde ve omuzlarımda çiçek açtı, dişlerim birbirine çarptı. Rampadan aşağı koşup Kristof'u tam gözlerinin ortasından vurmamak için kendimi zor tuttum. Rosie için hissettiğim koruma duygusu ayaklarımı sürüyerek tetik parmağımı titretti. Bu adamı büyük ihtimalle en azından sima olarak tanımamın yanı sıra, bu pislik herifin benimle, arkadaşımla başka bir bağlantısı daha vardı ve Rosie'nin hayatta kalmak için neler yaşadığına dair hiçbir fikri yoktu. Onun şımarık, hak sahibi hayatı, HDF dışındaki gerçek dünyanın ne kadar zor olduğunu anlamıyordu. Bu da bende onlara hayatın ne kadar korkunç olabileceğini gösterme isteği uyandırdı.

"Szar!" Kahretsin! İçlerinden biri tısladı ve dış hatlarının yaslandığı lamba direğini iterek sigarasını yere attığını görebiliyordum. "Geldiler!"

"Siktir." Kristof haykırdı ve kendi ayağını da yere vurdu. "Birkaç saat daha burada olmamaları gerekiyordu."

Dördü de doğruldu, tavırları ciddi askerlere dönüştü ve omurgamda diken diken oldu. Bir şey geliyordu.

"Kapıyı getirin. Acele edin!" Kristof ikisine emir verdi, formları rampanın aşağısındaki kilitli girişe doğru koşuyordu.

Korku göğsümden aşağı inerek kaburgalarımın arasına yerleşti. Başım tekrar pazarın içine daldı, yoldaşlarımdan hiçbiri yakınlarda değildi. Ben daha ıslık bile çalamadan kapı açıldı, adamlar kapıları sürükleyerek açarken metal çimentonun üzerinde parçalandı. Araba farlarının kör edici ışığı beni köşeye sıkıştırdı, en karanlık gölgelerin içinde erimeye çalışıyordum.

Panik solunum yollarımı tıkadı, penceresiz minibüs rampayı çıkıp benden sadece birkaç adım ötede kıvrılırken beni felç etti. İki koruma hemen arkamdan geliyordu, diğer ikisi ise geride kalıp gözcülük yapıyordu. Rosie hakkında konuşan adamın Kristof, diğerinin de elektrik direğine yaslanmış olan adam olduğunu anlayabiliyordum. Diğer ikisinden daha yetkili görünüyorlardı.

Yaklaştıkça yüzlerini daha iyi tanıyordum. İkisi de Caden'dan birkaç yıl önce mezun olmuşlardı ve o kadar unutulmaz ve düşük rütbeliydiler ki isimlerinin ne olduğuna dair hiçbir fikrim yoktu. Kristof uzun boylu ve tıknazdı, hiç de fit değildi ama korkutucu görünebilecek kadar iriydi. Diğeri daha kısa boyluydu ama daha zayıftı, saçları küt kesilmişti ve dudağının üzerinde derin bir yara izi vardı.

Minibüsü uzak tarafa kadar takip ettiler, başka bir çift kapının önüne park ettiler, bir yardımcı / elektrik dolabı veya malzeme odası olduğunu düşündüğüm bir yere.

Orta yaşlı, zayıf, sarışın bir adam sürücü koltuğundan indi. Yüzü beni hemen duvara daha sıkı bastırdı.

"Yüzbaşı Kobak." İki adam da doğruldu ve onu selamladı. "Erkencisiniz."

"Ve sen bir yüz karasısın." Sıkışmış kaşları kıpırdamadı, uzun, sıska yüzünde kızgınlıktan başka bir şey yoktu. Minibüsün sürgülü kapısını açtı ve iki asker daha dışarı çıktı.

Kobak HDF'de iyi tanınırdı. Zalim. Ciddi. İnsanı insan yapan tüm duygulardan kopuktu. Ailesi, arkadaşları ya da evcil hayvanları yoktu, tek odak noktası rütbesini yükseltmekti. Bakos'un işini bir süre elinde tuttu, ta ki gaddarlığı hakkında çok fazla şikayet gelene kadar, hatta stajyerleri kliniğe kendisi gönderip onları canları çıkana kadar dövmekten zevk alana kadar. Istvan onu görevden almak ve farklı bir pozisyona getirmek zorunda kaldı.

Yolcu tarafındaki kapı çarptı ve diğer adam paytak paytak yürüdü.

Nefesimi tutmamak için kendimi zor tuttum.

Dr. Karl. Bu gece görmeyi beklediğim son kişi.

Beyaz laboratuvar önlüğünü giymişti, çıkık karnı tişörtünü zorluyordu. İçim içimi yiyordu. Neden buradaydı? Ne haltlar dönüyordu?

"Bütün gün vaktimiz yok," diye tersledi Kaptan Kobak, hareket etmelerini işaret ederek.

"Elbette, efendim!" Kristof ve Buzzcut bir dizi anahtar çıkararak kapıya doğru koştular. Diğer iki asker de onları takip etti, göz hizamın hemen dışındaydılar.

Nefes alarak yaklaştım ve görmek için başımı eğdim. Tüm dikkatleri benden uzağa odaklanmıştı ama içlerinden biri arkasını dönerse beni görebilirdi.

Kristof kapı açılmadan önce birkaç sürgünün kilidini açtı. O odaya adım attı, diğer üçü de onu takip etti, bu da bana ya bu odanın düşündüğümden çok daha büyük olduğunu ya da daha büyük bir odaya bağlı olduğunu söylüyordu.

Dr. Karl'ın kapı aralığına doğru eğildiğini görene kadar kalp atışlarım onların gittiği saniyeleri saydı.

"Bunlar öncekilerden çok daha iyi örneklere benziyor. Belki biraz daha uzun ömürlü olurlar."

"Sanki daha fazlasını bulamayız. Onlar hamamböceği," diye alay etti Kobak ve iki muhafız bir şeyi sürükleyerek çıkarırken geri adım attı.

Loş ışıkta şekli seçmem bir anımı aldı. Bir adam.

Genç ve uzun boyluydu, ayağa kalkamayacakmış gibi çökmüştü, ayakları zar zor hareket ediyordu. Muhafızlar onu minibüse taşıdı. Kirliydi, bir deri bir kemik kalmıştı ve dövülmüştü ama Fae olduğundan hiç şüphem yoktu. Saçları neredeyse tüy gibiydi, o kadar koyu renkti ki yanardöner gibi görünüyordu. Burnu bir kuş gagası gibi sivriydi. Güzeldi. Asil.

Ve uyuşturulmuş gibi görünüyor.

Kendinde zorlukla durabiliyormuş gibi sallanıyor ve tökezliyordu. İki nöbetçi onu kabaca minibüsün içine fırlattı ve kemiklerinin sesi minibüsün zeminine sertçe çarptı.

"Kelepçelendiğinden emin olun," diye emretti Kobak. "Sonuncusu kaçmayı başardı ve biz daha oraya varmadan onu vurmak zorunda kaldım."

"Evet, efendim." Onlar minibüse tırmanırken Kristof ve Buzzcut başka bir minibüsü sürükleyerek çıkardılar.

Tepkimi bastırmak için elimi ağzıma götürdüm. Onu tanıdım. Carnal Row'da gördüğüm işçilerden biriydi, hâlâ yarı yarıya tavşan formuna dönüşmüştü. O da zayıflamış, dövülmüş ve uyuşturulmuştu.

Adamlar onu minibüse atarken Dr. Karl'ın boncuk gibi gözleri onu izledi ve onu ağlamaya zorladı.

"Kapa çeneni, seni lanet olası fae *kurva.*" Kristof ona tükürdü.

"Lütfen stoklara karşı nazik olun. İyi durumda olmalarına ihtiyacım var." Dr. Karl yolcu tarafına doğru yürüdü ve arabaya bindi.

Kristof oflayıp puflayarak minibüsün kapısını açtı, diğer iki muhafız çoktan içeri girmişti.

Yüzbaşı Kobak, Kristof ve Buzzcut'a döndü. "General Markos'a işinize olan iğrenç bağlılık eksikliğinizden bahsetmeyeceğimi sanmayın. Şimdi görev yerlerinize geri dönün."

"Evet, si-"

Crash!

Aşağıdaki çarşıda fayansların üzerine düşen bir şeyin sesi yankılandı ve herkesi kapıya yöneltti. Benim için. Reflekslerimin alıştığımdan daha yavaş hareket ettiği, yeterince hızlı eğilmediğim bir saniyeydi. Kobak'ın gözleri benimkilere takıldı.

Farkındalık onları genişletti.

Bir vuruş ve her şey cehenneme döndü.

Bölüm 7

"Hain!" Bu söz garajda bir ölüm fermanı gibi çınlarken Kobak'ın eli kılıfındaki Glock'a gitti. "Yakalayın onu!"

Kurşunlar at kuyruğumun uçlarını öperken, silahın çatırtısı kulaklarımı delerken, bacaklarım pompalanırken, zihnim hayatta kalmaya ve arkadaşlarıma ulaşmaya odaklanmışken, etrafımda dönerek marketin girişine doğru ilerledim.

İçimin derinliklerindeydi. DNA'ma bu kadar işlememiş olması gereken bir içgüdü, bir refleks, ama kendimi anında ona uzanırken hissettim. Arıyordum. Hayatımda pek çok kez tehlikeye girmiş ve kendimi kurtarmıştım. Bu, onun gelip beni kurtarması ihtiyacından kaynaklanmıyordu. Daha derindi. Sadece onun gücünü ödünç almanın verdiği haz değil, paylaştığımız güç bağı. Birlikte yürüdüğümüz yaşam ve ölüm çizgisi. Fiziksel olarak benden ne kadar uzakta olursa olsun Warwick'in yanımda olması.

Hiçbir şey yoktu. Ne vızıltı ne de hayat. Nefret ettiğimi iddia ettiğim bağlantı istediğim tek şeydi.

Bang! Bang! Bang!

"Allj!" Durun! Buzzcut ve Kristof'tan gelen talep arkada böğürdü Ben.

Botlarım merdivenlere çarparak beni alt kata indirdi. Birdie Wesley de ortadaki yiyecek standının arkasına saklanıp adamlara ateş etmeye başladı. Bağırışlar ve silah sesleri kırmızı boyalı korkuluklara çarpıyordu, açık merdiven beni hedef almalarını çok kolaylaştırıyordu.

Hiç düşünmeden tırabzanı tuttum, vücudumu üzerinden fırlattım ve bir kat aşağıya düştüm. Kemiklerimi çatırdatan bir gümbürtüyle yere çakıldım. Acı sinirlerimi, ayak bileklerimi, bileklerimi ve dizlerimi parçaladı, fayanslara çarptı, acı içinde patladı ve çığlık attı, beni bir an hareketsiz bıraktı.

Farkına vardığımda karnıma bir tekme daha yedim. Bir kattan aşağı sert bir zemine atlayan herhangi bir insanın hissedeceği normal acıyı hissediyordum. Ama anormal olduğumu hiç bilmiyordum. Ne kadar hızlı

olduğumu hiç bilmiyordum.

ya da vücudumu diğerlerinden ne kadar uzağa itebildiğimdi.

Artık kim olduğumu bile bilmiyordum. Olduğuma inandığım, hatta olmayı umduğum şey, artık olmak istemiyordum.

"X!" Birdie'nin vücudu benimkine çarptı ve üzerimize mermiler yağarken ikimizi de bir kabin masasının altına itti. İnce masadan kopan tahta parçaları tüy gibi havaya savruldu. "Ne oluyor kızım?" Başını sağa sola çevirerek kaçabileceğimiz başka bir yer bulmaya çalıştı. Masa daha fazla dayanamayacaktı. "İyi misin?"

"Kahretsin, acıttı," diye homurdandım, ayak bileğimdeki zonklama ve dizlerimdeki sancıya rağmen tükürdüm.

"Yürüyebilir misin?"

"Evet." Şakağımdan aşağı bir boncuk ter süzülürken dişlerimi sıktım. Adrenalin içime doldu, zayıflatıcı acıyı şimdilik geride tuttu. İkinci bir silah çekerek ağrıların arasından nefes aldım. "Ben iyiyim."

Bir metal gıcırtısı kafalarımızı sese doğru çevirdi. Ön girişteki kapı yükseliyordu. Bize doğru gelen daha fazla muhafızın bağırışları alışveriş merkezinin içine sızdı.

"Siktir," diye tısladı Birdie.

"B? X?" Scorpion'un sesi dikkatimizi karşısında Maddox'la birlikte saklandığı gazete bayisine çekti. "Haydi! Ben sizi korurum."

"Hazır mısın?" Birdie sürünerek dışarı çıkmaya başladı.

"Olabileceğim kadar." Parmağım tetikte, hemen yanına sokuldum.

"Bir. İki. Üç!" O ve ben dışarı fırladık.

Etrafımızda yankılanan patlamalar ensemi yaladı, biz Scorpion'a doğru koşarken silahı bizi korumak için mermi üstüne mermi atıyordu.

Meyveler ve ürünler etrafımızda havai fişek gibi patladı. Yüzüme meyve suyu sıçradı ve stantlar arasında eğilip bükülürken yiyecek parçaları saçlarıma dolandı.

Tam gazete bayiine girerken binayı bir çığlık kapladı, bizden biri olmasından korkarak başımı iki yana çevirdim.

Buzzcut'ın vücudu üst korkuluktan yuvarlandı, kafası ıslak bir çıtırtıyla önce yere çarptı. Yere çarpan bir karpuz gibi, kırmızı suları dışarı sızdı, meyvenin çekirdek ve et parçaları açık renkli karoların üzerine sıçradı.

"Bizi uyarmaya ne oldu lan?" Scorpion bana ateş etti, sehpanın arkasına daha da s o k u l d u .

"Zamanım yoktu!" Ben de karşılık verdim. "Ve sana söylemek için bağlantı kuramadım." "Bağlantı mı?" Birdie aramızda kaşlarını çattı. "Sen neden bahsediyorsun?"

İkimiz de başımızı salladık, zaten gergin olan durum daha da gerginleşti.

"İkinize neler oluyor?" Birdie bizi işaret etti.

"Hiçbir şey." Scorpion'un sesi sakinleşti, dikkati tekrar dövüşe yöneldi. "Ve şu anda hiç de önemli değil." Haznesini daha fazla mermiyle doldurdu.

"Buradan nasıl çıkacağız?" Maddox saklandığı yerden bize doğru bağırdı, sırt çantasında çaldığı tüm eşyalar zar zor duruyordu. "Tek yol ön kapıdan çıkmak," diye cevap verdi Scorpion. "Bırakalım da Muhafızlar daha uzağa gelir, biz de önden kaçarız."

Sızdıran bir delik gibi, tek yol onları pazarın derinliklerine sokmaktı, böylece biz de kırabilirdik.

"İlk ben gideceğim. Herkes hazır mı?" Scorpion Wesley'e baktı ve onun başını salladığını gördü. "Sırtınızda taşıyamayacağınız şeyleri bırakın. Artık her şey hayatta kalmakla ilgili."

Suçluluk duygusu boğazımda düğümlendi. Kendimi kötü şans tılsımı gibi hissetmeye başlamıştım.

İhtiyacımız olan pek çok eşyayı geride bırakmak zorunda kalacaktık.

"Birdie, X, siz beni kuşatın. Maddox ve Wesley, siz de arkayı alın," diye emretti. "Pekâlâ, üçe geçin."

Geriye doğru saydı, son sayıyı söylediği anda hepimiz harekete geçtik, silahlarımız hazırdı ve öldürmeye hazırdık.

Öndeki dört muhafız doğruca bize doğru geliyordu. Gerçek bir aksiyon görmenin, askercilik oynamanın heyecanı hepsinin yüzüne safça yazılmıştı. Diğerleri de hızla arkadan geliyordu. Başka çıkış olmadığı için etrafımız neredeyse sarılmıştı.

Ben hariç grubumdaki herkes onlardan daha güçlü ve hızlıydı, ama HDF'nin fae mermileri hepimizi aynı şekilde öldürebilirdi.

"Bu o!" diye bağırdı biri, gözlerim tanıdık muhafıza kilitlenmişti. "Lanet olası Fae haini! Öldürün onu!"

Bir kurşun kulağımın dibinde ıslık çalarak tenimi sıyırdı, tiksinti ve öfkesi bana yönelmişti. Emirlerinin öldürmek için ateş etmek olduğunu biliyordum. Beni ölü ya da diri getirmelerinin artık bir önemi yoktu.

Scorpion tereddüt etmedi, kurşunu adamın kafasının ortasını buldu. Bizi ilerletirken vücudu yere yığıldı. Buraya takviye kuvvetlerin gelmesi an meselesiydi. Çağrı çoktan yapılmış olmalıydı. Kaçış penceremiz kapanmak üzereydi.

Hem önümüzden hem de arkamızdan yaylım ateşi açılıyordu ama Birdie bir tanesini daha indirdiğinde durumlarının gerçekliği anlaşılıyor, birbirlerine seslenirken seslerindeki korku artıyordu.

İlerlerken iki elim de silah tutuyor ve hareket eden her şeye nişan alıyordum. Kovanlar karoların üzerine düşüyor, rüzgar çanları gibi ses çıkarıyordu.

Önde kalan iki kişi geri çekildi. Baş belası olma hayalleri yerini gerçeğe bıraktı. Ölmek istemiyorlardı.

"Gidin! Gidin!" Scorpion koşmamızı işaret etti. Hiç tereddüt etmedik. Dışarı fırladık, mermiler ve bağırışlar arkamızdan içeride ve çatıda gürlüyordu. Başımı çevirdiğimde, Kobak'ın bana dik dik baktığını gördüm; sabahın ilk ışıklarına doğru süzülürken, şehrin üzerinde hâlâ beliren derin gölgelerin arasında saklanıyorduk.

Biz canımızı kurtardık ama minibüse bindirildiğini gördüğüm Fae'ler kurtulamadı.

Istvan'ın yaptığı şeyin gerçek yüzleri vardı artık. Markos'un hastalıklı yöntemlerine -insanların üstünlüğünü sağlamaya yönelik saçma bir hayale- kapılmayı hak etmeyen varlıklar.

"Bana ne gördüğünü tekrar anlatır mısın?" Andris masasının arkasında volta atıyordu, sorusu bana yönelikti.

Beşimiz ofisine dağılmıştık. Birdie ve ben sandalyelerde otururken çocuklar duvara yaslanmış ya da kasalardan yapılmış bir dosya dolabının üzerine oturmuşlardı. Moralimiz düşüktü. Yağmamız olması gerekenin yarısıydı ve ben bunu omuzlarıma aldım. Wesley bir şeyi devirmiş olsa bile saklayabilirlerdi. Gardiyanlar bunu bir sıçana ya da rüzgâra bağladılar ama Kobak beni gördüğünde oyun bitmişti.

"İki Fae'yi bir minibüse bindirdiler. Dövülmüşlerdi ve açıkça uyuşturulmuşlardı. Üzerlerinde deney yapmak için onları başka bir yere götürüyorlardı. Burası bir çeşit tutma yeriydi."

"Bu konuda emin misin?" Andris durdu, ellerini masanın üzerine koyarak öne doğru eğildi.

Bir an tereddüt ettim. "Evet." Zonklayan dizimi ovuşturarak başımı salladım. "Dr. Karl'ı orada görmek, onları test edebileceği bir yere taşıdıklarından emin olmamı sağlıyor."

"Dr. Karl?" Andris geri çekildi, havayı içine çekti. "Orada mıydı?"

Bu dünyada ona o kadar alışmıştım ki, bazen Andris'in HDF'deki tüm oyuncuları da tanıdığını unutuyordum.

"Ve Kaptan Kobak."

"Kahretsin." Andris dişlerinin arasından tısladı. "Karl kendi iyiliği için fazla zeki, hırslı ve açgözlü. Ve ikimiz de Kobak'ın hasta bir orospu çocuğu olduğunu biliyoruz." Andris elini saçlarının üzerinde gezdirdi. Onunla ilgili her şey genç ve enerjik hissettiriyordu. Ellili yaşlarının başında ve uykusuz bir adam için neredeyse bir fae gibi görünüyordu. "Minibüsün hangi yöne gittiğini görmedin mi?"

"Hayır." Diz kapağımı kavradım ve altındaki şişliği hissettim. "Her şey boka sarmadan önce henüz gitmemişlerdi."

"Bu benim hatamdı." Wesley elini kaldırdı, kendi suçluluk duygusu yüz hatlarını geriyordu. "Çantam elma dolu bir tahta kutu yığınına çarptı." Gözlerini ovuşturdu, muhtemelen onların düşüşünü izlediğini ve bunu durduramadığını hayal ediyordu.

"Siz çocuklar güvendesiniz. Hayattasınız," diye yanıtladı Andris. "En önemlisi de bu." "Ve ihtiyacımız olan ilacı da aldım," dedi Birdie gururla.

"Yiyecekleri başka yerlerden alabiliriz."

Andris başını sallayarak onayladı ve tekrar masasının üzerine eğildi. "Şey, eğer bir şey varsa, bu ihtiyacımız olan molaydı. Haftalardır testin yapılacağı yeri arıyorduk. Bu en azından bize bir ipucu verdi. Bu gece tekrar gözetleyeceğiz. İzleyin ve takip edin."

"Tekrar kullanacaklarını mı düşünüyorsun?" Scorpion duvarı itti. "Orada olduğumuzu biliyorlar... *onun orada olduğunu* ve onları gördüğünü."

Andris içini çekti, göz kapakları kısa süreliğine kapandı. "Olmama ihtimalleri yüksek ama başka bir ipucumuz yok." Sandalyesine oturdu. "Artık çok iyi korunuyor olacak ama içeri girmemize gerek yok. Sadece nereye gittiğini görmek için minibüsü takip edin."

"Ben giderim." Scorpion kendini aday gösterdi. "Maddox, Wesley, Birdie ve ben bu gece tekrar dışarı çıkabiliriz."

"Ben de gitmek istiyorum." Sandalyede doğruldum.

"Hayır." Scorpion başını salladı. "Çok fazla dikkat çekiyor gibisin ve..."

"Tehlike." Gözlerimi devirdim. "Evet, evet. Ama bu insanları da tanıyorum. İçgörü sahibi olabilirim." Başım Scorp ve amcam arasında gidip geldi. "Bunu yapmam gerek."

Şu anda pek çok şey kontrolüm dışındaydı. Annemi bulduğumu, Warwick'in gittiğini ama onu hâlâ istediğimi, Killian ve Zander'ı kaybettiğimizi henüz aklıma bile getirememiştim. Göğsümde kabaran panik, düşüncelerimle baş başa kalma korkusu beni çaresiz bıraktı.

"Lütfen."

"Hayır." Andris sarsıldı onun Çene için nerede benim el sürekli masaj yapıldı. "Önce birinin dizinize ve ayak bileğinize bakması gerekiyor."

"Ama-"

"Brexley, eğer yaralanırsan onları yavaşlatırsın," dedi açıkça.

İrkilerek başımı başka yöne çevirdim, bu yorum onun kastettiğinden daha derindi.

Eğitim grubumdaki en güçlü ve en hızlı kişi hep ben olmuştum. Fae öldürdüm ve Halálház'dan çıkmak için savaştım ama şimdi kırılgandım. Daha önce iki kez düşünmeyeceğim bir şey yüzünden bileğim burkuldu ve dizim büküldü.

Andris dikkatini gruba geri verdi. "Bir plan yapın ve daha sonra bana haber verin." Bizi gönderdi, çocuklar çoktan kapıya yönelmişti.

"Hadi kızım." Birdie kalkmama yardım etti. "Bir dahaki sefere, neden uçmayı bana bırakmıyorsun?" Omzumu dürttü. "Bizimle takılmak sana da kendini fae mi sanıyorsun?"

Fae değil, ama eskiden olduğum şey. O her neyse.

"Bir şeyler yemek ister misin? Sanırım kahvaltı vakti geldi." Minimal kantin alanını işaret etti. Wesley'nin bulabildikleri, azalan grubun yarısını bir öğün bile doyuramazdı.

Kendimi başarısız hissettim. "Hayır, önce biraz uyuyabilirim."

Sırıttı. "Bu, devasa efsanenin aletini bulup bayılana kadar sürmenin şifresi mi?"

Etrafımda ayakta tutmaya çalıştığım duvarlar ince çatlaklar halinde parçalanarak acının sızmasına izin verdi. Dudağımı ısırdım ve yutkundum.

"Hayır. O gitti."

"Geri geliyor, değil mi?"

"Hayır." Geri adım attım.

"Ne?"

Arkamı işaret ettim. "Dizime bakması için bir hemşireye görünmeliyim." Döndüm, topallayarak uzaklaştım.

"Bekle, X, ne oldu? Nerede o?"

Onu duymamış gibi davranıp koridordan aşağı kaydım.

"Brex?" Farklı bir ses ismimi söyleyerek başımı yana çevirdi. Onu görünce omuzlarım çöktü, sanki onun yanındayken duvarlarımı yıkabilirmişim gibi. O da yeni dönmüş gibi görünüyordu, sırt çantası doluydu. Ash bana doğru yürüdü. "Hey, neyin var? Topallıyorsun."

"Burkulmuş." Hayatım boyunca hiçbir yerimi burkmadığımı ya da kırmadığımı fark ettim, bu kırılganlık beni kendi derimde kaşındırdı.

"Hey." Elleriyle yüzümü kavradı ve ona bakmam için kaldırdı. "Neyin var?"

Boğazımdan çılgınca bir kahkaha yükseldi. "Ne değil?"

"Yeterince adil." Kaşları endişeyle çatıldı. "Ama görevinizde bir şey mi oldu?"

"Evet, dizimi ve bileğimi burktum."

"Şanslısınız. Birçok mucizevi bitki ve ağrı kesici getirdim."

Hafifliği yüzümün çatırdamasına neden oldu.

"Ne?" Şaşkınlıkla başını eğdi.

"Daha önce hiçbir yerimi burkmadım ya da kırmadım," diye fısıldadım. "Ah." Dudaklarını birbirine bastırdı, ne demek istediğimi anladı.

"*Ne* olduğumu bilmiyor olabilirdim ama *kim* olduğumu biliyordum." "Ve şimdi değilsin."

Ağlamamak için dişlerimi sıkarken başım aşağı yukarı dans etti.

"Sen hâlâ bir ay önce tanıştığım kızsın. Ve sana o zaman söylediğim gibi ve tekrar söyleyeceğim, yalnız değilsin. Ben buradayım." Alnını bana doğru eğdi. "Beni istesen de istemesen de, sen benim ailemsin."

"Ama neden? Beni *sadece* bir aydır tanıyorsun." Gerçekten sadece bir ay mıydı? Ash'i tüm hayatım boyunca tanıyormuşum gibi hissediyordum.

"Çünkü siz *onun* ailesisiniz. Bu seni benim yapar."

"Ama-"

"Hayır." Sözümü kesti. "O pisliğin neyi çözmesi gerekiyorsa, o da aynı sonuca varacaktır. Ona izin vermen gerektiğini söylemiyorum, hiç de değil. Aksine, umarım on yıl boyunca kıçına tekmeyi basarsın. *Ama* Warwick geleneksel anlamda aşktan anlamıyor. Birini nasıl içine alacağını bilmiyor. O piçi çok uzun zamandır tanıyorum ve hala

beni kol mesafesinde tutar. İnsanları korur ve onlara değer verir, tam tersi değil. Ama seninle değişti. Onu hiç seninle olduğu gibi görmemiştim. Asla."

"Bu hiçbir şeyi değiştirmez. O burada olmak istemiyor."

"Hepimiz bunun bir yalan olduğunu biliyoruz. Ve eninde sonunda, o da bunu görecek."

Ellerim onunkilere sürtündü, göz kapaklarım sıkıca kapandı, Ash'e sahip olduğum için çok minnettardım. Yine de yanılıyordu. Warwick inatçıydı ve bir şeyi istemezse boyun eğmezdi.

"Şimdi gidip dizini iyileştirip iyileştiremeyeceğimize bakalım." Alnıma bir öpücük kondurduktan sonra koridordan geçip yatakhaneye yöneldi. İki yataklı bir odaya girdik. Her iki şilte de birlikte yere serilmişti. Uyunmuş gibi görünüyorlardı. Belki uyunmamıştı ama *kullanılmıştı*.

Şiddetle.

Çarşaflar ve battaniyeler tamamen dağınık ve bükülmüştü. Bir yastık yırtılmıştı ve bir çarşafta düşünmek bile istemediğim bir tür leke vardı.

Kaşlarım kalktı.

"Konuşacak yerin yok. Kitty'nin odasında ve Povstat'ta neler yaptığını duydum."

"Kimin yatıya kaldığını söyleyecek misin?"

Yaramazca sırıttı ve cevap vermeden oturmam için boş bir karyolayı işaret etti.

"Erkek mi? Kız mı? Erkek ve kız mı?" Dürttüm.

Kıkırdadı, yanıma oturdu ve çantasından bir şeyler çıkardı. Fae kitabını çekip çıkardı ve aramıza yerleştirdi.

Sorumu unutmuş, tamamen kitaba odaklanmıştım. Nefesim kesildi. Ona baktım, bir şeyler hissetmeye ya da sezmeye çalıştım, herhangi bir küçük uğultu ya da çekim. Kitaba dokunmak için uzandığımda korku elimi sıktı, zaten bildiğim şeyi kabul etmek istemedim.

Parmaklarım kapağın üzerinde kayıyor, dudaklarım birbirine yapışıyordu. Ne bir uğultu, ne kafamın içinde bir ses, ne de bir sihir.

Hiçbir şey.

Ash'in bakışlarını üzerimde hissedince kirpiklerim kırpıştı. Gözlerim onun beni dikkatle izlediğini görmek için kaydı.

Başımı salladım, sesim boğuk çıkıyordu. "Hissedemiyorum."

Ash uzanıp elimi kendi eliyle kapattı ve kitabın üzerine koydu.

"Hmmm." Kaşları çatıldı. "Sanki burada bile değilmişsin gibi. Her zaman seni çağırdığını hissedebiliyordum. Seni istediğini. Şimdi..." Omuzları çöktü. "Hiçbir şey."

Elimi çektim, duvara baktım, garip kaybın üzerimden akıp gitmesine ve içime yerleşmemesine izin vermeye çalıştım.

"Ne hissediyorsun?" diye sordum. "Kitaba karşı mı demek istiyorsun?"

"Hayır." Sırtımı duvara dayadım, dudaklarımı yaladım. "Bana doğru." Ellerimi kucağımda birleştirdim. "Daha önce bana çekildiğini, ölümü ve yaşamı etrafımda hissettiğini söylemiştin."

Ash hiçbir şey söylemedi, yeşil gözleri beni izliyordu. "Gitti, değil mi? Cazibe."

Öfkeyle bir kıkırdama çıkardı. "Eğer seni hâlâ becermek isteyip istemediğimi soruyorsan, cevabım evet."

"Sorduğum şey bu değildi."

Esprisi çabucak dağıldı. Kasvetli ve rahatsız bir şekilde gözlerini kaçırdı. "Evet. Gitti."

Sertçe içime çekerek dişlerimi birbirine geçirdim. Biliyordum ama bunu yüksek sesle duymak bambaşka bir şeydi.

İnsanları bana çeken şey olduğum *şeydi,* gerçekte ben değil. Fae cazibesi gibi.

"Dur." Ash bacağıma vurdu. "Ne düşündüğünü biliyorum."

"Nasıl yapamam?" Ellerimi havaya kaldırdım. "İstedikleri ben değildim. hepsi."

"İnan bana, bizi büyüleyen hâlâ *sensin. Senin* için buradayım, onunla ya da onsuz. Ve eğer bazıları bunu göremiyorsa, o zaman canları cehenneme. O zaman kimin gerçek olup olmadığını anlarsınız."

Dudaklarımı üfledim ve duvara doğru geri çekildim.

"Teşekkürler." "Kanıtlamamı istiyorsan, bu yatak henüz kullanılmadı."

Homurdanarak başımı geriye attım ve hızla kasvetli bir havaya büründüm. "Sanırım haklısın. Kimin gerçek olduğunu göreceğiz." Gözlerimdeki nemi geri kırptım.

İkimiz de kimden bahsettiğimi biliyorduk.

Ash yanımda duran kitabı sessizce kaldırdı ve çantasına geri koydu.

"Geri gelecek mi?" Fısıldadım.

"Bilmiyorum. Dün gece sana söylediğim gibi. Büyü bir verip bir almaktır. Sen çok fazla almış olabilirsin."

Hâlâ tavana bakarken başımı salladım.

"Bir yolunu buluruz." Sağlam bileğimi sıktı. "Tamam mı?"

Başımı salladım, hâlâ ona bakmıyordum.

İç geçirdi ve çantasına döndü.

"S.KTİR!" Ash beni kendisine doğru çekerek böğürdü. "O küçük pislikler!"

Pamuk torbasını bana doğru itti. İçine bakarken elim ağzıma yapıştı.

Mantar kalıntıları arasında Opie ve Bitzy dipte uyuyorlardı. Mantar parçaları yüzlerine yapışmış, dilleri dışarı sarkmıştı.

Bitzy'nin gözleri açıldı, orta parmağıyla beni tersledi, yüzünde mutlu bir gülümseme vardı. *Chiiiiiirrrrpppp*. Gözleri kapandı, tekrar kendinden geçti.

Gülmemek için kendimi zor tuttum.

"Hiç komik değil. Az önce bütün çantayı doldurdum." Ash havladı.

"Oh, hadi ama. Üzülme." Ona doğru eğildim ve kolunu ovuşturdum. "Be a-"

"Sakın söyleme."

"Eğlenceli adam."

Ash inleyerek göğsümden derin bir kahkaha çıkardı.

Kısa da olsa gülmek iyi hissettirdi.

Benim gibi hissetmek için.

Bölüm 8

"Bir şey yok mu?" Andris masasının kenarına tüneyerek bütün gece gözetleme yapan gruba seslendi. Döndüklerini gördüğümde, herhangi bir haber duyma merakıyla odaya süzüldüm.

"Hayır," diye cevap verdi Maddox, tamamen bitkin görünüyordu. "Üç muhafız oradaydı ama bütün gece içeri ya da dışarı tek bir şey girmedi."

"O zaman bu gece tekrar deneriz." Andris kolunu kavuşturdu.

"Efendim, bunun zaman kaybı olacağını düşünüyorum ve sanırım siz de bunu biliyorsunuz. Olayın açığa çıktığını anladılar." Scorpion dünkü pozisyonundaydı, duvara yaslanmıştı, gözleri kan çanağına dönmüştü ama tabii ki bu onda işe yaramıştı. "Orayı bir daha kullanamayacaklar. Şansımızı kaybettik."

Andris bir nefes verdi, omuzları hayal kırıklığıyla düştü ve elini gür kaşlarının arasında gezdirdi. Hayal kırıklığı yüz hatlarına yansıyınca istemeye istemeye de olsa kabul etti.

"Bu gece yine sıfırdan başlayacağız. Bu yeri bulmalı ve kapatmalıyız." Masadan kalktı ve diğer tarafa doğru yürüdü. "Hepiniz biraz dinlenin. Pazara koşabilecek birkaç kişi gönderin. Yiyeceğimiz zaten az."

"Ben yaparım," diye konuştum, her kafa bana bakmak için dönüyordu.

"Siktir, hayır." Scorpion ofladı. "Tam olarak anonim değilsin. Hâlâ her gazetenin kapağında ve en çok arananlar listesindesin."

"Scorpion haklı." Andris çoktan masasındaki dosyaları gözden geçirmeye başlamıştı. "Çok dikkat çekicisin. Ve bacağınla..."

"Bir şeyi yok. Ash üzerine otlu bir şeyler koydu ve daha iyi hissettiriyor." Kollarımı kavuşturdum, inatçılığım omuzlarımı geriye itti. "Bir başlık takacağım ve dikkatli olacağım. HDF'yi kenarda oturmak için terk etmedim. Ash, Kek ve Luk'u da yanıma alacağım. Bir şeyler yapmama izin verin." *Yoksa delireceğim*.

Dün, günün büyük bir kısmını uyuyarak geçirdim. Ash yaralarıma bazı büyülü bitkiler sürdükten sonra onun odasına kapandım çünkü yalnız kalmaktan çok korkuyordum. Annem, nektar, Warwick, Killian, Caden ve Hanna, Zander, Simon ve Eliza, çözemediğim ya da düzeltemediğim her şey, Ash uyumam için bana daha güçlü bir şeyler içirene kadar kafamın içinde dönüp durdu. Uyandığımda Opie saçlarımı Ash'in bitki yapraklarıyla örüyordu ve Bitzy hâlâ kafayı bulmuş, toz tutmaya çalışıyordu.

Andris dosyalara dokundu ve kırılmanın eşiğinde olduğunu görebiliyordum. Stresi had safhadaydı ve fazla uyumadan geçirdiği dördüncü gün onu etkilemeye başlamıştı. Ve ben de bunu kullanmaktan çekinmiyordum.

"Lütfen, *Nagybácsi.*" İstediğimi elde etmek için çocukken ona çok kullandığım sesi kullandım.

Göz kapakları bir an için kapandı ve onu yakaladığımı anladım.

"Peki," diye cevap verdi sertçe. "Ama çok temkinli ve dikkatli olsan iyi edersin." "Elbette."

"Ciddiyim, Brexley. Saklı kalacaksın ve eğer bir sorun çıkarsa, yani kokusunu alırsan, defolup gideceksin. Beni anlıyor musun?" Çocukken ondan çok duyduğum bir ses tonuyla geri geldi, yöntemim beni kıçımdan ısırıyordu.

Tuş.

"Evet."

"Ciddi misin sen?" Scorpion inanamayarak ellerini havaya kaldırdı.

"O iyi olacak." Andris beni savundu. "O güçlü bir asker olmak için yetiştirildi. En iyilerden biri."

"Dallama olma, Scorp. Onu gördüm. Kız kendi başının çaresine bakabilir." Birdie oturduğu dolaptan sıçradı. "Şimdi, *bu* kızın biraz yemeğe ve uykuya ihtiyacı var." Çıkarken bana beşlik çaktı. Herkes onu takip etti.

Scorpion önümde durdu, yanağı seğiriyordu. "Evet?"

Bir kaşımı kaldırdım.

"Sen..."

"Ne?" Muhtemelen artık sadece bir insan olduğumu söyleyeceğinin farkında olarak başımı eğdim ama o ayağının üzerinde kaydı.

"Sadece dikkatli ol." Homurdandı ve omzuma vurarak yanımdan geçti.

Andris sırıttı, başı titriyordu.

"Ne?"

"Sanırım sen geldiğinden beri Scorpion'u, onu tanıdığım beş yıldan daha fazla konuşurken dinledim. Her zaman mükemmel bir askerdi ama şimdi harika bir lider olmaya başladı."

"Ve benim bununla bir ilgim olduğunu mu düşünüyorsun?"

"İstiyorum." Andris tereddüt etmedi. "Ve belki Warwick'i bunu söyleyecek kadar tanımıyorum ama bence sen de ona aynısını yaptın."

"Ne yaptın?"

"Onlarda hayat buldum. Ruhlarını," dedi bana. "Onları daha iyi insanlar yaptı."

"Bunu alabileceğimi biliyorsun." Kek avucundan çürük bir elma çıkardı. "Küçük bir iblis gösterisi yap ve bu boktan şeylerle dolu bir kutuyla buradan çıkıp git."

"Ama yapmayacaksın." Elimi keseme attım, aldığım paketin parasını ödemek için birkaç bozuk para çıkardım ve tezgâhta çalışan yaşlı kadına gülümsedim.

Kek inledi, gözlerini devirdi ve soğuk günde içeri giren yağmur bulutlarına kaşlarını çattı. "Bu işin tüm eğlencesini kaçırıyorsun."

"Bunun eğlenceli olacağını hiç söylemedim."

"İma edildi." Huysuz bir ergen gibi oflayıp puflayarak meyve tezgahından uzaklaştı. "Dışarı çıkacağımızı söyledin. Ben de bu sefer beni o geneleve götüreceğini düşünmüştüm."

Kitty'nin evine doğru bakmamak için kendimi zorlayarak yumruğumu çantanın etrafında döndürdüm. Sadece birkaç blok ötedeydik. Warwick'i gerçekten hissedemesem de varlığı hâlâ oradaydı ve sürekli göz ucuyla onu gördüğümü düşünmeme neden oluyordu.

"Al bakalım." Elma torbasını Lukas'ın eline tutuşturdum.

"Bizi bir şeyler taşımamız için getirdiğini düşünmeye başlıyorum." Lukas ve Ash'in çantaları çoktan dolmuştu, Kek ve ben daha fazlasını eklemeye devam ederken çantaları eşyalarla doluydu.

"Eşek gibi," diye homurdandı Ash.

"Daha çok iki sıkı kıç gibi." Kek omzunun üzerinden onlara göz kırparak baktı, mavi gözleri şehvetle kararmıştı.

Ben mi yanlış anlıyorum yoksa aralarında gerçekten bir gerilim mi var emin değildim ama söyledikleri her şey çift anlamlıymış gibi geliyordu. Kek her zaman böyleydi ama bir şeyler farklıydı. Yapamadım

İkisi arasında mı yoksa üçü arasında mı olduğu anlaşılmıyordu. Tenlerindeki eğlence izlerini kıyafetlerinin ve kukuletalarının altında saklayarak iyi bir iş çıkarmışlardı.

"Patates, soğan ve ete ihtiyacımız var," dedim alışveriş listemizi kontrol ederken. Şu ana kadar yolculuk sorunsuz ve hızlı geçmişti.

"Ben eti getireyim." Kek yüzünü bize dönerek geriye doğru yürüdü. "Hanginiz benimle gelmek ister?" Bir kaşını kaldırdı. "Ash? Gönüllü olman ne kadar hoş."

Kıkırdadı, ağzının kenarı yukarı doğru çekildi, onunla birlikte adım atarken başı sallandı. Kolunu onun koluna doladı ve boynunu bize doğru çevirdi.

"Beklemeyin çocuklar."

"On dakika içinde burada ol." Noktayı işaret ettim.

"Otuz." O da karşılık verdi, formları pazar kalabalığında kayboldu.

"On!" Bağırdım. "Şaka yapmıyorum."

Sadece Kek'in yapabileceği bir kahkaha duydum. Başımı sallayarak ben de kıkırdadım. "Kek." Kendi kolumu Lukas'ın koluyla birleştirirken her şeyi açıklıyormuş gibi onun adını söyledim.

"Evet." Yanaklarını hafif bir pembelik kaplarken nefes verdi. "Lu-kas?" Sesim anlam ve kuşkularla doluydu.

Bana bakmadı, anlamamış gibi davrandı ama çenesindeki seğirmeden anladığını biliyordum.

"Hadi, anlat bana." Kolunu salladım. "Bir şeyler döndüğünü biliyorum." "Neden bahsettiğin hakkında hiçbir fikrim yok."

"Cidden, beni ne kadar aptal sanıyorsun?"

Hâlâ cevap vermeyerek bir kahkaha attı.

"Lütfen. Şu anda etrafta pek iyi bir şey yok. Biraz mutluluğa ihtiyacım var." Onu yan tarafından dürterek iyileşmekte olan yarasına dokundum. "Sulu ve yaramaz bir şey."

Daha yüksek sesle güldü, nefesini içine çekerken başı öne düştü. "Zor bir gündü. Bazı şeylerin açığa çıkmasına gerekiyordu." Omuz silkti, yürüdü

Ash'in bana söylediklerine oldukça yakın olduğunu hatırlamamı sağladı.

"Sen ve Ash mi?" Şok olmuştum, ağzım açık kalmıştı. "Peki ya Kek?"

Evet demeden ama hayır da demeden yürümeye devam etti. Birdenbire ürünlerle çok ilgilenmeye başladı.

"Vay anasını!" Haklıydım. Ash'le dalga geçmiştim ama kim olduğu konusunda haklı olduğu mu bilmiyordum. Bu durumda çoğul.

Onun yanına ulaştığımda, parmak uçlarımda sallanarak baş döndürücü bir şekilde alkışlamaktan kendimi alamadım. Bu duygu tüm o kalp acısının içinde coşku vericiydi. "Buna inanamıyorum." "Dur." Ellerimi aşağı itti. "Önemli bir şey değildi." Etrafına dikkatle bakarak mırıldandı. "Tek seferlik bir şeydi. Bir sürü duygu ve kayıp O gece."

"Oh, evet. Tabii ki." Sahte bir ciddiyetle cevap verdim. "Elbette. Bir daha asla olmayacak."

"Hayır." Bir demet soğan aldı ve kesemize koydu. "Ee?" Elimde bir domates yuvarladım. "Nasıldı?"

"Brex," diye uyardı.

"Sadece soruyorum. Yani, sen de bir kızla birlikteydin." "Daha önce bir kızla birlikte oldum."

"Ne, ergenliğe girdiğin zaman mı? Bu farklı bir şey. Yoksa o ortada değil miydi?"

Nefes verdi, satıcıya para verip arkasını döndü, yanımdan geçerken ağzı kulağıma değdi.

"Sırayla yaptık."

Boğazımdan bir gıcırtı çıktı. "Kahretsin, bu çok ateşli." Ne kadar gergin olduğumu fark ederek nefes verdim. Kendi serbest bırakılma ihtiyacım kalçalarımı zonklattı. Ama bu düşünce beni anında geri çekti. Arzuladığım tek bir şey vardı, bedenimin istediği tek bir şey. O beni ve başka birini arzulama yeteneğimi mahvetmişti.

Luk'u takip etmek için dönerken, bir omuz benimkine çarptı ve beni kaldırım taşına kıç üstü düşürdü.

"Ouch."

"Ah, çok özür dilerim." Yüzü çoğunlukla koyu renk yün peleriniyle örtülü bir kadın bana doğru uzandı. "Dur sana yardım edeyim."

Beni yukarı çekti, normalden daha fazla kendine yaklaştırdı. Sesi kulağımda tısladı. "Benimle Lantern Pub'da buluş. Aradığın depo hakkında bilgim var, Brexley Kovacs."

Adımı duyduğumda içime çektim, korkudan bir an donakaldım. Sonra da gitti.

Etrafımda dönüp kalabalığın içinde kadını aradım ama koyu renk giysiler ve ceketlerden oluşan deniz, onu da bedenlerin arasına karıştırmıştı.

"Hey? Neyin var?" Lukas tekrar yanıma geldi, yüz ifademi ve vücudumun çılgınca hareketlerini inceledi.

"Şu kadın, nereye gittiğini gördün mü?"

"Hangi kadın?" Kaşları çatıldı, tavrı savunmaya geçti, içgüdüleri devreye girdi.

"Bana yardım eden kişi." "Ben kimseyi görmedim."

"Beni tanıyordu." Panik göğsümde çırpındı. "Adımı biliyordu."

"Seni bir dergiden ya da gazeteden tanıdığı gibi mi?"

"Hayır." Bakışlarım hâlâ kalabalığın üzerinde geziniyordu. "Farklı hissettim. Sanki kim olduğumu biliyordu ve beni bilerek yere serdi."

"Bilerek ne demek istiyorsun?"

Luk'la yüzleştim. "Ash ve Kek'i hemen bulmalıyız."

"Neden?"

"Çünkü sanırım Fae deneyleri hakkında bir şeyler biliyor."

Gölgeli bir arka sokakta, tek bir yıpranmış demir kapı ve yanında solmuş bir fener resmi, ne olduğunu neredeyse gizliyordu. Yıkık dökük dükkanlar ve harap binalar arasında bu yerin varlığı, orada olduğunu zaten bilmeyen hiç kimse tarafından fark edilmeyecekti.

Neyse ki Ash yaptı.

"Bundan gerçekten hoşlanmıyorum." İki at ve binicileri yanımdan geçerken Ash beni gölgelerin içine doğru itti. Kendilerine olan güvenleri ve her şeye olan ilgileri bela aradıklarını gösteriyordu. Öğleden sonraydı ve kızgın bulutların gizlediği alçalan güneş çoktan sokağı alacakaranlığa boğmuştu. "Burası çatışma aramadığınız sürece gideceğiniz bir yer değil."

"Ve bunu bu kadar iyi biliyor olman çok komik," diye karşılık verdim.

Ash göz kapaklarını indirdi, hiç eğlenmemişti. "Şaka yapmıyorum. Yeraltında olduğu için birini tuzağa düşürmek için mükemmel bir yer. Ucuz içki ve kirli işler peşinde olanlar için."

"Tam bana göre bir yere benziyor," dedi Kek yanımda kuru bir sesle. "Gitmem gerekiyor. Eğer bu kişi gerçekten bilgi sahibiyse..."

"Kim olduğunu biliyorlardı, bu da açıkça seni izledikleri anlamına geliyor." Ash ağır çantayı sırtında daha yukarı kaldırdı, alnında tedirginlik vardı. "Bu mükemmel bir tuzak. İstediğinizi bildikleri bir şeyi sallandırın ve sizi tuzağa düşürün."

"Ash'e katılıyorum." Lukas onu işaret etti. "Bu çok uygun görünüyor. Bu bir tuzak olmalı."

"Özellikle bu depoyu aradığımı nereden bilebilirler ki?" Karşı çıktım. "Istvan bilemez. Sarkis'in onları aradığını bilmiyor. Bunu içimde hissediyorum. Bunu yapmam gerek."

"Brex." Ash hayal kırıklığı içinde ellerini yuvarladı. "Sana güvendiğimden emin değilim... sen-" Başını eğerek sözünü kesti.

"Ne?" Meydan okudum, incinmişliğim öfkeye dönüştü. "Ben ne değilim? Artık özel değil miyim? Artık sıradan bir insan olduğum için mi arama yapabiliyorum?"

"Demek istediğim bu değil ve bunu sen de biliyorsun." Ash öfkeyle tersledi. Kocaman bir yudum hava aldı ve yavaşça dışarı verdi. "Sadece endişeliyim." Yosun rengi gözleri benimkilerle buluştu. "Büyü olsun ya da olmasın, sen tanıdığım en zeki, en sert insanlardan birisin. Sana güvenim sonsuz. Ama bu güçlere sahip olmaman beni endişelendirmiyormuş gibi davranmayacağım. İnsanlar kırılgandır; bize kıyasla hayatlarınız göz açıp kapayıncaya kadar alınabilir. Yani evet, oraya gitmenin aptalca ve tehlikeli olmasından korkuyorum. Ya sana bir şey olursa? Ben ölürüm. *O* beni öldürecek. Ve ben hayatımı seviyorum."

"Hayır, yapmaz," diye alay ettim.

Ash, Kek ve Lukas kahkahalara boğuldu.

"Ciddi misin?" Kek kıkırdadı. "Hepimizi bağırsaklarımızdan asardı."

"Bu arada ben de onu bunu yaparken gördüm." Ash'in dudağı yüzünü buruşturarak kalktı. "Birden fazla kez."

"Bil bakalım ne oldu? Warwick burada değil." Sıkıştığım duvarı iterek yanlarından geçtim. "Ve kimse bir şey yapmama *izin vermiyor*. Ben gidiyorum." Karşı çıkışlarını duydum, elim onları durdurmak için kalktı. "Aptal ya da ölümcül durumlardan kurtulma konusunda acemi değilim. Ve şanslıyım ki yanımda üç tane belalı Fae var." Onlarla yüzleşmek için döndüm. "Siz bara dağılın, eğer bir şey ters giderse..."

"Masada seninle oturuyorum." Ash bana bir adım daha yaklaştı. "Ama-"

"İşte burada sınırı çiziyorum." Yüz ifadesi sertti. Ash yumuşak başlıydı, bu yüzden çizginin bu olduğunu söylediğinde ciddiydi. Onu etkilemek mümkün değildi. Ne dersem diyeyim benim yanımda olacaktı. "Ve eğer seni izliyorlarsa, seninle birlikte olduğumuzu zaten biliyorlar."

"Tamam." Başımı salladım. "Hadi gidelim."

Dördümüz kirli caddeden geçtik, birkaç motosiklet ve attan kaçarak girişe doğru ilerledik. Ash ve ben önce gittik, pazarda geçen bir günün ardından yorgun ayaklarımızı rahatlatmak ve hayatımızın yorgunluğunu atmak için bir içki arayan müşteriler gibi görünüyorduk.

Köhne bodrum katındaki bara giden merdivenlerden inerken midem düğümlendi. Küçük, penceresiz yeraltı mekânlarına dair tetikleyicim beni paniğe boğdu ve endişemi artırdı.

Loş ışıklı mekân, tuğlaları ve eğimli tavanıyla her an çökmeye hazır bir yeraltı tüneline benziyordu. Müşterilerden gelen alçak mırıltılar duvarlardan beyaz gürültü gibi yansıyordu. Dar alan günün bu saati için oldukça doluydu ama sanırım bu dünyada günün hangi saatinde hayatınızı uyuşukluğa sürükleyecek kadar içebileceğinize dair toplumsal kurallar yoktu. HDF'de gün içinde içki içme konusunda daha katı bir anlayış vardı, ancak kendi sıkıntılarını ve mutsuzluklarını unutmak için çaylarını alkolle dolduran ve kocalarına mutlu bir gülümseme takınan birçok eş tanıyordum.

En azından bu insanlar bu konuda dürüsttü.

Çoğunlukla şapkaların ve kukuletaların altına gizlenmiş ya da gölgelerde kalmış yaş, ırk ve cinsiyet karışımı, türler arasında ayrım yapmayı zorlaştırıyordu. Çoğu bize doğru bakmadı ama yine de gözlerin üzerimde olduğunu hissettim. Kapüşonumu yukarıda tutarak hızlıca etrafıma bakındım, pazar yerindeki kadını seçmeye çalıştım, burada ne kadar uzun süre durursam o kadar dikkat çekeceğimizi biliyordum.

Dikkatim köşedeki tek bir şekle odaklandı. Yüzünü göremiyordum, sadece kapüşonlu bir figür vardı ama kısa, kıvrımlı boyu bana onun bir kadın olduğunu söylüyordu. Şansımı deneyerek masaların arasından sıyrıldım, Ash de arkamdaydı. Sırtımız kapıya dönük bir şekilde karşısına oturmamızı izledi. Sessizliği ve bize verdiği şaşırmamış tepki doğru seçim yaptığımı gösteriyordu.

"Takip mi ediliyorsunuz?" Sesi alçak ve kontrollüydü.

"Hayır," diye cevap verdim.

"Dört kişi olmanız dışında," diye yanıtladı.

Hafifçe dönerek göz ucuyla Kek ve Luk'un içeri girişini izledim; biri barda oturuyor, diğeri de ön tarafa yakın küçük bir masa kapıyordu.

"Etraftalar." Ash'in ses tonu savunmasız olmadığımızı ima ediyordu. "Güzel." Başını eğdi. "Kimseye güvenme."

"Yine de buraya gelerek benden sana güvenmemi istiyorsun." Kaslarım gerildi, gelecek herhangi bir saldırıya karşılık vermeye hazırdım.

"Bunu sana borçluyum. Anneme. Sana teşekkür etmem gereken çok şey var Brexley Kovacs."

"Adımı nereden biliyorsun? Kimsin sen?"

Kadın uzandı ve kapüşonunu indirerek yüzünü ortaya çıkardı. Otuzlu yaşlarının ortasındaydı, doğal kıvırcık, siyah saçları saç bağından sarkıyordu. Kahverengi gözleri ve yuvarlak yanakları çok tanıdıktı.

Ciğerlerime bir nefes tıkandı, onun görünüşü beni sandalyemde geriye kaydırdı.

Kadının yüzünde ince bir gülümseme belirdi, başı öne eğildi. "Ben Lena ve annem Maja son beş yıldır hizmetçiniz olarak çalışıyordu."

"Maja," diye seslendim, benzerliği şimdi fark ediyordum. O benim için bir hizmetçiden çok daha fazlasıydı. Anne, arkadaş ve büyükannenin bir araya gelmesi gibiydi. "Sen Maja'nın kızı mısın?"

Haklarında çok şey duymama rağmen yetişkin çocuklarından hiçbiriyle tanışmamıştım. Birbirimizi tanımıyor olsak da onlarla aramda bir bağ hissettim.

"Evet." Odanın diğer ucuna doğru başını salladı ve ben de döndüğümde en az otuzlu yaşlarının sonunda, aynı kahverengi gözlere sahip kel bir adamın bardaki taburesinden kalkıp bize doğru yürüdüğünü gördüm. Lena'nın yanındaki sandalyeye kaydı. "Bu da kardeşim Emil. Gerçekten siz olduğunuzdan emin olmak istedik."

O da bizimle aynı fikre sahipti, kötü bir şey olursa biri arkasını kollayacaktı.

"Sonunda seninle yüz yüze tanışmak çok tuhaf. Özellikle de burada." Emil selamlamak için başını eğdi.

"İkiniz hakkında çok şey duydum." Hayretle başımı salladım.

"Bizim de sana yaptığımız gibi," diye karşılık verdi Lena, gözleri hâlâ tetikte etrafta geziniyordu. "Büyük bir risk alıyoruz; hayatlarımız ve ailelerimiz tehlikede. Ama yıllar boyunca bize yardım etmek için yaptıklarınız..."

"Ne kadar az şey yaptığımı şimdi anlıyorum. Burası gerçekten neye benziyor. Ne kadar kibirli ve korunaklıymışım."

"Hayır." Lena'nın elleri benimkilerin üzerindeydi. "Küçük kızımı ölümden kurtardınız. Eşyaları satabildik ve bir şifacı için para bulabildik." Gözyaşlarını kırpıştırdı. "Her şeyi sana borçluyum."

"Keşke daha fazlasını yapsaydım." Çaldığım şey, olayların şemasında çok azdı. Zenginler daha da zenginleşirken pek çok kişi açlıktan ölüyordu.

"Sizin gözünüzde küçük olabilir ama bizim için bazı günler ölümle yaşam arasındaki farktı."

Sıvı göz kapaklarımın arkasını yaktı. Elimi bırakmadan önce tekrar sıktı.

"Ayrıca, annemiz sana tapardı. Seni çocuklarından biri olarak görürdü. Bunu yapmamızı o istedi."

"Maja bana gelmeni mi istedi?" Şok içinde kendimi işaret ettim. Artık bir haindim. Markos ailesine, HDF'ye her zaman çok sadık görünüyordu.

"Bize pazardaki olayı anlatan oydu. General Markos'la senin orada görüldüğün ve gördüklerin hakkında konuştuklarına kulak misafiri olmuş, neler bilebileceğinden korkmuş. Annem senin için çok endişeleniyordu. Senin hakkında söylenenlerin hiçbirinin doğru olmadığını biliyordu."

En büyük casuslar, kibirli insanların görmezden geldiği kişilerdi, örneğin evlerini temizleyen tatlı, yaşlı bir kadın her şeye ve her yere erişebiliyordu.

"Tamam ama bunun ikinizle ne ilgisi var?" Ash aralarını işaret etti.

"Çünkü." Emil daha da yaklaştı, sesi sadece bizim duyabileceğimiz kadar kısıldı. "Lena ve ben fae deneyleri için kullandıkları fabrikada çalışıyoruz."

Şok beni çarptı ve çenemi düşürdü. "Ne?" Hemen bir elimi ağzıma kapattım ve kısık sesle fısıldamadan önce kimsenin dikkatini çekip çekmediğimizi görmek için etrafıma bakındım. "Orada mı çalışıyorsun?"

"On iki yıl boyunca." Emil'in temkinli odağı daha da yaklaşarak etrafına bakındı. "Görünüşe göre normal bir fabrika ve orada çalışanların çoğu ayaklarının altında neler olup bittiğini bilmiyor."

"*Sen* nasılsın?" Ash kollarını masanın üzerine koydu, göz kapakları inceldi.

"Lena ve ben başımızı eğdik, işimizi yaptık ve her gün orada olduk," diye savundu. "Maaşlarımızdan kaç kez kesinti yaparlarsa yapsınlar ya da bizi işten çıkarırlarsa çıkarsınlar sadık çalışanlar olduk. Yaklaşık bir yıl önce bir gün aniden terfi ettik. Temizlik yapmak için." Sertçe yutkundu. "Orada gördüklerimiz. Fae'lere ne yaptıklarını. Erkeklere, kadınlara... *çocuklara.*"

"Ama sen kaldın." Ash alay etti.

"Başka seçeneğimiz yoktu," diye karşılık verdi Lena. "Ben biri hasta iki çocuklu bekar bir anneyim. İşimi kaybedersem ailem açlıktan ölür."

"Sorun o değil." Emil teselli edercesine onun kolunu okşadı. "Bizi tehdit ettiler. Ailelerimizi... *çocuklarımızı...* eğer gördüklerimiz hakkında tek kelime edersek." O

yutkundu, adem elması sallanıyordu. "Sessizliğimiz için ekstra para alacağız. Sokaklarda yaşamaya devam etmek ve çocuklarınızın acı çekmesini izlemek, bu topraklarda hayatta kalmaya çalışan en onurlu insanı bile susturur. Ama sizin gibi biri gerçek yoksulluğu anlayamayabilir." Emil'in sansürlenmiş bakışları Ash'in üzerinde gezindi.

"Neyi anlayıp anlamadığım hakkında *hiçbir* fikrin yok." Ash arkasına yaslandı, kollarını önünde kavuşturdu.

Warwick'in bana anlattığına göre, bunun nasıl bir şey olduğunu biliyordu. Çocukken bunu her gün yaşamış. Üçü de yaşadı.

"Bu şansı sizinle görüşmek için kullandık. Daha fazlasını yapamadığımız için üzgünüm ama ailelerimizin hayatı tehlikede." Lena bana bir kağıt parçası uzattı. "Kuzeybatı köşesinde çöpleri dışarı çıkarmak için kullandığımız bir kapı var. Her zaman kilitli ve büyüyle alarm veriyor ama içeri girmenin tek yolu bu." Ayağa kalktı, kardeşi de ona katıldı. "Yapabileceğimiz tek şey bu."

"Teşekkür ederim." Minnettarlığımı iki kelimeyle ifade etmeye çalıştım.

Lena başını eğerek kapüşonunu tekrar taktı, Emil de aynısını yaptı ve karanlık bardan geçip merdivenlerden yukarı çıkarak gözden kayboldular.

Ash ve ben birbirimize dönmeden önce onları takip eden biri olup olmadığını görmek için bir süre izledik.

"Bugün bunu beklemiyordum." Ash'in kafası sallandı. "Tanrım, Brex, sihrin olmasa bile tehlike hâlâ kıçına doğru *çekiliyor gibi* görünüyor."

Lena'nın bana verdiği kâğıdı açtım. Kabaca bir adres yazılmıştı.

Fabrikanın konumu.

Nefes verdim, tekrar katladım.

"Lanet bir G-string gibi."

Bölüm 9

Karanlık gökyüzü, her an daha fazla yağmur yağdırmakla tehdit eden huysuz bulutlarla doluydu. Saklandığımız yerden sadece birkaç metre ötedeki Tuna Nehri'nden sis süzülüyordu.

"Sana tuzak kurmadıklarından emin misin?" Scorpion cadde üzerindeki fabrika binaları topluluğunun önündeki küçük bariyer duvarının üzerinden baktı. Bu saatte bile bacalardan dumanlar yükseliyor ve içeriden loş bir ışık geliyordu. "Burası kontrol ettiğimiz ilk fabrikalardan biriydi. Birçok gece burayı gözetledik ama hiçbir şey görmedik. Fabrika yedi gün yirmi dört saat çalışıyor. Gündüz vardiyası ve daha küçük bir gece vardiyası."

İşçilerin haklarını veren ya da kaç saat çalıştıklarını kontrol eden hiçbir yasa ya da sendika yoktu. İnsanları bütün gece ya da bütün gün çalışmaya zorlamaları beni şaşırtmadı.

"Hayır, bu bir tuzak değil." Haklı olduğumu, bunun beni yakalamak için bir tuzak olmadığını ve beni buraya getirdikleri için güzel bir ödül alacaklarını umuyordum. "Burası olmalı."

Lena'nın bana verdiği adres Rákóczi Köprüsü'nün diğer tarafındaydı. Dokuzuncu bölgedeki eski sanayi bölgesi ben doğmadan önce soylulaştırılmıştı ama şimdi yıkık dökük binalarda üretim yapmaya, nehre atık pompalamaya ve havayı siyah dumanla kirletmeye geri dönmüştü.

Burası mükemmel bir konumdaydı - cesetlerin ve kanalizasyonun boşaltılması için nehre yakındı ve yaya merkezine devam etmeden önce ürünlerini diğer ülkelere ihraç etmek için kargo yükleyen fabrikalar için kullanılan bir tren istasyonunun hemen yanındaydı.

"Yerinizi aldınız mı?" Scorpion Lehel Market'ten çaldığı bir telsiz cihazına mırıldandı. Sadece çok zenginlerin alabileceği, Birleşik Milletler'den getirilmiş bir eşya.

"Evet." Birdie'nin boğuk sesi ikiz aygıttan yanıt verdi.

Birdie, Maddox ve Wesley bir takımdaydı ve diğer tarafta keşif yapıyorlardı. Ash, Lukas, Scorpion ve ben ise diğer takımdaydık ve tuğla binanın batı tarafından geliyorduk.

Güzellik için değil işlevsellik için inşa edilmiş olan bu uzun, sevimsiz dikdörtgen kutu, altında bu tür dehşetlerin saklı olması için fazla sıradan görünüyordu.

"Lena kuzeybatı tarafında çöpleri dışarı çıkarmak için kullandıkları bir kapı olduğunu söyledi. Orada olmalı." Yere doğru inen merdivenlerin bulunduğu aşırı büyümüş bir alanı işaret ettim. Bodrum kapısı o kadar gizliydi ki, aranmadığı takdirde kolayca gözden kaçabilirdi.

"Sihirle kilitlendiğini ve alarm verildiğini mi söylemiştin?" Scorpion dikkatini hâlâ binaya vermiş, kaşlarını çatmış bir halde sordu.

"O da öyle dedi," diye cevap verdim.

Andris bu gecenin sadece bir gözetleme görevi olmasını, olası korumalar, alarmlar, girişler, çıkışlar ve buranın ne için kullanıldığı hakkında daha fazla bilgi toplanmasını istiyordu. Bu arada, Ling üs için daha fazla karaborsa malzemesi almaya çalışıyordu, örneğin fae maymuncukları ve Mykel'in Povstat'ta daha büyük görevler için bulundurduğunu söylediğim kulaklıklar.

Mykel'e bir an önce haber vermeli, burada olup bitenleri ve öğrendiklerimi ona anlatmalıydım. İz Sürücü ve Ava'nın öldüğünü ya da annemin hayatta olduğunu bile bilmiyordu. Sayılır.

Ona nektarı bulduğumuzu söyleme konusunda kararsızdım. Andris'e güvenim tamdı ama Mykel'i bunu kullanmayacağını düşünecek kadar tanımıyordum. İyilik için başlamış olsa bile, böyle şeyler insanları kolayca bozar. "Yaklaşalım." Scorpion takip etmemiz için silahıyla işaret etti. Karanlıkta sinsice ilerlerken, sadece fabrikadan gelen ışık bize yol gösterirken, botlarımız birlikte hareket ederken en küçük sürtünme sesini çıkarıyordu. Çalıların arkasına saklanarak, bir tele takıldığımızı ya da varlığımızın bilindiğini gösteren herhangi bir şey olup olmadığını dinledik.

"Hiç kamera ya da koruma görmüyorum," diye fısıldadı Ash bize. "Bu onların buralarda bir yerde olmadıkları anlamına gelmez."

"Istvan burayı normal bir fabrika gibi göstermek isteyecektir. Korumalar ya da yüksek teknoloji ürünü aletler gibi göze çarpan her şey dikkat çekebilir. Eğer bunlara sahipse, iyi gizlenmiş olacaklardır."

Scorpion telsizi ağzına götürerek, "Bu bizim için bir artı değil," diye mırıldandı. "Bir şey var mı?"

Birdie cihazın içinden, "Hayır, şu ana kadar rapor edilecek bir şey yok," diye karşılık verdi.

"Bu beni neden daha da geriyor?" Scorpion nefesinin altında mırıldandı ve ben de aynı fikirdeydim. Her şey ne kadar sıradan görünürse, bunun bir tuzak olabileceğini o kadar çok hissediyordum.

Hiçbir hareket ya da dışarıda tur atan herhangi bir muhafız olmaksızın zaman özenle yavaş ilerledi.

"Bunun bir anlamı yok," diye homurdandım sonunda. "Buradan hiçbir şey öğrenemeyeceğiz."

"Teğmen özellikle bu gece çatışmaya girmememizi söyledi. Sadece gözetleme," diye yanıtladı Scorpion sertçe. Kendi huzursuzluğunun ve kızgınlığının arttığını görebiliyordum.

"Senin kurallara uyan biri olduğunu hiç düşünmemiştim," diye alay ettim, kaşlarım kalktı.

Bana ters ters baktı ama bu onun egosuyla ilgiliydi, teklif ettiğim şeyle değil.

"Hayır," diye homurdandı. "Her ne düşünüyorsan. Hayır."

"Sadece Ash ve ben," diye karşı çıktım, Ash'e bir bakış attım, bu fikre karşı çıkmayacağını umuyordum. Sanki *seni durdurabilirim der gibi* gözlerini devirdi. "Sen ve Luk bizi koruyun. Ben biraz daha yaklaşmak istiyorum. Bakalım içeride başka bir yol var mı? Bize bundan daha fazlasını söyleyebilecek herhangi bir şey."

Scorpion bana bakmadan burnundan nefes verdi. Gerçekten izin istemediğimi biliyor olmalıydı. Bu geceki amirimiz oydu ve onun onayını istiyordum ama yine de gitmem için büyük bir şans vardı. Aksi takdirde tüm bu görev boşa gidecekti.

"Haklı olduğumu biliyorsun," dedim kesin bir ifadeyle.

Homurdanan bir iç çekişle başını eğdi. "İyi." Ash'i ve beni işaret ederek geri çekildi. "Ama bir şey gördüğünüz ya da hissettiğiniz anda oradan defolup gideceksiniz. Anladın mı?"

"Evet efendim," diye ses tonunu taklit ettim.

"Bu hiç komik değil, Brex." Yüzünde bir kızgınlık belirdi. "Şu anda iyi olduğunu bilmemin bir yolu yok. Eğer sana bir şey olursa..."

"Biliyorum." Bakışlarım onunkilerle kasvetli bir şekilde buluştu. Ne demek istediğini çok iyi anlamıştım. Aramızdaki, Warwick'le benim aramdaki bağın eksikliği ensemde tüylerimi diken diken ediyordu. Tehlikede olup olmadıklarını bile hissedememekten nefret ediyordum. Ruhumda her ikisinin de bulunduğu boşluk, çok uzun sürmemiş olsa bile, boş hissediliyordu.

Daha sonra uğraşmak üzere bir kutuya attığım başka bir şey.

Lukas ve Scorp silahlarını doğrultarak yerlerini alırken Ash ve ben çalıların arasından sıyrılıp binaya yaklaştık. Önde ben, binanın arka tarafına, kapıya doğru ilerledim. Ash etrafına bakındı, vücudu alçak ve savunmaya yönelikti. Benim duyularım artık sıradan, donuk ve onunkilere kıyasla sınırlı olduğu için, ben içeri girmenin yollarını ararken, yanlış ya da eksik bir şeylerin farkına varması için ona güveniyordum.

Lena haklıydı. Ön giriş ve hizmet kapısı dışında burası zaptedilemezdi. Bir zamanlar orada bulunan tüm kapı ve pencereler tuğlalarla örülmüştü ve sadece izin verilenlerin girip çıkmasına izin veriliyordu.

Kontrollü.

"Brex!" Ash kulağıma tısladı, kolları beni sardı ve binanın köşesinden karanlık gölgelere doğru çekti. Kulaklarıma hırıltılı bir nefes pompaladı, arkamda gergin duran bedeni benimkinin sallanmasına ve sağa sola sıçramasına neden oldu. "Ortadaki yağmur kanalında bir kamera saklı." Sesi kulağımda boğuklaşıyordu. "İki ucu da tarıyor gibi görünüyordu."

Nefes verdiğimde ciğerlerim rahatlama ve panikle doldu. Ash için tanrılara şükürler olsun. Hiçbir şey görmemiştim. "İnsan olmaktan gerçekten nefret ediyorum," diye mırıldandım.

"Düşünsene, kısa bir süre önce tek istediğin buydu."

Doğru. Yapmıştım. Şimdi tekrar kendim olmaktan başka bir şey istemiyordum.

"Bir bakayım." Kollarını bırakarak önümde süründü. Ash, sadece Fae'lerin yapabileceği bir kıpırtısızlıkla yüzünü köşeden bakmaya yetecek kadar dışarı çıkardı. Başını yavaşça geri çekmeden önce saniyeler yavaşça geçti. Bir insan gözü ya da kamera tarafından tespit edilemezdi.

"Geri süpürmeye başlamadan önce her iki tarafta otuz saniye."

"Şu kapıdan içeri girmek için otuz saniye mi?" Ofladım. "Bunu uykumda bile yapabilirim. Eskiden trenlere atlar, içeri girer, mal bulup çalar ve üç dakikadan kısa sürede inerdim."

"Hiç şansı yok." Başını iki yana salladı. "Bu sadece bir gözetleme. Ayrıca, kapıdan geçmek için gerekli araçlara da sahip değiliz. Andris bulduklarımızla yetinecektir."

"Ah, Bitz, bu aptal fae-beyinler ne zaman öğrenecekler?"

Chirp.

Kulağımın arkasından küçük bir ses yükselirken elimi ağzıma götürerek çığlığımı bastırdım. Omzuma tırmanan çıplak ayak hissi, beynim devreye girip kim olduğunu anlayana kadar sistemime adrenalin pompaladı.

"Siktir." Ash ağır bir şekilde nefes aldı.

"Uygun bir zaman mı emin değilim ama elbette, ben v a r ı m . " Opie saçlarımdan tuttu ve çantasında Bitzy olduğu halde yanıma geldi.

Chirp.

"Oh, kendimi kastetmemiştim." Opie öksürdü. "O ikisini kastettim. Altın saçlı ve ağaç gövdesi büyüklüğünde bir aleti olan bu ağaç perisini kesinlikle çekici bulmazdım. Yani, iğrenç. Peki ya o koca savaş adamı? Daha da iğrenç." Dilini dışarı çıkardı. "Blah."

Chirp!

"Ben yapmadım!"

Chirp!

"Bu tamamen bir yanlış anlaşılmaydı."

"Kapa şu lanet çeneni." Ash tısladı, dikkati etrafa dağılmıştı. "Siz ikiniz bizi öldürteceksiniz." Opie'yi işaret etti. "Haksız değilsin ama sikim hakkında bir şeyler bilmen beni cidden rahatsız ediyor."

"Mışıl mışıl uyuyorsun."

İnledim, yüzüm avucumun içine gömüldü.

"Şu anda bunu düşünmeyeceğim."

"Siz, efendim, hiç düşünmüyorsunuz. Hiçbiriniz." Opie içini çekti. "Onlara kaç kere söylememiz gerekiyor, Bitz? Ne kadar büyürlerse beyin güçleri o kadar azalır." Ash'i işaret etti. "Kilitler bizim için hiçbir şey ifade etmiyor."

Başımı kaldırıp göz kırptım.

"Hayır." Ash anında başını salladı. "Bu çok tehlikeli."

"Ne zaman değil ki?" Kollarımı açtım.

Ash sessizce alay etti. "Haklısın ama bu kapıda alarmlar var."

"Oh, alarmlar-alarmlar." Opie elini vurdu. "Bunlar kek." "Emin misin?"

"Evet... yüzde doksan eminim."

"Yüzde doksan mı?" Ona baktım.

"Evet, yüzde doksan ya da en azından yüzde seksen."

"Bu trendin gidişatından hiç hoşlanmıyorum." Ash'in burnu kırıştı.

"Süpürgeyi kıçından çıkar, peri. Ben hallederim." *Cıvıltı*.

"Evet, belki de haklısın." "Ne?"

"Ne?" diye sordum.

"Endişelenmeyin, Usta Fishy. Yüzde yetmiş beş hâlâ çok iyi." Parmaklarını birbirine geçirerek çıtlattı. "Sihirli parmaklar hazır.

Bitzy ve ben bu gece bize ihtiyacın olabileceğini biliyorduk. Hepsini ısıtın."

Chirp!

"Onları yapıştırabilecekleri tek sıcak yer orasıydı. Çevik kalmaları gerekiyordu."

Ash ve ben bunun ne anlama geldiğini bildiğimiz için yüzümüzü buruşturduk. "Daha da fazla hayır," dedi Ash bize.

Kollarımı kavuşturduğumda Opie'nin beni taklit ettiğini gördüm, başlarımız Ash'e doğru eğilmişti.

"Hayır." Başını sertçe salladı. "Olduğu gibi geri dönmeliyiz." "Bu bizim tek şansımız olabilir."

"Ayrıca, ağaç budalası, bu parmakları boşuna ısıtmadım." Opie ellerini kaldırdı ve parmaklarını oynattı.

"Hayır."

"Evet," diye karşılık verdim. "Her an başka bir fae işkence görüyor ve büyük olasılıkla öldürülüyor. Oraya gidip tüm operasyonu havaya uçuralım demiyorum. Buna hazır değiliz. Ama doğru yerde olup olmadığımızı bilmek istiyorum. Eğer değilsek, burada daha fazla zaman kaybetmeyelim. Ama eğer öyleysek, orada neler olup bittiğini bilmeliyiz ki buna bir son verebilelim."

"Bu tamamen aptalca." Ash dişlerini sıktı. "Ve tamamen tehlikeli. Hiçbir planımız yok."

"Peki daha sonra bir planımız olacak mı? Aşağıda ne olduğu hakkında hiçbir fikrimiz yok. Buranın neye benzediğini bile anlamadan bir plan yapamayız."

"Aşağıda bir ordu olabilir." Ash bana ateş etti.

"Hiçbir şey olmayabilir," diye karşılık verdim. "Kapının diğer tarafında bir şey hissediyor musun?"

Gözlerini kapattı, uzanmasına izin verdi, topraktaki yaşam uğultusunu hissetti. "Hayır, tam orada değil ama aşağıda bir şey hissediyorum."

Ash'e bakarak cevabını bekledim.

"Bu çok pervasızca." Burnunu sıktı. "Evet, öyle. Ama var mısın?"

Oflayıp pufladı, sonunda homurdanana kadar sağa sola yalpaladı.

"Peki." Elini kaldırdı. "Ama sen benim sözüme, söylediklerime inanıyorsun. Eskiden sahip olduğun farkındalığa sahip değilsin ve kaç dersem beni sorgulamıyorsun. Koşarsın. Anladın mı?"

Başımı salladım. O anda Istvan'ı ve onun insanları besin zincirinde yükseltme arzusunu anladığımı hissettim ve bu beni çok rahatsız etti. Bu

Fae'lere karşı bu kadar hatalı ve dengesiz olmak berbattı. Şimdi güçsüz olduğum için, eşit olma ihtiyacıyla biraz daha özdeşleştim.

"Gitmeye hazır olun." Sonra omzumdaki iki kişiyi işaret etti. "Kapının kilidini olabildiğince çabuk açın. Otuz saniyeden az."

"Emredersiniz, efendim!" Opie Ash'i selamladı.

Chirp! Bitsy onu tersledi.

"Buna çok pişman olacağım," diye mırıldandı Ash, arkasını dönüp köşeden bir nefes uzaklaşarak. "Hazır mısın?"

Lukas ve Scorpion'un aklını kaçırmak üzere olduğunu bilerek çalılıklara doğru baktım.

"Git!" Ash fısıldadı.

Bulundukları yerden uzaklaşarak koşmaya başladım. Basamakları hızla inerek geniş, sağlam kapıya ulaştığımda kalbim kulaklarımda ateşli bir melodiyle çınlıyordu. Opie kolumdan aşağı atladı, ben uzandığımda kolumu kapının kolunun üstündeki dikişin yanında tutuyordu. Opie'nin küçük elleri yüzeyi okşuyor, arıyordu.

"Çabuk ol," diye emretti Ash, silahını kaldırmış, kamerayı ve arkadan gelebilecek herhangi bir hareketi izliyordu.

"Aletini pantolonunun içinde tut." Opie karşılık verdi, avuç içleri sonunda bir noktaya kondu ve sızlandı. "Ohhh."

"Ohhh, ne?" Sesim gıcırdadı. "Ohhh ne demek?"

Chirp!

"Tamam, yani yumuşak bir yüzde yetmiş

beşti." "Ne?" Gözlerimi kırptım.

Arkamdaki Ash'ten bir homurtu sesi geldi.

"Ağaç dallarını tutun." Opie'nin dili ağzından dışarı çıkmış, elleri olduğu yerde kıpırdanıp duruyordu. "Bu, Efendi Finn'in kıçından daha sıkı."

Chirp!

"Bilemezdim. Bu bir ifadeydi."

Chirp!

"Bu tamamen bir yanlış anlaşılmaydı."

"Çocuklar!" Tısladım.

"On saniye içinde açmazsanız, iptal ediyoruz." Ash omzunun üzerinden tısladı.

Opie'nin dili diğer tarafa geçti, kaşları çatıldı. "Sekiz... yedi..."

Ash geri saydı.

Endişe nefesimi sıkıştırıyor, panik sinirlerimi tırmalıyor ve ısırıyordu.

"Yaklaşıyorum." Opie'nin alnında bir ter damlası oluştu.

"Yaklaşmak yeterince iyi değil. Acele et." Bacaklarımı sabit durmaya zorlayarak Onu.

"Beş... dört..."

Bitzy, Opie'nin omzunun üzerinden uzandı, göz kapakları kısa süreliğine kapandı, yüzü

gergin.

"Üç, iki... bir!"

Klik! Kilit kırıldı.

Kapı açıldığında vücudum öne doğru çarptı. Ash bizi sarsıcı bir güçle içeri itti ve kapıyı arkasından kapattı.

Nefeslerimiz yudum yudum birbirine karıştı, bedenim onunkine yaslandı. Adrenalin damarlarımda çılgınca pompalanıyordu. Etrafa baktığımda, uzun bir tünele açılan birkaç yangın ampulü ile alanın loş olduğunu fark ettim. Çimento duvarları, zemini ve tavanları su ve gaz borularıyla kaplı tipik bir endüstriyel bodrumdu. Tavan Ash'in başının birkaç metre üzerindeydi ve kapının yanında park halinde gördüğüm kamyon gibi büyük bir kamyonun geçebileceği kadar genişti.

İçinde birkaç ceset taşıyabilecek kadar büyük.

Ash önden giderek benden uzaklaştı, silahı havadaydı.

Opie ve Bitzy'ye çantama girmelerini işaret ederek Ash'in adımlarına uydum, silahımı da korumak için arkamızda döndürdüm. İkimiz de tetikteydik, adımlarımız kesin ve sessizdi.

Tünel daha da aşağı eğimliydi, bizi yavaş yavaş yerin altına indiriyordu. Kullanma dolabı gibi görünen birkaç kapının yanından geçerken her şeyin çok sıradan olduğunu fark ettim. Herhangi bir fabrikanın altında bulamayacağınız hiçbir şey yoktu.

Bu çok çabuk değişti.

Tünelin sonunda parlak bir ışık parlıyordu. Makinelerin ve hareketin gürültüsü bize ulaştı, her birimiz tetiği sıkıca kavradık. Ash ve ben karşılıklı duvarlarda ilerliyorduk ve sona yaklaştıkça gölgelerde daha az saklanabiliyorduk.

Geçidin sağa ya da sola ayrıldığı yerden dışarı baktığımda, duvarın bir tarafını kaplayan makine ve ekipmanların bulunduğu alanda daha fazla ampul yanıp sönüyordu. Tanıdığım ya da anladığım hiçbir şey yoktu ama sesleri havada uğulduyordu.

"Ne tarafa?" Ash'e fısıldadım.

Omuz silkti, bana başını sallayarak bunun benim seçimim olduğunu söyledi. Bunu ona ben dayatmıştım, bu yüzden doğru ya da yanlış olmak benim kararımdı.

Nefes alarak, içgüdülerime göre hareket ederek sola doğru ilerledim. Dışarı adım attığımızda artık hiçbir gölge tarafından gizlenmiyorduk. Uzun koridor bir bowling pisti gibiydi. Bulunursak saklanacak hiçbir yerimiz yoktu.

Tünel kıvrıla kıvrıla aşağıya indik ve metal merdivenlerden tırmanarak başka bir çift sihirli kilitli kapıya rastladık. Yanında bir kart tarayıcı vardı.

"Kahretsin!" Dudağımı ısırdım. Bu işin o kadar kolay olmayacağını biliyordum; Istvan fazlasıyla paranoyak ve zekiydi. "Ne yapacağız?"

"Kart taraması?" Opie tekrar omzumdaydı. "Çok kolay."

"Gerçekten mi?"

"Tabii ki." Kolumdan aşağı inmeye başladı. "Yüzde seksen ila otuz arası."

"Bekle... otuz mu?"

Chirp!

"En düşüğü yirmi beş." Opie kolumu kart tarayıcısına götürmemi işaret etti. "Onlar biraz daha sert, ama ben onların kaltağıyım."

Başımı eğdim.

Chirp!

"Hayır, onlar *benim* sürtüğüm demek istedim." Opie ellerini kalçalarına koyarak ofladı. "*Orospu benim*! Hayır, hayır, bu kulağa doğru gelmiyor."

Chirp!

"Hayatımı sikeyim." Ash tarayıcıya el salladı. "İkiniz de çenenizi kapayın ve bir şeyler yapın, yoksa hepimiz ölü birer sürtük olacağız."

Opie hemen işe koyulurken, Bitzy Ash'i tersledi ve alçak, sürekli bir sesle cıvıldadı.

"Mantar ister misin?" Ash başını ona doğru eğdi.

Anında ağzı kapandı ve kocaman gözleri kırpışmaya başladı.

"Çeneni kapatıp bizi içeri sokarsan sana bir torba dolusu mantar veririm."

Çantasından çıkıp Opie'nin üzerinden geçerek tarayıcıya ulaşmadan önce bir kez daha gözlerini kırpıştırdı.

Başımı çevirip Ash'e baktım, yüzünde inanmaz bir ifade vardı. "Hayatım artık beni dinlesin diye üç santimlik bir şeytana halüsinojeniklerle rüşvet vermekten ibaret."

"Yılın babası." Ona göz kırptım.

"Siktir." Parmağını gözlerine sokup şiddetle ovuşturdu, sonra tekrar

savunma moduna geçti, kasları gerildi.

"Ne?"

"Sesler." Ash'in başı merdivenlere doğru kıvrıldı. Dinlemek için kulaklarımı zorladım ama makinelerin uğultusundan başka bir şey duymadım. "Bu taraftan geliyorlar."

İçime bir korku düştü, başım dönüyordu ama yılların şartlanmasından sonra hemen kilitledim ve saklanacak bir yer aradım.

"Sanırım memnun olacak." Bu kez, fiziksel formlar takip etmeden önce geçitten yükselen erkek sesini duydum.

Ayak sesleri merdivenlerin köşesini dönmeye saniyeler kalmıştı ve bizi tam göz hizalarında bırakıyorlardı.

Panik midemde kabarcıklar oluşturdu, bakışlarım boşlukta gezindi. Merdivenlerle kapı arasında pek bir şey yoktu. Tek bir ihtimalimiz vardı.

Opie ve Bitzy'yi avuçlarımda tutarak Ash'le birlikte merdivenlere doğru koştuk, ayakkabılar metale çarptıkça açık basamakların altından kaydık. Ash beni arka duvarın köşesine sıkıştırdı, vücudu neredeyse benimkini örtüyordu. Üç çift bacağın aşağı inişini izlerken hareket etmiyor ya da nefes almıyorduk, konuşmaları kalbimin çarpıntısıyla engelleniyordu. Yere ulaşıp görüş alanıma girdikleri anda onları tanıdım: Dr. Karl, asistanı Dr. Stefan ve Istvan'ın sağ kolu olan Teğmen Andor, bir başka aşırı açgözlü, kadın düşmanı ve hak sahibi olan adam. Istvan'a sonuna kadar sadıktı. Doğru ya da yanlış umurunda değildi; tek inandığı Istvan'ı takip etmekti.

O da pek çokları gibi beni öldürmekte tereddüt etmeyecekti. Onlardan birinin arkasına bakması yeterli olacaktı ve biz de ölmüş olacaktık.

"Son grupta çok daha iyi sayılar vardı. Ayrıca, genç olanlar daha iyi sonuçlar üretiyor gibi görünüyor. Sanırım giderek yaklaşıyoruz. Rapava'nın bilimsel teorilerini güncellediğimiz ve General Markos'un kayıp kayıtlardan elde ettiği planlara göre su tanklarını ayarladığımız için sonuçlar çok daha iyi oldu," dedi Dr. Karl Andor'a. Cebini karıştırıp bir kart çıkardı.

"Olsalar iyi olur. General Markos şu ana kadarki ilerlemeden memnun değil."

Dr. Karl'ın parmakları kaydı ve kart elinden düştü. Yere düştüğünde ağır çekim gibi geldi, Dr. Stefan onu almak için döndü. Sadece bir yan bakışla yakalanabilirdik. Derin bir korku beni olduğum yere mıhladı, ciğerlerimin kıpırdamasına bile cesaret edemiyordum. Stefan kartı alıp başını kaldırırken, ter omurgamın dibinde birikti.

Tanrım... öldük.

"Ver şunu bana." Dr. Karl onu tersleyerek kartı ve Dr. Stefan'ın dikkatini ona çekti. Bizden uzağa. Ciğerlerime ufacık bir rahatlama hissi doldu. "Çok yavaşsın. Teğmen Andor'un kaybedecek zamanı yok." Kendi hatası olmasına rağmen asistanını küçümsüyordu.

Karl kartı tarayıcının üzerinden geçirdi, kapının kilidi açıldı ve kayarak içeri girdi.

"Gelin, yeni sevkiyatı yakında almamız gerekiyor." Dr. Karl Andor'a içeri girmesini işaret etti, o da arkasından geldi. Stefan peşlerindeydi ve sağa doğru gözden kayboldu.

Buradan, diğer tarafta bekleyen herhangi bir muhafız ya da başka bir şey olmadığı anlaşılıyordu.

Kapı kapanmaya başladı ve içimden koşup kilitlenmesini engelleme içgüdüsü geçti. Kendimi olduğum yere kilitledim ve bize doğru yaklaşan yolu izledim.

Gözüme bir şey takıldı, zemini yırtarak kapıya doğru ilerliyordu. Sırt çantalı ve mohawklı bir fareye benziyordu.

Ha?

Bir an için dikkatim boş elime kaydı. Opie ve Bitzy dışarı çıktığında fark etmemiştim bile. Bu kez gözümü kırpıştırdığımda, pembe püsküllü siyah bir zıbın giymiş küçük bir adam ve sırtında benzer şekilde giyinmiş bir şeytan gibi görünüyordu.

Tam kapı kapanacak ve kilitlenecekken Opie vücudunu açıklığa dayadı, kapı ağzı ve yanakları şişene kadar onu sıkıştırdı.

"Şimdi tam zamanı," diye boğuk bir ses çıkardı, kapı inleyerek kapanmaya çalışıyordu. "Bu brownie krep olmadan önce."

Ash ve ben ona doğru koştuk. Ash kapıları açarak Opie'yi serbest bıraktı, başını ve silahını içeri uzattı. "Her yer temiz."

"Vay canına. Sanırım artık daha zayıfım. Ve çok daha uzunum." Opie vücudunu yokladı. "Daha mı zayıf görünüyorum?" Bir fotoğraf çekimi yapıyormuş gibi vücudunu gerdi. "Artık bir model gibiyim. Yakışıklı, ince, uzun boylu ve kusursuz bir zevke sahip."

Chirp!

"Tamam, ama en azından daha uzunum?"

"Bunun için vaktimiz yok." Ash kapıyı daha geniş açarken başını salladı. "Git!"

Opie ve Bitzy omzuma tırmanırken ben de silahımı kaldırmış, ateş etmeye hazır bir şekilde açıklıktan içeri sızdım. Ash arkamdan girdi. Kapı tıslayarak kapandı ve kilitlendi. Ses mideme dehşetle vurdu.

Tuzağa

düştüm.

Yeraltı.

Ash kapının yanındaki düğmeye başını sallayarak, "Görünüşe göre çıkmak için karta ihtiyacımız yok," diye fısıldadı.

"Umalım da öyle olsun." İleriye doğru bir adım attım, silahım bakışlarımı takip ediyor, her köşeyi arıyordu. Adamlar hiçbir yerde görünmüyordu. Alan aynı çimento ve makinelerden oluşuyordu ama alanın ortasına kubbe benzeri bir yapı hâkimdi. Bir gözlem noktası gibi, çimento bel hizasına kadar iniyor, sonra şeffaf plastik paneller tepeden kıvrılıyor, alttan ışık saçıyordu.

Kararsızca ona doğru ilerledik. Uzaktan gelen konuşma ve makine sesleri kulağımı tırmalıyor, beni tetikte tutuyordu.

Sonunda ona ulaştım ve aşağıya baktım.

Ve cehennemin derin çukurlarına baktığımı biliyordum.

Bölüm 10

Dr. Karl, Stefan ve Andor aşağıdaki geniş odanın bir tarafındaki basamaklardan indiler. Laboratuvar önlüğü giymiş bir avuç insan etrafta dolaşıyordu. Bilim adamı mı yoksa doktor mu olduklarını bilmiyordum ya da umursamıyordum. Yukarı baksalar bizi görebilirlerdi ama hepsi de yukarıdaki röntgencileri fark edemeyecek kadar yaptıkları işle meşguldü.

Yarım düzine ceset, yanlarında garip makineler ya da ekipmanlar bulunan masalara bağlanmıştı.

"Aman Tanrım." En fazla on yaşında olan bir kurbanı gördüğümde elimle ağzımı kapattım, safra yemek borumu yakıyordu. Damarlarında ve burnunda tüpler vardı, kurumuş kan işkence görmüş yüz ifadesine bulaşmıştı. Vücudu yarı bufaloya dönüşmeye devam ediyor, sonra duruyor, geri gidiyor ve yeniden başlıyordu.

"Kız kardeşim sadece bir buzağıydı ama onu kaçırmakta, üzerinde deneyler yapmakta ve sonra da canını almakta hiçbir sakınca görmediler." Rodriguez'in, Oyunlarda boğa değiştireni öldürmeden önceki anlar olduğunu söylediği anısı üzerime bir tuğla gibi çöktü. Dizlerim titredi ve kusmuğum boğazımda düğümlenirken başım döndü. Öfkesi ve hiddeti, beni öldürme ihtiyacı... bir şekilde kız kardeşi için savaşmak, onu onurlandırmak. Şimdi anlıyordum. Bu küçük kız ona benziyordu, muhtemelen birinin kız kardeşiydi. Birinin kızıydı. Masumdu. Bir çocuktu ama Fae olduğu için HDF ona kuduz bir hayvanmış gibi davrandı. Öldürülmesi gereken ruhsuz bir yaratık.

Uzun süre onlar gibi düşündüm, propagandaya inandım, bana söylediklerinin ötesine bakmak ve bizim tarafımızın layık gördüğü tüm niteliklere sahip olduklarını görmek istemedim. İnsanlık. Bu tek kelime yüzünden haklı ve daha iyi olduğumuzu iddia ediyorlardı. Onlar *insan değildi; bu* nedenle kötü olmalılardı. Oysa başından beri kötü olan ikiyüzlüler bizdik. Çekirdeğine kadar çürümüş.

Dr. Karl masaların yanından geçerek en uzaktaki duvara doğru yürüdü. Eğilerek, göz kapaklarımı kısarak neyi izlediğini, tüm duvarı kaplayan şeyi görmeye çalıştım.

"Lanet olsun." Ash'in ses tonu midemin daha fazla bulanmasına neden oldu ve bunu net bir şekilde görmem biraz daha uzun sürdü.

Vay anasını, haklıymış. Su tankları. Dr. Karl'ın onlardan bahsettiğini duymuştuk ama kastettiğini düşündüğüm şeyle uzaktan yakından alakası yoktu.

Yaklaşık yediye dört şeffaf su tankı duvarda sıralanmıştı. Bunlardan on iki tanesi kalın bir sıvıyla doluydu ve içlerinde insanlar yüzüyordu. Genç ve yaşlı, kadın ve erkek. Ağızları bir solunum cihazına bağlı, gözleri kapalı, damarlarına bir şeyler pompalayan tüpler. Fae deneklerin masada kendilerine bağladıkları makinelerin aynısı her tankın yanındaydı. Biri fae özünü *dışarı pompalıyor,* diğeri de *içeri pompalıyor gibi görünüyordu*.

"O da ne?" Sesim güçlükle çıkarken, yanıldığımı umarak gözlerim Ash'e dikildi.

"Hiçbir fikrim yok. Ama sanırım ikimiz de burada her ne yapıyorlarsa bunun iyi bir şey olmadığını biliyoruz."

"Küçük kızı öldürüyorlar, değil mi?" Boğazımdaki yumru zar zor yutkunmama izin verdi.

Ash'in yüzü buruştu, başı öne eğildi. "Evet. Vücudunun durmadan bu şekilde değişmesi için çok genç. Yani, bir yetişkin vücuduna bu kadar yük bindikten sonra ölür. Bana değişmek için çok fazla büyü gerektiği söylendi."

"Her vardiyasında onun özünü mü alıyorlar?" Aslında bu bir soru değildi.

Ash tekrar başını salladı. "Büyünün en yüksek olduğu zamandır. Şekil değiştirenler hayvan formu ile 'insan' formu arasındaki geçişte en saf büyüyü kullanırlar."

En güçlü ve en zengin büyüyü istiyorlardı, bu yüzden onun her iki şekilde de tamamen değişmesine izin vermiyorlardı.

Gerçek Fae özü.

Arkamızdan bir şangırtı geldi, kapının kilidi açıldı, başım çatırdayarak sarsıldı, boğazımda bir nefes yükseldi. Ash ben daha gözümü kırpamadan hareket etti. Kolları gövdemi sararak beni kapının diğer tarafındaki kubbenin arkasına çekti.

Saklandığımız yerden birkaç metre ötede ayak sesleri yere çarptı.

"Dr. Karl'a daha fazla sevkiyatın geldiğini söyleyin. Onların gelişi için yan bölmeyi hazırlayacağım," diye konuştu bir erkek sesi.

Bir diğeri, "Yapacağım," diye cevap verdi.

Yarım duvarın üzerinden bakarken birinin sağa, laboratuvara giden merdivenlere doğru gittiğini, diğerinin de sola, başka bir koridora yöneldiğini gördüm.

"Burada başka bir giriş daha mı var?" Ash, adamların duyamayacağı bir sesle konuştu.

Omuz silktim. "Mantıklı."

Ash koluma dokunarak, "Muhtemelen yakınlarda bir yerden buraya açılan bir tüneldir, böylece dikkat çekmezler," diye cevap verdi. "Gitmemiz gerek." Ash yere eğilerek geldiğimiz kapıya doğru ilerlemeye başladı.

Tekrar aşağı baktım, genç adam Dr. Karl'a ulaşıyordu ama dikkatimi çeken masadaki genç kız oldu. Acı, geri dönmeden önce bir bufaloya dönüşürken sevimli yüz hatlarını çarpıtıyordu ve bunu her yaptığında, içinden daha fazla sıvı pompalandığını, tüpten aşağı indiğini ve şeffaf bir torbaya girdiğini gördüm. Varlığını ondan koparırken onu tekrar tekrar değişmeye zorluyordu. Ruhunu.

Onlar canavardı.

Onun acısına, kaybına empati duyuyordum. Benden koparılmıyordu ama ruhumun bir parçasını alıyordu ve bu kayıp hayal edebileceğimden çok daha derin bir acı veriyordu.

"Brexley." Ash onu takip etmem için çılgınca el salladı. Küçük kıza son bir kez baktıktan sonra onu dışarı çıkaracağıma dair yemin ettim ve dönüp onu takip ettim.

Çıkışa doğru yürüdük; Ash kapının yanındaki düğmeye bastı. Sesler geçitten aşağı indiğinde kalbim yerinden çıkacak gibi oldu ama kapı yerinden oynamadı.

"Olamaz." Ash parmağını tekrar içine soktu, sesler daha da yükseliyordu. Daha yakına.

Kapı sarsıldı ve sanki bütün gün onu beklemişiz gibi yavaşça açıldı.

Ash avucunu kapıya vurarak kapıyı yırttı ve açtı. Ben de arkamızdan gelen ya da kapının diğer tarafında yürüyen biri var mı diye bakıyordum.

Yeterince geniş olduğu anda içeri daldık ve merdivenlerden yukarı çıktık. Koridorda hızla ilerledik, ilk girdiğimiz kapıya geri dönen tünelden aşağı dönmek üzereydik.

Köşeden iki adam çıktı, siyah tişörtlerinde ve kargo pantolonlarında HDF amblemi vardı. HDF tarafından verilen silahlar ve telsizler silah askılarına takılıydı.

İki kişiyi daha yüzlerinden tanıyordum ama isimlerini bilmiyordum ama benimkini bildiklerinden emindim.

Bizi gördüklerinde yaşadıkları şok, gözlerinin bana dikilmesi, asker moduna geçip silahlarına uzanmadan önce bir an duraksamalarına neden oldu. Ash onların şokundan faydalanmakta tereddüt etmedi. Yumruğunu uzun boylu adamın suratına indirdi, gücü adamın sendelemesine neden oldu. Adamın silahı yere düştü ve hepimizi harekete geçirdi.

Kısa olana doğru sıçradım. Parmak eklemlerim yanağından geçip burnuna girdi ve onu bir çatırtıyla yana devirdi. Kulak zarına sert bir yumruk atmadan önce ona zaman tanımadım. Dengenizi bozabilecek bir nokta.

Bana doğru savrulurken homurdandı. Çizgisinden yeterince hızlı çıkamadım, bu yüzden eli karnıma saplandı ve beni devirdi. Acıyı bastırarak kolunu kavradım ve arkamda durana kadar vücudumu savurdum, kolu ters yöne bükülmüştü. Elimden gelen tüm momentumu kullanarak onu sırt üstü çevirip yere düşürdüm.

Diğer HDF üyesi Ash tarafından fırlatıldı ve ortağının hemen yanına yüz üstü düştü. Bayılmamışlardı ama kaçabilecek kadar baygındılar.

"Haydi!" Diğerleri bizim için geliyor olabilecekken Ash onlarla daha fazla zaman kaybetmek istemezdi. Köşeyi dönüp tünelden aşağıya doğru koşmaya başladık, artık sessiz olmayı umursamıyorduk, botlarımız ağır gümbürtülerle yere çarpıyordu.

Muhafızlardan biri arkamızdan "Dur! Seni hain fae-sever kaltak!" diye bağırdı. "Yoksa ateş ederim!"

"Beni iyi vakit geçirmekle tehdit etme." Kurşunlar geçitten aşağıya doğru fırlatılmadan önce sözlerimi zar zor söyleyebildim.

"Onu cesaretlendirmek zorunda mıydın?" Ash bana çıkıştı. "Sanki bize ateş etmeyeceklermiş gibi."

Hızımızı artırırken Ash yine de yanımdan geçip gitmemek için kendini zor tutuyordu, bacaklarım beni onun kadar hızlı taşıyamıyordu.

"Kırmızı alarm! Kırmızı alarm. Batı tünelinde davetsiz misafirler var. Brexley Kovacs doğruladı. Desteğe ihtiyacımız var." Bir askerin telsiziyle konuştuğunu duydum.

"Kahretsin," diye tükürdü Ash dişlerinin arasından. "Seni gerçekten sevmiyorlar, değil mi?"

Benden, yanımdaki fae'den nefret ettiklerinden daha fazla nefret ediyorlardı çünkü onlar için bir hain olmak, nefret ettikleri şey olmaktan daha kötüydü.

Kapıya ulaştığımızda, içeri dalmadan önce tehdit olup olmadığını kontrol etme lüksümüz yoktu. Ciğerlerim gecenin soğuk havasını mutlulukla emdi, yeraltından çıkmış olmaktan mutluydum.

Ash ve ben merdivenleri zar zor çıkabilmiştik ki bağırışlar ve emirler havada çınladı ve bizi yoldaşlarımıza doğru hızla sürükledi. Lukas'ın ya da Akrep'in gitmeyeceğini biliyordum, gerçi bundan kurtulursak biri ya da her ikisi de büyük ihtimalle beni öldürecekti.

Çalılıklara doğru koşarak sıçradılar. "Ne yaptınız lan siz?" Scorpion kükredi. "Seni öldüreceğim amına koyayım."

"Zamanı değil dostum." Ash yoluna devam ederken onlara el salladı. "Önce buradan defolup gidelim."

Daha yüksek sesler ve kargaşa Scorpion ve Luk'un dikkatini bizimle birlikte geri çekilmeye çevirdi.

"Onları yakaladık, X. Hemen çık!" Scorpion cihazdan emir verirken hızını artırdı, çalılar bizi patikaya geri dönmeye zorladı.

Arkamızdan bir ışık patlaması geldi. Başımı çevirdiğimde araba farlarını gördüm ve ardından canlanan bir motorun gürültüsünü duydum. Araba son sürat bize doğru gelirken gıcırdadı.

"Siktir! Kaçın!" Scorpion böğürdü, bize el salladı.

Suyun yakınındaki köşeyi döndük, eski bir bisiklet ve yürüyüş yolunda koşuyorduk, ama araba umursamadı, yola atladı, motor ivmeyle daha yüksek sesle kükreyerek topuklarımızı ısırdı. Köprünün altından geçerek tren raylarını ve çalıları aştık, onu kaybetmeyi umuyorduk.

Muhafızların bağırışları ve kaldırımda tıkırdayan nal sesleri sinirlerime daha fazla korku saldı.

"Ayrılın!" Scorpion bağırdı. Hepimiz bir küme halinde olmamızın onlar için mükemmel olduğunu biliyorduk. Dikkatlerini ve kaynaklarını bölmemiz gerekiyordu, gerçi asıl istedikleri bendim.

Yüz hatlarımı elimden geldiğince gizlemek için kapüşonumu yukarı çektim.

Lukas ve Scorpion parçalandı, biri nehir boyunca diğeri de kuzeydoğuya doğru bir ara sokağa yöneldi.

"Ash, git. Ben iyi olacağım." "Seni bırakmayacağım."

"Çok dikkat çekiyoruz. Benimle olduğunu biliyorlar."

"Eğer sana bir şey olursa... Hayır." Başını iki yana salladı. "Seni terk etmeyeceğim."

"Sormuyorum."

Ash bunun kendi ölümü olacağını bilse bile yanımda kalırdı. Sadece iyi bir adam ve en iyi arkadaşım olduğu için değil, aynı zamanda kardeşi için de. Beni koruduğunda Warwick'i de koruduğuna dair çarpık bir fikri vardı.

"Hayır." Kolumdan tuttu ve beni bir sokağa doğru çekti. At ve çizme sesleri havada yankılanıyor, yıkılmakta olan binalara çarpıyordu. Bölge şehrin çoğundan daha moderndi ve saklanacak çok fazla kuytu ve alan yoktu.

"İşte oradalar!" Arkamdan biri bağırdı, genizden gelen sesi omurgamda ok gibi yayılıyordu, kana susamışlığı ve heyecanı sesi daha da yükseltiyordu.

"Kahretsin!" Ash beni şeritte daha hızlı sürükledi, arkamdan silah sesleri geliyordu. Biz.

Geniş yol, bizi engellemek için ilerleyen askerleri görmemizi sağladı. diğer tarafa geçerek bizi şimdi hayvancılık için kullanılan bir araziye doğru sürükledi. Koyunların, ineklerin ve domuzların arasından sıyrılarak yolun karşısına geçtik.

Nefesim kesilmişti ama sonunda onları kaybettiğimizi düşünerek omuzlarım gevşedi. Ama lastiklerin delici sesi kaldırımda gıcırdadı, araba bize doğru gelirken farlar görüşümü bir anlığına kör etti.

"Çekil!" Ash çığlık atarak beni yoldan itti, araba ağaç perisine çarparken bedenim geriye doğru uçtu. Kemiklerim yere çarparken Ash'in havada süzülüşünü, tavanın tepesine sertçe çarpışını ve araba gıcırdayarak dururken diğer tarafa yuvarlanışını izledim.

"Ash!" İçimden gırtlaktan gelen bir çığlık koptu.

Direksiyonun arkasındaki adam dışarı çıkmadan önce ayağa kalkacak zamanım olmadı, silahını bana doğrultmuştu, yüzünde alaycı bir ifade vardı.

Kalaraja.

Parmağı tetiği çekmeden önce tek söylediği "Sonunda" oldu. Mermiler az önce bulunduğum noktadan sekerken ayağa fırlayarak bir çöp kutusunun arkasına daldım. "Ben her zaman hedefimi bulurum. Her zaman. Ve artık

seni canlı getirmek zorundayım." Kurşunlar metale çarpıyor, çıkan ses ellerimi kulaklarıma götürüyordu. Botları yaklaşıyor.

Ben ölmüştüm. İşte bu kadar. Nasıl öleceğim. Kokuşmuş bir çöp konteynerinin arkasında. Silah sesleri aniden kesildi, yerini çarpışan bedenlerin gümbürtüsü aldı,

kemikler çatırdıyor. "Brex, kaç!" Ash'in sesi zorlanarak çıktı. "Git!"

"Hayır!" Dışarı fırladım ve arkadaşımın Kalaraja'yı tuttuğunu gördüm. Çürük, kanlı ve parçalanmış ama hayattaydı. Uzaktan askerlerin bağırışları bize doğru geliyordu.

"Git!" Ash, Kalaraja'yla boğuşurken yumruğu yaşlı adamın çenesine öyle sert çarptı ki Kalaraja'nın kafası gevşedi. "Sadece koş! Ben hemen arkandayım. Koş!"

Saçlarımdan giren bir kurşun beni eğilmeye zorladı ve Ash'in ayağa kalkıp benimle birlikte koşmaya hazırlandığını görünce döndüm ve olabildiğince hızlı koşarak bir ara sokağa daldım. Bir duvarın arkasında durdum, oksijen yuttum ve Ash'in beni takip edip etmediğini görmek için arkama döndüm.

Çok geç hissettim. Form arkamdan içeri süzüldü ve beni sıkıca kavradı.

"N-" Ben daha karşı koymaya çalışamadan ağzıma bir bez parçası tıkandı ve bezi kaplayan toksinin ne olduğunu tam olarak bildiğim için omurgamda bir adrenalin patlaması oldu. Ne durdurabildim ne de kontrol edebildim.

Warwick! İçgüdüsel olarak ona doğru uzandığımı hissettim.

Gözlerim kapanırken ve bedenim gevşerken, bir şeylerin uğultusunu hissettiğimi sandım ama yanılmışım.

Sadece boş bir karanlıktı.

Bölüm 11

Farkındalık bana bir anda hücum etti, ciğerlerim nefes nefese kaldı. Bileklerimin etrafındaki bağları çekiştirdim, başım acıyla zonkluyordu. Safra boğazımı kapladı.

Gözlerimi kırpıştırarak gözlerimdeki yoğun sisi temizlemeye çalıştım. Göremememin bir nedeni olduğunu fark ettim. Başımın üzerinde bir pamuk çuvalı vardı ve sadece yanımda çıtırdayan ateşten süzülen gölgeleri içeri alıyordu. Tek bir ateşin odayı ısıtmasından küçük bir alanda olduğumu hissedebiliyordum. Eski odun ve patates çorbası kokusu odayı sıcacık yapıyordu.

Bulanık beynim korku ve kafa karışıklığıyla dönüyordu. HDF'nin hapishanelerini biliyordum. Soğuk ve sterildiler. Istvan'ın ofisinin kokusunu, kolonyasını bile biliyordum.

Bu onlardan biri değildi. Hangi cehennemdeydim?

Herhangi bir HDF askeri beni doğruca karargâha götürürdü. Yoksa Istvan bana özel olarak işkence etmek mi istiyordu? Onun tarzı gibi görünmüyordu. HDF hainlerine ne olduğunu açıkça göstermek için beni herkesin önünde infaz etmek isterdi.

Birkaç çift ayak sesi ahşap zemine çarparak bulunduğum yere yaklaştı, bedenim kaskatı kesildi. Omuzlarım geriye doğru eğildi, vücudum kusma ve ilacın etkisiyle bir top haline gelme ihtiyacıyla savaştı.

Grup yaklaştıkça kalbim güm güm atıyor, tırnaklarım her adımda halata batıyordu. *Klip. Klip.* Adımlar durakladı ve odadaki hava değişti, kendini eklemeye adapte etti. Beni her kim yakaladıysa artık odadaydı.

Çenemi kaldırarak kendimi hazırladım.

"Tanrılar..." Bir sesin mırıldandığını duydum. "Sana onu buraya getirmeni söylemiştim. Onu bağlayıp gözlerini bağlamanı değil."

Ses tanıdıktı, içimde bir şeylere çarpıyordu ama bulanık kafam ona odaklanmama izin vermiyordu. İnanmak için.

"O burada, değil mi?" diye karşılık verdi bir başka yumuşak ses.

İlk adam cevap vermedi ama ikincisi homurdanarak bana doğru yürüdü.

Kaslarım kilitlendi, üzerime doğru gelen büyük bir vücut hissettim.

Çanta kafamdan koptu, saçlarım parazitle çatırdadı. İrkildim, görüşüm karamel rengi saçları ve menekşe rengi gözleriyle tanıdık, iri yarı bir figürle bulanıklaştı ve beynimi daha da karıştırdı.

Gördüklerim ve beklentilerim birbirine uymuyordu.

"Sloane?" Kekeledim, alnım kırıştı, yüksek rütbeli, seçkin bir fae askerinin neden karşımda olduğunu anlayamadım.

İfadesi boş kaldı, etrafımda dolaşarak arkasındaki figürü ortaya çıkardı.

Her şey durdu.

"Aman Tanrım." Ses kısıklığı boğazımı sıkıyor, göz kapaklarım karıncalanıyor, aklımı tamamen yitirmediğimi umuyordum.

"Neden hep siz, Bayan *Kovacs, bu* kadar sorun çıkarıyorsunuz?" Bal ve şarap gibi pürüzsüz. Sesi göğsümde bir delik açtı. Parlak menekşe rengi gözlerinin üzerinde kara bir kaş kalktı.

"Killian!" Sloane'un bağlarımı kestiğini fark etmemiştim bile. Sandalyemden fırlamış, sıcak ve sert bedenine çarpmıştım; beni kendine çekerken mutluluktan gözyaşlarım yanaklarımdan süzülmeye başlamıştı bile. Kollarım ona sımsıkı sarılmış, gerçekten orada olduğundan emin olmaya çalışıyordum.

Yaşıyor.

"Ben de seni özledim," diye mırıldandı kulağıma.

Onu koklarken, hissederken boğazımda hıçkırıklar düğümlendi. "Nasıl?" Arkama yaslandım, gözlerim her özelliğini yalayıp yutuyordu. Her zamanki haline kıyasla yorgun ve bakımsız görünüyordu; kaşı sakala benziyordu, saçları dağınıktı ama bana göre daha da seksi ve güzeldi. "Yaşıyorsun. Öldüğünü sanmıştım. Nasıl yani? Aman Tanrım." Ona tekrar sarıldım, tek kelime etmesine izin vermedim. Onu kaybetmenin acısını hissetmeme bile izin vermemiştim; boşluğu çok fazlaydı. Kalp ağrısı çok büyüktü. Zamanın yarısında farklı taraflarda olsak bile, o benim için çok önemli hale gelmişti.

Bana daha sıkı sarıldı, çenesini saçlarıma gömdü. Bana karşı iç çekti, çekilmeden önce daha sıkı sıktı. Bu kez ona baktığımda, gülümsemesi hâlâ ağzını kavislendiriyordu ama alnı çatılmıştı.

"Ne?" Ben sordum.

Gözleri bir şey arıyormuş gibi beni taradı. "Hiçbir şey yok." Başını salladı, geri adım atarak gülümsemesini daha da yukarı kaldırdı. "Bir şey yok."

"Anlamıyorum. Nasıl kaçtın?" *O yaşıyor*. *Tam burada ve hayatta*. Kalbim saf bir sevinçle tekrar tekrar dönüp duruyordu.

"Bunu da halledeceğiz." Çenesini ovuşturdu, ateş ipeksi siyah saçlarından yansıyordu. Koyu yeşil kargo pantolonu, siyah tişört ve botlardan oluşan, bir kraldan çok bir askere benzeyen gündelik kıyafetini bir an fark ettim. Üzerinde seksiydi ama takım elbiseleri gibi ona "uymuyordu". Killian siperlere indiğini düşünemeyecek kadar zarafet ve asalet sahibiydi.

İçinde bulunduğumuz küçük kulübeye de göz attım. Bu odada şöminenin karşısında bir kanepe ve sandalyeler, hemen arkasında da dört sandalyeli küçük, yuvarlak bir masa vardı. Bir kapı, mutfağa, banyoya ve yatak odalarına gittiğini düşündüğüm bir koridora açılıyordu.

"Ama önce Bayan Kovacs." Gözleri parladı, yana doğru adım attı. "Önce bir merhaba demek istersiniz diye düşündüm." Elini kapı girişine doğru kaldırdı. Koridor girişinin etrafında üç figür duruyordu.

Odaklandığım kişi öndeki kişiydi.

Boğazımda bastırılmış bir çığlık yükseldi, elimi ağzıma kapattım, odanın karşısına koşup kollarına atlarken gözyaşlarım artık geride kalmıyordu.

"Z-Zander." Kalbim yerinden fırlayacak gibi oldu, sakladığım her şey dışarı çıktı. At değiştiren kişneyerek beni göğsüne daha sıkı bastırdı.

"Seni görmek çok güzel." Şakağıma doğru fısıldadı ve ben geri adım atmaya hazır olana kadar beni tuttu.

Gözyaşlarımı silerek ona bakmak için geri çekildim, onun da hayatta ve sağlıklı olduğunu bir kez daha kontrol etmek için.

"Buna inanamıyorum." Burnumu çektim ve arkasındaki diğerlerine baktım. Eliza ve Simon bana gülümseyerek karşılık verdiler.

"Hepiniz hayattasınız." Eliza beni tanımıyordu ama Simon'ın başına dokunarak onun elini tuttum. "Patladığını gördüm." Başımı salladım. "Saraya gittik... yıkımı gördük. Kimse bundan kurtulamazdı. Nasıl?" Yüzümü Eliza'ya döndüm. "Warwick'i bulmamız gerek. Senin iyi olduğunu bilmeli."

"Bunun beklemesi gerekecek." Killian bir sandalyeyi işaret etti. "Sana anlatacak çok şey var."

"Bilmesi gerekiyor."

"Bayan Kovacs." Killian kaşlarını tekrar kaldırarak oturmam için ısrar etti. Eliza onaylarcasına başını salladı. Yorgun bir halde bağlı olduğum sandalyeye geri döndüm ve odayı izlemeye başladım. Bir şeyleri kaçırıyormuşum gibi hissediyordum.

Zander Eliza ve Simon'a kanepenin bir tarafına, Killian'a da diğer tarafına geçmelerini işaret etti. Zander ve Sloane ayakta kaldılar.

Başımı ovuşturdum. Kendimi toparlamaya çalıştım, sevincim hastalığımın geri gelmesine yetecek kadar azalmıştı. "İnsanlar beni kloroformla uyutmayı gerçekten çok seviyor," diye homurdandım.

"Bunun için özür dilerim." Killian ellerini dizlerinin üzerinde birleştirerek Sloane'a sert bir bakış fırlattı. "Böyle olmaması gerekiyordu."

"Ben şahsen seni bayıltmak istedim." Sloane tek omzunu silkti.

"Neden bir şey yapmana gerek vardı ki? Memnuniyetle gelirdim."

"Daha kolay," diye yanıtladı Sloane. "Benim yolumda çok daha az konuşkan."

"Hemen şimdi." Killian dikkatimi ona çekti. "Kimseye güvenemeyiz. *Sen de* dahil olmak üzere kimsenin nerede saklandığımızı bilmesine izin veremem. Ayrıca, ağaç perisi yardımcın olmadan buradan ayrılamazdın. Ben sadece seni istedim."

"Neden kimsenin senin hayatta ve iyi olduğunu bilmesine izin vermiyorsun? Kendi tarafını savunmasız bırakmıyor musun? Pek çok insan senin öldüğünü düşünerek yıkıldı."

"Bir süre daha bu şekilde düşünmeye devam etmeleri gerekiyor. Biz daha fazlasını öğrenene kadar." Killian ellerini gevşeterek ateşe baktı. "Bombalama içeriden yapılmış."

"Biliyorum, gördüm."

"Hayır, demek istediğim içeriden biri. Kendi adamlarımdan biri." Killian tekrar Sloane'a baktı ve onun daha da yaklaşmasına neden oldu.

"Vale ve Conner'ı ölü buldum. Cesetlerini patlamadan dakikalar önce buldum. Görev başındaydılar ve doğrudan özel odalara giden özel bir arka girişi gözlüyorlardı." Sloane çenesini kaldırarak konuştu, çenesi gergindi, iki yoldaşını kaybetmenin verdiği duyguyla savaşıyor gibiydi. "Boyunları kırılmış ve kesilerek açılmış. Bir insanın hem Fae hatlarımızı aşıp hem de gizlice yaklaşıp dünyanın en iyi iki askerini öldürmesine imkân yok." Duyguları gözlerinde titreşti ama sonra kayboldu. Boğazını temizledi. "Onları her kim öldürdüyse güvendikleri biriymiş.

Sarayın bir parçası." Sloane Killian'a başıyla onay verdi. "Hedef onlar değildi. Yolda kalmışlardı."

"Eğer bu kişi doğrudan size ulaşabilseydi. Neden bunu yapmadılar?" Sloane ve Killian arasında gidip geldim.

"Daha fazla yıkım. Daha fazla yıkım. Ayrıca kişisel bir işten çok Fae'lere yönelik bir saldırıya benziyor."

"Etraftaki dedikodular Sarkis'in ordusu olduğu yönünde." Elini Eliza'nın hemen arkasındaki kanepeye dayayan Zander söze karıştı.

"Ama değildi." Başımı salladım. "Onlar da bombalandı. Istvan olmalı."

Killian kanepede arkasına yaslandı, yüzünde mesafeli bir ifade vardı. Kafasında dönüp duran tüm soruları görebiliyordum, muhtemelen sonsuz bir döngü içinde, hiç susmadan.

"O gece iki bombalama oluyor ve insanlara dokunulmuyor mu? Istvan olduğu çok açık. Neden hâlâ kimse onun peşine düşmedi?" Bu soruyu sormak içime korku saldı. Daha önce gördüklerim ve bu küstah kibir arasında Istvan giderek daha fazla kendini gösteriyordu. Tüm bunların ne anlama geldiğini merak ediyordum. Neden bu kadar cesur hissediyordu?

"Anlamaya çalıştığım başka bir şey daha." Killian saçlarını geriye iterek başını ovuşturdu. "Tek bildiğim birinin beni öldürmek istediği. Üzerinde büyü koruması olan sarayımın yarısını havaya uçurmaya yetecek kadar C4 ile gizlice girecek kadar güçlü biri. Bu kişi ya da grup, bu büyünün ve ona nasıl karşı koyulacağının çok farkında olmalı ve ayrıca personel tarafından bilinmeli ve sorgulanmamalıydı. Bu tür bilgileri sadece sarayımdakiler bilir." İçini çekti. "Daha fazlasını öğrenene kadar, benim için en iyisi ölmüş gibi davranmak ve kafalarını kaldırıp kendilerini Fae'lerin yeni lideri ilan etmelerine izin vermek."

Ateş çıtırdadı ve patladı, hepimiz parçaları bir araya getirmeye çalıştık.

"Anya?" Anne mi? Simon başını kaldırıp annesine baktı. "Bir kurabiye alabilir miyim?"

Ona sıcak bir şekilde gülümsedi, eli adamın koyu renk saçlarının üzerinde gezindi.

"Elbette. Sadece bir tane, *Édesem." Tatlım benim.* Bu evcil hayvan ismi tam kalbimden vurdu; babam da bana aynı şekilde seslenirdi. "Sadece sessiz ol. Onu uyandırma." Çocuk gülümsedi ve koridora doğru koşmaya başladı.

Uyandırmak mı?

"İkinizin de iyi olmasına çok sevindim." Ona baktım. "Warwick çok mutlu olacak."

"İçeriden." Kıkırdadı, siyah saçlarını geriye doğru taradı, uçları Zander'in elini sıyırdı. "Kardeşim duygularını asla başka türlü göstermez."

"Evet." Bir kahkaha yükseldi, başım eğildi, o adamın bana duygularını gösterdiği tüm yolları hatırladım. Vahşi, çiğ ve şiddetli duygular.

"Nasıl kaçtınız?" diye sordum.

Killian duvara dayalı, viski, Pálinka ve bardaklarla dolu bir masaya yöneldi. "Sloane bize zamanında ulaştı." Bir şişe aldı ve sıvıyı birkaç bardağa boşalttı. "Bir şeyler olmak üzere olduğunu hissetti. Patlama olduğunda tünellerdeydik." Killian bardakları aldı, birini Eliza'ya uzattı ama Zander'ın istemediğini biliyormuş gibi onu atladı. Kendi kadehinden bir yudum almadan önce diğerlerini Sloane ve bana dağıttı. "Burası hepimizin güvende olacağına inandığım tek yerdi."

Düşüncelerimde iki şey dans ediyordu: Fae'lerin Efendisi bize bizzat hizmet etmekle kalmıyor, Eliza'nın da ona karşı hiçbir korkusu ya da kızgınlığı yoktu. Hiç de kendi iradesi dışında fidye için tutulan bir insan gibi davranmıyordu. Hepsi de birbirlerine karşı rahat ve huzurlu görünüyorlardı.

İlginç.

"Beni neden kaçırdın?" Viskiyi yudumladım, zengin tadı çarpan başımı biraz kemiriyordu. Kloroformdan gerçekten nefret ederdim.

"Kaçırmak mı?" Killian şömineye yaslandı. "Sizi ödünç aldık, Bayan. Kovacs." Bana göz kırptı.

Homurdandım. "Peki, neden beni *ödünç* aldın?"

Killian konuşmak için ağzını açtı ama bir homurtu ikimizin de bakışlarını kapı aralığına, odaya ayaklarını sürüyerek giren bir adama çevirdi.

"Umarım Simon seni u y a n d ı r m a m ı ş t ı r . " Eliza d ö n e r e k ona doğru uzandı.

"Hayır, ben zaten kurabiye avına çıkmıştım." Yaşlı adam kıkırdayarak onun elini okşadı. Açık mavi gözleri yukarı fırladı ve odada tanımadığı birinin olduğunu fark etti.

"Tad," diye fısıldadım. Geri çekildim, varlığını beklemediğim için ona bakakaldım. Bana verdiği tepkinin yanında bu hiçbir şeydi.

İnançsızlık, dehşet, kafa karışıklığı ve şokun karışımı, adamı duvara geri döndürdü, geniş gözleri bana dikildi. Tüm oda aceleyle tepki verdi

Ama yerimde çakılı kaldım, korku ciğerlerimde dolaşıyor, mideme bir taş gibi saplanıyordu.

"Olamaz." Başını salladı, Zander ve Salone iki yanında onu ayakta tutmaya çalışıyorlardı.

"Sen iyi misin?" Eliza onun elini tuttu, yüzünde endişe okunuyordu. Ona yardım etmeyen tek kişi, ağır bakışları merakla aramızda dans eden Killian'dı.

Tad ona cevap vermedi, tamamen bana odaklanmıştı. Bana yaklaşmak için onun kolunu kullandı. Adem elması sallanıyordu. "Bu olamaz." Başını iki yana salladı.

Ne olamayacağını sormak istiyordum ama ağzım açılmıyor, soruyu dile getirmiyordum. Derinlerde bir yerde, zaten biliyordum.

Zander ve Eliza yüzlerinde şaşkınlık dolu bir ifadeyle onun bana yaklaşmasına yardım ettiler.

"Artık bir auram var mı?" Çenemi yukarı kaldırdım, sesim umduğumdan daha zayıf çıkıyordu, ne diyeceğinden korkuyordum.

Sanki beni duymamış gibiydi, eli yüzüme uzanırken titriyordu. "Bunu nasıl göremedim? Şimdi her şey çok açık."

"Ne?" Yutkundum.

"Sen Eabha'nın çocuğusun." Parmakları çenemi tuttu, yüzümü inceledi. "Sende onu görebiliyorum. Bunca zaman seni benden nasıl sakladı?" Başı kargaşayla sallandı. "Bunca zamandır gözümün önündeydin. Büyüsü seni bulmamı nasıl engelleyebildi?"

Nektarın bana gösterdiği şeyin anısı geri geldi ve bana Tad'in savaş alanında annem ve teyzemle karşılaştığı zamanı hatırlattı. Sihir vurmadan önce mırıldandığı kelimeler Tad'i geri götürüyordu.

Onlar dost değillerdi.

Ama düşmandılar.

O benim düşmanım mıydı?

Ulaşamayacağı bir yere eğilerek çenemi oynattım. "Neden annemi öldürmeye çalıştın?"

Böyle bir ayrıntıyı nasıl bildiğimi merak ettiği belli olan göz kapakları bana doğru daraldı.

Cesurca, bana baktım ve bunu benden okumasına izin verdim.

Yüzümden. "Annenin gerçekte ne olduğu hakkında hiçbir fikrin yok."

Dudaklarımın bilerek bükülmesi elini geri çekti.

"Biliyorsun," diye nefes aldı, sanki düşüncelerimi okuyabiliyormuş gibi. "O yaşıyor."

Dudaklarımı büzdüm, iki şekilde de cevap vermedim.

"Bu nasıl mümkün olabilir?" Mırıldandı. "O nasıl hâlâ hayatta? Seni benden saklayacak kadar nasıl güçlüydü?" Nefesinin altında bir şeyler mırıldandı. "Ah... sadece o değildi, değil mi? O büyüyü yaptığı anda Öteki Dünya'dan gelen sihirdi." Hâlâ saygıyla beni izliyordu. "Sana yaptığı büyü her neyse bozuldu. Artık seni çok net görebiliyorum." Gözlerini kırpıştırarak bana baktı, ruhumun derinliklerinden daha derinlere baktığını hissediyordu. "Sen..."

"Sıradan." Dişlerimi sıktım.

"Ah canım, ben sana öyle demezdim." Başını iki yana salladı. "Auranı mı öğrenmek istiyorsun?"

"Evet?" Onunla ilk tanıştığımda istediğimin tam tersini, şimdi görmemesini diliyor olmam çılgıncaydı.

"Daha önce hiç böyle bir şey görmemiştim." Elleri etrafındaki boşlukta hayalet gibi dolaştı.

Ben.

"Ne demek istiyorsun?"

"Bu şimdiye kadar gördüğüm en yanardöner gri. Sadece bir tane görmüştüm. Dünyada buna yaklaşabilen tek varlıktı ve bu onun aurasının sadece bir parçasıydı ve kesinlikle o kadar parlak değildi."

"Kim?" Homurdandım.

Tad yüzünde daha önce hiç görmediğim bir korkuyla bana baktı.

"Kraliçe Aneira."

Odadaki sessizlik dünyanın en yüksek çığlıkları da olabilirdi. Darbe kulaklarımı deldi ve ciğerlerimdeki havayı bir hırsız gibi ele geçirdi.

Kimse hareket etmedi ya da konuşmadı. Bu odadaki çoğu kişi onu tanımış, hükümdarlığı altında yaşamış, zalim otoritesi tarafından damgalanmıştı. Ben sadece babamdan ve tarih kitaplarından hikâyeler duymuştum.

"Sen neden bahsediyorsun?" Korku ve utanç savunmamı yükseltti. "Yanılıyorsun, yaşlı adam."

"Ben asla yanılmam." Tad yutkundu ve bana korkunç bir bilim deneyiymişim gibi aval aval baktı.

Odayı tararken herkesin aynı ifadeyle bana bakması kendimi daha da vahşi bir hayvan gibi hissetmeme neden oldu. "Bu demek değil ki

herhangi bir şey." Kelimeler dilimde dümdüz oldu, kül tadındaydı. "Değil mi?" Sesimin tonu yükseldi.

"Şimdi hatırlıyorum," diye fısıldadı Tad. "Çok canlı bir şekilde. Şimdiye kadar zihnimde saklıydı. Seni savaş alanında doğurduğunu hatırlıyorum." Ağzı daha da açıldı, sanki her anı bir kitap gibi aklına geliyordu ve sayfaları çevirip daha fazlasını öğreniyordu. "Geriye savrulmadan önce olanları." Sanki hafızasındaki bir şey kendini gösteriyormuş gibi uzanıp omurgasına dokundu.

"Ne demek istiyorsun, Druid?" Killian kaskatı kesilmişti. Sesi cam gibi pürüzsüzdü ve bir o kadar da derin kesebiliyordu.

Tad elini bıraktı ve bakışlarını bana çevirdi. "Asla yanılmayabilirim ama her şeyi bilmediğimi fark ediyorum. Bu kızın geleceğini göremiyorum. O gri bölgede yaşayan bir hayalet gibi."

Sözleri boğazımda gerçekle yandı.

Tad şömineye yaklaştı ve kendini şöminenin yanında tuttu.

"Mantıklı. Doğduğun anda, Öteki Dünya büyüsüyle aşılandın. Aneira'nın tüm aile soyu ile. Ateş ve Rüzgar. Onun soyu, binlerce yıl önce Fae'ler saklanmak zorunda kaldığında Öteki Dünya'nın etrafındaki duvarı oluşturan soydu. Fae'leri zulümden korumak ve güvende tutmak için. Onların soyu bu bariyeri kaynaştırdı ve o öldürüldüğünde duvar tamamen yıkıldı. Bebekler sünger gibidir, etraflarındaki her şeyi emerler, ancak bir yetişkinin vücudu kendini savunur ve büyü dalgasına karşı ölür. Ne yazık ki dünyanın dört bir yanında yaşananların kanıtı."

"Ama o gece insan bebekler öldü," diye karşı çıktı Killian. "Bazı Fae çocukları da öldü."

"Çünkü o da öyle değil." Tad başını çevirdi, güçlü mavi gözleri beni delip geçti. "Annesi bir cadıydı."

"Bir cadı mı?" Eliza kekeledi. "Ama cadılar insan değil mi?"

"Evet." Tad iç geçirdi ve yüzünü odaya döndü. "Ancak, O'Laighin klanı benzersizdi." Elini uzattı, Eliza elini tutup oturmasına yardım etti. Ofladı ve yüzü acıyla buruştu. Derin bir nefes aldı, bakışları tekrar bana döndü. "Ailenin soyu eski günlere dayanıyor. Dünya'yı yönettiğimiz zamanlarda krallar ve kraliçeler için çalışıyorduk."

"O zaman bu onları Druid yapmaz mı?" Eğer doğru hatırlıyorsam, fae tanrıları ve tanrıçaları bir grup cadıyı yükselterek onlara gerçek

büyü ve daha uzun yaşam. Cadılar gerçek büyüden yoksun kalırken, onlara Druidler adını verdiler.

"Biraz tarih bilmene sevindim." Tad başını eğdi, sandalyede kayıyordu, hiç rahat değilmiş gibi görünüyordu. "Bu doğru. Aile soyunuz bir zamanlar Druid'di."

"Ne?" Tereddüt ettim. "Ama-?"

Tad elini kaldırdı ve ben de ağzımı kapatarak sözünü bitirmesine izin verdim.

"Druidlerin hepsi Fae'ler arasındaki yeni rollerinden memnun değildi. Bazılarına nazik davranıldı ve çok güçlü oldular. Bazıları için fazla güçlüydü. Diğer Druidlere o kadar iyi davranılmadı ve hırslı liderlerin ilerlemesine yardımcı olmaya zorlandılar ve köle gibi muamele gördüler."

"Yüzyıllar sonra, bazı klanlar artık Fae kral ve kraliçelerine bağlı köleler olmak istemediler. Reddettiler ve bunun için cezalandırıldılar. Öldüklerinde, sonsuza dek yeryüzünde yürüyeceklerdi - arafta işkence göreceklerdi - canlı değillerdi ama ölü de değillerdi."

"O'Laighin köleliğe zorlanan bir klandı. Zamanla Balfour O'Laighin, aynı şeyi hisseden bir grup Druid'i bir araya getirdi, zalim efendilerini devirmeyi planlayan bir yeraltı isyanı. Bu grup daha da radikalleşti ve kara büyüye yöneldi. Nefrete. Biz Druidlerin karşı olduğu her şeye." Tad alnına dokundu, titreyen ellerinde keder vardı. "Bir gece planlarını uygulamaya koydular. O'Laighin fae lordunu ve hizmetkârlar ve kralın çocukları da dâhil olmak üzere tüm fae ev halkını katletti."

"Ne?" Nefes aldım.

"Kaçtılar ama başka bir yüksek kral tarafından yakalandılar. Öldürdükleri ailenin düşmanı olan biri. Kral, düşmanının ölümünden büyük fayda sağlayacağı için onları öldürtmek yerine unvanlarını ellerinden aldı. Bu benim türüm için büyük bir aşağılanmaydı, tekrar düşük soylu cadılar haline gelmek ve üzerlerine bir lanet konarak onları kendi soylarının sonuna kadar onun soyu için çalışmaya zorlamak. Kölelikten çok ölümden korkmanıza neden olan bir lanet."

"Necromancer bir ırk değildir... bir lanettir." Annemin sesi tekrar aklıma geldi.

"Bir lanet mi?" Killian sordu. "Ne tür bir lanet?"

Dudağımı ısırdım, farkına vardım. "Hükümdarları öldüğünde, büyücü olurlar."

"Ölü Çağıranlar mı?" diye tüm oda hep bir ağızdan şaşkınlıkla tekrarladı.

Ne Tad ne de ben birbirimizden gözlerimizi kaçırdık, birbirimizi herkesten çok daha iyi anlıyorduk.

"Şu adam, O'Laighin..." Tad bana doğru baktı. "O *senin* Büyükbaba."

Odada nefesler kesildi, bilgi yavaş yavaş içime işledikçe üzerime sıçradı. Annemin savaştaki imgeleminde gördüğüm her şey, Tad'in gelişi, hepsi şimdi anlam kazanmıştı. Annemin ve klanının Kraliçe Aneira için savaşmak zorunda kalmalarının ve o gece öldüğünde büyücü olmalarının nedeni de buydu.

"Lanetin, O'Laighin ailesinin soyu tükenene kadar devam etmesi gerekiyordu." Tad koltuğu kavradı. "Ama sen böyle bir lanet taşımıyorsun. Anlamıyorum ama sen farklısın. Ve garip bir şekilde artık sihirden yoksunsun."

Kalbim parçalandı.

"Peki bu onu ne yapıyor? Druid mi? Cadı mı? İnsan mı? Fae mi?" Killian sordu. "Bunların hiçbirini hissedemiyorum."

"Ben de." Tad merakla bana baktı. "Onlardan biri gibi görünmüyorsun."

"O zaman neyim ben?"

"Daha önce hiç karşılaşmadığım bir şey." Tad başını salladı. "Ama bu seninle ilk tanıştığım zamandan bile farklı... Ne yaptın canım?" Öne doğru eğildi, sesi ancak fısıltıyı geçiyordu. "Daha önce sihrin vardı. Şimdi neden yok?"

Hikâye boğazımı tıkadı, dilimi geçemedi. Amcamı kurtarmak ve yedi büyücüyü hayata döndürmek için sihrimi kullandım.

Herkesin on yıldan uzun süredir aradığı hazine artık boş bir kabuktan ibaretti. Hiçbir şey.

Tıpkı benim gibi.

"Temelli mi gitti?" Boğazım sıkıldı, tırnaklarım avuçlarıma battı. Görebilen biri varsa, o da bir druid olurdu. "Büyüm gitti, değil mi?"

Tad başını eğerek bana iyice sokuldu, hayal kırıklığı yüz ifadesine damgasını vuruyordu. "Dediğim gibi, içinde hiçbir şey göremiyorum kızım." Başını iki yana salladı. "Sadece gri. Bu garip yansıtıcı kalkan gibi. Sanki auranı görebilmeme rağmen hâlâ kendini koruyormuşsun gibi. Bu çok tuhaf."

Kollarımı kavuşturarak saçlarımın etrafımda perde oluşturmasına izin verdim, duygularım beni neredeyse boğuyordu.

Tad alçak sesle konuşana kadar oda uzun bir süre sessiz kaldı. "Ailenin isminin orijinal anlamını biliyor musun?"

Merakla başımı Tad'e doğru kaldırdım. "Hayır."

"Gri demek."

Bölüm 12

Gri.

İsim beni çağırdı, sesle değil ama bir çağırma gibi. Kemiklerimin derinliklerinde, kendini kazıdı ve işaretledi, sonra bana gerçeğini fısıldayamadan, onu hayal edip etmediğimi anlayamadan söndü.

Gözler odanın dört bir yanından beni izliyordu, merakları ve ihtiyatları tenime dokunuyordu. Onlara her şeyi anlatmayı ya da anlatmamayı seçebilirdim. Güven kırılgan bir şeydi. Aynı tarafta olduğumuzu düşünsek bile, herkesin kendi amaçları ve gündemleri vardı.

Tad'den öğrendiğim bilgileri bir araya getirerek aniden Killian'a döndüm.

"Sanırım beni eğlenceli bir pijama partisi için 'ödünç' almadın?" Suçlama direktti.

Killian sohbeti aniden değiştirmem üzerine geri çekildi ve kollarını kavuşturdu. "Hayır."

"Nektarı istiyorsun." Bu bir soru değildi. Yeni durumu, maddeye olan ihtiyacını hızlandırmıştı. Güç için.

Killian'ın ağzı birbirine yapıştı, omuzları geriye doğru eğildi. "Herkes bizi yalnız bıraksın." Sesi ipeksi ve alçaktı ama daha az otoriter değildi.

İlk yanıt verenler Zander ve Sloane oldu, Sloane Tad'in kalkmasına yardım ederek onu odadan dışarı çıkardı. Bakışlarım Eliza'yı bekleyen Zander'ı yakaladı, ikisi de çıkarken eli hafifçe Eliza'nın beline dokunuyordu. Omzunun üzerinden bana bir bakış attı, yumuşak bir gülümseme.

Bunu gülümsemesinde, gözlerinde görebiliyordum. Benim için sahip olduğu küçük şey artık yoktu. Rüzgârda buharlaşan bir fısıltı gibiydi. Bana hâlâ değer verdiğinden şüphem yoktu, hatta daha fazlasını bile isteyebilirdi ama o kıvılcım artık yoktu. Bu da bana, beni çekici bulmadıklarını hatırlatıyordu. Gücüm onları çağırıyordu. *Bir kraliçenin* gücü.

Hepsi gittikten sonra Killian'la yüzleştim.

"Gördüğüm kadarıyla hâlâ bölgenizin efendisi misiniz?" Kollarımı göğsümde daha sıkı kenetledim.

Menekşe rengi gözleri üzerimde gezindi, çenesi gergindi. "Ben *her zaman* kendi alanımın efendisiyim. Nerede olursam olayım. Bunu unutmasan iyi edersin."

"Yoksa ne olur, *Killian*?"

Adını söylediğimde irkilmedi bile, korkuyu bir ip gibi ciğerlerime doladı. Şüphe. Güvensizlik. Hanna bir keresinde beni erkekleri parmağımda oynatmakla suçlamıştı. Bilinçli olarak, Caden'a çok fazla odaklandığım için bunu yaptığımı hiç düşünmemiştim. Bilinçaltımda da olsa gücümü, gördüğüm ilgiyi ve eğer çaba gösterirsem elde edeceğim sonucu anlamış olmalıydım.

Ve artık bu sonucu alamadığınızda.

Ayaklarımın üzerinde kayarak dudağımı ısırdım ve kendime daha fazla barikat kurdum. "Bir anlaşma yaptık." Killian bir adım daha yaklaştı.

"Benim ayım daha dolmadı."

Çenesindeki bir sinir seğirdi. "İşler değişti." Bir adım daha attı, yüksek rütbeli peri büyüsü beni itti.

Kendime yerimi korumamı, karşı koymamı söylerken, onun baskınlığının beni ittiğini hissedebiliyordum... ve hiç şansım olmadan ona boyun eğdim. Omurgam duvara çarptı, göğsüm beni bu kadar kolay hareket ettirebildiği için yükseldi. Dişlerimi birbirine geçirirken, öfke kaslarımda alevlendi.

Tüm insanlar için böyle miydi? Bu kadar kolay alt edilebilmek?

"Hmmm." Killian kaşlarını kaldırdı, botları benimkilere çarptı, çerçevesi bir nefes uzaktaydı. "İlginç."

Yüz ifademi sabitleyerek ona baktım.

"Sende bir şeyler değişmiş *Brexley*." Sesi kalçalarımın arasından kayıyor gibiydi, titreşim içime kayıyordu.

Dudaklarımdan bir nefes koptu, başım duvara çarptı, tüm bedenim bir tepkiyle titredi. Sadece adımı söyleyerek sahip olduğu inanılmaz güç.

Merakla başını eğdi. "*Kesinlikle* bir şeyler değişti." Daha önce hiç böyle tepki vermediğimi biliyordu. Onun gücünü ve büyüsünü engelleyebilmiştim. "Şimdi sana başka neler yapabileceğimi merak ediyorum."

"Bu senin sapkınlığın mı, Killian? Bana istemediğim şeyler yapmak mı?" Ondan yayılan güç, her zaman sahip olduğu ama beni daha önce hiç böyle etkilemeyen cinsel enerji beynimi allak bullak etmişti.

"Öyle mi olurdu?" Daha da yaklaştı, nefesi boynumun kıvrımlarında geziniyordu. "İstemeyerek mi, *Brexley?*"

Zevk kirpiklerimi dalgalandırdı ve karşılık olarak ıslandığımı hissettim. Nefesim kesildi, kalçalarım öne doğru kıvrıldı. Bu da beni gerçekten kızdırdı.

Her şeyi ne kadar çabuk tersine çevirmişti. Ne kadar çabuk yalvarmamı sağladı.

"Kes şunu," diye homurdandım, tepkimi dizginlemeye çalışarak.

"Neden beni yapmıyorsun?" Beni inceledi. "Daha önce hep yaptın, *Brexley*."

Ağzım bir iniltiyle açıldı, tenim karıncalandı, meme uçlarım kazağıma sürtündü. Beynim karşı koyma isteğini kaybetmeye başlamıştı, daha fazlasını arzuluyor, beni baştan çıkaran serbest bırakmaya ihtiyaç duyuyordu.

"Engelle beni, *Brexley.*" Adımı kasıtlı olarak alçak sesle ve karanlık bir tonda, içime işleyerek söyledi. Ağzı bana dokunmadı ama boynum boyunca sıyrıldı. Bedenim onunkine doğru kıvrıldı, dilimde orgazmın tadı vardı. Adımı dudaklarında birkaç kez daha duymam yeterli olacaktı. Bunun gücü ve samimiyeti bağımlılık yapıyordu ve henüz bana dokunmuyordu bile. Neden bu kadar çok insanın bunu arzuladığını anlayabiliyordum. Bunu bir uyuşturucu gibi arıyorlardı. Kaç kişi Léopold'dan gizlice kaçıp arka sokakları ya da kötülük yuvalarını ziyaret ediyordu bu yüksek hissi yaşamak için. Fae büyüsünü hissetmek için.

Daha önce insanların neden bunun peşinde koştukları hep aklıma gelmemişti, bunun onunla savaşabileceğim için olduğunu fark etmemiştim. Şimdi kendimi zayıf ve savunmasız hissediyordum. *Onun* isteğiyle, kendi isteğimle değil.

"Ne olduğunu bile çıkaramıyorum ama eksik olan bir şey var." Tınısının titreşimi kulağımın hassas kısmında dans ediyordu. "Eskiden seni görmeden bile hissedebiliyordum."

"Artık hissetmiyor musun?" Sesim nefes nefese ve kaba çıktı. Korkmuştum. Nedense Killian'ın sadece benim gücümden etkilendiği düşüncesi Zander'dan çok daha derinlere işlemişti.

"Ne?" Bana bakmak için arkasına yaslandı.

"Bana mı *çekildin*?" Doğrudan gözlerinin içine baktım, her nüansı izledim.

Gözleri benimkiler arasında gidip geliyordu. İnceliyordu. Araştırıyordu. Daha derine bakıyorum.

"Senden etkilenip etkilenmediğimi mi soruyorsun? Seni bu duvara karşı becermek istiyorum." Daha da yaklaştı, vücudum beni ezmesi için

yalvarmaya başladı.

onun ağırlığı altında, onun sihrini içimde hissetmek için. Dediğini yapmak ve beni bu duvara karşı becermek için. Homurdandı, boştaki kolunu başımın yanındaki duvara yasladı, eli bir top şeklinde kıvrıldı, burnu uyarılmışlığımın kokusunu alabilecekmiş gibi parladı. "Cevabım evet."

"Sorduğum şey bu değildi." Ash de aynı yanıtı verdi ama ikisi de demek istediğimin bu olmadığını biliyordu.

Bana baktı, farkına vardığı bir şey üzerine düşmüştü ve ağzını sıkıyordu. Gerçek keskin ve acı vericiydi. İçimden bir acı ve hayal kırıklığı çağlayanı aktı, onu durdurmadan önce yüzümde gezindi.

"Ben de öyle düşünmüştüm," diye homurdandım, onu iterek. "Çekil üstümden."

"Hiç de öyle değil." Kollarımı kavradı ve onları geriye doğru sıkıştırdı. "Uzak dur benden." Çırpındım. "Bırak beni."

"*Brexley*, dinle." Adım tekrar içimden süzüldü, dizlerimin üzerine çöktüm, kemiklerim duvara doğru sarktı.

"Lütfen," diye mırıldandım, gözyaşlarımı tutmaya çalışıyordum, ne için yalvardığımdan emin değildim.

Killian başını geriye çekti ve gerçekten bana baktı. "Benimle gerçekten dövüşemezsin, değil mi?"

Duygu yüzümü buruşturdu, boğazım gözyaşlarıyla doldu. "Hayır." Başımı eğdiğimde bu tek kelime ağzımdan zorlukla çıktı.

"Ne oldu lan?" Parmaklarım çenemin altından kayarak başımı dikleştirdi. "Neden artık fae büyüsünü engelleyemiyorsun?"

Nedenini bilmesine gerek yoktu. Sadece bir şeyi bilmek istiyordu.

Ona bakarak, duygularımı bir kenara bırakıp cevap verdim.

"Nektarın nerede olduğunu biliyorum."

Sarsıldı, tepkime hazırlıksız yakalanarak elini üzerimden çekti.

"Nerede?"

Çenemi yuvarladım.

"Bana nerede olduğunu söyle."

"Artık sana bir faydası olmaz."

"Neden?"

"Çünkü tüm sihrini yaktım." Yutkundum. "Ve benimkini de. O da gitti."

"Bana yalan söyleme *Brex-ley*." Dişlerini öfkeyle gıcırdattı ve ceza olarak enerjisini bana karşı daha sert itti.

"Yapmayacağım." Dişlerimin arasından bir inilti tısladı, nefesim kesildi, ona sürtünmemek ya da beni tam burada almasını talep etmemek için tüm öz değerimi ve inatçılığımı aldım.

"Anlamıyorum." Derisinin altında öfke kabardı. Her zaman istediğini elde eden adam, gücünü daha da derinden içime soktu. "Bu dünyadaki en güçlü nesnelerden biri. Onu nasıl yakabildin?"

"Çünkü." Güçlü peri büyüsü zevkten acıya dönüşürken ben de bağırdım. "*Dur*."

"Durmak mı?" Kaşını kaldırdı. "Durmak daha çok bir ceza olmaz mı? Acımasızca azarlamak istediklerim için, salıverilmelerinin eşiğinde duruyorum. Bana bunun *dayanılmaz* olduğu söylendi. Acıyı sever misin *Brexley*?"

"En azından *benim* kontrolümde olurdu, *Killian*." Ona karşı dişlerimi gıcırdattım. Dürüst olmak gerekirse, bu acımasız bir ceza olurdu. Serbest kalmaya o kadar çok ihtiyacım vardı ki canım acıyordu. Ama bunun bana dayatılmasından hoşlanmıyordum. Bu bana artık fae seviyesinde oynayacak kadar güçlü olmadığımı hatırlatıyordu.

Ben sadece bir ölümlüydüm.

"Tamam." Killian gücünü dizginleyerek geri çekildi. Havayı içime çekerek duvara doğru yığıldım. Lanet olsun, her şeyi geri almak üzereydim. Vücudum kasıldı, sahip olduğum her kasın, özellikle de göbeğimin, büyüyen bir çocukken yaşadığım spazmları yaşadığını hissettim. Akıllara durgunluk veren bir rahatlama zevkinden mahrum bırakılmıştım ve şimdi içimdeki her sinir isyan halinde geri saldırıyordu. Bu işkenceden de beterdi.

"Siktir," diye tısladım, derin ve kontrollü nefesler aldım. Başımı kaldırdığımda Killian'ın yüz ifadesinin gergin olduğunu gördüm ve kargo pantolonu onun da acı verici bir gerginlik yaşadığını gösteriyordu.

"Şimdi konuş." Elleri kalçalarında, boynunda ve çenesinde damarlar dans ediyordu. "Ve bana yalan söyleme."

"Sana yalan söylemiyorum," diye tükürdüm, tamamen ayağa kalktım, ancak acım azalmadı. "Nektar artık işe yaramaz."

"Bu imkânsız," diye bağırarak odanın içinde dolaşmaya başladı. "Nasıl yandı?"

"Benim yüzümden."

"Sen mi?" Başını bana doğru salladı. "Onu yok ettiğini mi düşünüyorsun?" Durakladı, sonra bir kahkaha attı. "Bayan Kovacs, insan olmayabilirsiniz ama kesinlikle dünyadaki en güçlü nesnelerden birini yok edecek kadar güçlü değilsiniz. En korkunç fae'lerden bazıları ona sahip olmaya çalıştı,

ve asla kullanamadı. On yıllar sonra ortaya çıkıp onu kullanılmaz hale getirebileceğinizden şüpheliyim."

"Beni hafife alma." Duvarı iterek ona doğru yürüdüm, omurgam boyun eğmiyordu.

"Fae büyüsüyle bile savaşamıyorsun." Beni işaret etti. "Bir fae hazinesini nasıl alt edebilirsin?"

Hınzır bir gülümseme ağzımı okşadı. "Anlamıyor musun?" "Neyi anlamıyorum?"

"*Ben* nektarım."

Tek ses ateşin çıtırtısıydı, Killian tamamen hareketsiz kalmıştı ama onu odanın her zerresinde hissediyordum. Enerjisi alevler gibi patlıyordu.

"Affedersiniz, Bayan Kovacs?" Sesi keskin bir bıçak gibi ölümcül bir hassasiyetle kesip geçiyordu. Tek bir hece bile etkilenmemişti, ancak tehlike lav gibi altında gizleniyordu.

İrkilmedim ya da boyun eğmedim. "Daha doğrusu, nektar benim." Killian'ın çenesinde bir sinir zıpladı.

"Seni uyarmadım mı?" Yine bana doğru adım attı. Yavaş. Hesaplanmış. Killian'la ilgili her şey pürüzsüz ve kontrollüydü. Öfkesinde zarifti ama bu onu size doğru hızla gelen birinden daha az tehlikeli yapmıyordu. Aksine, onu daha da tehlikeli yapıyordu.

"Yalancılardan hoşlanmam." Acımasız lord beni duygusuzca izledi. Adil ve nazik olabilen hükümdar, göz açıp kapayıncaya kadar boğazınızı da kesebilirdi.

"Ve sana tekrar söyleyeceğim. Yalan söylemiyorum." Dizlerimin üzerine çöküp etrafımı saran gazabın altında yalvarma dürtüsüyle savaşarak yerimde durdum. Çoğu öyle yapardı. Ama güçlerim olsun ya da olmasın, kimseye boyun eğmezdim.

Bir daha asla.

Kadınlar her zaman özür dilemek ya da onların iradesine boyun eğmek zorunda kaldı. Onların zayıf karakterleri yüzünden cezalandırıldık. Bunu yaparak, bizi zavallı yaratıklar gibi aşağı çekmelerine yardımcı olduk. Oysa gerçekte ejderhalar bizdik.

Ölürken bile pençelerim ve alevlerimle aşağı inerdim.

"Bundan ne çıkar sağladığınızı bilmiyorum." Killian'ın gözleri parladı. "Eğer bu bir numaraysa. Ama bir yemin ettin. Eğer bozarsan." Dişlerini sıktı. "Bir yüzyıl boyunca üzerine azap ve acı yağmasını sağlarım."

Bana doğru uzandı, büyüsü çoktan tenimi bıçaklamaya başlamıştı. Çenem daha da yukarı kalktı.

"Doğruyu söylüyor." Kapı aralığından gelen bir ses kafalarımızı kapıya doğru çevirdi.

Tad orada durdu, bir elinde bastonu, bükülmüş sırtını dengelemesine yardımcı oluyordu.

"Ne?" Killian duraksadı.

"Sana yalan söylemiyor, oğlum." Tad oflayıp pufladı, yavaşça topallayarak odaya girdi. "O iddia ettiği gibi biri."

Killian'ın yüz hatlarında ilk kez bir şok ifadesi belirdi ve kafası hayretle bana döndü.

"Bu nasıl mümkün olabilir?"

"Bazen bu şey hala çalışıyor." Tad bana sırıtarak kafasına vurdu. "O kayıp anıları bulmam biraz zaman aldı. Zihnim diğerleriyle aynı zaman çizgisinde çalışmıyor. Duvar yıkıldığında annen bir büyü yaptığında, zihnimi seninle ilgili her şeye kapattı. Perde şimdi kalktı. Her şeyi görebiliyorum." Başını salladı. "O sapkındı ve gelmekte olan gücü anlayarak Öteki Dünya'nın büyüsünü kendi büyüsüyle destekleyecek kadar zekiydi. Elimdeyken bile görmemi engelleyebilecek bir büyü yapmanın başka bir yolu olamazdı."

"Sen neden bahsediyorsun?" Killian kollarını kavuşturdu.

"Nektar Brexley'in bir parçası." Onayladı. "Bu onun art doğumu."

"Onun art doğumu mu?" Killian gözlerini kırpıştırdı, kaşları çatıldı.

"Daha çok bir sünger gibi, tüm sihri içine çekiyor ve dünyadaki en sihirli maddelerden biri haline geliyor - Tuatha Dé Danann'ın dört hazinesi kadar güçlü. Daha da fazlası, çünkü bunun da ötesinde, bir druid'in büyüsüne sahip."

"Ama yine annemin bir cadı olduğunu söylediğini sanıyordum."

"Unvan olarak, evet. Ve büyülerinin gücünü kaybettiler ama yüksek krallar ve kraliçeler tanrıların ve tanrıçaların gücüne sahip değiller. Onları tamamen yok edemezler. Annenin klanı hâlâ özel bir büyüye sahipti. İnsan cadılar *gerçek* büyü yapamazlar ya da öldüklerinde büyücü olarak lanetlenirler."

Annemin ve Morgan Teyzemin savaştaki anıları gözümün önüne geldi. İnsanları yerden kaldırabildiklerini ve bir büyüyle boyunlarını kırabildiklerini hatırladım.

İnsan cadılar bunu yapamaz.

"Yani bunu afterbir-nectar olarak mı söylüyorsun?" Killian hızla orijinal isme geri döndü, kafası iğrençmiş gibi tik tak ediyordu. "Hem fae *hem de* druid büyüsü mü taşıyor?"

"Evet," diye onayladı Tad. "Sadece tutmak değil, bir araya gelmek."

"Bu nasıl mümkün olabilir?" Killian haykırdı. "Birbirlerine karışmazlar! Fae ve druidler arasında her zaman çekişme olmuştur."

"Tam olarak doğru değil." Tad ağırlığını ayarladı. "Birleşik Ulusların Druid Kraliçesi bir fae karanlık sakini ile çiftleşti ve çocukları oldu... her ikisinin de çift yetenekleri var, ki bu varoluşta bir ilk. Yine de güçlerinin hala hangi formda olduklarına göre ayrıldığını düşünüyorum. Karanlık sakin formundayken druid büyüsü kullanamazlar ve druid büyüsü kullanırken karanlık sakin yeteneklerini kullanamazlar."

Killian kollarını iki yana açarak tekrar, "Çünkü birbirlerine karışmazlar," dedi. "Peki, bu durumda." Tad beni işaret etti. "Karıştılar."

Ağzım bir karış açık kaldı. "Ama benim hem druid hem de fae güçlerim yok." Başımı salladım. *Yoktu, değil mi?* "Sahip olduğum zamanlarda bile o kadar güçlü değildim. Senin önerdiğin gibi değil."

"Bence sen, kendin de dahil olmak üzere hepimizin anladığından çok daha korkunçtun. Bununla birlikte, her ikisinin gerçek bir karışımı için, *hiçbir* fiziksel form bu miktarda büyüyü kaldıramaz. O gece hissettiğim seviyede değil." Tad'in sıska parmakları bileğimi sıktı. "Sonradan doğanın böyle bir sınırı yok. O hâlâ sensin. Senin gücün, ama bir kenarda tutuluyor. Bir tür tanıdık gibi."

Tanıdık mı? Tanıdık bir cadı ve Druid terimiydi, genellikle doğaüstü yetenekleri olan bir hayvan yoldaşıydı, ona dokunduğumda hissettiğim de tam olarak buydu. Benim bir parçam ama kendi varlığı. Daha fazla yücelik ve yıkım yeteneğine sahip.

Benim durumumda, bende hiçbir şey normal olmadığı için, tanıdığım evcil hayvanım doğum sonrasıydı.

Ona Squishy adını vereceğim.

"Tanrıların canı cehenneme..." Killian'ın başı geriye düştü. Yüzünü ovuşturdu, bacakları ileri geri hareket etmeye başladı. "Eğer bu şey bu kadar güçlüyse, şimdi nasıl değersiz oluyor?"

Tad başını bana doğru eğdi.

"Şey..." Alt dudağımı ısırdım. "Amcamı hayata döndürdüm sayılır... yedi büyücüyle birlikte."

Adamların şaşkın sessizliği ve boş bakışları beni neredeyse güldürecekti.

"Bunu beklemiyordun, değil mi?" Saçlarımı kulağımın arkasına sıkıştırdım, ayaklarımın üzerinde kaydım, onların ağır bakışları beni tedirgin ediyordu.

"Hayır." Tad'in eli benden uzaklaştı. "Ve beni şaşırtan pek bir şey yok. Ama sen, kızım, öngöremediğim tek şey gibi görünüyorsun."

"Açıkla," diye emretti Killian. O da hiçbir şey tarafından şoke edilmekten hoşlanmazdı. Kontrolü elinde tutan, her Çeyin geleceğini görebilen kiÇi olmak istiyordu.

Ben o şeylerden biri değildim.

Nefes alarak alevlerin botlarımdan yansımasını izledim ve onlara anlatmaya başladım. Artık bu bilgiyi onlardan saklamak anlamsız görünüyordu. Hepimiz çok derindeydik. Onlara Yüksek Şato'daki gecenin önemli anlarını, annemi bulmayı, nektarı ve şehrin kalbindeki taş duvarın ötesindeki kargaşayı anlattım.

Her şeyi anladılar, beni fazla sorgulamadılar... ta ki amcamın evinin bombalandığını nasıl bildiğimi, orada olmadığım halde onu nasıl kurtardığımı açıklamak zorunda kalana kadar. Sadece Warwick değil, Scorpion arasındaki bağlantı da onları karıştırdı.

"Warwick'le özel bir bağın olduğunu biliyordum, ama diğer adamla da mı? O gece Fae savaşında ikisini de mi kurtardın?" Tad geri adım atarak kendini kanepeye bıraktı.

"Evet."

"Ama o daha yeni doğdu." Killian'ın kafa karışıklığı onu daha da kızdırıyordu. "Ah, tanrılar." Tad başını kaldırdı. "Fae kitabı. Seni geri götürdü."

Cevap vermeme gerek yoktu; o zaten noktaları birleştirmişti.

"Fae kitabı... beni içeri almadı ama seni istedi. Yine de, hiç kimsenin bir izleyiciden daha fazlası olmasına izin verdiğini duymadım. Ben yüksek bir druidim ve hiçbir zaman tarihin bir izleyicisinden fazlası olmadım. Senin tarih *olmana* izin verdi. Bir fae kitabı üzerinde bu kadar hakimiyet kurmamalısın." Gözleri faltaşı gibi açılan Tad yutkundu, sanki bir şey kafasına dank ediyormuş gibi göz kapakları kapandı.

"Ne?" Kalbim hızla kaburgalarıma çarparken fısıldadım. "İlk Fae kitapları hakkında bir şey biliyor musun?"

"Ash bana bunların druidler tarafından efendileri için yapıldığını söyledi. Eski krallar ve kraliçeler."

"Evet." Tad başını salladı. "Ve o kitaplar o aile soyuna bağlıydı. Artık çoğu kitap öyle değil ama o zamanlar soylular her şeye sahip olmak

istiyordu...

kitaplar da dahil. Druidler hükümdarların imzalarını sihirli bir şekilde ciltlere iliştirirlerdi. Her insanın özel bir büyü imzası vardır ve her ailenin de bir imzası vardır."

"Ash böyle bir şeyden bahsetmişti. Ayrıca şimdiye kadar hepsinin yok edildiğini de söyledi."

"Ben de öyle düşünmüştüm." Tad dalgınca omzunu ovuşturdu, bakışları uzaklara dalmıştı. "O gün dikkat etmemiştim ama şimdi hissedebiliyorum."

"Ne? Hangi gün?" Korku omurgamın tabanını gıdıkladı.

"Tünele indiğin gün... kitaba girdiğimizde... ya da en azından ben denedim." Şaşkın ifadesi keskinleşti ve üzerimde durdu. "Beni dışarıda tuttu. Sadece seni istiyordu."

Göğsüm içbükey bir hal aldı, sözünü bitirmesini

bekliyordum. "Çünkü sen onun sahibisin."

"Ne?" Killian ve ben aynı anda tükürdük.

"Sen aklını mı kaçırdın, ihtiyar?" Killian havladı. "Kitaplar artık sahipsiz değil."

"Bu farklı. Bu eski." Tad bastonunu kavradı. "Bu orijinal Fae kitaplarından biri. Hangi aileye ait olduğunu tahmin edebilir misin?"

Göz kapaklarım kapandı, cevabı zaten

biliyordum. "Kraliçe Aneira."

Başım biraz daha öne eğildi ve her şeyin içime işlemesine izin verdim.

"Sizdeki imzasını tanıdı. Kitap için sen de aynı ailenin bir parçasısın, artık onun gerçek sahibisin."

Ash ve Tad yerine beni seçmesinin nedeni buydu. Beni çağırdı. En azından eskiden çağırırdı. *"Brexley Kovacs, doğaya meydan okuyan kız."*

"Ne olduğumu biliyor... ne olduğumu." Başımı salladım. "Doğru

olmadığımı." "Önemli değil. Aneira'nın büyüsü senin bir parçan; onun

soyu

sana. Sana boyun eğiyor."

"Aneira'nın dışarıda gerçek bir ailesi, bir yeğeni yok mu?"

"Evet. Ve eğer kitap onun elinde olsaydı, aynı şeyi yapardı. Kitabın sahibi ailedir, kişi değil. Ve hoşuna gitse de gitmese de, sen bu şemsiyenin altına girdin."

"Harika." Öfkelendim. "Var olmuş en kötü kraliçelerden biri benim bir parçam."

"Birincisi, ondan önce de pek çok kötü hükümdar vardı ama onun büyüsü ya da soyu illa ki kötü değildi. Aneira'yı çocukken tanırdım. Kız kardeşi Aisling de öyle, o da nazik ve hayat doluydu. Onun gücü ateşti.

Aneira bunu hep kıskanmıştır. Koşullar, yalnızlık ve babasının katı tutumu Aneira'yı dar kafalı, kıskanç ve acımasız biri haline getirmiştir. Özellikle de kız kardeşinin şımartılmasını ve ona tapılmasını izlemek. Sevmekte ve kendisi olmakta özgürdü, babası ve annesi tarafından seviliyordu. Aneira'ya her zaman geleceğin kraliçesi gibi davranıldı, kızı gibi değil." Tad parmağıyla bastonuna vurdu. "Bu büyük güce rağmen, sen de böyle bir kötülük yapabilir misin? Evet, canım. Tüm güçler olabilir. Büyünün nasıl kullanılacağı sana kalmış."

"Tartışmalı bir konu zaten." Omuz silktim. "Artık bende değil." "Göreceğiz, değil mi?" Killian belirtti.

"Bu ne anlama geliyor?"

"Bizi Yüksek Kale'ye götürüyorsun," dedi Killian. "Bana söz verdiğin şeyi alacaksın."

Bölüm 13

Kapüşonumun içine daha da gömüldüğümde nefesim yoğun bir yoğuşmayla kabarıyor, açık yıldızlı gökyüzü sıcaklığı düşürüyordu. Nehirde istikrarlı bir şekilde ilerlerken su, çalıntı tekneye çarpıyordu. Killian dümene geçti ve şaşırtıcı bir şekilde çok deneyimli bir denizci olduğunu kanıtladı. Hızımızı iki katına çıkarmak için hafif esintiyi nasıl yakalayacağını çok iyi biliyordu ve kitabın beni tünellerde götürdüğü sahneyi, gizemli geçmişini ve korsanlarla olan ilişkisini hatırlamama neden oldu.

Killian'ı bir korsan olarak hayal etmek pek doğru gelmiyordu. O tamamen zarif takımlar ve kaliteli konyaklar giyerdi.

Bu gece, kapüşonlu pelerinin, kirli kargo pantolonunun ve yıpranmış botların altında seksi fae lordunun olduğunu bilemezdiniz. Burada hemen tanınmayacak tek bir yüz bile yoktu. Doğu bloğunda yaşayan en yaşlı ve en tanınmış druid olan Tad, fae lordunun kendisi, kötü şöhretli HDF haini me ve hatta Norveçli yüz hatları, iri yapısı, seçkin bir muhafız olarak konumu ve yakışıklı stoacı yüzüyle Sloane.

Fark edilmemek için inşa edilmiş bir grup değil.

Sloane kıç tarafta bizi takip edenlere karşı nöbet tutarken, ben baş tarafta kalıp belaya karşı gözümü dört açtım, çünkü paralı yollar gibi geçen herkesten ganimetlerini alan çok sayıda nehir korsanı vardı. Tad kokpitte pelerinlerine sarınmış bir şekilde oturuyordu, buz gibi hava yaşlı kemiklerini sertleştiriyordu.

Pruva suyu tereyağı gibi yararak lanetli Visegrád topraklarına doğru ilerlerken rüzgâr yüzüme çarpıyordu. Karnım zıplayıp sallanıyordu ama bunun sallanan gemiyle hiçbir ilgisi yoktu. Annemi tekrar görmeye gidiyordum. Bu sefer neye adım attığımı biliyordum ama bana nasıl tepki vereceğini hâlâ bilmiyordum. Heyecanlı mı? Bıkkın mı? Geçen seferkine kıyasla bu yolculuk çok farklıydı. Önceki gruptan hiçbiri yine yanımda değildi, iki küçük arkadaşım bile.

Bunu asla kabul etmezdim ama burnumda bir parmak ve yüzümde müstehcen bir şekilde giyinmiş bir brownie olmadan uyanmak yanlış hissettirdi. Sanırım Tad'in sihri, kulübeyi ve mülk sınırını alt-fae de dahil olmak üzere herkesten koruyordu. İnsanlar nedenini bile anlamadan araziden uzaklaşıyor, kafaları karışıyor ya da görünmez bariyer tarafından durduruluyorlardı.

Küçük ikilim beni bulamazsa, bunun Ash'i çılgına çevireceğini biliyordum. *Ash Warwick'e gidip ona gittiğimi söyleyecek miydi?* Bunu düşünmeden önce başımı salladım. Aklımı o adamdan uzak tutmaya çalışıyordum ama kız kardeşiyle aynı ortamı paylaşırken bunu yapmak zordu. Sadece üvey kardeş olsalar bile, bana ağabeyini hatırlatan o kadar çok ifadesi vardı ki. Ve Eliza'nın akşamın erken saatlerinde ondan bahsetmesi de yardımcı olmadı.

"Selam." Akşam yemeği vaktinin geldiğini ima etmesine rağmen, ikinci kahvemi içtiğim küçük mutfağa gelmişti. Bir fincan çay alarak bana doğru baktı. "Nasıl hissediyorsun?"

"Daha iyiyim." Kloroformdan kaynaklanan baş ağrım nihayet azalmıştı.

Killian, Tad ve ben her şeyi konuştuğumuzda şafak dağların üzerinden söküyordu ve kulübenin etrafındaki ağaçlardan başka bir şey görünmüyordu. Killian görevimize hazırlanmak için günün çoğunu uyuyarak geçirmemizi istedi.

"Kardeşimin seninle olmamasına şaşırdım." Uzun, ipeksi, koyu renk saçlarını kulağının arkasına sıkıştırdı, onunkilerle aynı tonda. "Senden çok uzaklara gitmeye cesaret edemiyor gibi bir his var içimde."

Kahvemi yudum yudum içerken öksürdüm. "Sana bunu söyleten ne? Bizi *bir kez* birlikte gördün."

Eliza alaycı bir ifadeyle tezgâha yaslandı. "Çünkü kardeşimi *tanıyorum*." Gözleri açık kahverengiydi ama bana onunkilerle aynı sert bakışı attı. "Warwick gerçek bir orospu çocuğudur."

Kahve boğazımı tıkadı, elim ağzımı kapattı ki dışarı püskürtmeyeyim.

"O tam bir baş belası. İmkansız. İnatçı. Acımasız. İlgisiz. Ve bazen aşırı korumacı." Çayından bir yudum aldı. "Ama sadece sevdiği insanlara karşı aşırı korumacıdır. Onları da bir elin parmaklarını geçmeyecek kadar sayabilirim. Ash, Kitty, Simon, ben... ve şimdi de sen."

"O kulüpte olduğumu sanmıyorum." Başımı salladım. "Artık değilim."

"Öylesin," dedi açık açık. Enerjisi nazikti ama saçmalıklara ayıracak vakti yok gibiydi. "İnatçı bir herif olabilir ama senin farklı olduğunu anlamam bir dakika bile sürmedi. Ya da daha çok, o seninle farklıydı.

seni. Seni korumak için bir kurşunun önünde duracağından hiç şüphem yoktu." Fincanını yere bıraktı. "Warwick'in iki seviyesi var: Umurumda değil ve çok fazla önemsiyorum. Kendini duvarlarla çevirip koruyor ve sadece çok az kişinin ikinci seviyeye geçmesine izin veriyor. Ben kanım, bu yüzden benimle ve Simon'la başka seçeneği yok. Ash ve Kitty de onun diğer ailesi. Ama sen..." Kaşlarını kaldırdı. "Seni içeri aldı."

"Benimle de fazla seçeneği yoktu." Ellerimdeki bisküvi parçalarını fırçalayarak sandalyeye geri oturdum. "Düşündüğün gibi değil."

"İşte buradasın." Zander içeri girdi, Eliza'ya bakarken dudaklarında beliren gülümseme beni masada görünce duraksadı. "Brexley, merhaba." Başını eğdi.

"Bir şeye mi ihtiyacınız vardı?" Eliza'nın sesi resmiydi.

Çok resmi.

"Um... evet." Utangaç bir sırıtış ağzını kapladı ve onu aynı anda hem seksi hem de sevimli yaptı. "Simon bir gezintiye çıkmak istedi." Sırtını işaret etti. "Bu gece gün batımı çok güzel... Bize katılmak ister misin diye soracaktım. İkinizi de rahatlıkla taşıyabilirim."

"Oh? Um..." Eliza bana doğru baktı.

"Git. İyi eğlenceler." Masadan kalktım. "Bu geceki görev için hazırlanmam gerekiyor."

Bana başıyla onay verdi ve Zander'a döndü. "Tamam, kulağa eğlenceli geliyor."

Aralarında kesinlikle bir bakış, yanaklarda kızarma ve utangaç gülümsemeler gördüm.

"Bu gece dikkatli ol, Brex." Zander bana sıkıca sarıldı, şakağımdan öptü ve koşar adım odadan çıktı. Arkadaşım tarafından zonlandığıma hiç şüphe yoktu. Kulübeye göz kulak olmak için geride kalmıştı ama içimde tamamen başka bir şeyi izlediğine dair bir his vardı.

Eliza geri uzanıp elimi sıktı. "Ne gördüğümü biliyorum. Warwick'i biraz uyandırmak için kıçına tekmeyi basman gerekebilir ama artık bizim bir parçamızsın."

"Sanırım başkasının kıçını tekmelemekle meşgul olacak." Başımı sallayarak homurdandım ve Zander'in gittiği yeri işaret ettim. "Kardeşin çıldıracak. Akşam yemeğinde at eti köftesi sever misin?"

"Ne var, Zander?" Elini salladı, yanaklarındaki pembeleşmeyi engelleyemiyordu. "Orada bir şey yok. Biz sadece arkadaşız. O ve Simon kanka oldular."

"Elbette." Kaşlarımı oynattım.

"Bu doğru."

"Ne gördüğümü biliyorum." Göz kırparak dışarı çıkarken omzuna vurarak alay ettim. "*Yolculuğunuzda iyi* eğlenceler. Dikkatli ol. Ona eyer taktır."

"Bütün güzel şeyleri geri alıyorum," diye koridorda bağırdı ve beni güldürdü.

"Brexley?" Killian'ın sesi hayallerimi yıkarak başımı tekrar kaptana çevirdi. Isıran hava burnumun ucunu yaktı. "İçeri giriyoruz. Çapa konusunda yardıma ihtiyacımız var."

Başım karaya geri döndü, tepedeki kalenin kadavrasını gördüm, zaten burada olduğumuz için şok oldum. Sloane'un çapayı atmasına yardım etmek için geri çekilen Killian, bizi kıyıya sıkışmadan en yakın yere kadar götürdü.

Sloane Tad'i sırtında taşıyarak setin tepesine doğru dik basamakları tırmanmaya başladık.

"O kadar gücün var ihtiyar, bizi tepeye uçuramıyor musun?" Nefes aldım, bacaklarım yanıyordu.

Tad, "Benim sihrim böyle çalışmıyor, ayrıca sizin için iyi, yüzünüzdeki gençlik ışıltısını koruyor," diye bizi tersledi.

"Buna ter deniyor," diye homurdandım.

Sonunda tepeye ulaştık ve onları araziden geçirerek kuyunun olduğu yere götürdüm. Her adımda midem daha sıkı düğümler atıyordu. Bu kez gölgelerde pusuya yatmış, kaleyi koruyan iskeletler yoktu ama yine de buranın, sakinleri de dahil olmak üzere, burada olduğumuzun tamamen farkında olduğu hissinin omurgamı tırmalamasından kaçamıyordum. Annemin klanı artık iskeletleri kontrol edemiyordu ama bu onların hâlâ burada oldukları ve efendilerinin onları yeniden diriltmesini bekledikleri hissini ortadan kaldırmıyordu.

Sloane onu yere bırakırken Tad, "Ölüm burayı doyuruyor," dedi. "Duyularım bunalmış durumda. Başka bir şey algılamak çok zor." Tad topallayarak yanıma geldi, gözleri dikkatle etrafı tarıyordu. "Toprağın, kayanın ve taşın derinliklerinde yaşıyor. Burası ölülerin bile ölmek için geldiği yer."

"Bu yüzden mi buradasınız?" Bir kadının sesi karanlığı yardı, küçük bedeni yıkık dökük bir kemerden dışarı çıktı. Arkasında cüppeli altı kişi vardı. Annemin aniden ortaya çıkışıyla irkildim, hepsi gölgelerin arasından sanki onların bir parçasıymış gibi kayıyordu. Kuzen Liam, Morgan Teyze, Sam, Roan, Breena ve Rory liderlerinin etrafında kıvrıldılar.

Dikkatim tamamen ortadaki kişideydi. Anneme. Hâlâ kemikli ve acı verecek kadar zayıftı, ama ay ışığı koyu renk gözlerinden ve saçlarından yansıyordu ve yemin ederim yanaklarında biraz renk gördüm, içinde biraz daha hayat olduğunu gösteriyordu.

Rüya görmemiştim. O gerçekti. Hepsi gerçekti. Ailemi geri getirdim.

"Brexley." Başını bana doğru çevirdi, sesinin tınısı kulaklarımda hâlâ tuhaftı. Büyürken uzun süre bu sesi hayal etmiştim. Gerçek hayatta ise kafamdakinin aksine çok daha derin, İrlanda aksanlı bir sesti. Bakışları tekrar yanımdaki Druid'e döndü.

"Sen kıyıya ulaşmadan önce kokunu alabiliyordum Tadhgan.
Ölmek üzere olan bir ceset gibi kokuyorsun."

"En azından ben öyle görünmüyorum." Tad asasını kavradı, boğazı düğümlendi ama tiksinti dudağını büktü. Killian ve Sloane savunmaya geçerken, yedi kişi kuyunun etrafında daire çizerek içindeki ödülü sanki hâlâ bir değeri varmış gibi korudu. "Ayrıca, bu *sizin türünüz* için bir afrodizyak olmaz mı?"

Morgan Teyzem hırladı, bardişini sıkıca kavradı. "Gördüğüm kadarıyla değişen bir şey yok, hâlâ dürüst, çekilmez bir *evcil hayvan.*" Çenesini Killian'a doğru salladı. "Bir druid hala bir fae kralı tarafından tasmalanıyor."

"Burada evcil hayvan olan biri varsa, o da sensin. Ben özgürken sonsuza kadar zincirlenmişsin. İstediğim kişi için çalışırım. Siz de aynısını söyleyebilir misiniz?" Tad hepsine ters ters baktı. "Savunduğumuz her şeye karşı çıkarak zinciri boynunuza geçiren kişi babanızdır."

"Çünkü Fae'lerin hizmetkârı olmak istemiyordu." Morgan'ın omuzları kalktı. "Eğer bizi özgür kılmak için gereken şey kara büyü ise-"

"Ama özgür değilsin, değil mi?" Öne doğru bir adım atarak onun sözünü kesti. "Ve bir Druid'in üzerinde kara büyü kullanmak..." Tad her zaman çok sakin ve dingindi ama şimdi gözlerinin ardında alevler parlıyordu. "*Benden...*" Anneme doğru döndü. "Artık büyün bozuldu, Eabha. Ne yaptığını biliyorum." Eğilmiş omurgasını işaret etti. "Bu senden. Senin kara büyün."

Gözlerim aralarında gidip geliyordu, karnımda bir korku köpürüyordu.

Yüzünde hiçbir duygu titreşimi yoktu ama göğüs kafesinin pelerininin altında daha hızlı hareket ettiğini gördüm.

"Sizi çocukken kucağıma aldım. İkinize de ilk büyülerinizi öğrettim." Tad'in duygusundan keder damlıyordu. "Babanızın en iyi arkadaşı."

Ne? Bunu nasıl bilemedim?

"Ve sen ona sırtını döndün. Bize!" Eabha öne doğru bir adım attı, göz kapakları aşağı indi.

"Hayır. Baban bizim yollarımıza sırtını döndü. *Herkese* ihanet etti." Tad asasını yere vurdu.

"Seni kör, kibirli aptal." Morgan kız kardeşiyle birlikte hareket etti, tansiyon hızla yükseliyordu.

Tad, sanki hâlâ azarlaması gereken bir çocukmuş gibi, "Kendine dikkat et Morgan," diye karşılık verdi ama gözleri hâlâ annemdeydi. Gözlerinde hafif bir korku olduğu hissine karşı koyamıyordum.

"Gerçekte ne olduğunu biliyor musun?" Anne savaş tırpanının sapını taş zemine saplayarak Tad'e yaklaştı. "Aneira'nın yönetimi altında bu klana ne oldu? Babama ne yaptı?"

Tad bükülmüş omurgasını düzeltmeye çalıştı ve omuzları sanki onun büyüsüne değil de sözlerine karşı kendini korumaya çalışıyormuş gibi yukarı kalktı.

"Onun hakkındaki söylentileri duymuşsunuzdur. Onun hastalıklı, sapkın cezalandırma yöntemlerini. Kontrol etme yöntemlerini."

Tad'in başı sallandı. "Her şeyi yanlış anladınız."

"Hayır, sen biliyorsun. Ölmeden önce neler yaşadığına dair hiçbir fikrin yok." Eabha bir adım daha öne çıktı. "Sen bir korkaktan başka bir şey değilsin, Tadhgan. Arkadan bıçaklayan bir hainsin."

Tad'in gözleri parladı ve aralarında sadece birkaç metre kalana kadar hantalca ilerledi.

"Hayatımda gurur duymadığım pek çok şey yaptım ve en çok babanla olan durumdan pişmanlık duyuyorum. Eğer geri dönebilseydim, dönerdim. Ama o seçimini yaptı ve ben ne dersem diyeyim, bu uğurda ailesini riske atmaya hazırdı. *Onun* için!"

"Çünkü bizim özgür olmamızı istiyordu." Morgan da onlara katıldı.

"Hayır!" Tad havladı. "Baban o Fae kralını ve tüm ailesini *Aneira için* öldürdü."

Tüm grup, sanki hepimiz sert bir darbe almışız gibi şiddetle içine çekti.

"Seni yalancı, iğrenç trol!" Liam ileri atıldı.

Göz açıp kapayıncaya kadar, dudaklarını bile kıpırdatmadan, Tad'den süzülen ışık Liam'ı havada savurdu ve vücudu bir oyuncak bebek gibi sert taşa çarptı.

"Bana meydan okuma *evlat,*" diye homurdandı Tad. "Yaşlı ve köhne görünebilirim ama hepinizin toplamından çok daha güçlüyüm," diye tersledi. "Ve gerçekte ne olduğunu bilen *tek kişi benim.* Babanın -Balfour'un- davası iyi niyetlerle başladı ama büyüdükçe etkisi, egosu ve açgözlülüğü de büyüdü."

"Açgözlülük mü?" Morgan şişindi.

"Para için değil, daha fazla güç için. Daha fazla sonuç için. Asıl amacından gittikçe uzaklaştı, kara büyü ve şiddete daldı. Sonra çok genç ve güzel bir prenses çıkageldi ve ona duymak istediği her şeyi anlattı. Kraliçe olduğunda her şeyin nasıl değişeceğini. Çok geçmeden sevgili oldular."

"O bunu asla yapmazdı. Annemiz onun hayatının aşkıydı," diye tısladı Morgan.

"Öyleydi. Ama annen mezara gireli dört ay olmuştu. Büyütmesi gereken iki genç kızı vardı, yalnızdı ve kalbi kırıktı. Bunu kendi yararına kullandı."

"Hayır. Hayır, buna inanmıyorum." Rory başını salladı. "Balfour ona asla aşık olmazdı; onun şeytan olduğunu görürdü."

"O zamanlar onu böyle tanımıyorduk. Göz kamaştırıcı, genç bir prensesti, değişimden ve umuttan bahseden, eski yöntemleri modernleştiren geleceğin kraliçesiydi. Aneira'nın ne kadar manipülatif ve kurnaz olduğunu göremedi. Onu nasıl parmağında oynattığını, aklına girdiğini. Seks güçlü bir zorlama aracıdır ve duyduğuma göre Aneira gençken bile bu konuda ustaymış.

"Onu uyarmıştım. Bunu yapmamasını söyledim ama Aneira çok derine inmişti. Balfour'un efendisini ve personel de dahil olmak üzere tüm aileyi öldürmesini planladılar. Bunu zorlayanın hep Aneira olduğunu düşünüyorum. O zaman özgürlüğüne kavuşacaktı ve Aneira kraliçe olduğunda, ki bu hepimizin düşündüğünden daha yakındı, açıkça sevgili olabileceklerdi. Bu bir tuzaktı. Ve baban, akrabaları da dahil olmak üzere olaya karışan herkesle birlikte yakalandığında, Aneira babasının yanında durdu ve Balfour'un druid güçlerinin onu iradesi dışında yatağa zorladığını ve tüm klanının cezalandırılması gerektiğini söyledi. Sonsuza kadar."

Tad onun alnına dokundu, göz kapakları bir an için kapandı. "Babanın o anda hissettiği ihaneti hayal bile edemiyorum. Ama ondan nefret etmek yerine, yine de onun emirlerini yerine getirdi. Aneira'nın sapkın kontrolünü duymuştum.

ama baban isteksiz bir oyuncu değildi. Balfour, Druid Soykırımı sırasında peşimize düşürdüğü kişilerden biriydi."

Kitaplarımda bunu kısaca okumuştum. Druidler, Öteki Dünya'nın eski adı olan Tuatha Dé Danann'ın dört hazinesini yaratmış ve güçlerinden dolayı onları fae'lerden saklamışlardı. Aneira bile nerede olduklarını gizleyen büyüyü bozamazdı. Sadece bir druid bunu yapabilirdi, bu yüzden bir druid onun için büyüyü bozana kadar ölüm ve işkenceye başladı. Onların kötülüğünün propagandasını yaparak onları özgürce öldürmenin normal olduğunu yaydı.

Bir Druid bile pes etmedi.

Binlerce ve binlerce kişi bu süreçte katledildi. Druidleri çevreleyen bir damganın hâlâ var olmasının sebebi oydu. Neden bu kadar azdılar ve neden hala halktan uzakta sessiz bir hayat yaşamayı tercih ediyorlardı.

"Hayır." Eabha'nın göğsü kabardı. "Hayır. O asla yapmaz! Babam bir hain değildi!"

"Öyleydi, Eabha. İstersen bana da öyle diyebilirsin ve bunu hak edecek şeyler yaptım." Tad başını kaldırdı. "Ama baban kendi adamlarını katletti. Ve saklandığımız yeri bulduğunda..." Tad durakladı, başını kaldırdı.

"Onu öldüren bendim," dedi Tad. "Ama o laneti senin üzerine koyan babandı. Aneira değil."

Bölüm 14

Bildiriler havada çınlıyor, delici darbelerle çınlıyor, gökyüzünden sıyrılıp üzerimize yağıyordu. Kimse kımıldamadı. Tek bir kelime bile konuşulmadı.

Göz ucuyla Killian'ın gerildiğini fark ettim, sanki sessizliğin değişeceğini hissediyordu. Bir zamanlar ben de hissedebilirdim ama benim duyularım onlarınkine kıyasla körelmişti. Onlar adrenalin artışının kokusunu alabiliyor, birinin hareket etmeden önceki anını hissedebiliyorlardı. Biliyordum çünkü bir zamanlar ben de bunu algılayabiliyordum.

"Yalancı!" Sam ve Breena ilk tepki verenler oldu; ikizler senkronize bir şekilde, aynı anda Tad'e doğru sallanan çekiçlerini salladılar. Liam, Rory ve Roan sadece bir milisaniye geriden geliyor, intikam ve ölüm ulumaları birlikte yankılanıyordu.

Sloane ve Killian aynı hızla karşılık verdiler, beynim daha ne olduğunu anlamadan silahlarına sarıldılar.

"DUR!" Tad asasını kaldırdı ve büyük bir gayretle taşa vurdu. Darbe kulaklarımda çınladı ve kemiklerime kadar indi, darbenin gücü hepimizi tüy gibi havaya savurdu. Herkes geriye uçarken kemiklerimiz yere çarptı, bedenlerimiz Tad'in etrafında bir çember oluşturacak şekilde dağıldı.

"Benimle savaşma şansınız yok." Yorumlarını O'Laighin klanına yöneltti, ayağa kalktıklarında öfke dolu tıslamaları ona geri döndü. Ayağa fırladım, yeni öğrendiklerimle başım dönüyordu. Tad büyükbabamı öldürmüştü ama büyükbabam da druid dostlarını öldüren bir haindi ve muhtemelen kendi ailesini de lanetlemişti. "O gece bana şartlar sayesinde meydan okuyabildin Eabha, yeteneğin sayesinde değil." Annem ayağa kalkarken onu tersledi. "Seninle dövüşmek istemiyorum. Zaten çok fazla kan döküldü, sence de öyle değil mi?" Eabha'ya yaklaştı ve doğrudan ona baktı. "Babanın ölümü ruhuma işledi ve onu sonsuza dek damgaladı ama o druidleri yanımda saklayarak hayatlarını kurtardığım için özür dilemeyeceğim. O artık bir zamanlar tanıdığım, dostum dediğim adam değildi.

Arkadaşı. Onun aklını karıştırdı ve ruhunu kararttı. Onu ailenizi lanetlemeye ikna eden de oydu."

"Ne? O bize asla küfretmez," diye tükürdü Rory.

"Aneira onun zihnini o kadar saptırmıştı ki, artık kendi düşünceleri üzerinde gücü kalmamıştı. Kontrol tamamen Aneira'daydı. O bir kuklaydı."

"Hayır!" Sam başını salladı. "Sana inanmıyorum."

"Hep o olduğunu düşündüğünü biliyorum ama değildi. Bunu bir düşün. Aneira her zaman druidlerden korkardı çünkü onlar farklı büyülere sahiptiler ve ona meydan okuyabilirlerdi. Bu yüzden bizi avlattı ve katlettirdi. Aneira yaptığı herhangi bir lanetin muhtemelen benim gibi biri tarafından çözülebileceğini ya da ölümüyle bozulabileceğini biliyordu. Bu yüzden, bunun asla olamayacağından emin oldu. Kendi büyüsü yerine babanınkini kullandı. Bunun benim bile düzeltemeyeceğim bir şey olduğundan emin oldu." Tad dudaklarını birbirine sürttü. "Kara büyü."

Annemin yutkunduğunu gördüm, parmakları tırpanının üzerinde seğiriyordu.

"Babam bunu asla yapmazdı. O bizi severdi. Kendi ailesini asla lanetlemezdi." Morgan Tad'i bıçaklamak ister gibi göründü ama Eabha onun koluna dokunarak silahını indirmesini söyledi.

"Yalan söylüyor." Morgan neredeyse yalvarırcasına başını salladı. "Babam asla böyle bir şey yapmaz."

"Yalan söylemiyor Morga," diye karşılık verdi Anne alçak bir sesle ve ona evcil hayvan ismiyle seslendi.

"Ne?"

"Bir şeyler gördüm ve duydum. İnanmak istemediğim şeyler." Annemin gözleri parlıyordu, küçük kız kardeşine bakıyordu. "Senden sakladığım şeyler. Sen çok gençtin ve ben kendimi yanıldığıma inandırdım. Yanıldığıma. Babamın bir kahraman olduğuna inanmana izin verdim. Onun bir zamanlar olduğu, benim küçük bir çocukken tanıdığım adama inanmana." Eabha bakışlarını Tad'e doğru kaldırdı. "Ama babam çok ileri gitmişti. Kendi kendine mırıldanıyor, saatlerce duvarlara bakıyor ve sadece o yanındayken canlanıyordu." Annem mırıldandı. "Eğer bunu yaptıysa, içinde bir yerlerde bizi bir şekilde koruduğuna inanmak istiyorum."

Morgan ve klanın geri kalanı korkmuş görünüyordu, yüz ifadeleri hâlâ onun yalan söylediğini, bunların hiçbirinin gerçek olmadığını umuyordu. Ben de bunun doğru olmadığına inanmak istedim. Arada kalan hayatları boyunca yeryüzünde yürümelerinin sebebinin kendi babaları olmadığına.

"Onun ölümünden sonra daha da dengesizleşti. Kaçmayı başardık, buraya kaçtık ve saklandık. Ta ki Fae savaşına kadar, o zaman biz..."

"Büyücü oldular," diye bitirdim.

"Evet," diye onayladı annem. "Onun için savaşmak zorundaydık. Başka seçeneğimiz yoktu; düşünmem gereken sen vardın. Seni kurtarmak için her şeyi yapmaya hazırdım."

"Bana unutturmak, onu benden saklamak için üzerimde kara büyü kullanmak da dahil." Tad dişlerini sıkarak bir kez daha her kafasını ona doğru salladı. "Bu..." Eğilmiş sırtını işaret etti. "Senin sayende. Bunca zamandır üzerimde senin imzan vardı. Senin kirli kara büyün beni etkiledi, çarpıttı ve sonsuza dek yaraladı."

Nektarın bana gösterdiği anın bir başka ayrıntısı -Tad'in omurgası düz, vücudu güçlüydü. Şimdi, annem her ne yaptıysa, onun izi yüzünden kıvrılmış ve lekelenmişti.

"Gerekirse seni öldürürüm," diye hırladı Eabha, bana bakarak. "Ona dokunmana izin vermeyecektim. Onu bilmene bile. Ben ailemi koruyordum."

"*Aileni korumak mı*?" Tad oflayıp pufladı. "O zavallı insanı kullanmak, onunla savaşta karşı karşıya gelirsen ne olacağını çok iyi bilerek hamile kalmak dediğin şey bu muydu? Ondan doğacak çocuğa ne olacaktı? Onu gerçeklerden habersiz tutmak mı?"

"Onu seviyordum." Eabha Tad'in yüzüne baktı. "Bir an için bile bunu iğrenç ve yanlış bir şeymiş gibi gösterme. Ona aşık oldum."

"Ahlakınızı kör edecek kadar mı?" Tad geri çekilmedi, ona meydan okudu. "Onunla savaş alanında yüzleşmek zorunda kalsaydın ne olurdu? Onu öldürmek zorunda kalırdın. Lanet *her şeyi* geçersiz kılar, Eabha. Sevgiyi bile. Kendi bebeğinin babasını mı öldürecektin? Sevdiğini söylediğin adamı? Ya da seni öldürmesine izin mi verecektin? Peki ya Brexley? Aynı şeyin onun da başına geleceğini bile bile bu çocuğu doğurmaya razı mıydın? Onu farklı kılan sadece şanstı; yoksa o da tıpkı senin gibi olurdu."

Annemin ağzı titredi, o ana kadar görmediğim duygular gözlerini doldurdu. Yüz ifadesi utanç, suçluluk, öfke ve kederin bir karışımıydı.

"Ama ben değilim." Beynim tam olarak yetişemeden ağzım açıldı. "Ben bir büyücü değilim, gerçi onlara benzer özelliklerim var ama aslında değilim. Nedenmiş o?"

Neredeyse tüm kafalar bana döndü; bakışları omuzlarıma yığılmış taşlar gibiydi, sanki bu vahiy onları da vurmuş gibi şaşkınlık doluydu.

Ortada duran ikisi hariç. Tad ve annem başlarını eğerek bana bakmadılar bile.

"Neden?"

"Aneira." Tad yavaşça bana doğru döndü.

Sırtımdan boncuk boncuk terler dökülürken kalbim göğüs kafesime çarpıyordu. "Ne demek istiyorsun, Aneira?"

"Daha önce auranı gördüğümde her şeyi bir araya getirmeye başlamıştım." Tad duruşunu ayarlayarak dudaklarını yaladı. "Sen doğduğun anda öldü ve bir atom bombası gibi dışarıya bir büyü dalgası gönderdi."

Kitabın bana Kraliçe Kennedy'nin Kraliçe Aneira'yı öldürüp kafasını kestiğini gösterdiği anı hatırladım. Gücünün dışarı fırladığını ve duvarın son parçasını da parçaladığını hissettim. Enerjisi gökyüzünden şimşek gibi çaktı ve bebeğe çarpışını izledim, Warwick'i hayata döndürürken içimde dalgalandığını hissettim.

Ne söyleyeceğini biliyordum ve uzuvlarım titremeye başladı.

"Onun bir parçası kendini senin içine yerleştirdi ve bununla birlikte seni değiştirdi. Lanet artık seni onlarla aynı olarak tanımayacaktı. Onların ölüm dalgası içinde, sen yaşamın en saf haliydin. Çarpıştıklarında, sanırım bir şekilde sen ortalarına düştün."

Yaşam ve ölüm arasındaki

bölge. Gri.

"Auramın onunki gibi olduğunu ve büyüsünün benim bir parçam olduğunu söyledin ama o benim içimde falan değil, öyle mi? Beni etkileyemez, değil mi?" Bön bön baktım ve etrafıma göz gezdirdim. "Yani, beni ele mi geçirecek? Birdenbire delirip insanları öldürmeye mi başlayacağım?"

Tad yumuşak bir kıkırdama çıkardı. "Hayır canım, işler öyle yürümüyor."

"Bilmiyorum. O zorba kaltağa bunu yakıştıramazdım," diye alay etti Killian. "Böyle bir şey yapabilir."

"Yardımcı olmuyorsun." Ben nefes nefese kalmaya başlayınca Tad ona bir bakış attı.

Annem ne yapacağını bilmiyormuş gibi beceriksizce dururken, Tad bana doğru yürüdü, elleri benimkileri sıkıca kavradı.

"Bunu daha çok bir özellik olarak düşünün. Annenizden size geçen koyu renk gözleriniz ya da bir kişilik özelliğiniz gibi. Aneira gücünü kötülük için kullandı ama bu onu daha az büyük yapmadı. Son derece güçlü ve zekiydi. Siz de aynı özelliklerden oluşuyorsunuz. Size miras kalan bu şeyleri nasıl kullanmayı seçtiğinizdir. Onun gibi güce karşı bir zaafınız olabilir, ancak o sizin içinizde her an patlamayı beklemiyor.

Aneira'nın büyüsü sizi siz yapan bir başka özelliğiniz. Hiç çocuğu olmadı, belki de bu onun soyunu devam ettirme yoludur." "Yani, aniden şeytana dönüşmeyeceğime emin misin? dünya üzerinde?"

"Hiç sanmıyorum." Elimi okşadı.

"Yine de aniden sapıkça bir seks odası istersen -birkaç tane olduğunu duydum- bana haber ver." Killian bana göz kırptı.

Tad omzunun üzerinden kızgınlıkla, "Senden bu kadar yeter," derken Killian'ın sataşması ciğerlerimden bir nefes çekerek yüzümde bir gülümseme yarattı.

"Her ne kadar kafa karıştırıcı olsa da, Aneira hayatını kurtardı." Tad'in ifadesi dudaklarımdaki gülümsemeyi yok etti. "Yaptığın şeyden hiçbir bebek sağ çıkmamalıydı ama sen onu içine çektin ve kullandın. Unutma, eğer onun gibi olmadığını gösteren bir şey olursa, o sırada tarlanın karşısında iki kişinin hayatını kurtarıyordun."

Biri bilerek, diğeri ise daha çok seyirci olarak.

"Warwick'i geri getirdim... Bir şey iletebildim mi?"

"Warwick'in aurasını şimdi görmek zorundayım, ama sadece ikinizin arasında daha önce gördüklerime dayanarak." Tad başını eğdi. "Evet. Bence ikiniz de aynı olurdunuz. Ona bir parçanızı verdiniz. Ama artık sihrin yok olduğuna göre..."

"Bekle." Morgan elini kaldırdı. "Senin büyün de mi gitti?"

"Tabii ki." Annem ona baktı. "Birbirlerine bağlılar. Güçleri birbirine bağlı."

Morgan ağzını sıktı. "Hâlâ umut ediyordum."

Annem bana doğru yürüdü, çekingen bir şekilde uzandı ve Tad'in yaptığını taklit edercesine buz gibi elini benimkinin üzerine koydu. Duyguları kendisinden koparılıp bir büyücüye dönüşmeden önce bana hiç sarılmamıştı bile. Bana annelik yapmak istediğini görebiliyordum ama nasıl yapacağına dair hiçbir fikri yoktu, içgüdüleri doğal olarak gelmiyordu.

"Ne için geldiğini biliyorum." Ellerini bırakmadan önce ellerimi okşadı, garip ve kaskatı kesilmişti. Geri adım attı. "Onu alamazsın."

"Ne?" Killian ileri atıldı, öfke omuzlarını kaldırdı. "Bu onun bir parçası, değil mi?" Beni işaret etti. "O zaman ona ne olacağı konusunda söz hakkı var. Ve bana söz verdi."

"Peki bunu ne için istiyorsunuz, Fae Lordu?" Annem duruşunu aldı, klanı etrafını sardı. "Yeterince güce sahip değil misin?

Yoksa yakında siz de tıpkı insan tarafı gibi nehri ölülerinizle mi dolduracaksınız? Bu topraklar kemiklerle dolup taşana, merhamet çığlıkları atana ve biz artık onların acılarını ve işkencelerini tüketemeyene kadar bize daha fazlasını göndereceksiniz."

"Bekle. Ne?" Gözlerimi kırptım, ağzım açık kaldı. Başım geçen sefer iskeletlerin geldiğini gördüğüm kemerli geçide gitti. Annemin sahip olduğu orduya. Tabii ki şimdi orada değillerdi, çünkü cadıların ölüleri iyileştirme gücü yoktu. "O cesetler... nehirden mi gelmişlerdi? HDF deneylerinden olduklarını biliyor musun?"

"Cadılar olarak hala onların acılarını hissedebiliyor, hikayelerini hissedebiliyoruz. Her hafta düzinelerce kişi şehirden geliyor." Roan ilk kez konuştu. "Onları artık kendimize çağıramasak bile, hâlâ bu yere çekiliyor gibi görünüyorlar." Garip bir şekilde, sanki bir büyücü olmayı özlemiş gibiydi.

Istvan'ın bilim adamlarının nehre attığı her cesedin buraya geldiğini bilmenin tuhaf bir yanı vardı. Ölülerin kutsal fae topraklarına, annemin klanına giden yolu buluyorlardı.

"İnsanlar da mı?"

"Ölümde hepimiz eşitiz." Sam'in derin sesi beni kesiyordu. "Yaşayanların öğrenebileceği bir şey."

"Yine de nektarı almana izin veremeyiz." Annemin sesi netti. "Ölümde ve şimdi hayatta, kendimizi onu korumaya adadık. Onu, gücünü zarar vermek için kullanacak olanlardan koruyacağız." Gözleri Killian'a kaydı. "Kullanmayacaklarını düşünseler bile. Yozlaşma ve açgözlülük, zaten bu düşkünlükleri tatmış olanların ruhlarına hızla sızar. Tuatha Dé Danann'ın dört hazinesi bunu kanıtladı. Bu daha da gözde olabilir."

Killian dişlerini göstererek dudağını kaldırdı. "Ama artık büyü barındırmıyorsa, ne önemi var ki?"

"Kesinlikle, senin için ne önemi var ki?" Anne Killian'a doğru ilerledi. "Dünyadaki en güçlü nesneyi elinde tutuyor olmanın farklılığı mı?"

"Bunda yanlış bir şey görmüyorum."

"Savaşlar daha azı için başladı. Sadece ona sahip olmak ve ağzını bozan bir aptal büyük zararlara yol açabilir."

Killian'ın gözleri parladı, kadının hakaretine duyduğu öfke kaslarının üzerine çıktı. Göz açıp kapayıncaya kadar her şey cehenneme dönebilirdi. Killian'a ne kadar değer versem de anneme elini sürmesine izin veremezdim. Önce beni öldürmesi gerekirdi.

"Dur." Aralarına girmeye çalıştım, zihnim doğal bölgesinde kararsızdı. Her iki taraf da benim için ağırlık taşıyordu. "Birbirinizle dövüşmeyeceksiniz." İsteğim Killian'a yönelikti, geri çekilmesi için yalvarıyordum. "Lütfen."

"O benim, Bayan Kovacs. Bana *söz vermiş*tiniz." "Bir anlaşma yaptım." Küçük bir fark var.

"İnsanlar," diye hırladı. "Ağzınızdan çıkan hiçbir kelimenin arkasında durmuyorsunuz."

"Teknik olarak, bunu yaptığımda ne insan ne de feydim."

"Şimdi *insan gibi* davranıyorsun." Kaşlarını kaldırdı.

Ouch.

Başı çoktan titremeye başlamış olan anneme döndüm.

"Burada güvende olduğu sürece, bu toprakları terk etmeyecektir. Biz onun koruyucularıyız. Lütfen, *Brexley*." Koyu renk gözleri benimkilerle buluştu ve bir an için gerçekten anneme bakıyormuşum gibi hissettim. Büyürken sahip olacağım anneme.

Sonra da gitti.

"Ama beni zorlarsanız, sizinle savaşırız."

"Ve sen kaybedeceksin, canım." Tad mutsuzca iç çekti.

Nefesinin altında bir şeyler mırıldandı, hiçbiri bana anlamlı gelmiyordu ama arkasındaki gücü hissedebiliyordum. Asasının yükselişini, kararlı ifadesini. Bir güç bize çarptı, bizi çakıl taşları gibi geriye savurdu, her yöne yuvarlanıp uzaklaştık.

"Hayır!" diye bağırdı annem, sesi etrafa yayılan enerji hunisinin içinde kayboluyordu. Tırnaklarımla taşı tırmalıyor, tutunmaya çalışıyor, yüzüme ve gözlerime çarpan enkaza karşı gözlerimi kırpıştırıyordum.

Tad'den saf ışık parlıyordu, kuyuya odaklanmıştı. Bastonunu daha yukarı kaldırarak duyamadığım bir ilahi mırıldandı, yarattığı kasırga kulak zarlarıma çarpıyordu.

Tenimin her santimi onun büyüsünü hissediyordu. Etrafımda pek çok Fae olmuştu -güçlü olanlar- ama hiç böyle bir şey hissetmemiştim. Druid büyüsünün açığa çıkması tamamen başka bir şeydi. Fae'ler büyü ile doğarlar. Varlıklarına işlemişti, bu da onu kişisel ve kişiye özel kılıyordu. Bu onlardı.

Ama Druidlerin toprakla bir ilişkisi vardı, onun ham gücünü ödünç alırlardı. Toprağı ve bitkileri koklar, elektriğin çıtırtısını duyar, nehirden gelen suyun tadına bakar ve rüzgârın teninize vurduğunu hissederek onun çağrısına cevap verirsiniz. Evcilleşmemiş enerji bir komuta dönüşüyordu.

Yüzüme vururken, Tad'in gücüne karşı homurdandım. Dokunulmadan kollarını daha yukarı kaldırdı. Etrafımda çok fazla büyü dönüyordu. Muhtemelen kafamda olduğunu biliyordum ama içinde nektar olan kutunun kuyudan çıkışını izlerken karnımda bir sıyrık, ruhumun derinliklerinde kalp atışı gibi bir çırpınma hissettiğime yemin edebilirim.

Bir an havada asılı kaldı, sonra Tad'in kollarına doğru süzüldü. Dokunduğu anda bizi uzakta tutan enerji yok oldu. Kasırga rüzgârları buharlaştı; durgun ve berrak gökyüzü bize huzurla göz kırptı.

Göğsüm kabardı, ses kulaklarımda yankılandı, kollarım titriyordu ve hala tutunmak için yeri pençeliyordum.

Bir an için kimse kıpırdamadı, yoğunluktan ve en güçlü fae'leri bile yere serdiği gerçeğinden dolayı sersemlemişti. Killian'a ve yüz ifadesine baktığımda bu gerçeğin gözden kaçmadığını gördüm. Ve bundan hiç de heyecanlandığını söyleyemem.

"Sizi uyarmıştım!" Annem tırpanını kaptığı gibi ayağa fırladı, diğer altısı da ölüm silahlarını kuşanarak ayağa kalktı. Bizim taraf da aynı tepkiyi verdi, silahlarımızı çekerek ayağa kalktık. "Nektar bizim korumamızdan çıkmaz. Gerekirse sizinle ölümüne savaşırız."

"Bütün işi bizim için yapman ne büyük incelik." Arkamızdan hışırtılı, genizden gelen bir ses geldi ve hepimiz davetsiz misafirle yüzleşmek için döndük, damarlarıma korku doldu. "Onun için gelirken daha da iyi bir şey bulacağımızı bilmiyorduk." Silahını bana doğrulttu.

Yüzbaşı Kobak, HDF'de bizi ölümcül savaş için eğitemeyecek kadar sadist olan adam. İşkence etmek ve test etmek için Fae avına çıkan adam arkasında bir birlikle duruyordu.

"Ve derler ki Fae'lere gizlice yaklaşmak zordur." Tetiği çekti.

Bölüm 15

Bir mermi sağanağı taş duvarlara çarparak üzerimize geldi. Kargaşa patladı, figürler hareket etti ve güvenlik için kaçıştılar, geri ateş ettiler.

"Brexley!" Birkaç kurşun başımın yanından hızla geçerken kollar bana dolandı ve beni bir duvarın arkasına savurdu. Bedenlerimiz bir gümbürtüyle yere çarptı, Killian çömelme pozisyonuna geçti ve saldırganlara ateş etmeye başladı bile.

Yanına yaklaşırken içimdeki korkuyu bastırmaya çalıştım. Onlara daha yavaş tepki veriyordum. Zayıf halka gibi hissetmekten nefret ederdim, bu yüzden eğitimde çok çalıştım. HDF'de kız olmak zaten pek çok kişi tarafından zayıflık olarak görülüyordu ve buna karşı koymak için kıçımı yırtarak çalıştım.

Duvarın üzerinden bakarak, Tad'in Sloane'dan uzaklaşmasını, kavgada geri adım atmasını, ağzının bir büyüyle hareket etmesini, titreyen elinin asasını kaldırmasını izledim. Beyaz ışık ondan gelmeye başladı ama yeterince hızlı değildi.

"Tad!" Bir mermi Druid'in omzuna saplanırken çığlık attım, kan açık renkli cübbesinin üzerinde dalgalanıyordu. Ona doğru hamle yaptım, onu koruma ihtiyacı her şeyin önüne geçmişti.

"Brex, hayır!" Killian beni tuttu ve geri çekilmemi sağladı.

Bir kurşun daha isabet etti ve onu tökezletti. Sonra bir tane daha. Tüm bu süre boyunca ağzı hareket etmeye devam etti, hâlâ bizi korumaya çalışıyordu ama kurşunlar daha hızlıydı. Başını çevirdi, gözleri benimkileri buldu. Çok şey anlatıyorlardı, göğsümü duygularla dolduruyorlardı.

"Hayır!" Yaşlı adamın gözümün önünde vurulduğunu görünce panik kaslarıma yayıldı. Killian'ı iterek silahımı kaldırdım ve ona doğru ateş etmeye hazırlandım.

Göğsüne bir mermi isabet etti, kan fışkırdı, güç sırtını yere yapıştırdı.

Bariyerin arkasından fırlayıp ona doğru yöneldim. Kan rengindeki kırmızı ışık dışarı fırlayıp HDF askerlerine çarparak onları geriye savurduğunda ve etrafımızı koruyucu bir kalkan gibi sardığında bacaklarım durdu.

Ne oluyor be?

Başımı yana doğru salladım. Annemin klanından altı kişi bir araya toplanmış, anlamadığım bir şekilde hep bir ağızdan konuşuyorlardı, yüz ifadeleri kilitlenmişti. Odaklanmışlardı. Etrafımızda bir bariyer oluşturmuşlardı.

Tad'e doğru atıldım, dizlerim yere çarptı. Kan çarşafları ıslatmıştı, göğsü zar zor hareket ediyordu.

"Tad? Hayır... lütfen... hayır." Elini tuttum, yukarı baktım. "Lütfen, biri ona yardım etsin."

"Brexley, gitmen gerek." Annem elinde kutuyla bana doğru koştu.

"Onu bırakmayacağım. O ölüyor."

"Yapmalısın!" Kutuyu elime tutuşturdu. "Onları uzak tutacağız. Ama şimdi kaçmalısın."

"Ama..." Kutuya ve içindeki nektara baktım.

"Artık güvenli olmayana kadar bizimle kalacağını söyledim." Parmaklarımı kenarlarından kıvırdı. "Artık burada güvende değil. Ne pahasına olursa olsun onu korumalısın."

Bakışlarım Tad'e geri döndü, göğsünün hareket ettiğini görmedim.

"Elimizden geldiğince onunla ilgileneceğiz, söz veriyorum." Yüzüme kısa bir süre dokunarak gözlerinin içine bakmamı sağladı. "Lütfen, kızım. Gitmen gerek!"

"Haydi!" Killian kolumdan tutarak beni ayağa kaldırdı. Sloane ve Killian beni arkamızdaki çıkışa doğru çektiler. Hiçbir şey anlamayan bakışlarım hâlâ annemin gözlerine kilitlenmişti. Gözlerinde sevgi vardı. İlk defa bunu görmüştüm.

Sonra ayağa kalktı ve saldırganlarla yüzleşti.

Sloane önden gitti, Killian gitmeme izin vermedi, ayaklarım engebeli basamaklarda ve ufalanan patikada tökezledi. Hızla aşağı inerken parmaklarım kutuya gömüldü ve onu göğsümde sıkıca tuttu.

Elimde tuttuğum hazinenin son derece farkındaydım ama artık benden uzakta, boş bir vazo gibi hissediyordum. Sevdiğin biriyle oturmak gibi, ama artık içinde kimse yok.

Sete vardığımızda Killian beni kucağına aldı ve tekneye attı. Bizi çabucak geri döndürdüler ve şehre doğru yönelttiler.

Konteyner göğüs kafesime bastırdı. Uzaklaşırken tepedeki kaleye baktım. Silah ve metal sesleri, ışık kıvılcımları ve ölüm çığlıkları bana doğru yankılanıyordu.

Ailemi ölüme mi terk ettim? Tad öldü mü?

Tad bizi korumak için kendini feda
etti. Beni korumak için.

Gözlerinde gördüm. Bunu benim için yaptı.

Nefes alarak kapağı açtım, sinirlerim yemek borumda dans ediyordu. Madde en altta duruyordu. Onu bu kadar donuk ve cansız görünce gözlerim doldu. Yanılacağımı, parıldayacağını ve güçle canlanacağını ummuştum. Bana sihrimin sonsuza dek yok olmadığını ve onu yok etmediğimi söyleyecekti. Ama son bıraktığım zamanki gibi görünüyordu.

Kapağı kapatarak gökyüzüne baktım ve ruhumda hissettiğim kederi göz kırparak uzaklaştırdım.

Dönüş yolculuğu gergindi. Sloane o kadar tetikteydi ki ne zaman hareket etsem beni vuracakmış gibi seğiriyordu. Killian sakin görünüyordu ama boynunun etrafındaki kasların yükseldiğini görebiliyordum.

Tekne şehre doğru süzüldüğünde, Killian'ın bombalanmış ve yanmış fae sarayına baktığını gördüm. Gözleri evinin kalıntılarını takip ediyordu. Gücünün yeri. Fae'lerin en zayıf oldukları yer.

Ve Killian, lordun ani ölümünden doğan boşluğu doldurmak isteyen kişi ortaya çıkana kadar saklanmak zorundaydı. Bunu Killian'a vermek zorundaydım. Çoğu kişi bu kadar sabırlı olmazdı ama Killian uzun vadeli oynadı. Sadece bugünkü gücünü değil, yüzyıllar boyunca bırakacağı mirası da düşünüyordu.

Tekneyi rıhtımına geri götürerek Peşte tarafında karaya çıktık ve Sloane'un Elizabeth meydanı yakınlarında sakladığı park halindeki SUV'a doğru ilerledik. Killian'ın bizi peçeli kulübesine geri götürmek isteyeceğinden hiç şüphem yoktu, ama amcam ve arkadaşlarıma bu kadar yakınken, büyük bir parçam kaçmaya hazırdı. Artık her iki fae adamdan da kaçma umudum yoktu ama bu kutuyu Andris'e götürme dürtümü durduramıyordum.

Her ikisine de karar veremeden midem sinirle doldu, izleniyor olmanın huzursuz hissi ensemde uğuldadı.

Killian ve Sloane da aynı şeyi hissetmiş olmalıydı; başları sarsılıyor, vücutları sertleşiyor, silahları hazır hale geliyordu.

Killian derin bir nefes aldı, göz kapakları kısa süreliğine kapandı. "Siktir."

Düzinelerce silahın tıkırtısı omurgamı tırmaladı ve beni etrafımda döndürdü. Dehşet boğazımı doldurdu, beynim kimi göreceğimi zaten biliyordu.

Sigarasından dumanlar yükseliyor, boncuk gibi kara gözleri avın neşesiyle parlıyordu. Glock'unu sanki bizden korkması için bir neden yokmuş gibi rahatça tutuyordu.

"Etrafınız tamamen sarıldı." Kalaraja bir darbe daha alarak gölgelerin arasından çıktı. Askerler etrafımızda dolaşmaya başladı, silahlarını üzerimize doğrultmuş, ateş etmeye hazırdılar. "Silahlarınızı bırakın."

"Hiç sanmıyorum." Killian hırladı, silahı hâlâ Kalaraja'ya doğrultulmuştu.

Aniden, bir silahın namlusu başımın yan tarafına dayandı, bir muhafız yanıma yaklaşarak silahımı aldı.

Sigarasını söndürürken Kalaraja'nın sırıtışı büyüdü.

Killian sanki silahı bana doğrultan adam yerine beni kafamdan vuracakmış gibi bana baktı. Nefes vererek silahını yere bıraktı. Sloane da isteksizce bunu yaptı.

"Tekmele onları."

Metal çimentoyu sıyırarak düşmana doğru kaydı.

"Burada da seni bekleyen adamlarım olduğunu düşünmedin mi?" Kalaraja'dan soğuk ve hesaplı bir kendini beğenmişlik akıyordu. "Bu şehrin her yerinde gözlerim var. Bu parlak, süslü arabayı buraya park ettiğin anda ve hangi tekneyi çaldığını biliyordum."

Ve bizi High Castle'a kadar takip ettirdi. Bizi böyle buldular.

"Kaypak biriydin, bu yüzden ben de seni burada bekledim." Soğuk, ölü gözleri benimkilerle buluştu ve kısa bir an için bakışları kutuya kaydı. "Ne var orada? Bana bir veda hediyesi mi getirdin?"

Killian yanıma kilitlendi. Başkaları tarafından fark edilmiyordu ama kolunun benimkine değdiğini hissedebiliyordum.

Kalaraja'nın elimde ne olduğuna dair hiçbir fikri yoktu. Henüz yoktu. Yüksek Kale'deki adamlar benim için gelmişlerdi, hatta muhtemelen Fae hükümdarını öldürmek için. Onun yerine, çok daha değerli bir şeye rastladılar. Ama bu henüz açıklanmamıştı ve o adamların geri dönüp dönmediğini kimse bilmiyordu.

"Beni yakalamaya çalışan son adamın aleti." Kutuyu yavaşça kolumun altına sıkıştırdım, dikkatini kutunun üzerinden çekmek istiyordum. "Yani, sanırım güvendesin." Küçümseyerek başımı eğdim.

"Hadım mı?" Killian bana sırıttı.

"Bu da başlangıçta bir tane olduğunu gösteriyor."

"Kapa şu lanet çeneni." Kalaraja silahını kavradı, kafama doğrulttu ve ters ters baktı. "Al şunu." Muhafıza emretti. Adam silahı elimden aldığında midem bulandı.

"Bir kutu sik seviyorsun, ha? Şimdi sapkınlığını anlıyorum." Paniğe kapılmayacakmışım gibi davranmaya çalıştım.

Kalaraja dişlerini sıktı. "Beni kızdırmanın akıllıca olduğunu mu düşünüyorsun?"

"*Beni kızdırmanın* akıllıca olduğunu mu düşünüyorsun?" Derin hırıltı arkadan Biz. titreşti

Ciğerlerim durdu, ses bedenimi derinliklere doğru sürükledi. Cehenneme. Hiçbir şey kalmayana kadar tüm sinirlerim parçalanarak ve yırtılarak yukarı tırmanmak zorunda kaldım. Sadece onun gazabının gücüyle soyuldum ve canlı canlı yüzüldüm.

Başımı çevirdim, hava ciğerlerimden çıkmak için savaşıyordu, bakışlarım devasa bir siluete takıldı. Aqua gözleri mavi alevler gibi karanlığı aydınlatıyordu, yutmaya ve öldürmeye hazırdı. Ona verdiğim büyü olmasa bile Warwick efsanelere konu olacak biriydi. Fiziksel bedeni insan askerleri gölgede bırakıyordu ama bu onun için yeterli değildi; havanın her molekülünü kaplıyor, bedeninin çok ötesine uzanıyordu. Acımasız bir güçle bölgeyi ele geçiriyordu.

Warwick'in bakışları kafama silah dayamış olan gardiyana yöneldi. "Ben olsam o eli hemen çekerdim." Sesi havada buz tutmuştu. Bu bir tehdit değildi. Bunu çoktan aşmıştı. Çocuk kaskatı kesildi, eli dehşetten titriyordu ama komutanının emrini yerine getirmeye devam etti.

Çocuğun cevabını alan Warwick'in gözleri bana kaydı. İçime çektim. Zalim, soğuk ve vahşiydi. Öfkesi bana dizlerimin üzerine çökmemi ve çabucak tüketilmek için yalvarmamı söyledi ve kafamdaki silahın bile ona karşı bir şansı yoktu.

Warwick gölgelerden çıkarken bütün askerler silahlarını yeni tehdide doğru çevirdi. Babamın kulübesinde kullandığını gördüğüm satır sırtına bağlanmıştı.

Bakışları benimkinden Kalaraja'ya kaydı ve başını kaldırdı.

"Kımıldama, Kurt." Kalaraja havladı, parmağı tetikteydi. Kalaraja'nın çok gerisinde, karanlıkta bir şeyin hareket ettiğini gördüğümü sandım ama tekrar baktığımda gitmişti. "Bu mermi kafatasının derinliklerine saplanmak için yalvarıyor."

"Gerçekten mi?" Gürledi. Sesinin içime ne kadar derin işlediğini, beni kayaların üzerinden kestiğini unutmuştum. "Çoğu şey içlerine *girmem* için bana yalvarıyor." Sesi kalçalarımın arasını yaladı, gözlerim tekrar ona kaydı ve dikkatinin sadece benim üzerimde olduğunu gördüm. Ağır. Tehlikeli.

Çatlak!

Kalaraja sonuçları bekleyecek biri değildi. Silahı patladı ve ciğerlerimden bir çığlık yükselmesine neden oldu. Warwick döndü, mermi satırının çift bıçağına çarptı. Burnu hırıltılı bir hırıltıyla kırışırken, elleri silahına uzandı. Kimse tepki veremeden bana doğru hamle yaptı.

Çeliğinin yırtık ağzı beni kesiyordu. Bıçak başımın yanından geçip kulağımı sıyırırken dehşet çığlığımı bastırdı.

Gardiyan çığlık attı, kan yanağıma sıçradı, etin yere çarpma sesine eşlik eden metal şangırtısı. Odak noktam kaldırımda yatan kesik ele ve yanındaki silaha kaydı. Yerdeki genç çocuk tükürüyor ve uluyor, kanlı kütüğünü göğsüne bastırıyordu.

"Seni uyarmıştım," diye homurdandı Warwick

ona doğru. "Vurun onları!" Kalaraja emretti.

Yakınımızda hiç siper olmadığını fark ettim. Sayıca çok azdık ve bu gece bir kurşun beni bulacaktı.

Istvan kazanacaktı.

Tek bir el silah sesi duyuldu ve sonra.

BOOOOM!

Killian'ın cipi patladı, araç bir alev topu gibi havaya fırladı ve patlamanın etkisiyle hepimiz yere savrulduk. Bu gece üçüncü kez kemiklerim acı içinde yere çarpıyor, kaldırımda kayıyordum. Alevlerin sıcaklığı tenimi yaktı.

Gözlerimi açtığımda Warwick'in yanımda yattığını gördüm, gözleri benimkilere takılmıştı ve ağzında vahşi bir sırıtma vardı.

"Dur tahmin edeyim. Dikkat dağıtma." Bunu o yaptı. Bu onun fikriydi ve suç ortağının kim olduğu konusunda sağlam bir şüphem vardı. Daha önce gölgelerde gizlenirken gördüğüm kişi.

Bana bir bakış attı, eli bileğime dolandı ve beni yukarı çekti.

"Haydi!" Ash arkamızdan bağırdı. Killian ve Sloane ayağa kalkarken yanımızdaki askerlerden bazıları da ayağa kalktı.

"Arabamı havaya uçurdun." Killian yanan metal parçasına el salladı.

"Sen içine girene kadar bekleyebilirdim." Warwick periye ters ters baktı. "Senin ölmüş olman gerekmiyor muydu zaten? Ölmeyeceğini bilmeliydim." Warwick'in derisinin altında sanki Killian'dan hayatta kaldığı ve önünde durduğu için daha çok nefret ediyormuş gibi bir öfke kabardı.

Çünkü Eliza ve Simon'ın da hayatta olduğunu bilmiyordu.

"Warwi-"

"Hadi gidelim." Sözümü kesti. "Ve yüzlerinizi saklı tutun." Warwick oflayıp puflayarak Ash'e doğru koşmaya başladı.

Tereddüt etmeden kutuyu ve tek elli muhafızın yanında yere bırakılmış iki silahı aldım. Fazladan bir tanesini Killian'a fırlattım.

Üçümüz kurtarıcılarımızı takip ettik.

Son bir kez baktığımda, ölü ve yaralılar arasında Kalaraja'nın görünürde olmadığını fark ettim.

Ölüm adamı da en az bizim kadar yaratıcısından kaçabiliyor gibiydi. Bir gün, son bir hesaplaşma olacaktı, içimizden biri onun elinden kaçamayacaktı.

Topallayarak koşarak gecenin içine daldık ve Vahşi Topraklar'ın kenar mahallelerinde gözden kaybolduk.

Tenim karıncalandı; buz gibi soğuktan, bana sürtünen yoğunlaşmış bedenlerin yapışkan sıcaklığına ani kontrast, ensemde ter birikmesine ve burnumun akmasına neden oldu.

Carnal Row sefahatin zirve noktasıydı. Çatıdan sallanan hamaklardan yükselen erotik iniltilerle süslü müzik, en dirençli ziyaretçileri bile baştan çıkarıyordu. Kumar, içki ve seksin coşkusu herkesi unutturma vaadiyle baştan çıkarıyordu. Ağrıyan sırtınızı ve yorgun bedeninizi unutmak. Aç karnınızı ya da boş ceplerinizi unutmak. Günlük hayatın dayanılmaz acılarını unutmak. Hurda yiyen ve pire istilasına uğramış yataklarda uyuyan çocuklarınızın acısını hafifletmek. Bu yerin büyüsü, bir an için dünyada güzellik ve zevk olduğuna inanmanızı sağladı.

Çarpıcı bölünmüş yüz hatlarına sahip kız, vücudunu çember salıncağının etrafına sardı, ateş çubuklarını döndürürken inanılmaz şekillerde eğildi ve büküldü. Yoldan geçenleri bir kulübe çeken zar zor giyinmiş fae'lerin çoğu Warwick'e ismiyle sesleniyor, efsaneye gece boyunca ya da kendilerine ayıracağı herhangi bir zamanda onlara katılması için yalvarıyordu.

Killian, Sloane ve ben kapüşonlarımızın içinde kaldık ama Killian'ın buraya verdiği tepkiyi yakalamak için sürekli arkamı döndüm. Yüz ifadesi, kendisine yapılan sayısız teklif ve dokunuştan etkilenmemiş ve kayıtsız kalmıştı. Hatta bazıları yanından geçerken soluk soluğa kaldı. Onun güçlü olduğunu anlamak için yüzünü görmelerine gerek yoktu; yanından geçerken bunu hissedebiliyorlardı. Fae Lordu bazılarının daha önce hiç hissetmediği bir büyüye sahipti.

Killian'ın gözleri benimkilerle buluştu. "Gün içinde neler gördüğüm hakkında hiçbir fikrin yok. Bu hiçbir şey değil." Ses tonu geçmişinin çok daha kötü olduğunu gösteriyordu.

Lord olarak konumunun gösterdiğinden daha karanlık bir yeraltı dünyası.

Sloane ve Ash'in de peşindeydiler. Ben hariç tüm grup, neredeyse görünmezken hem erkekler hem de kadınlar onlara şehvetli ve kaba bir şekilde zevk için yalvarıyorlardı. Sanki benim yanardöner gri auram boş bir nokta gibi yansıyor ve onları orada bir insan varmış gibi kör ediyordu.

Sanki bir hayaletmişim gibi.

"Hangi cehenneme gidiyoruz?" Killian tısladı, grubumuz hızla kalabalığın arasından sıyrıldı.

"Üzgünüm *Lordum,*" diye homurdandı Warwick, meşhur geneleve geldiğimizde bizi yavaşlatarak. "Beklentilerinizi biraz düşürmeniz gerekecek. Burada ipek çarşaflar ve yastıkta çikolatalar yok."

Killian'ın bakışları Kitty'nin dükkanının önünde dans ediyordu, pencereden sarkan fahişeler potansiyel müşterilere sesleniyordu.

"Hayatta acı çeken tek kişinin sen olduğunu mu sanıyorsun?" Killian Warwick'e vurdu. "Bulunduğum yer için çalıştım ve savaştım. Paradan gelmedim." Kurdun yanından geçmeye başladı. "Bil diye söylüyorum, kız kardeşim on dört yaşındayken bir genelevde çalıştırılmak üzere satıldı."

Bu bilgi ciğerlerime bir yumruk gibi çarptı. Killian'ın soylu bir aileden geldiğini sanıyordum, çoğu kişi bu şekilde soylu ve kral oluyordu. Akraba kayırmacılığı hükümdar olmanın formülüydü. Kendisi ve ailesi hakkında biraz bilgi edinmek nadir rastlanan bir durumdu. Bir kız kardeşi vardı. Hâlâ yaşıyor muydu yoksa ona bir şey mi olmuştu?

Killian, Sloane ve ben hâlâ tamamen kapüşonlu ve diğer ikisinin arkasına gizlenmiş bir şekilde beşimiz merdivenlerden çıkıp kapılardan geçtik.

"Hayır." Madam Kitty salonunun ortasında duruyordu. Asil, güzel ve sinirliydi. Kollarını kavuşturmuş, ağzını büzmüştü. "Bir başıboş yeterince kötüydü. Üç tane daha olunca ayağımı indirdim."

"Şimdi de sokak serserisi mi oldum?" Ash göz kapaklarını indirerek tersledi. "Bana nasıl baktığınızı bilmek güzel."

"Öyle değil-" Derin bir nefes alarak elini kaldırdı. "Öyle demek istemedim."

"O zaman ne demek istedin?" Ash yaklaştı, göğsü kabarmıştı. Öfke, yumuşak başlı erkeğin üzerinde kabarmış, geçmişleri hızlı ve sıcak bir şekilde yüzeye çıkmıştı. "Benim hakkımda ne hissettiğin gayet açık görünüyor. *Her zaman* nasıl *hissettiğin.*"

"Ash, dur." Warwick arkadaşını geri itti. "Zamanı değil."

"Asla değil," diye karşılık verdi Ash, yine de Kitty'den uzaklaştı.

Warwick ona döndü. "Kit."

"Sakın bana öyle demeye cüret etme." Kitty uzun tırnağını Warwick'in yüzüne doğrulttu. "Benden faydalanmaya devam ediyorsun, Warwick. Burası *benim* iş yerim. *Benim* evim. Burayı kendi kanım, terim ve gözyaşlarımla inşa ettim ve sen içeri giriyorsun, bana o gözleri ve ukala gülümsemeyi veriyorsun ve senin iradene boyun eğeceğimi düşünüyorsun. Kaç kez bir şeyler ters gitti ve ben başka bir odayı yeniden inşa etmek zorunda kaldım ya da sen burada saklandığın için işimi kaybettim."

"Bunun için sana her zaman ödeme yaptım."

Kitty ona ters ters baktı. "Son zamanlarda beni çok zorluyorsun. Ruh halin *dayanılmazın da* ötesine geçti ve ben seni *sadece* intikamcı bir katil olduğun zamanlardan tanıyorum. Bu hafta bütün bir katı yok ettin, çalışanlarımı tehdit ettin ve müşterileri korkutup kaçırdın. Bu yüzden, o kızı bulana ve pisliğinle başa çıkana kadar dışarı çıkmanı istiyorum."

"Neden bahsettiğin hakkında hiçbir fikrim yok." Warwick dişlerini sıktı, cümle gerçek kelimelerden çok gök gürültüsü gibi geliyordu.

"Senin kadar akıllı, senin kadar uzun yaşamış biri için sen bir *aptalsın*. Kafan o kadar kıçında ki, tek gördüğün kendi saçmalıkların." Kitty'nin kahverengi gözlerinde öfke parladı. Onun soğukkanlılığını kaybettiğini hiç görmemiştim. "Seni seviyorum kardeşim, o yüzden bunu tüm kalbimle söylüyorum. Çık dışarı." Kapıyı işaret etti. "Git onu bul hemen!"

Warwick saf bir öfkeyle genişledi, bu odayı yıkmak istiyor gibi görünüyordu.

Ash'in eli pelerinimi kavradı, beni öne doğru sürükledi ve kapüşonumu indirdi. "Buldum."

Kitty bana göz kırptı. Warwick kıpırdamadı, bakışları dikti, yanağındaki bir sinir seğiriyordu.

"Yine de sanırım ruh halinin şimdi düzeleceği gibi yanlış bir fikre kapılmışsın." Ash alay etti.

"Daha kötüsü olamaz." Kitty duygusuz kaldı ama dudakları neredeyse rahatlamış bir gülümsemeyle birbirine yapıştı, sanki beni gördüğüne gerçekten sevinmiş gibiydi.

"Bundan şüpheliyim." Warwick ofladı, hâlâ bana bakmıyordu.

Kitty onu görmezden gelerek arkamdaki adamları işaret etti. "Ve onlar?"

Göz ucuyla Killian'ın kapüşonunu indirişini izledim. Muhteşem ve keskin yüz hatları kir ve kesiklerin altında gizlenemiyordu.

Kitty, Fae Lordu'nun genelevinin girişinde durduğunu görünce küçük bir nefes verdi.

"Efendimiz." Bir an sendeledi ama hemen kendini toparladı ve saygıyla başını eğdi. "Senin ölmüş olman gerekiyordu."

"Görünüşe göre o kadar şanslı değiliz," diye mırıldandı Warwick.

Killian, Warwick'e ters ters bakarak, "Evet, öyleyim," diye cevap verdi. "Ve bu şekilde kalmasını istiyorum. Şimdilik."

Verdiği yanıt Warwick'i sonunda döndürdü ve efsanenin kaşları şaşkınlıkla birbirine çarptı.

"Konuşacak çok şeyimiz var." Önce hepsine, sonra da kapıya baktım. "Ama sanırım buradan uzaklaşmamız en iyisi olacak."

Kitty'nin başı sallandı, Budapeşte'nin en çok aranan ve kötü şöhretli kişilerinden bazılarının fuayesinde, herkesin girip onları görebileceği bir yerde durduğunu fark etti. Nefes verdi, omuzları çöktü ve başını hafifçe sallayarak teslim oldu.

"Hemen üst kata," diye emretti. "Tavan arasında şilteler ve özel bir banyo bulunan geniş bir oda var."

"Bize grup seks odasını mı veriyorsun?" Warwick homurdandı ve Kitty'nin uzun kirpiklerini yarık noktasına kadar indirerek bir kelime daha ederse onu tehdit etti.

"İhtiyacınız olan her şeyi getirecek birini bulacağım," diye cevap verdi buz gibi.

Ash, Warwick'in kolundan çekiştirerek onu uzaklaştırdı, Kitty de onun canına okumadan önce. Bunu izlemek için para verirdim.

En tepeye çıkan Warwick, koridorun sonundaki bir kapıyı iterek açtı. Diğer uçta tek bir kapı daha vardı ve lavanta boyalı kapının üzerindeki karmaşık kilitlere bakarak bunun Kitty'nin özel odası olduğunu düşündüm.

Warwick sade girişimizden içeri daldı ve ortada asılı duran ampullü avizeyi yaktı.

"Oh, vay canına." Geniş odada durdum. Eğimli çatı katı tavanları kumaşla kaplanmıştı ve Carnal Row'da görebileceğiniz gibi birkaç salıncak ve hamak vardı. Yastıklar, suni kürkler ve sahte ipeklerle kaplı şilteler, kanepeler ve şezlonglar odayı dolduruyordu. Bir duvarda banyo olduğunu tahmin ettiğim kapalı bir kapı vardı. Yanında raflar ve raflarda tüyler, kürekler, boncuklar, kırbaçlar, seks oyuncakları ve diğer gereçler bulunurken, odanın diğer tarafında alkol ve uyuşturucuyla dolu bir bar vardı. Kemerli pencerenin yanındaki masanın üzerinde eski zamanlardan kalma bir plak çalar duruyordu.

Bir seks partisinin ihtiyaç duyacağı her şey.

Dört tane son derece seksi ve ateşli fae'nin bulunduğu bir grup seks odasına giren tek kız olarak, aklıma gelen fikirlerin yanaklarımı ısıtmasına engel olamıyordum.

Ancak kapı çarparak kapandığında ve Warwick Killian'a doğru dönerek periyi duvara çarparken, eli gömleğini kavrayıp Killian'ın boğazına saplandığında bu durum hızla değişti.

"Onu sen mi kaçırdın?" Warwick dişlerini gösterdi. "Nasıl yaşıyorsun lan sen?"

Sloane anında tepki vererek silahı benden aldı ve Warwick'in kafasına doğrulttu. "Bırakın onu!"

Ash, Sloane'a cevap vererek silahını askerin kafasına doğrulttu. "Önce sen silahını bırak."

"Bir içkiye ihtiyacım var." Şakağımı ovuşturarak inledim. Bara doğru ilerledim ve içinde nektar olan kutuyu ucuna yerleştirdim. "Birbirinizi öldürmeden önce, bunu mantıklı yetişkinler gibi konuşmaya ne dersiniz?"

Ash kıkırdadı.

"Evet, boş ver." Onlara el salladım ve kendime bir viski doldurdum. "Devam edin, birbirinizi öldürün. Istvan ve Killian'ın hükümdarlığını ele geçirmeye çalışan her kimse, onları kurtardığınız için size minnettar kalacaklardır."

Adamlar yer değiştirdi, kimse ilk geri çekilen olmak istemiyordu.

"Lanet olsun." Barın üzerine atladım, ucuz viskiyi yudumladım, yoğun aroması başımı döndürmeye başlamıştı bile.

"Hayattayım çünkü Sloane beni kurtardı. *Seçkin* korumalarımdan ikisi daha bomba patlamadan öldürüldü. Bir şeyler olacağını biliyordu." Killian Warwick'e baktı. "O beni kurtardı... ve ben de kız kardeşini kurtardım."

"Ne?" Warwick geri çekildi, burnu alevlendi, öfkesi yüz hatlarını çizdi. "Sakın bana yalan söyleme."

"Ben değilim." Killian tükürdü. "Yeğenin ve kız kardeşin hayatta." Warwick kıpırdamadan durdu, düşmanına güvenmeye hazır olmadığı belliydi.

"Yalan söylemiyor Warwick," diye belirttim. "Yaşıyorlar ve iyiler. Onları gördüm. İyiler."

Warwick'in vahşi bakışları bana yöneldi, gözleri beni içine çekti. Aramızda ne olursa olsun, bu konuda asla yalan söylemeyeceğimi biliyordu.

Derin bir nefes alarak geri çekildi, Killian'ı bıraktı, vücudu hâlâ gergindi ama Warwick'i tanısaydınız, içinde bir şeylerin açıldığını görebilirdiniz. Tek bir göz kırpışı, yumruk yaptığı elini bırakışı, küçük bir nefes verişi.

O kadar yoğun ve özel bir rahatlama ki, pek kimse fark etmeyecekti. Ama fark edenler için bu bir duygu tsunamisi gibiydi.

Killian Sloane'a, "Silahını indir," diye emretti ve muhafızı yavaşça emre uydu. Ash de aynısını yaptı.

Killian duvarı iterek boynunu ovuşturdu. "Dağlardaki güvenli evlerimden birindeydik. Hepimizin bir süre daha ölü kalmasının daha iyi olacağını düşündüm."

"Neden?" Warwick havladı, rahatlaması örtülmüş ve derinlere gömülmüştü.

"Çünkü." Killian yutkundu, yorgunluk omuzlarına çökmüştü. "Kendi evimden biri ölmemi istiyor ve ölmemi sağlamak için elinden *geleni yapıyor."*

"Anladığım bir şey." Warwick kollarını kavuşturdu, profili bana dönüktü. Bana gerçekten bakmadığını fark ettim. Uzun süre bakmadı.

Killian kaşlarını çattı ama onu görmezden gelerek odaya doğru ilerledi. "Bu darbede yalnız çalışmıyorlar. Yakın biri olmasına rağmen Sarayımda rahatça hareket edebilecek kadar. Programımı bilen ve bunu kimseye fark ettirmeden yapabilecek bağlantıları olan biri. Ve sihirle büyülenmiş bir sarayın yarısını yıkmaya yetecek kadar bombalama malzemesine sahip. Hepimiz bunu isyancı ittifakın üzerine yıkmaya çalışmadıklarını biliyoruz."

"Öyle mi?" Warwick alay etti. "Ne kadar eminsin? Etrafındaki adamlardan?"

"Zander'ı mı kastediyorsun?" Killian kaşlarını kaldırarak hızla bana baktı. Nefesim ciğerlerime doldu, bedenim hareketsiz kaldı. "Bunca zamandır Sarkis için çalıştığını biliyordum."

"Ne?" Ağzım açık kaldı. "Ama..."

"Herkesten on adım önde olmadan benim olduğum yerde olamazsınız. Ve erken yaşta öğrendim ki kimseye güvenemezsin, sadakat yemini edenlere bile. Zander'ı okumak çok kolaydı." Killian ceketinin düğmelerini çözdü ve sanki aralarındaki bir hain önemli bir şey değilmiş gibi rahatça sandalyeye fırlattı.

"Onu kurtardın. Onu sakladığın yerde tutuyorsun."

"Zander da mı hayatta?" Warwick'in gözleri önce bana, sonra hızla Killian'a kaydı.

"Oh, evet." Killian'ın menekşe rengi gözleri kendini beğenmiş bir ifadeyle benimkilere dikildi. "Hem de çok. Ailenizin dışarı çıkıp güvende olmasında büyük yardımı oldu. Eliza ve Simon'la çok yakından ilgilendi. *Rahat etmelerini sağlama konusunda çok* saygılı."

Dudaklarım birbirine dolandı, imalarına karşılık vermemeye çalıştım.

Warwick'in gözleri, sanki bu ifadenin ardında daha fazla anlam olduğunu sezmiş gibi kısıldı.

"Ama neden bir casusu hayatta ve yakınımda tuttuğumu bilmek istiyorsan," Killian başını eğdi, cevap zaten ifadesindeydi. "Yakalandığınızı fark etmediklerinde bir casus sahip olmak için harika bir araç olabilir. Onlardan da bilgi alabilirsiniz. Öğrendiğim kadarıyla Sarkis hiçbir zaman gerçek bir tehdit ya da düşman olmadı. Aksine, ben onda daha çok bir müttefik gördüm." Killian bana döndü. "Andris'e bir dahaki sefere daha iyi casuslar bulması gerektiğini söyle. At değiştirenler hile ve ikiyüzlülük için yaratılmamışlardır. Onlar kirli işler için fazla dürüst ve namusludurlar."

"Hâlâ anlamıyorum. Kulübede seninle birlikte olması senin için sorun değil mi?"

"Zander bir tehdidin yakınından bile geçmiyor. O sadece benim istediklerimi duydu ve paylaştı." Killian bir kanepenin arkasına yaslandı. "Artık bildiğimin farkında. Bir *anlaşmaya vardık.* Ve endişelenmesi gereken ben değilim."

Hem Killian hem de ben Warwick'e baktık.

"Bu da ne demek oluyor?" Warwick savunmaya geçti.

Bardağıma bakarak sırıttım.

Ash nefesinin altından homurdandı, acaba anladı mı? Bara geldi, bardağımı çaldı ve bir yudum aldı.

"Kendin al." Ters ters bakıp geri aldım.

"Bunun neresi eğlenceli?" Dudaklarını yalayarak bana sırıttı. "Ayrıca, seninle paylaşmayı seviyorum."

Odanın öbür ucundan gelen bir titreşim dikkatimi Kurt'a çekti. Çatık kaşları arkadaşına odaklanmıştı.

Ash daha fazla gülümseyerek bana doğru eğildi ve uçarı kardeşini kışkırttı. "Ne halt etmeye onu aldın?" Ash bardağımı tekrar aldı ve sonra Killian'a döndü. "Bize yardım edebilirdin ve ikimiz de seninle gelirdik."

"Bir, sana güvenmiyorum. İki, sana güvenmiyorum, güvenli evimin nerede olduğunu bilmeni de istemiyorum. Üç, sana hiçbir konuda yardım etmek zorunda değilim. Ve dört, bana bir söz verdi," diye karşılık verdi Killian. "Almaya geldim."

"Yani onu sokaktan toplayıp uyuşturdun mu?" Ash bardağı yere çarparak daha dik durdu. "Kloroform kokusunu alabiliyordum. HDF ya da başka bir grubun onu tekrar yakaladığını düşündüm."

Killian kanepenin arkasını düzeltti, Sloane'un beni sadece alması gerektiğinden bahsetmedi, beni uyuşturup bağlamaması gerektiğinden değil. Sanırım Killian bunu yoruma açık bıraktı.

"Bu gece bizi nerede bulacağınızı nasıl bildiniz?" Konuyu değiştirerek Ash ve Warwick'e döndüm. Nasıl kaçırıldığım artık önemli değildi ve bu sadece herkesi kızdırıyor gibiydi.

Ash'in duruşu sertleşti. Hiçbir şeye bakmayan Warwick'e hızlıca bir bakış attı, çenesindeki ve boynundaki kaslar gerilmişti.

"Kaçırıldığın andan beri bu şehrin her köşesini didik didik arıyoruz." Ash tekrar Warwick'e baktı, aralarında asılı kalmayan bir şey vardı. "HDF askerlerinin meydana girdiğini gördük ve bir şeyler olduğunu anladık." Ash aralarındaki ağırlığı silkeleyerek alaycı bir şekilde homurdandı. "Seni her zamanki gibi tehlikenin ortasında gördüğüme şaşırmadım."

"Hayatımdan kaybolmayan tek şey." Bardağıma biraz daha alkol doldurdum.

Warwick'in kafası bana doğru döndü, gözleri açıkta hiçbir duygu olmadan içime daldı, ama yoğunluğu içimi kesti. Yemin ederim ki ruhumda bir şeylerin çırpındığını hissediyordum ama gerçek adamdan hiçbir şey duymadım ve hissetmedim. Sadece kemiklerimde bıraktığı izi hala hissedebildiğime inanmamı sağlayan bir izlenim.

"Seni nerede bekleyeceklerini nasıl bildiler?" Warwick gürleyerek benden uzaklaştı ve sırtındaki silahı çıkardı.

"Ummm..." Topuklarımı bara vurdum. "Görünüşe göre Kalaraja yaptığı işte hâlâ çok iyi."

Killian inançla, "O tam olarak insan değil," dedi.

"Evet, ben de aynı şeyi hissettim," diye onayladı Warwick. "Ama onun ne olduğunu anlayamıyorum. Uyum sağlamış ve benden bile saklanabiliyor gibi görünüyor."

"Bukalemun gibi," diye yanıtladı Killian.

"Ne?" Warwick ve Ash şok içinde havladılar. "Bukalemun mu?"

"Daha önce bir tane tanımıştım. Gözünüzün önünde kayıp gidebilir, bir insan ya da fae gibi kokabilir." Killian'ın gözlerinde, bu hikâyede çok daha fazlası olduğunu söyleyen acı ve uzak bir ifade belirdi.

"Kahretsin." Ash nefes vererek bana daha da yaslandı. "Yine de mantıklı."

"Neden?" diye sordum. Hepsinin sahip olduğu gibi bir geçmişe sahip olmadığım için sordum.

"Bukalemun'un şekil değiştiricileri *çok* nadirdir. *Her* duruma zahmetsizce uyum sağlayıp değişebilir ve aynı kolaylıkla kaçabilirler. Gerekirse kokularını değiştirebilir ve uyum sağlayabilirler. Çok zeki ve sinsidirler."

"Eğer o biriyse, neden bu kadar zor hissedildiği anlaşılabilir. Biz farkında olmadan bizi bulmasının neden bu kadar kolay olduğu anlaşılabilir. Bizden kaçması." Warwick'in kızgınlığı ifadesini kapladı.

Kutsal maymun fıçısı. *Ölümün Efendisi* aramızda saklanıyor olabilir ve biz bunu bilmiyor olabilir miyiz?

"Görünüşlerini değiştirebilirler mi?" Karışık ve kirli saçlarımı sinirli bir şekilde kulağımın arkasına sıkıştırdım. "Yani, sizden birine benzeyebilir mi?"

"Hayır." Killian başını salladı. "Tıpkı hayvan gibi, form değiştiremezler. Her zaman kendisi gibi görünecektir, ama gözü kandırabilir, arka plana karışabilir, sokaktaki insan dilenci ya da partideki soylu bir fae olabilirler. Söyledikleri her şeye güvenmenizi sağlayacak bir hikaye örerler. Onlar dolandırıcıdır. En iyi sahtekarlar. Kusursuz avcılar."

Belki de bu yüzden Istvan'ın yanına girmiş, hedef takibinde özellikle yetenekli bir insan gibi davranmıştı.

"Onun ne *olduğu* önemli değil. Önemli olan bu gece seni nerede bulacağını nasıl bildiği." Warwick paltosunu çıkardı, kollarını kavuştururken devasa pazuları kısa kollu gömleğinin üzerinde sıkıca kabarıyordu, damarlar ve kaslar dövmeli cildini zorluyordu.

Fark ettiğimden
değil. Evet, tamam,
fark ettim.

Uzaktan, bağlantımız olmadan, hatta birbirimize bakmadan bile Warwick yüzümüze inen bir yumruk gibiydi. Sarsıcı, acımasız ve acı vericiydi. Killian ve Ash ne kadar cezbedici olsalar da, Warwick odadayken, hiçbir şey için sulandırıldıklarını fark etmemi sağladı. Varlığımı tüketti. İntikam hırsıyla göğüs kafesimi keman telleri gibi kopardı.

Beni yok etmesi için düşman olmam gerekmiyordu. Nefes
alarak botlarıma baktım, ucunda Tad'in kanı kurumuştu.

"Yüksek Kale'ye geri döndük. Bir grup bizi takip ederken, Kalaraja'nın bizi burada bekleyen başka bir grubu vardı."

Warwick'in botları ahşap zemine vurmadan önce bir vuruş oldu, vücudu tehdit edici bir aygıta dönüştü. Ona miras bıraktığım büyü olmadan da daha az tehlikeli değildi. Benden önce de güçlü ve ölümcüldü.

Yüksek bara oturduğumda bile, hala üzerimde beliriyordu.

"Yüksek Şato'ya geri mi döndün?" Bu bir soru değildi. "Nektarı almak için."

Başımı geriye eğip ona baktım, çenem tıkırdıyordu. "Evet."

Gözlerimiz buluştuğunda iri göğsü yükselip alçalarak öfkesini kusuyordu. Dokunma mesafesindeydi, ellerim uzanıp kaslarının kıvrımlarını, teninin sıcaklığını izlemek, öfkesinin kollarımı yaktığını ve ruhumu parçaladığını hissetmek için can atıyordu. Aramızdaki bağın, bağlantının yokluğu sadece eksik bir şey değildi; bu fiziksel bir acıydı. İşkence.

En azından benim tarafımda.

"Dünyanın en güçlü nesnesini almak için oraya gittin." Bir adım daha yaklaştı, vücudu neredeyse bacaklarımın arasına yerleşiyordu. "Ölüm büyücüsü cadılar tarafından korunan bu nesne için sadece bu ikisiyle mi ölümüne savaşacaksın?" Warwick'in burnu alevlendi ve Killian ile Sloane'u işaret etti.

"Bu ikisi mi?" Killian ayağa fırladı. "Ben *saf bir* periyim. Lanet olası bir Lord! Serçe parmağımda senin tüm vücudunda olduğundan daha fazla güç var."

"Denemek ister misin, peri?" Warwick, bakışları hâlâ üzerimde olan Killian'a homurdandı.

"Yerin adını söyle, Farkas." Sloane omuzlarını yuvarladı. "Vahşi bir köpeği ne kadar hızlı yere indirebileceğimi sana memnuniyetle gösteririm."

"Sadece dene." Warwick hâlâ gözlerini benden kaçırmıyordu ama Killian ona doğru gelirse vücudundaki her kasın tepki vermeye hazır olduğunu biliyordum.

"Ben bir sorun görmüyorum." İtiraz ettim. "Sen ve Ash'le gitmek farklı olur muydu?"

"Evet." Gövdesi yaklaşırken homurdandı.

Hava ciğerlerime doldu ve sesimi güçlü bir şekilde

çıkarmaya zorladı. "Neden?" "Benim için."

"Tanrım, senin o kocaman, çekilmez egon," diye tersledim.

Ağzı benimkine bir santim yaklaştı, tınısı yeri kazıyordu. "Kısa bir süre önce, benim *devasa* çekilmez *egomla* hiçbir sorunun yoktu."

Onun bu iması karşısında vücudum anında ısındı. Vücudunun benimkinin üzerinde nasıl hissettirdiğinin hatırası... o kadar derindi ki nefes alamıyordum. Onu iterek bardan kaydım, ondan uzaklaşmaya ihtiyacım vardı.

"Merak etmeyin. Yanımızda bir de Druid getirdik." Geri çekilerek uzaklaştım.

"Tad?" Warwick elini saçlarında gezdirerek kekeledi. "*Bazdmeg*." Yere bıraktığım bardağa uzandı, kalanı kaptı ve bardağa geri çarpmadan önce geri kalanını yuttu. Döndü, birkaç adım attı. "Demek anladın." Çenesini barın köşesine koyduğum kutuya doğru salladı. "Nektar."

"Evet."

Warwick ona doğru yürüdü, parmaklarıyla kapağı çevirdi ve aşağıya baktı. Dişlerini birbirine geçirerek boş boş baktı. Acaba o da benim gibi daha parlak olmasını, geri döndüğünü göstermesini, belki de sihrimizin geri gelmesini umuyor muydu?

Yoksa tam tersinden mi korkuyordu? Artık özgürdü...

Tasmasız bir kurt.

Bölüm 16

Kapı çalındığında Warwick kapağı geri kapattı. Killian ve Sloane silahlarına uzandılar.

"Sakin ol lan." Warwick kapıya doğru yürüdü ve diğer taraftaki kızıl saçlı kıza kapıyı açtı.

"Rosie!" Arkadaşımı görünce kapıya doğru koştum ve ona çarptım. Elindeki onca şeyle bana sarılmaya çalışırken kıkırdadı. "Ah, aşkım. Döndüğüne ve güvende olduğuna çok sevindim." Beni sıktı. İkimiz de birbirimize gülümseyerek geri çekildik. "Samhain'den sonra buraya döndüğünden beri kesinlikle korkunç biri oldu." Mavi gözleri söz konusu adama kaydı. "Cidden, artık sensiz buraya gelmesine izin yok. O kadar iyi ki görüşürüz."

Warwick ofladı ve nefesinin altından bir şeyler homurdandı, bara geri döndü ve bardağıma biraz daha doldurduktan sonra içti.

"Ben de seni gördüğüme sevindim." Taşıdığı eşyalardan bazılarını aldım ve yolundan çekildim. İçeri girdi ve göz ucuyla Killian'ın başını sallayarak dikkatimi çektiğini gördüm.

Kaşları çatılmış bir halde onu dikkatle izledi.

Rosie yemeği bıraktı, gözleri ona kaydı, onun bakışlarının farkındaydı.

"Hanımefendi kıyafet ve yiyeceğe ihtiyacınız olacağını düşündü ama Sana verebileceğim başka bir şey var mı?" dedi. Killian ona cesurca bakmaya devam ederken gözleri sürekli Killian'a kayıyordu.

Rosie göz alıcıydı, yumuşaklığın, güzelliğin ve zekânın mükemmel bir karışımıydı ama onun bakışı şehvetten değil, şaşkınlıktan kaynaklanıyordu.

"Bu çok nazik bir davranış. Teşekkür ederim," diye karşılık verdim, odanın içinde bir gariplik dolaşıyordu.

Gülümsedi, kapıya doğru dönmek üzereydi.

"Seni bir yerden tanıyorum." Killian'ın sesi onu durdurdu.

"Pardon?" Bakışlarının onu taradığını görebiliyordum, daha önce bir müşterisi olup olmadığını merak ediyordu, ama hepimiz biliyorduk ki, kaç erkekle birlikte olursa olsun, onu asla unutamazdınız. *Asla*. Killian iz bırakmıştı.

"Evet." Ağzı inançsızlıkla aralandı. "Sen Nina Petrov'sun."

Rosie onun adını duyunca irkildi, nefesi kesildi, gözleri büyüdü.

"Sen şu genç başrol oyuncusuydun." Killian bağlantıyı kurarak başını salladı. "Kapatılmadan önce tiyatrodaki pek çok gösteriye giderdim."

Rosie duygularını saklamaya çalışarak başını kaldırdı ama ben bile onun tökezlediğini, eski hayatıyla yeni hayatı bir kez daha çarpışırken sağlam bir zemin bulmaya çalıştığını görebiliyordum.

"Şey." Sahte İngiliz aksanı kalınlaştı. "Umarım hoşunuza gitmiştir."

Killian homurdandı. "Hayır, berbatlardı. Sadece bir avuç gösteriş, gösterişli, abartılı performanslar. Ama beni güldürdüler."

"Onlar dramdı," diye mırıldandı, alçak sesle ve kontrollü bir şekilde.

"Bir fark var mıydı?"

Tüm vücudu sarsıldı, sanki adam karnına tekme atmış gibi nefes aldı. Göz kapakları ona doğru daraldı, gözlerinin ardında ateş alevlendi.

"O abartılı rol yapma tekniklerini artık işimde kullanabiliyor olmam iyi bir şey." Fae lordunun önünde eğilmeyerek boğazını temizledi. "Belli ki bu konuda çok fazla kişisel deneyiminiz var lordum." Bir reverans yaptı, sonra da hepimizin ağzını açık bırakarak kapıdan çıkıp gitti.

Az önce Fae Lorduna açıkça hakaret mi etti?

Killian'ın bronz teni daha koyu bir renge büründü, fiziği öfkeyle titreşti, çenesi kilitlendi. Bir adım attı, sanki onun peşinden kapıdan içeri uçacakmış gibi görünüyordu. Fae ya da insan fark etmez, bir erkeği belden aşağı vurduğunuzda, bir kadını memnun edemeyeceğini öne sürdüğünüzde çılgına dönerlerdi.

Ama bir fae lordunu hafife aldınız, bu tamamen başka bir yüzsüzlük seviyesiydi. Muhtemelen aptalca ve ölümcül.

"Killian." Yoluna çıkıp onu engelledim, öfkesi hâlâ kızın çıktığı kapıdaydı. "Bırak onu."

Çenesini yuvarladı, gözleri sonunda benimkilere indi, öfkelendi. "Kimse, özellikle de bir insan *fahişe* benimle böyle konuşamaz."

Ellerim göğsüne bastırdı, tehdidim açıktı. "Ona dokunursan, benimle hesaplaşırsın."

"Peki sen ne yapabilirsin, *Brexley*?" Burnunun ucuyla bana bakarak alay etti, ismim içime işledi ve beni içime çekmeye zorladı. "Beni durduramazsın. Artık hiçbir şey yapamazsın. Gücün gitti. Nektar işe yaramaz."

"Vay canına, geri çekil." Ash Killian'a doğru gelmeye başladı ama Warwick ondan önce davrandı.

Kilian'ın bedeni bir kükremeyle kanepeye doğru uçtu ve kanepenin üzerinden bir yan sehpaya doğru yuvarlanarak başını sehpaya çarptı.

Göz açıp kapayıncaya kadar kaos patlak verdi.

Killian ayağa fırlayarak Warwick'e saldırdı, ikisi de battaniye ve şilte denizine düştü, oyun parkındaki iki çocuk gibi tekme ve yumruklarla dövüştüler. Ash Sloane'un üzerine atladı, yumrukları birbirine çarptı.

Ağır bir iç çekişle başımı ovuşturdum. Bunun başka bir versiyonu ateşli olabilirdi, bir grup yakışıklı erkek birlikte yuvarlanıyor olabilirdi, ama benim gördüğüm tek şey egolar ve öfke nöbetleriydi.

"Dur." Kollarımı kavuşturup bağırdım. Kimse beni duymadı ya da fark etmedi. Uzak duvara doğru yürüdüm, bir kancadan bir eşya çıkardım ve savaşan adamlara doğru döndüm. Kırbacın sesi havada bir silah gibi şaklayarak onları durdurdu.

"DUR DEDİM. DUR!" Kırbacı tekrar şaklattığımda bu talep sessiz odada yankılandı. Her bir kafa bana döndü, kanlı, morarmış ve garip, şaşkın bir ifadeyle bana göz kırpıyordu. "Çocuk gibi davranmayı bırakın ve olmanız gereken acımasız fae olun. Dünyamız çöküşün eşiğinde. Istvan bizi kendi oyunumuzda yeniyor ve şu anda tek yapabileceğiniz birbirinizle savaşmak ve tam olarak onun istediğini yapmak.

"Sarkis zayıf. HDF doğu bloğunun her yerinde güç ve ittifak kazanırken, Fae'ler kralsız ve kararsız. Silah dağıtıyor ve tam bir ele geçirme için fae haplarını mükemmelleştiriyor. Ash ve ben onların ilerleyişini gördük. Ve herkesin beklediğinden çok daha ileride. Ve nektarı ele geçirirse neler olacağını hayal edebiliyor musunuz?" Derin bir nefes alarak kutuyu işaret ettim. "Şu anda çok yorgunuz. Biraz dinlensek ve yarın her şeyimizi kaybetmeden önce savaşmak için bir plan yapmaya başlasak nasıl olur?" Her birine ters ters baktım. "Beni anlıyor musunuz?"

Gözlerini diktiler.

"Sordum, Do. Sen. Anlıyor musun? Beni?"

"Evet." Hepsi somurtkan gençler gibi nefeslerinin altında mırıldandılar.

Warwick Killian'ı itti, bara doğru yürürken öfke omuzlarına binmişti. Şişenin büyük bir kısmını mideye indirdi, bardakla bile uğraşmadı. Ash de ona katıldı. Sloane ve Killian da yavaşça diğer içki şişelerini kaparak onu takip etti.

Ekinleri yere bıraktığımda göz kapaklarım kısa süreliğine kapandı, kemiklerim gecenin yorgunluğunu hissediyordu. Midem boştu ama alkol açlığımı bastırıyordu. Vücudumdaki kurumuş kanı yıkamak için bir banyoya ihtiyacım vardı. Çoğu bana ait değildi.

Rosie'nin getirdiği birkaç eşyayı alarak banyoya yöneldim. Özel bir şey yoktu, bir lavabo, tuvalet ve küvetten ibaretti ama küvet birkaç kişinin sığabileceği büyüklükteydi. Burada neler olduğunu ya da yatakların üzerindeki battaniyelerde hâlâ neyin lekeli olduğunu düşünmek bile istemiyordum. Bu nezaket seviyesini uzun zaman önce kaybetmiştim.

Vücudumu ve saçlarımı ıslatmak ve keselemek için zaman ayırıp kendime bir anlık bencillik izni vererek, hızla soğuyan suyun içinde bir süre sürüklenmeme izin verdim.

Duyu organlarımda bir karıncalanma, içimde bir uğultu vardı ve muhtemelen eğitimim devreye giriyordu. Etrafımın farkında olmam.

Yalnız değildim.

Göz kapaklarım açıldı, duvara yaslanmış sessiz figürü hissetmeye başlamıştım bile. Fırtınalı gözleri beni dikkatle izliyordu, sanki görünmez dokunuşuyla hâlâ tenimde gezinebiliyormuş gibi.

Duvara yaslanmış, kollarını kavuşturmuş, bir süredir orada duruyor olmalıydı. Saçları yüzüne dökülmüştü, gözünün altında bir kesik vardı ve çenesi morarmıştı.

İçinde dolaşan tam güçlü kurt olmasa bile, adam vahşi ve yabaniydi. Yaşayan her şey için bir tehlike.

Gözlerimiz birbirimizde kaldı, kelimeler ve duygular sessiz odada çığlık atıyordu, ama içime işlemediler, zihnimi sıyırmadılar ya da ruhuma dokunmadılar, yine de oradaymış gibi hissettim. Bana musallat olan bir hayalet. Kesilmiş ama hala hissedebildiğim hayali bir uzuv.

Bakışları yavaş ve kasıtlı bir şekilde beni taradı, gözlerinin çıplak bedenimi ne kadar cesurca aldığını umursamıyordu. Küvet büyük olduğu için doldurması zordu, su göğüslerimin çok altında kalıyordu.

Damarlarıma dolan ısı, dikkatinin üzerinde gezindiği her noktayı tenimin fark etmesini sağlıyordu. Hareket etmedi. Beni sessizce avlıyordu, öldürmek için dişlerini geçirmeye hazırdı.

Ben av değildim. Artık değildim.

Ayağa kalktığımda su, uzun ve ıslak saçlarımdan süzülerek sırtıma ulaşıyordu ama hiçbir şey seksimi, göğüslerimi ya da yara izlerimi örtmüyordu. Hepsi onun ziyafet çekmesi için oradaydı. Kıvrımlı olmayan vücuduma karşı hiçbir çekingenlik ya da güvensizlik hissetmiyordum. Yaşadıklarım bana aitti ve onları zırhım olarak üzerime almıştım.

Warwick'in burnu alevlendi, gözleri karardı ama hâlâ hareket etmiyor ya da konuşmuyordu. Kasları esnedi ve derisinin altında kıvrıldı.

Öfke. Ölüm. İntikam. Bu adamın anladığı tek şey buydu. Bu onun diniydi. İnancı.

"Git buradan, Warwick." Küvetten çıktım ve yanında asılı duran havluya uzandım. "Seninle uğraşacak enerjim yok."

Elini kaldırıp bileğime doladı ve havluyu almamı engelledi. Burnundan nefes aldı ve dilini dudaklarında gezdirdi.

"Bırak beni." Bakışlarım onunkilerle aynı hizaya geldi, kendi öfkem omurlarıma sıçradı. Geri çekilmedi, yanağında bir sinir dans ediyordu. "Bırak dedim." Kolumu onun elinden kurtardım. Havluyu kaptığım gibi kendi etrafıma sardım. "Ne istediğini gayet açık bir şekilde ifade ettin. İstediğini aldın. Sana söyleyecek başka bir şeyim yok."

Kapıyı açtım ama avucu tahtaya çarparak kapıyı kapattı. Vücudu arkamdan yaklaştı, o kadar yakındı ki sıcaklığını hissedebiliyordum, nefesi ensemdeydi, kolu başımın üzerindeydi ve kapının kapalı kalmasını sağlıyordu. Beni sardı, varlığında boğdu.

"Çekil. Elini. Elini," diye talep ettim, her kelimeyi peynir rendesi gibi zorlayarak.

"Hayır." Sesi çakıllı ve vahşiydi. Üzerinden yayılan şiddet çakmak gazı gibiydi, dişlerinin gıcırtısı ya da giysilerinin çıplak tenime sürtünmesiyle tek bir kıvılcımı tutuşturmaya hazırdı. Ellerim kapı kolunu kavradı, göz kapaklarım kapandı, kendimi suyun üstünde tutmaya çalıştım.

Etrafımda dönerek onunla yüzleştim. Ani yakınlığım karşısında sarsıldı.

"Bunu yapmaya hakkın yok," diye çıkıştım. "Benden uzaklaşamazsın, beni kırık bir oyuncak gibi bir kenara atamazsın ve sonra başka biri benimle oynamak istediğinde sahiplenici davranamazsın."

Gürültülü bir şekilde nefes alırken öfkeyle titriyor, yüzü benimkinden bir santim bile uzaklaşmıyordu.

"Kim seninle oynamaya çalışıyor lan?"

Alaycı bir şekilde homurdandım. "Kimi istersem."

Kapının üzerindeki eli çeneme doğru uzandı, parmakları beni ona bakmaya zorlayarak kavradı. "Eğer Killian diyorsan..."

Öfke ve kızgınlık içime doldu, ellerim göğsünü sertçe itti. Onu bir santim bile hareket ettiremediğim gerçeği, artık eşit şartlarda olmadığım gerçeği, kan dolaşımımdaki asit gibiydi ve içimde bir fırtına koparıyordu.

"Benden uzak dur." Onu tekrar ittim. Beni izlemeye devam etti, bu da beni daha da çılgına çevirdi. "Birbirimize söyleyecek bir şeyimiz yok, o yüzden beni rahat bırak."

Elleri başımın iki yanındaki tahtaya vurarak eğildi. "Seninle bu küçük kız oyunlarını oynamayacağım. Ne istediğin konusunda açık olmanı söylemiştim. Bana yürümemi söyledin. Ben de yürüdüm."

İçimi bir hüzün kapladı, yüzümü yaktı ve söyledikleri karşısında yumruklarımı sıktım. Aslında ona gitmesini söylemiştim ve gittiğinde de çok kızmıştım. Bu çocukçaydı. Kaybedebileceğim bir el için zar atmıştım.

Ama mantık ve öfke nadiren işbirliği yapar.

"Ve sen neredeyse kaçtın." Öfkelendim. "Orada olmak istemeyen biriyle birlikte olmak istemiyorum."

Tepkisizliği, sanki tam on ikiden vurmuşum gibi, ciğerlerimi dağladı. Ondan kaçma ihtiyacı kaslarımın üzerinde böcek gibi geziniyordu. Beynim onu kaba kuvvetle yenemeyeceğimi anlamıştı. Derinden kesmem gerekecekti.

"Kiminle birlikte olacağıma sen karar veremezsin. Şu anda Killian'ı becerebilirim... ya da gidip Ash'le kıvrılabilirim." Kapıya doğru döndüm. "*Yine mi?*"

Ne yaptığımı biliyordum, o küçük kız oyunlarından daha fazlasını oynuyordum, nasıl tepki vereceğini görüyordum ama umurumda değildi. Beni incittiği gibi onun da incinmesini istedim. Çekip gitti. Ona en çok ihtiyacım olduğu anda beni terk etti. O yüzden canı cehenneme; Ash'e sarılışımı izleyebilir ve kendi seçimleriyle başa çıkabilirdi.

Ellerini kollarımın etrafına dolayarak, "Yapacaksın lan," diye hırladı. Beni çıkıştan uzaklaştırdı ve tekrar duvara çarptırdı.

Omurgamda bir kıvılcım alevlendi ve göğsümde bir şenlik ateşi başlattı.

Yumruğum boğazına çarptığında elimde acı patladı. Zar zor tepki verdi ama elleri boynu lehine beni bıraktı. Kaçarken iki adım atabilmiştim ki bana doğru hamle yaptı ve yanağım tahtaya çarparak beni karşı duvara yapıştırdı. Gövdesi bana baskı yaparak beni olduğum yere mıhladı.

"Başka kimseyle yatmayacaksın," diye kulağıma hırladı.

"Siktir git." Tükürdüm. "Ne istersem onu yaparım."

"Yapabilir misin?

"Evet. Sana o gece gitmeni söyledim ama dürüst olalım, o *zamandan* beri gitmek için bir bahane arıyordun. Beni uzak tutmak için arkadaşımla yatıyormuş gibi yaptın. Burada oyun oynayan kim? İkisini birden yapamazsın. Özgürlük mü istiyordun? Aldın işte. Bağlantı koptu." Meme uçlarım yüzeye gömüldü, onun gövdesi benimkine ağır geliyordu. Acı ve zevkin dayanılmaz bir tahterevallisiydi. Dışarıdaki hiçbir şey acımıyordu, hepsi içerideydi. "Beni yalnız bırak ve benimle birlikte olmak *isteyen* biriyle birlikte olmama izin ver."

Bir hırıltıyla beni ters çevirdi, kollarımı tekrar duvara bastırdı, gözleri vahşi bir deniz gibi parlıyordu.

"Seninle olmak istemediğimi mi düşünüyorsun?"

"Hayır." Meydan okurcasına çenemi kaldırdım. "Belki bir sahip olarak ya da büyüye sahip olduğumda, ama gerçek ben olarak değil." Derin bir acı dişlerimi kırdı. "Benimle dalga geçmeye bayıldığın o hayran kulübü, tahmin et ne oldu, gerçek değildi. Onlar sadece benim gücümden etkilenmişlerdi... *Aneira'nın büyüsünden.*" Onun adını tükürdüm.

"Aneira mı?" Warwick gözlerini kırpıştırdı.

"Bir de baktım ki, küçücük bebek bedenime akan tüm büyü ondanmış." Ve annem, kara büyü kullanarak. "Fae kitabının bana açık olmasının nedeni, benim onun soyunun bir parçası olduğumu düşünmesiydi. Nektar bu yüzden bu kadar güçlüydü - onun tüm büyüsünü ve bariyerin gücünü emdi."

Sanki buna inanmak istemiyormuş gibi başını salladı.

"Seni kurtaran, hayata döndüren sihrin sebebi
onu."

"Hayır," diye bağırdı, beni sıkıca kavradı.

"Sorun ne? Eskiden sadist bir kötü kraliçenin gücünü elinde tutan biriyle yattığını bilmek hoşuna gitmiyor mu?"

"Kapa çeneni," diye hırladı.

"Gerçek bu." Ben de karşılık verdim. "Tad artık benim auramı görebiliyor ve dünyada benzer bir auraya, en azından bir parçasına sahip olduğunu gördüğü tek kişi Aneira'ydı. Erkekleri kendine çekebilir, diz çökmelerini sağlayabilir, istediği h e r şeyi yapabilirdi." Duygularımı dizginlemeye çalıştım. "İstediğin asla ben değildim."

"*Lófasz!*" Elini duvara vurarak böğürdü. "Anlamıyor musun? Hepsi *senin yüzünden,* Brexley." Adım içimde gürledi, büyüyle değil, onu kullanma şekliyle. Dudaklarında tınlaması, dilinin üzerinde güçle kıvrılması. "Etrafına bak." Kapıyı işaret etti. "Büyü olsun ya da olmasın, buradaki her erkek senin için savaşmaya, yanında durmaya, senin için *ölmeye* hazır." Ellerini başımın yanına koydu, beni hapsetti. "Ve bizi eğen şey kaltağın gücü değil. Hepsi *senin.*" Yüz hatlarını gerginleştirdi. "Yalan söylemeyeceğim; bunun büyü olmasını ummuştum, kırılabilecek bir şey. Yok edilebilecek bir şey. Senden uzaklaştığım her adımda, uzak kaldığım her saatte kendime bunu söylemeye çalıştım. Ama lanet olsun..." Başını aşağı eğdi, ağzı benimkinden sadece bir santim uzaktaydı, formu benimkini tamamen sarıyordu. "Değildi. Şimdi bağlantı gitti ve istediğimi sandığım şeyi aldım... hayatımı geri aldım, her zaman sahip olduğum gibi devam etmek için." İçimde dalgalandığını hissedebildiğim bir hırıltıyla dudağını kaldırdı. "Bu gece seni görmek bunu son derece netleştirdi."

"Ne?"

"Senden önce yediğim hiçbir şeyin tadı yoktu." Ağzı neredeyse benimkini sıyırıyordu. "Koklayabildiğim tek şey ölümdü. Öldürmekten başka hiçbir şey bana bir şey hissettirmiyordu. Sonra sen hayatıma girdin." Eli çenemin altına kaydı. "Ve ben sadece gri görmüyorum. Hissediyorum, kokluyorum, tadıyorum ve seni her renkte becermek istiyorum."

Ağzı aç ve evcilleşmemiş bir şekilde benimkinin üzerine çökmeden önce nefesim kesildi. Dudaklarına tek bir dokunuşla kibriti çaktı. Beni o kadar yoğun öptü ki, tüm vücudum ürperdi, sanki hala içime ve dışıma dokunma yeteneğine sahipmiş gibi amıma daldı ve beni savunmadan saldırganlığa geçirdi. Vahşi. Vahşi. Bu adama karşı derinlerde yatan açlığım beni ateşledi. Ağızlarımız çarpışıyor, ısırıyor ve emiyor, iliklerime kadar yutmaya çalışıyordu.

"Siktir." Beni kaldırdı, bacaklarım onun etrafını sararken ağzım defalarca onunkini kaptı, vücutlarımız duvara çarptı. "Ash bana gittiğini söylediğinde deliye döndüm. Sana ulaşamadığım gerçeği... seni bulamadığım gerçeği." Hırladı, parmakları havluyu yırtarak bedenimden ayırdı. Gözleri benimle ziyafet çekerken boğazından bir ses çıktı, ağzı göğsümü kapladı ve meme ucumu okşadı.

Bir inilti başımı duvara çarptı, sırtım ihtiyaçtan kamburlaştı.

"Zaten ince bir akıl sağlığı çizgisinde yürüyordum." Ellerini saçlarımda düğümledi, sertçe çekiştirdi. Çıplak bedenim onun giyinik bedenine sürtünüyor, ona havadan daha fazla ihtiyaç duyuyordum. "Ve bu gece seni gördüğümde bir şeyin farkına vardım."

"Ne?" Başparmağı dudaklarımın üzerinde kayarak onları kabaca çizdi. "Kurt tasmalı değil... ama yine de sana doğru koşuyor."

Sözleri içimde patladı, öyle şiddetli bir şekilde nüfuz etti ki tüm mantık durdu. Ellerim pantolonunu parçaladı, gömleğini hiddetle kafasının üzerine çekti, ağızlarımız iddiamızda acımasızdı. Burada ön sevişmeye, nazlı baştan çıkarmalara ihtiyacımız yoktu. Bizim aramızda asla olmazdı. Belki de bu şekilde yaratılmıştık.

Şehvet düşkünü ve vahşiydik.

Beni duvardan çekip lavabonun üzerine fırlattı ve

Bacaklar.

"Bu benim." Parmakları ıslaklığımın içine kolayca kaydı, okşadı amım alev alev yanıyordu. Dizlerinin üzerine çökerken, elleri kalçalarımda gezinirken ve beni ona açarken artık sesimin taşınmasını ya da inlemelerimdeki çaresizliği kimin duyabileceğini umursamıyordum. Ağzı üzerime kapandı, ciğerlerimdeki havayı sökerek içime doğru emdi ve yaladı.

"Siktir," diye inledi. "Tadının ne kadar güzel olduğunu unutmuşum." Kalçalarımı kavradı, beni daha yakına çekti, ağzı beni yutuyordu. "Her renk gibi."

"Aman Tanrım!" Eğildim, ellerim başını pençeliyor, kalçalarım onun saldırısına karşı acımasızca bükülüyordu. Parmakları içeri girerken vurduğu her siniri hissettim, beni neredeyse tezgahtan fırlattı, orgazmım zaten omurgamı yakıyordu. "Warwick..." Daha fazlasına ihtiyacım vardı.

Hepsini istedim.

Beni yutarken boğazımda vahşi sesler yuvarlanıyordu. Islaklığımı yalamasının yankısı vücudumun her yerine dokunulması için yalvarmasına neden oldu.

"Brexley." İniltisi içimde titreşti, ismim her şeyi yırtıp attı. Bütün sinirlerim müzik gibi titriyor, tellere takılıyordu. Beni tüketmeye devam ederken vücudumun sarsıldığını, nefes nefese kaldığımı ve aynaya doğru sarktığımı duydum.

Bana kurt gibi sırıttı, dili düzleşti ve ayağa kalkarken son bir kez içimi yaladı. Nefes nefese bir süre birbirimizi izledik, gözleri aç ve ilkeldi.

Doğrulup pantolonunu çekiştirdim ve aşağı doğru ittim. "Daha fazlasına ihtiyacım var." Asla yetmeyecekti, bedenim zaten onu arzuluyordu. Kontrolünü kaybetmesini istiyordum. O kadar ileri gitmişti ki, geri dönüşü yoktu.

"Ve seninle işimin bitmesine daha çok var." Pantolonunu ve ayakkabılarını çıkarmış, dövmeleri, yara izleri, çılgın fiziği ve devasa aletiyle ölüm tanrısı gibi orada dikiliyor, biçmeye ve yok etmeye hazırdı.

Halálház'daki duş odasına girdiği gün, sanırım içten içe işimin bittiğini biliyordum. Daha önce ya da sonra bir erkeğin geçebileceği her köprüyü yaktı. "Kovacs." Yüzümü kavradı, daha önce hiç görmediğim bir duygunun gözleri. Yaramaz bir sırıtış ağzını çekiştirdi. "Seni çok özledim."

Bunu mezar taşıma yazabilirdi, çünkü dört kelimeyle benden geriye kalanları yok etti. Onun için bu kelimeler her şeydi.

Cezalandırıcı bir öpücükle kalçalarımı kavradı ve beni lavabonun kenarına çekti. Bakışları tereddütsüz ve ölümcüldü. Ucu girişimi işaret ediyordu, benimle oynarken yüzünde zalim bir gülümseme vardı. Onun içimde olmasına, her santiminin içime batmasını deneyimlemeye duyduğum ihtiyaç, merhamet için pençelememe neden oldu.

"Bunu ister misin Kovacs?" Geri çekmeden önce biraz içeri itti.

Benden bir hırıltı geldi ve sırıtışı genişledi.

"Islak amındaki sikimi ne kadar özledin?"

"Farkas." diye bağırdım. "Seni öldürmek üzereyim."

Bir kahkaha atarak başını geriye eğdi, bu nadir ses beni daha da çılgın bir arzuyla doldurdu.

"Warwi-"

İçimin derinliklerine, kabzasına kadar iterken cümlem kesildi, sanki beni tek bir vuruşla yok etmeye çalışıyormuş gibi her sinire vurdu.

Ayak parmaklarımın derinliklerinde hissettiğim bir inilti ruhumdan yuvarlandı, beni o kadar derinden gerdi ve doldurdu ki, kaslarım onun etrafında sıkışırken ciğerlerimdeki hava dağıldı.

"Siktir!" Warwick tısladı, daha da derine inmeden önce neredeyse ucuna kadar çekti. "Bu nasıl hâlâ bu kadar iyi hissettiriyor?"

Anlamıştım. Bağlantımız seksi o kadar inanılmaz hale getirmişti ki bunun için bir kelime bile yoktu. Alemleri ve zamanı birleştiriyordu. Bağımız, üzerinde durduğumuz toprağı ve soluduğumuz havayı sarsıyordu. Ama bağlantı kopmuş olsa da, bu durum seksin şiddetini azaltmışa benzemiyordu.

O *bizdik*.

Bu bağ zaten var olan bir şeyi hızlandırdı. Hayatlarımız büyülü ya da büyüsüz birbirine bağlıydı.

İçime derin ve sabit bir şekilde pompaladı, gözleri kelimelere dökmeye ihtiyaç duymadığı bir tutkuyla benimkileri delip geçti. Hâlâ öfkeyi, kızgınlığı hissedebiliyordum ama orada milyonlarca başka şey de vardı, bizi birbirimize bağlayan binlerce duygu ve bağlantı.

"Daha derine." Derisini yırttım, ellerim sıkı kıçının üzerinde kıvrıldı ve onu daha sert içime itti. "Daha fazla!"

Beni lavabodan çekip çıkardı ve etrafımda döndürdü. Bir dizini tezgâhın üzerine koyarak beni o kadar geniş bir şekilde ayırdı ki, küçük pencereden süzülen soğuk havanın içimden süzüldüğünü ve içimden sızan ıslaklığı vurguladığını hissettim. İçimden bir inilti yükseldi, ihtiyacım çaresiz ve ağrıyordu.

"Seni sikerken beni izle." Kalçalarımı kavradı, bana öyle sert çarptı ki ağzımdan sessiz bir çığlık çıktı. İçime girmesini, göğüslerimi zıplatmasını, sesimizin duvarlara çarpmasını izlerken kaslarım inanılmaz bir hisle titredi. Boğazımda hiç de insana benzemeyen bir ses uğuldadı.

Ve o anda, artık insan gibi hissetmiyordum. İçimde bir şey koptu ve intikam hırsıyla kükredi.

Sadece ihtiyaç ve arzuya dönüştüm, katliam ve kan talep ettim. Aramızdaki bağ kopmuş olabilirdi ama bu Warwick ve benim kim olduğumuzu değiştirmedi. Bir savaş alanı gibi sevdik. Katlettik ve yok ettik, esir almadık.

Warwick nemli saçlarımı çekerek beni daha da içine çekti ve kemiklerimi titretecek kadar yüksek bir hırıltı çıkardı. Parlak ve katliam dolu gözleri benimkilerle buluştu ve ben de "daha fazla" diyerek karşılık verdim.

Homurtusu vahşiceydi, sanki içindeki bir şey serbest kalmış, beni daha geniş bir alana yayıyordu. Kontrolsüz ve çok acımasız, donmuş hissettim. Ciğerlerimdeki hava boşaldı, doruğa ulaştığımda tüm vücudum titriyordu, yine de beni becermeye devam etmesini istiyordum. Mümkünse sonsuza kadar. Asla bu kadar gerçek ve vahşi hissetmemek için. İlkel olmanın bir gücü vardı. Sadece temel arzularınızı yerine getirmek ve bunun dışında hiçbir bilince sahip olmamak. Duygu ve bağlamla katmanlanmış olsak bile insanların temel dürtülerine dokunuyordu.

Boştaki eli kalçamın üzerinden kayarak kıvrımlarımın arasından geçti. Bir canavar gibi hırlayarak içime öyle sert girdi ki, taşakları amıma çarparak beni uçurumun kenarına itti.

Doruk noktam bana kuvvetle çarptı, vücudum ona kilitlendi, hepsini aldı. Warwick'in kükremesi sağır ediciydi, zaptı kırıldı, tüm kontrolünü kaybetti, kalçaları morartıcı bir güçle pompaladı, içimde serbest kalırken içimde başka bir orgazm patlamaya zorladı. Beni tamamen doldurdu, bacağımdan aşağı döküldü, içimi ve dışımı bir dövme gibi damgaladı.

"Siktir." Derinden homurdandı, parmakları iç uyluğuma doğru kaydı, tohumunu yakaladı ve tekrar içime itti, klitorisimin üzerine sürterek sinir demetine çarptı. "Bu lanet olası benim."

Vücudum şiddetle tepki verirken, uzuvlarım titrerken her şey kardı. Bedenim fiziksel olarak dünyadaydı ama ben değildim. Parçalara ayrılıp her molekülün bir parçası haline gelirken, bir parıltı gördüm; etrafında yanardöner bir aura olan bir kız, gri ve yanında devasa bir adam, kurt, yollarına çıkan her şeyi katlediyorlardı, güçleri ölçülemezdi.

Sadece bir saniyeliğine oldu ve hatırlamaktan çok hissettim.

Tek anladığım Warwick ve benim çizgide yürüdüğümüzdü ve gride yaşasak bile renkli sevişiyorduk.

Bölüm 17

"Bir gül tarlasında uyanmak gibi olacak."

Chirp!

Vücudum sıcaktı, kollarım ve bacaklarım koza gibiydi ama burnum gıdıklanıyordu, seyreltilmiş gül parfümü ve sabun aroması beni kendime getiriyordu.

"Doğru mu? Yine de dikkatli ol Bitz, onun nerede olduğunu bilmiyorsun."

Chirp!

"Onu oraya koymaya çalışmadım. Bilerek yapmadım." Opie'nin küçük ama yüksek sesli ünlemi göz kapaklarımı titretti. "Kaydı! Sabun bunu yapar." Ofladı. "Tamamen bir yanlış anlaşılma."

Chirp!

Boğazımda bir inilti uğuldadı, burun deliklerim kaşındı. Yüzüme vurdum, gözlerim açıldığında Bitzy'nin başımın hemen yanındaki küvetin kenarında oturduğunu gördüm, çatal parmakları gül kokulu sabunla kaplıydı, gözleri genişti, masum görünmeye çalışıyordu.

"Parmaklarını burnuma sokmayı bırak," diye homurdandım, gerinerek. Her ağrıyan kas, çürük kemik ve sürtünmüş deri parçası yüzüme çılgın bir gülümseme getirerek haykırdı.

"Onları sıkıştırdığın diğer yerleri ona söylemeyeceğim." Opie eski bir lifle onun yanına sıçradı. Bir kısmını şapka olarak kullanıyordu; geri kalanı ise balerin tipi minik bir etek şeklinde kesilmişti. Zevk için kullanılan tüyler bir başlık gibi lif kabağına yapıştırılmıştı ve boynunda seks boncukları asılıydı. Bitzy taç olarak başka bir seks boncuğu seti ve kanat olarak da zevk tüyleri takıyordu. Bu şeyleri takmadan önce nerede olduklarını düşünmek bile istemiyordum.

"Fishy! Seni bulduğumuza çok sevindik. Çok endişelendik." Opie oturdu, bacaklarını büyük küvetin kenarına doğru salladı ve eteğini kullanarak küveti ovmaya başladı. "Peki neden kirli ve boş bir küvette uyuyorsun? Kirli olması umurumda değil. Her koyun kendi bacağından asılır." Gözleri seğirdi, aşağıya doğru

başka bir yeri temizle. "Pislik içinde yatman beni hiç rahatsız etmiyor. Hayır. Etmiyor. Hem de hiç. Hiç."

"Bazdmeg." Üzerine bir battaniye gibi yayıldığım sıcak, devasa form inledi, altımda ayarlandı ve sert uzunluğunun kalçama bastırdığını hissettirdi. Bir eliyle yüzünü ovarken, diğer eliyle de kıçımı okşuyordu. "İşte bunu kaçırmadım." Warwick'in göz kapakları açıldı ve ikisine baktı. "Eğer herhangi bir parmak herhangi bir deliğe girseydi..."

"Lütfen, büyük olan." Opie ona el salladı. "Sen bayıldın. Sanki senin parmakların ve uzantıların da deliklerde değildi."

Chirp!

Warwick nefes aldı, doğrulup oturdu. Beni de kendisiyle birlikte sürükledi ve başını içinde uyuduğumuz küvete yasladı. Suyla ve su olmadan yaptıklarımızın anısı bedenimi canlandırdı.

Benimle işinin bitmediğini söylerken ciddiydi. Sanki çizgimin nerede olduğunu, beni ne kadar zorlayabileceğini bulmaya kararlıydı. Ve ben de her seferinde onun meydan okumasına kendiminkiyle karşılık verdim. Hâlâ dilimde onun tadını alabiliyor, onu içimde hissedebiliyordum, tohumu beni bir demir gibi dağlarken tırnaklarım saçlarını sürüklüyordu. Ağzı beni tekrar tekrar yuttu, parmakları her santimi keşfediyordu. Sonunda, hareket edemeyecek kadar bitkin bir haldeyken beni temizledi, küveti boşalttı ve havlularla kapladı, ben bayılana kadar beni yavaş ve derin bir şekilde becerdi.

Banyo mahremiyetin tek örneğiydi ve diğer odadaki adamlardan herhangi birinin zevkimin tekrar tekrar üzerimde kırılmasını izlemesine izin verecek biri değildi. Gerçi bizi duyduklarından hiç şüphem yoktu. Büyük bir olasılıkla tüm mekân duymuştu.

"Rapor edecek bir şeyiniz var mı?" Warwick başını kaldırdı. "Eğer yoksa, git. Bir şeyler sokmak için daha çok deliğim var." Elleri kalçalarımı kavradı, beni ona doğru yeniden ayarladı. Açlık sinirlerimi cızırdattı, içime bastırdığı ağır ereksiyon hissi dudağımı ısırmama neden oldu. Kalçalarımı bir kez oynattığımda içimde olacak ve bilincimi tekrar kaybedene kadar beni becerecekti. Bunu yapma ihtiyacı düşüncelerimin çoğuna hükmediyordu, bu yüzden onun sözlerini özümsemem daha uzun sürdü.

"Rapor?" Göğüslerimi örterek başımı çevirdim ve Opie ile Bitzy'ye baktım, sonra da kucakladığım adama döndüm. "Ne demek rapor?"

Uzandı, raftan temiz bir havlu aldı ve tam göğüslerimde düğümlemek için ekstra özen göstererek etrafıma sardı.

"Ash seni kaybettiğinde, geçen seferki gibi yerini bulabileceklerini düşündüm." Warwick çifte başıyla işaret etti. "Ve bulamadıklarında..."

"Ohhh, büyük kötü kurt kudurdu. Alt kattaki birkaç odayı tahrip etti." Opie'nin gözleri kocaman oldu. "Beni gerçekten yiyeceğini düşündüm."

Chirp! Bitzy, Warwick'i tersledi.

"Ve evet, eğlenceli bir şekilde değil."

Yüzüm buruştu ve kafamdaki görüntüyü atlatmaya çalıştım.

"HDF olabileceğini düşündüm." Warwick'in elleri kalçalarıma gitti, sanki bana dokunmaktan vazgeçmek istemiyormuş gibi dalgınca ovuşturdu. "Sub-fae kolayca oraya kayabilir."

"Ve casus." Bu açıklama karşısında gözümü kırptım. Tabii ya.

Warwick kuru bir kahkaha attı. "Casuslarınızın dikkati ışıltılı her şey tarafından dağıtılmadığı sürece."

"Ah, süpürgelerim." Opie'nin gözleri buğulandı. "O dolap bir hazine sandığı gibiydi... bir rüyanın canlanması gibiydi. Orada bulunup da gözleri kamaşmayan kimse olamazdı."

"Akıl mı?" Warwick kekeledi. "Onları kaybetmek için onlara sahip olmalısın. Bir günlüğüne gittin ve bana elmas kaplı ayakkabılardan bahsederek geri döndün."

"Oh, bunlar çok güzeldi."

Chirp.

"Onları yaladığımı ne inkar edeceğim ne de kabul edeceğim."

Chirp.

"Ben öyle bir şey yapmadım. Yine de elektrik süpürgesi hortumunun pantolonuma düştüğü zamanki gibi yıldızlar gördüm."

Chirp.

"O da oraya düştü. Bu bir kazaydı."

"Aman Tanrım. Lütfen durun." Konuya geri dönmek için elimi salladım. "Elmas ayakkabılar mı? Rebeka'nınkilerden mi bahsediyorsun?" Eski peri masallarından fırlamış gibi saf elmas topukları olan tanıdığım tek kişi oydu. Istvan'ın birçok ilişkisinden birinin dedikodusu yüksek çevrelerde yayıldıktan sonra ona hediye edilmişti. Istvan tekrar sapmaya başladığında bir güç gösterisi olarak giymişti. İnce bir hatırlatma. "Neden onun yatak odasındaydın?" Istvan'la aynı odayı bile paylaşmıyordu. En tepedekiler için olağan bir şeydi bu.

Eşleriyle aynı yatak odasını paylaşmayan zenginler. Bir sevgiliyi gizlice içeri sokmaya çalışırken rahatsız oldum.

"Değildim!"

Chirp!

"Tamam, olabilirdim." Opie omuz silkti ve temizliğe geri döndü. "Sanki oradaydı da elbiseleri toplanmadan önce ağzının suyu akmayacak kadar güzeldi."

"Toparlandın mı?" Kafam şaşkınlıkla sarsıldı. "Ne demek istiyorsun?"

"Oda kutularla doluydu ve hizmetçi kıyafeti giymiş bir kadın tüm zarif eşyaları saklıyordu. Sanat eserlerini böyle saklamak ne büyük bir suç. Bunları giyen kişi bir tanrıça. Işıltılar, mücevherler, kumaş..." Opie inledi ve tekrar irkilmeme neden oldu. "Ölmek. Ölmek. İçin. Sadece bir tanesinden tasarlayabileceğim kostümler."

"Lanet olası elbiseler umurumda değil," diye homurdandı Warwick, aklım Opie'nin iddiasına takılmışken.

Rebeka neden bütün eşyalarını toplasın ki? Hiç mantıklı gelmiyordu. Opie gibi Rebeka da o pahalı elbiselerden birinin karton kutu kadar kirli bir şeye değmesine asla izin vermezdi. Temizlenmek için dışarı çıkarıldıklarında bile ne kadar titiz ve katı olduğunu biliyordum.

"Rapor edilecek başka bir şey var mı?" Warwick devam etmelerini işaret etti. "Hayır."

Chirp!

"Ah doğru, evet, bazı kaçakların saklandığı yerler için sokaklarda devriye gezmekle ilgili bir şeyler, falan filan..." Opie gözlerini devirdi. "Sıkıcı."

"Devriye mi?" Warwick homurdandı. "Ve sen bununla başlamayı düşünmedin mi?" "Neden?" Opie gözlerini kırpıştırdı. "Sabaha bir şeylerle başlamamaya çalışıyorum.
kasvetli."

Warwick, "Siz gerçekten de gelmiş geçmiş en kötü casuslarsınız," diye homurdandı. "Seni sonra sikeceğim. Bundan emin olabilirsin prenses." Kulağıma homurdandı. Beni kaydırarak ayağa kalktı ve küvetten çıktı. Lanet olsun. Güne başlamak için bir sabah orgazmı umuyordum.

"Whoa, whoa, kötü wolfy! O şeyi nereye doğrulttuğuna dikkat et." Opie ellerini kaldırdı. "O şey bir el bombası fırlatıcısı."

Warwick'in sert, çıplak kıçının kapıya doğru yürüyüşünü ve kapıyı açışını izlerken duraksamadı bile. "Ash! Kalk lan ayağa."

"İşte sabaha başlamanın yolu." Opie hülyalı hülyalı iç çekti.

"Yeaaahhh." İçimi çektim.

Chiiiiirp.

"Gitmiyorsun." Derin ve emredici ses tonu konunun kapandığını gösteriyordu. "Bu son sözüm."

Soğukkanlı ve sakin bir şekilde başımı eğdim, bir kaşım havaya kalktı.

"Bana öyle bakma." Warwick satırını sırtına bağladı. "Ben sadece kibirli bir erkeğe bakıyorum.

Bana emir ver." Rosie'nin getirdiği yıpranmış kazağın üzerinde kollarımı kavuşturdum, ses tonum nötr kalmaya devam etti.

"Siz ikiniz dışarıdaki en bilinen yüzlersiniz." Warwick bana ve geride durma emrini benden çok daha iyi karşılayan Killian'a işaret etti. O da aynı yığından bir şeyler giymiş, kahvesini yudumluyordu.

Herkes kalkmış ve giyinmişti, ancak odadaki hiç kimse bizden memnun değildi. Hiç uyumadıklarından ve tuvaleti kullanmalarının engellendiğinden şikâyet ettiler. Ash sonunda aşağıya indi ve sinirini başka birinden çıkardı.

"Peki seninki değil mi?" Warwick'i işaret ettim. "Sen benden daha tanınırsın, sadece çerçevenle bile."

"Haklı olduğu bir nokta var." Ash omuz silkti. "Sloane ve ben en az tanımlanabilenleriz. Bir şeyleri kontrol edebiliriz."

"Hayır." Warwick sinirlendi, bakışları muhafıza kaydı. "Hızlı bir tarama yapıp geri dönebiliriz."

"Amcama haber vermem gerek. İyi olduğumu bilsin." İçimde bir diken kıpırdanıyormuş gibi hissettim. Opie'nin söylediği bazı şeyler doğru değildi. İçimde bir şeylerin ters gittiğine dair bir his vardı ve bu beni ailemi kontrol etmek için endişelendiriyordu. Andris çıldırmış olmalıydı.

"Ben gidiyorum," dedim kesin bir dille. "Ayrıca, bir şeyler biliyor olabilirler."

"Bunu şansa bırakamayız." Warwick başını salladı. "Artık dışarıya her adım attığında yakalanıyor gibisin."

"*Her* zaman değil."

"Ben de onunla gideceğim." Killian fincanını yere bıraktı. "Ne?" Hepimiz şaşkınlıkla ona döndük.

Warwick, "*Ölü* bir fae lordunun bir isyancı üssünü ziyaret etmesi tuhaf olabilir," diye kestirip attı.

Killian ayağa kalktı, zarafeti bir panter gibiydi. Titiz ve ölümcül. "Biliyorsun Warwick, çoğumuz gölgelere nasıl girip çıkacağımızı da biliyoruz. Sokaklarda hayatta kalan tek kişi sen değilsin."

Warwick ona şüpheyle baktı.

"Ayrıca, Sarkis ordusunun lideriyle tanışmamızın tam zamanı olduğunu düşünüyorum. Bu ikimiz için de çok faydalı olabilir." Killian'ın önerisi tamamen mantıklıydı. Eğer HDF'nin gücü artıyorsa, bir araya gelip savaşmamız gerekiyordu. Düşmanınızın düşmanları harika müttefikler olabilir.

"Onu burada yalnız bırakmayacağım ve onu almak çok tehlikeli." Warwick nektar kutusunu işaret etti.

"Sloane kalacak ve onu koruyacak. Ona hayatım pahasına güveniyorum." "Ben ona güvenmiyorum."

Warwick dişlerini sıktı.

"Senin söz hakkın yok." Killian'a doğru kayarak dayanışma için yanında durdum. "Sloane nektarıma göz kulak olacak. Biz amcamı kontrol etmeye giderken siz de sokakları araştırın. Sonra burada buluşuruz."

Warwick'in çenesi klikledi, lazerle bana odaklandı. "Kovacs..." diye gürledi.

"Fikrimi değiştirmiyorsun, *Farkas*. Ve kesinlikle beni burada tutamazsın. Asla yapamazsın, o yüzden denemeyi bırak."

"Kadın," diye homurdandı, yüzünü ovuşturarak. "Beni delirtiyorsun."

"Evet, hepimiz biliyoruz." Ash homurdandı. "Bütün gece boyunca duyduk." Ash parmaklarını şıklatarak Warwick'i işaret etti. "Ama bunun için teşekkür ederim, çünkü yılan değiştirici? Lanet olsun, diliyle neler yapabiliyordu." Ash ü f l e d i .

"Ah. Dur." Burnumu kırıştırdım, kaşlarımı çatarak midemde kabaran yoğun kıskançlığı sakladım, Warwick'in de onunla birlikte olduğunu biliyordum. İzlemiştim.

Ayak sesleri yerde gümbürdedi, Warwick'in botları benimkilere çarptı. Yapısı bizi kendi dünyamızda tamamen sarmaladı, başı aşağı eğildi. "Merak etme, şu anda üzerimde olmasını istediğim tek bir dil var." Nasırlı avuç içi başımın arkasına doğru kayarak beni kendine çekti. Beni hiç ç e k i n m e d e n öptü, bana diğer her şeyi ve odadaki herkesi unutturdu. Kavurucu sıcak, daha sonra daha fazlasını vaat ediyordu.

"Dikkatli ol amına koyayım," diye mırıldandı, alnı alnıma yaslanmıştı. Dikkat etmem gereken şeylerin söylenmemiş listesi havada asılı duruyordu ama kendi başımın çaresine bakabileceğimi bildiği için onları söylemedi.

"Sen de." Ağzım tekrar onunkine değdi.

Çekilmeden önce ağzını bir kez daha benimkine dayadı, bakışları Killian'ın üzerindeydi. "Eğer ona bir şey olursa..."

"Evet, evet. Anladım." Killian ters ters baktı. "Ama sadece bir ön uyarı, Brexley'nin güvenliği benim için de çok önemli. Bir daha çuvallarsan, orada olacağım." Kurnazlık yoktu; kurda karşı açık bir meydan okumaydı bu.

Warwick irileşerek periye doğru yaklaştı. Killian'ı küçük parçalara ayırma ihtiyacını görebiliyordum.

"Git." Warwick'i kapıya doğru ittim. "Bir şey çıkarsa nerede olduğumuzu biliyorsun."

Warwick hâlâ Killian'a bakıyordu.

"Çantamı al. Fae kitabını odamda yatağın altında bıraktım," dedi Ash bana.

Başımı salladım.

"Hadi dostum." Ash, Warwick'i çıkışa doğru itti, ağaç perisi kapı çarpmadan önce bana göz kırptı.

"Gerçekten ölmek istiyorsun, değil mi?" Killian'a doğru döndüm, kıkırdadım.

"Söylediklerimde ciddiydim." Menekşe rengi bakışları benimkilerle buluştu. "Ama o herifi kızdırmayı sevmediğimi de söyleyemem."

Serin ama ılıman havayla birlikte daha fazla insan sokaklara akın etti, bu da Killian ve benim dikkat çekmeden yollardan geçmemize yardımcı oldu. Killian, dikkatli olmadığı takdirde gücü hissedilebileceğinden, kukuletasını takıp göz kamaştırıcı bir şekilde giyinmek zorundaydı. Lord unvanını aldıktan sonra insanlar tarafından bile hissedilebilen bir büyüye sahip olmuştu. Bir elektrik akımı sizi uyarıyor, bu adam göründüğünden daha fazlasıydı.

Onları amcamın üssüne götürürken kendi yüzüm kapüşonumun içindeydi, ikimiz de tetikteydik ve kimsenin bizi takip etmediğinden emindik.

Üs olarak kullanılan yıkık dökük binanın yakınında durduğumuzda Killian yanımda, "Burada olduğumuzu biliyorlar," diye mırıldandı. Çatıya doğru baktı. "Artık üzerimizde silahlar var."

Yukarı bakarak çatı hattında saklanan muhafızları bulmaya çalıştım ama sıradan duyularım hiçbir şey algılayamadı. Yine de nedense Akrep'in yukarıda olmadığından emindim.

Yüzümü Killian'ın işaret ettiği yere çevirerek kapüşonumu indirdim ve gizli girişe doğru adım atmadan önce beni görmelerine izin verdim.

Otuz saniyeden kısa bir süre içinde, büyüyle kilitlenmiş kapı patlayarak açıldı ve silahlı muhafızlar bizi yakalayarak içeri soktu ve kapıyı arkamızdan çarparak kapattı.

Bir kadın bana doğru yaklaştı, silahını kafama doğrultmuştu, hırıltısı dudağını kaldırıyordu.

"Dönmüşsün." Kaşlarını çattı.

"Ben de seni gördüğüme sevindim

Zuz," diye yalan söyledim.

Üzerimi aradı, birkaç silah ve bıçak buldu, Killian'ın ise üzerini arıyordu.

"Birkaç günlüğüne gitti ve bir düşman gibi muamele gördü." Etrafa bakındım. Bizimle ilgilenen gardiyanların hiçbiri iyi tanıdığım kişiler değildi.

"Buraya gelen herkes için rutin." Silahlarımı bir masanın üzerine koyarak alay etti. "Benim işim halkımı korumak."

Duyguları açıktı. Beni onlardan biri olarak görmüyordu.

"Senin işin ne?" Çenesini yoldaşıma doğru salladı. "Sen de kimsin be? Kirpiklerini kırpıştırdığı başka bir ahmak mı?"

Killian yavaşça kapüşonunu çekiştirerek yüzünü ortaya çıkardı ve büyüsünü düşürdü.

Askerlerin nefes alışları keskindi, karşılarında duranın kim olduğunu fark etmeleriyle formları sarsıldı.

"Lord Killian." Zuz gözlerini kırpıştırdı, derin bir içgüdüyle bacaklarını ve başını eğerek selam verdi.

"Teğmenini görmek istiyorum, *kızım*." Sesi otoriteyle çınlıyordu, daha küçük fae'lerin boyun eğeceği bir emirdi, güç onları eziyordu. "Şimdi. Sinsi embesillere karşı çok az sabrım var."

"Evet, efendim," diye kekeledi Zuz, onu takip etmemizi işaret ederek.

Omzumun üzerinden bakan Killian bana göz kırptı, ağzının kenarlarında bir mizah vardı.

Gözlerimi devirdim ama benim için "fazladan" çalıştığını bildiğim için göğsümü ısıtan gülümsemeye karşı koyamadım.

Tünellerden ve çıkmaz sokaklardan oluşan labirentin içinden geçtik, bu da üsse inen ana merdivenlere ulaşmadan önce içeri girmeye veya dışarı çıkmaya çalışan herhangi bir düşmanın kafasını karıştıracaktı.

Giriş alanı faaliyetlerle ve işlerine devam eden insanlarla doluydu. Eğitim odasında bir ders yapılıyor gibi görünüyordu, kafe daha fazla sandalye ve izmaritle doluydu, bu da kliniği daha az kişinin doldurduğu anlamına geliyordu.

"Brexley!" Andris'in sesi ondan hemen önce bana çarptı, kolları beni sardı, zayıf vücudu beni sıkıca kavradı. "*Dragam.*" Rahatlama, acı ve sevinç bu tek kelimeyi doldurdu. "İyisin." Bana daha sıkı sarıldı, sonra arkasına yaslanıp bana baktı, bakışları sevgi doluydu, eli yanağımdaydı. "Sen dönmeyince çılgına döndüm. Sokaklarda seni arayan bir ekibim vardı. Çok endişelendim."

"Ben iyiyim." Elimi onun elinin üzerine koydum ve ona gülümsedim. Elini çekmeden önce bir an için tenimde bir şeylerin uğuldadığını hissettiğime yemin edebilirim. Yaşına göre çok genç görünüyordu, nektarın gücü içinde hareket ediyordu ama yine de bitkin görünüyordu. "İyi misin?"

"Ben iyiyim." Alnını ovuşturarak soruyu geçiştirdi. "Sadece çok endişelendim. Sen kaçırıldığından beri hiç uyumadım. Güvende olduğun için çok mutluyum. Bunca zamandır neredeydin?"

"Benimle birlikte." Killian bir adım öne çıktı, hareketleri ve sesi Andris'i benden uzaklaştırdı. Andris'in omurgası kaskatı kesildi ama yüz ifadesi değişmedi. Hiçbir durumda duygularını göstermemek üzere eğitilmişti.

"Lord Killian." Andris başını sallayarak ona hitap etti.

"Korgeneral Takacs." Killian harekete karşılık verdi.

"İtiraf etmeliyim ki üssümü ziyaret etmesini beklediğim son kişi sizdiniz." Andris ellerini kavuşturdu, bacaklarını dominant bir pozisyonda uzattı. "Özellikle de öldüğünüzden beri."

"Evet." Killian'ın ağzında bir gülümseme belirdi. "Aynı raporları ben de duydum." Andris'in duruşuna uyuyordu. "Şimdilik faydalı oldu."

Andris'in kaşları merakla havaya kalktı.

"Seninle tanışıp biraz sohbet etmemizin zamanı geldi diye düşündüm," dedi Killian, sözlerinin ardında daha fazlası vardı. Fae'lerin hepsi nüanslarla ilgiliydi. En küçükleri bile çok şey ifade edebilirdi. Savaş eğitimi almış insanlar da farklı değildi. Basit bir mimik ölümle yaşam arasındaki farkı belirleyebilirdi.

Amcam bunu anlamıştı. Altta yatan mesaj içine işledi, başını salladı. "Sanırım haklısın."

Her iki adam da birbirlerine anlayışla baktı.

"Lütfen." Andris döndü ve ofisini işaret etti. "Bana katılın."

Killian kabul etti ve açık kapıya doğru yürüdü.

Ayaklarım otomatik olarak beni takip etmeye başladı. "Bu sefer olmaz." Andris başını salladı.

Anlıyordum ama sanırım odadaki en bilgili kız olmaya alışmıştım.

"Tabii ki."

Amcam omzumu sıktı, sıcaklık koluma yayıldı. Ofisine dönüp kapıyı kapattı ve beni bir süre kapalı kapıya bakar halde bıraktı. Yemekhaneden gelen kahkahalar dikkatimi başka yöne çekti. Yürürken kapı aralığında durdum, zihnim gördüklerimi kavramaya çalışıyordu. Bir masanın etrafında oturmuş gülüşüp sohbet eden Maddox, Wesley, Luk, Kek, Birdie ve Scorpion vardı ama aklımı karıştıran Scorpion ve Birdie'nin yanındaki figürlerdi.

Hanna ve Caden.

Bilekleri bağlıydı ama bir içki alabilecekleri ve önlerindeki yemeği yiyebilecekleri kadar gevşekti. Gözleri tetikteydi, etraflarındaki fae'lerin hikayeler anlatıp birbirlerine sataşmalarını izlerken yüzleri şaşkındı.

HDF'deki yoldaşlarımızla yaptığımız gibi. Tıpkı normal insanlar gibi.

Hanna ve Caden'a göre ve bir zamanlar bana göre, fae'ler ruhsuz yaratıklardı. İnsanlar gibi sevmiyor ya da arkadaşlık kurmuyorlardı. Bir bakıma haklıydılar. Fae'ler aşkı insanlardan çok daha derinden yaşıyorlardı ve dostlukları aileden çok daha öteye gidiyordu.

"X!" Birdie ayağa kalktı, önce beni gördü, minik bedeni bana çarptığında neredeyse beni yere seriyordu. "Yaşıyorsun!" Heyecanı öfkeye dönüştü, elini uzattı ve koluma bir yumruk indirdi.

"Ow!" Vurduğu yeri ovuşturdum. Kızın kötü bir sağ kroşesi vardı. "Bu senin öldüğünü düşündüğüm içindi." Öfkesini gizlemeye çalışarak ofladı.

Bu da beni gülümsetti.

Luk onun etrafında dolandı, kolları belime dolandı, beni yerden kaldırdı ve sıkıca sarıldı. "Kahretsin, çok endişelendik," diye mırıldandı boynuma, gitmeme izin vermiyordu.

"Ben de seni özledim." Beni ayaklarımın üzerine yatırmadan önce ona sıkıca sarıldım. Mavi saçlı iblis onun hemen yanında duruyordu.

"Bunu bize bir daha yapma, küçük kuzum." Yüzündeki saçları savurdu, kollarını kavuşturdu, sinirli görünüyordu. "Endişelenmeyi bırakmadığı için çekilmez biri haline geldi."

Luk ona, "O sendin," diye çıkıştı.

"İblisler üzülmez." At kuyruğunun ucunu çekiştirdi, bu onun alışkanlığıydı.

"O bulunmazsa şehri yerle bir etmekle tehdit eden sendin." "Bir dilim çikolatalı kek için şehri yerle bir ederim." Gözlerini kırpıştırdı.

Sırıtarak ona doğru eğildim ve sarıldım, benim için endişelendiğini asla kabul etmeyeceğini biliyordum. "Teşekkür ederim."

"Evet, evet." Sertçe ayağa kalktı ve ben onu bırakmadan önce sırtımı sıvazladı. "Belli ki efsaneyi yeniden bulmuşsun."

"Neden?" Tepki gösterdim.

"Çünkü onun kokusunu alıyorsun. *Her yerinde* o var. Yani, vay canına." Kaşlarını kaldırdı. "O kadar iyi, ha?"

Yanaklarım kızardı.

"Tahmin etmiştim." Kollarını kavuşturarak iç çekti. "Kokun beni şimdi azdırıyor." Saç tellerini omzunun üzerinden savurdu. "Peki diğer yardımcın nerede? Hemen yanında olacağını sanıyordum."

"Ash'i mi kastediyorsun?"

Sırıttım. "Onun adı bu mu?"

Luk ve ben birbirimize gözlerimizi deviriyorduk, onun bunu bildiğini gayet iyi biliyorduk. Muhtemelen bunu daha önce de haykırmıştı.

"Savurgan kız geri döndü," diye bağırdı Maddox, fincanını havaya kaldırarak, arkadaşlarımın yanından geçip herkesin yeniden etrafında toplandığı masaya doğru yeniden odaklanmamı sağladı. "İyi olduğunu görmek güzel."

Wesley onaylarcasına fincanını kaldırdı. "Ölü olmamanın şerefine."

"Ölü olmamanın şerefine." Çoğu kişi kadehlerini kaldırarak bu duyguya katıldı.

"Teşekkürler." Güldüm ama masanın diğer ucundan gözlerin üzerimde olduğunu hissettim. Duygusallığa katkıda bulunmayan üç kişi. Hanna ve Caden'ın buz gibi bir tepki vermesini bekliyordum ama beni kesen Scorpion'un bakışlarındaki öfkeydi.

Bana çok kızgındı, bunu anlıyordum. Onun otoritesine karşı çıkıp görevi değiştirerek depoya girdiğimde hepsini tehlikeye atmıştım. Ash ve benim gördüklerimizi öğrendiğinde, buna değdiğini kabul edeceğini umuyordum.

"Siz dışarıdasınız." İki eski arkadaşıma başımı salladım.

"İyi davranışları için bugün küçük bir gezi ve ikram alacaklar." Birdie, Hanna ve Caden'ın önündeki yiyecek ve içecekleri işaret ederek yerine doğru yürüdü.

"Sevindim." Büyüklük taslıyormuş gibi görünmemeye çalıştım ama Hanna'nın bakışlarından bunu başaramadığımı anladım.

Hanna soğuk bir ifadeyle, "Evet, biz örnek mahkûmlarız," diye cevap verdi. "Sanırım artık hapishanenin nasıl bir yer olduğunu biliyoruz."

Öfke ensemi yakıp kavurdu. Halálház'dan gelen anı seli - çığlıklar, acı, saldırı, kan, ölüm...

"Hapishanenin ne olduğu *hakkında hiçbir fikrin yok*, küçük kız." Kek elini Hanna'nın önündeki masaya vurdu, sarışının omzuna doğru eğildi ve hançer dişlerini gösterdi. "Neler yaşadı ve hayatta kaldı. Hepimiz orada neler yaşadık. Buna kıyasla, bu lüks bir tatil, insan. Ama sana cehennemin gerçekte ne olduğunu tattırmaktan memnuniyet duyacağım."

Hanna Kek'in uyarısı karşısında korkuyla irkildi çünkü bunun bir tehdit olmadığını bilecek kadar zekiydi.

"Kek," dedim sakince.

Arkadaşımın siyah gözleri sonunda maviye döndü, Hanna'dan uzaklaştı, boş bir sandalyeye doğru yürüdü ve oturdu.

Birdie tekrar Caden'ın yanına yerleşti. Caden'in Birdie'yi izlediğini, vücudunun Birdie'nin kolunun değdiği yerden çekilmediğini, Maddox'la şakalaşırken uzun sarı saçlarının Caden'in tenini takip ettiğini gözlemledim. Onun yakınlığı karşısında irkilmedi bile. Başkası için önemsiz bir şey gibi görünebilirdi ama Caden'ı tanıyordum. Rahatsız olmamış gibi davranmaya çalışsa bile, insanlar gerçekten baktığınızda gerçek duygularını gizleme konusunda genel olarak berbattı. Sanki bir hastalığı varmış gibi bir fae'nin kendisine dokunmasını istemeyerek yavaşça uzaklaşırdı.

"Otur." Luk benim için bir sandalye çekti. "Bizi yakalayın."

Başım titreyerek koltuğa çöktüğümde boğazımdan bir ses geldi. Çok fazla şey vardı. Ama bu masadaki her bir kişi, şu anda aynı şeyi hissetsin ya da hissetmesin, benim ailemdi. Güvenmeye başladığım insanlar. Sevdiğim insanlar.

Onların her şeyi bilmesini istedim, Hanna ve Caden'ın bile. Özellikle onların gerçeği duymaya ihtiyacı vardı.

Bölüm 18

Ash ve benim fabrika zemininin çok altında gördüklerimizi anlatırken ne bir lokma yemek ne de bir yudum içki içildi. Duyguları çoğunlukla gizliydi ama sessizlikte onları hissedebiliyordum. İnançsızlıkları, üzüntüleri, öfkeleri ve korkuları odayı boya gibi kaplamıştı.

Küçük kız hakkında konuşmak en zor olanıydı ve gözyaşlarımı tutmak için yanağımı ısırmak zorunda kaldım. Yüzünün hatırası, küçücük bedeni çok acı çekiyordu. Onu gördüğümde duygularım tavan yapmıştı, boş bir söz vermiştim. Ve bu beni en çok öldüren şeydi, onun acısını dindiremediğimi bilmek. Ona yardım etmedim ve Rodriquez'in küçük kız kardeşi gibi o da büyük ihtimalle şimdiye kadar ölmüştü.

"Bu doğru." Maddox kollarının üzerinde öne doğru eğildi. "Fabrikanın altında, bu Markos'un özleri için fae'lere işkence eden insanları var ve bu ilacı zaten üretiyor mu?" Koyu renk gözleri öfkeliydi. Cesetleri görmüş, neler olduğunu anlamıştık ama sanırım buradaki pek çok kişi içten içe bunun doğru olmadığını umuyordu.

"Ve görünüşe göre hızla ilerliyorlar." Başımı salladım. Maddox yavaşça Caden'a döndü. "Bundan haberin var mıydı?"

Caden cevap verme fırsatı bile bulamamıştı. Maddox bir nefeste üzerine atladı, elini boynuna doladı ve Caden'i geriye doğru yere çarptı.

"Maddox!" Birdie ve ben haykırdık, ikimiz de Caden'ı yere yapıştırdığı yere koştuk.

"Yaptın mı?" Maddox öfkeyle boynunu daha sıkı tutarak başını sertçe betona vurdu. Kolları kelepçeli olan Caden tekme atarak karşılık vermeye çalıştı, yüzü havasızlıktan kıpkırmızı olmuştu. "Seni hasta pislik. Çocuklara işkence edip öldürmek mi? Seni aşağılık pislik! Sen öldün, Markos!"

"Maddox, dur!" Çöktüm, Maddox'un ellerini gevşetmesini sağlamaya çalışıyordum.

Kavrama.

"Nefes alamıyor!" Hanna ağladı. "Dur!"

Maddox'un öfkesi o kadar lazer odaklıydı ki, duyduğunu bile hissetmiyordu. Biz.

"Maddox. Dur!" Scorpion'un sesi kargaşayı yarıp geçerek Maddox. "Silahsızları öldürmenin onuru yoktur. İntikamda rahatlama yok. Sadece ruhunuzda taşıyacağınız daha fazla siyahlık vardır." Bunu bir inanç gibi söylemişti. Birbirleri arasında bildikleri bir ilke. Uzun süreli dostlukları Maddox'u geri getiren tek şey gibi görünüyordu.

Küçümseyen Maddox oflayıp puflayarak Caden'dan uzaklaştı. Ayağa kalkarken ona tükürdü. "Eğer bunun bir parçasıysan, seni öldürürüm." Odadan dışarı çıktı.

Hıçkırarak nefes almaya çalışırken Caden'ın oturmasına yardım etmeye çalıştım. "Dokunma bana," diye mırıldanarak benden şiddetle uzaklaştı,

aşağılanma onu öfke ve kızgınlıkla yakıyordu. Ama Birdie'nin onu tekrar bank koltuğuna oturtmak için yaptığı yardımı reddetmedi, gözleri sulanmış, derisi yamalı, dudaklarında bir hırıltı vardı.

Oda sessiz kaldı. Boynunu ovuşturdu, yavaş yavaş başını bana doğru kaldırdı. Gözlerinde nefret parlıyordu.

Hayır, sadece nefret değil. İhanet. "Sen bir yalancısın." Acı dudaklarımı birbirine kenetledi. "Ben yalancı değilim."

"Ailem seni yanına aldı, sana baktı, seni sevdi. *Ben de* seni sevdim," derken beni dinlemeyerek nefes nefese kaldı. "Senin benim en iyi arkadaşım olduğunu sanıyordum. Ruhu olan biri, ama sanırım yanılmışım. Sen artık *onlara aitsin.*"

Birdie ve Kek'in müdahale etmek istediklerini görebiliyordum ama elimi kaldırarak onları durdurdum.

"Sana hiç yalan söylemedim." Ondan sakladığım pek çok gerçek olmasına rağmen nefesimi verdim. "Bunu duymanın zor olduğunu biliyorum. İnanmak istemediğim için ben de mücadele ettim. Son beş yıldır beni yetiştiren adamın bunu yapabileceğini düşünmek beni ikiye böldü. Ama geri döndüğümde eskisi gibi değildim. Çocukluğumuzdan beri bize aşılanan şeylere inanamayacak kadar çok şey yaşamış, çok şey görmüştüm. Istvan da bunu hissetmişti. Beni öldürtmeyi ve sonra da suçu Fae'lerin üzerine atmayı planlıyordu."

"Ne?" Caden'ın kaşları kırıştı. "Neden?"

"Senin için."

"Benim için mi?" Bağlı ellerini kucağına bıraktı. "Seni öldürtmek benim için nasıl bir şey? Seni kaybettiğimi düşündüğümde kendimi zor

tuttum.

İlk seferinde. Bir saniye bile idare edemezdim. Bu beni çılgına çevirirdi..." Sanki ne demek istediğimi anlıyormuş gibi sustu.

"Aynen öyle." Kapalı, hüzünlü bir gülümseme yanaklarımı tırmaladı. "Eğer beni öldürenlerin onlar olduğunu düşünüyorsan, seni tamamen Fae'lere karşı savaşa katmak için daha iyi bir yol olabilir mi? İhtiyacın olan şey misilleme yapmak, intikamımı almak için gereken her şeyi yapmak olurdu."

Caden sert bir şekilde oturdu, omuzları dikti, teorimi engellemeye çalıştı, ama gözleri babasıyla olan anılarını hatırlıyormuş gibi ileri geri hareket etti.

"Bu proje konusunda sizi çoğunlukla karanlıkta bıraktı, sadece sizi bu fikre yavaş yavaş alıştıracak kadarını söyledi. İnsanları fae seviyesine yükseltecek formülü buldu. Ben öldükten sonra seni tamamen bu işe dahil edeceğini düşündü ve bunun gerekli olduğunu söyledi."

Caden'ın gözleri kısıldı. "Bunu nereden biliyorsun? Bilemezsin-" "Tabii çocukken yaptığımız gibi onun ofisinde saklanmıyorsam." Gülümsemeye çalıştım ama beceremedim. "Onu ve Kalaraja'yı duydum, kim olduğunu bilsem de bilmesem de Baban tarafından değil, Fae tarafından."

Caden başını sallamaya başladı. "O bir bukalemun."

"Bukalemun mu?" Masanın yarısı şok içinde cevap verdi. "Ciddi misin?"

Onlara başımı salladım ve açıklamak için Caden'a döndüm. "Bukalemunlar her duruma adapte olabilir ve uyum sağlayabilir, bu da Kalaraja'yı mükemmel bir avcı yapar. Onlara kulak misafiri olduğum gece, babanın ne yaptığına dair kanıt bulduğum geceyle aynıydı. Andris ve babamın yıllarca Dr. Rapava'nın Istvan formülünü aradıklarını öğrendim. Babam öldükten ve Andris saklanmaya başladıktan bir süre sonra baban formülü bulmuş. Maddeyi üretmeye ve Prag gibi diğer ülkelere göndermeye başlamış bile." Dudağımı yaladım. "Trende olduğumuz gece, vurulup Halálház'a götürülmeden önce çaldığım haplar onlardı.

"Neler yapabildiklerini, Istvan'ın neler yapmayı umduğunu gördüm, sadece fae'lere eşit olmak değil, onları aşmak, ne pahasına olursa olsun herkese hükmetmek. O gece ona kulak misafiri oldum ve o belgelerden birini aldım."

Caden'ın başı geriye eğildi. "Nişan partimin olduğu gece."

Başım onaylarcasına eğildi. "Seni terk etmekten başka seçeneğim yoktu. Onun planını ve ölümümü nasıl bir şehitlik haline getireceğini zaten biliyordum."

Caden alçak sesle, "Senin akli dengenin yerinde olmadığını söyledi,"

diye cevap verdi. "Seni yakalamanın kendi iyiliğin için olduğunu söyledi."

"Sana akli dengesiz biri gibi mi görünüyorum?" Bir kaşımı kaldırdım. Kek güldü, eline doğru öksürdü.

"Sen kapa çeneni." Onu işaret ettim.

"Seninle tanıştığım günden beri delisin, küçük kuzu." Bana göz kırptı. "Ama benim tarzımda bir deli."

"Bana yardım ettiğinden emin değilim." Saçlarımı kulağımın arkasına sıkıştırdım.

Ben Caden'ın yüz ifadesinin kilitlenmeye başladığını izlerken o güldü. Bu bakışı biliyordum. Bir şeyle yüzleşmek istemediğinde kendini kapatırdı. Dünyasını ya da anlayışını değiştiren her şeye karşı iki katına çıkar ve savaşırdı.

"Caden..."

"Hayır. Yanılıyorsunuz. Babam artık formülü umursamıyor bile. O nektarın peşinde."

Sertçe yutkundum, gözlerim Kek ve Lukas'ı yakaladı. Scorpion da gerçeği biliyordu ama gözleri hâlâ benimkilerle buluşmuyordu.

"Nektar mı?" Wesley homurdandı. "Baban onun peşinden mi gidiyor? Eskiden fae yiyeceklerinin yaptığı gibi insanlara fae benzeri güçler ve hayat vermesi gereken maddenin mi?" Güldü. "O şey bir *efsane*!"

"Gerçekten mi?" Caden hırlayarak karşılık verdi. "Çünkü Çin'de buna dair ipuçları buldular." "Ben de Başarısızlık Taşı'nı iç çamaşırı çekmecemde saklı buldum."

Wesley alaycı bir şekilde kıkırdadı. "Siz insanlar çok safsınız. Bizim gibi olmayı o kadar çok istiyorsunuz ki, bu masallara inanıyorsunuz."

"Sizin gibi olmak istemiyoruz," diye tükürdü Caden.

"O zaman neden size bizimki gibi güçler verecek lanet bir masalın peşinden koşuyorsunuz?"

İkisi ileri geri tartıştı ve beynim ne dediğimi anlamadan kelimelerin ağzımdan çıktığını hissettim. "Caden haklı." Yutkundum. "Nektar gerçek."

Wesley gözlerini devirerek kahkahalarla güldü. "Sen de mi bu saçmalığa inanıyorsun? İnsanları bize karşı bir şansları olduğuna inandırmak için uydurulmuş bir hikayeydi."

"Değil," diye karşı çıktım. "Bunun gerçek olduğunu biliyorum." "Şüpheliyim-"

Scorpion sonunda Wesley'nin sözünü keserek, "Doğruyu söylüyor," diye konuştu.

"Ne?" Wesley ve Birdie, Scorpion'un iddiasıyla sarsılmış bir halde ağzı açık kaldı. Doğru olduğunu bilmediği sürece bu saçmalıklara inanacak biri değildi.

Scorpion'un bakışları hızla bana yöneldi; neyi ne kadar paylaşacağıma ben karar verecektim.

"Bende var." *O benim.* Kollarımı katlayıp son kısmı dışarıda bıraktım.

"*NE?*" Kek ve Lukas'ın bile katıldığı bir başka koro daha çınladı, Bu sefer geri dönüp aldığımı bilmeden.

"Nasıl olduğunu anlatmayacağım, sadece bildiğimi söyleyeceğim. Şu anda kutulanmış ve güvende." *Ve işe yaramaz*. Caden'la yüzleştim. "Ve onu babandan uzak tutmak için elimden gelen her şeyi yapacağım. Neler yapabileceğini gördüm. Fae ve *insanlardan* aldığı ve yok ettiği hayatları. Nektarla neler yapabileceğini hayal bile etmek istemiyorum." Istvan açgözlülük ve bencillik yüzünden onu yok etmek ve fethetmekten başka bir şey için kullanamayacak kadar çarpıktı.

Caden kıpırdamadan oturdu. Tavrının karardığını, başının titremeye başladığını izledim. İçine gömülüyordu. Üzerine boca edilen tüm bilgilere inatla direniyordu. Çünkü eğer doğruysa, bu onun tüm dünyasını altüst edecekti. Çocukluk ve gençlik yıllarımız boyunca ona yapmak istemediğini söylediği pek çok şeyi yaptırabilirdim. Ama yerinden kıpırdamayacağı bir sınırı vardı. Çatıdaki gece gibi. Beni öpebilirdi, beni seçebilirdi ve bunu yapsaydı tüm geleceğimiz farklı olurdu.

Şimdi geriye dönüp baktığımda, iyi ki yapmamış diyorum. Hâlâ HDF'de bir asker olarak sevdiğim aileme karşı savaşıyor olacaktım.

O yol benim için değildi.

Caden benim için değildi.

"Hayır." Başını sallamaya devam etti. "Babam bir piç olabilir ama *bunu* yapabilecek biri değil. Ve babam kesinlikle insanları kurban etmezdi. Son yirmi yılını bizi fae'lerden koruyarak, onların kölesi olmamızı engelleyerek geçirdi."

"Savaşta her zaman kurbanlar olacaktır, ama ölümleri daha büyük bir iyilik içindir." Istvan'ın bize defalarca telkin ettiği ve babasının insanları öldüremeyeceği iddiasını çürüten bir cümleyi aktardım.

Caden başını kaldırdı ve hata yaptığımı anladım. Kahverengi gözlerini indirdi, öfkesi kemiklerine işlemişti. Ayağa kalktı, uzun gövdesi benimkine doğru yaklaşıyordu. "Neredeyse sana inanıyordum. Beni kendi babama... kendi halkıma karşı kışkırtmaya çalışıyorsun. Sen bir yüz karasısın," diye hırladı, vücudu bana doğru kıpırdandı. Birdie eşofmanının kapüşonunu kaparak onu geri çekti. "Sen ihanet eden bir fae aşığısın!" diye bağırdı şiddetli bir öfkeyle.

"Tamam, okul gezisi sona erdi." Birdie onu sürükleyerek odanın diğer ucuna götürdü ve girişten dışarı çıkardı.

Hanna ayağa fırladı, bana ters ters bakarak Scorpion'la konuştu. "Ben de artık geri dönmek istiyorum. Artık onun lanet yüzüne bakmak istemiyorum."

Scorpion sıkıntıyla nefes verdi.

Hanna kelepçeli kollarını oynattı. "Mahkûm şimdi hapishanesine dönmek istiyor."

Akrep ayağa kalktı, Hanna kapıya yönelirken gözleri seğiriyordu. İçkisinden bir yudum aldı, sonra da rehineyi takip ederek onu dışarı çıkardı.

Bunu duymanın ikisi için de kolay olmayacağını biliyordum. Hayatınız boyunca size bir şey öğretilip sonra da bunun yanlış olduğunu anladığınızda bunu kabullenemezsiniz. Alışmaları biraz zaman alacaktı. Özellikle de Caden'ın.

Ve sahip olmadığımız tek şey zamandı.

Ash'in yatağının altına uzanarak çantayı çıkardım, ağır fae kitabı yüzeyde sürükleniyor, üstten dışarı çıkıyordu.

Topuklarımın üzerinde geriye doğru oturarak deri kapağa baktım ve ondan gelen en donuk uğultuyu hissettiğime kendimi ikna ettim. Vücudum kafedeki sahneden dolayı o kadar gergindi ki, kollarım ve başım enerjiyle titriyordu. Belki de hayal etmiştim, olmayan bir şeyi var etmiştim. Yine de kendimi durduramadım, parmaklarım gerildi, kapağa dokunmama sadece birkaç santim kalmıştı.

Tıklayın.

Arkamdan kapanan kapının sesiyle irkilerek kendime geldim. Bakışlarım kapının bir adım ötesinde duran Akrep'e kaydı, duygusuz gözleri üzerimdeydi.

"*Bazdmeg*!" Elim göğsüme çarptı. "Beni korkuttun."

Sessizce baktı. Bunun ağırlığı üzerime çöktü. Artık yaptıklarımdan kaçamazdım.

"Scorpion, özür dilerim." Ayağa kalkarak avuçlarımı pantolonuma bastırdım. "Kızgın olduğunu biliyorum. Kızmakta sonuna kadar haklısın."

Cevap vermedi.

"Emrinize karşı geldim ve herkesi riske attım."

"Risk altında mı?" diye sordu, göğsü inip kalkmaya başlamıştı. "Risk sadece orada olmaktı, her an hiçbir şey yapmadan işlerin kötüye gidebileceğini bilmekti. Senin yaptığın-" Bir nefes daha aldı. "Maddox ve

Wesley'nin ikisi de vuruldu ve neredeyse yakalanıyordu. Sadece Birdie ve Lukas sayesinde kaçabildiler."

"Vuruldun mu?" Suçluluk duygusu nefes yollarımı daralttı. Elbette şimdi belli etmiyorlardı, fae büyüleri onları hızla iyileştiriyordu ama bu, yaşanmış olabilecekleri ortadan kaldırmıyordu.

"İçeri girerken tehlikeyi, neler olabileceğini biliyorduk, bu yüzden herkesin planı sonuna kadar takip etmesi gerekiyor." Bana seyahat etti. Başka biri için korkutucu olabilirdi. Warwick kadar büyük ya da yoğun değildi ama yarı yarıya küçülse bile Akrep hâlâ tehlikeli ve korkutucuydu.

"Biliyorum." Ellerimi iki yana açtım. "Aptalca ve umursamazcaydı ama şansımı denemek zorundaydım."

Elleri omuzlarımı kavradı ve beni tekrar duvara yapıştırdı. "Hepimizin hayatıyla kumar oynuyordun Brexley. Bir şans üzerine," diye bağırdı. "Hayatın üzerine! Sana ulaşamadığımda ne hissettiğimi biliyor musun? Seni bulamadığımda? *Öldüğünü* düşündüm. Bu şehri aradım, seni her kim aldıysa öldürmeye hazırdım ve ben..." yutkundu, duyguları yüz hatlarını kapladı, dehşeti görebiliyordum, kederini hissedebiliyordum, sonra hepsini geri çekip uzaklaştı. Yan tarafa baktı. "Eğer bir daha herhangi birimizin hayatını böyle tehlikeye atarsan, şans eseri, seni kendim öldürürüm," diye homurdandı. "Burası benim ailem. Sahip olduğum tek şey." Kapıyı hızla açıp dışarı fırladı ve arkasından çarptı.

Hava ciğerlerimden patladı ve düzenli bir akış halinde akmaya başladı. Duvara yaslandım. Sözleri sert ve rahatsız edici derecede doğruydu. Gerçi söylediklerinden çok gözlerinde gördüklerim önemliydi.

Onun ailesinin bir parçasıydım.

"Büyü olsun ya da olmasın, buradaki her erkek sizin için savaşmaya, yanınızda durmaya, sizin için ölmeye hazır. Ve bizi diz çöktüren o kaltağın gücü değil. Hepsi sensin."

Eğilerek çantayı aldım ve kollarımı askılarından geçirdim.

Chirp!

"Ne oluyor be?" Başımı salladığımda Bitzy'nin paketten omzuma sürünerek çıktığını gördüm. Göz kapakları neredeyse kapanmış, yüzünde hülyalı bir gülümseme, dudağına yapışmış yapışkan grimsi kahverengi parçalar vardı.

"Bitzy, hayır! Buraya gel!" Opie'nin sesi çantadan geldi. "Oh,

kahretsin." Avucumu gözlerime bastırdım.

"Hey, Fishy!" Opie el sallayarak ortaya çıktı ve Bitzy'yi geri çekmeye çalıştı. "Başka tarafa bak. Burada görecek bir şey yok."

Chirp! Bitzy kıpırdanarak uzaklaştı, üç çatallı parmakları yüzümü huşu içinde okşuyordu.

"Opie..." İnledim. "Yapmadın." "Ne yapmadım?"

"Ash'in mantar zulasını *tekrar* ye."

"Ben yapmadım." Kirpiklerini masumca kırpıştırdı, bakışlarım kirpiklerine ve kıyafetine takıldı.

"Aman Tanrım." Ağzım açık kaldı. "O zaman lütfen bana bu elbiseyi kitaptan yapmadığını söyle?"

Opie aşağıya baktı. Kirpiklerine iliştirdiği ince kıvrılmış kâğıt şeritler yanaklarında dalgalanıyordu. Parşömen kâğıdından yapılmış kat kat fırfırlı eteğini fırçaladı. Üstü başka bir kâğıttan tasarlanmış tek omuzlu bir bluzdu. Tek bir sayfa, mohawk'ı ile aynı hizada olacak şekilde kafasının üzerinde uzanıyordu.

"Bu elbiseyi kitaptan yapmadım." Başını kaldırdı; zoraki gülümsemesi tamamen dişliydi.

"Bana yalan mı söylüyorsun?" "Evet."

"Opie!"

"Benim suçum değil! Bitzy baygındı ve ben de sıkıldım."

Chirrrrrpppp! Ellerini havada salladı. "Evet, hepsinin senin suçun olduğuna katılıyorum."

Chirp! Bitzy görünmez nesnelere vurdu ve sonra kıkırdayan bir ses çıkardı.

Aynı anda hem ürkütücü hem de sevimli.

"Senin iyiliğin için, bu tarihte çok sıkıcı bir an olsa iyi olur." Nefes alarak gözlerimi kapattım. "Siz neden buradasınız ki?"

"Seni son kaybettiğimizde Godzilla Pants bizi imp soslu brownie tartarına çevirmekle tehdit etti." Opie ellerini kalçalarının üzerine koydu. "Bu da beni biraz tahrik etse de daha *çok* korkuttu."

Chirpppp!

"Hayır, senin sosunun içine mantar koyacağından şüpheliyim." Opie'nin kağıt kirpikleri dalgalandı. "Sen nereye biz oraya Balıkçık!"

Boğazımdan bir iç çekiş çıktı, başım titriyordu. "Ash'in seni öldüreceğini biliyorsun."

Chirp! Chirp!

"Bitzy!" Opie'nin nefesi kesildi. "Onları oraya koyarsan mantarları ziyan edersin! Karanlık mağarada kaybol."

Cıvıltı! Parmaklarını oynattı, yüzünde tuhaf bir gülümseme vardı. "Doğru! Daha önce oraya gitmemişler gibi değil."

Lanet olsun! Bunun görüntülerle birlikte gelmesi gerekiyordu. Bitzy etrafta zıplayıp olmayan şeyleri yakalamaya çalışırken inledim. "Düşmeden önce onu içeri götürün."

"Elbette, Balık Usta." Opie Bitzy'yi yakaladı ve çantaya geri götürdü.

"Ve artık mantar yok ya da kitabı kıyafet için kullanmak yok. Bu sefer ciddiyim."

Çantadan mırıldanmalar geliyordu ve kulağa pek de hoş gelmiyordu.

Odadan çıkarken koridorun sonunda amcamın, Killian'ın, Kek'in ve Lukas ana alanda kasvetli ifadelerle konuşuyordu.

"Hey." Dikkatle yaklaştım, hepsi bana döndü. "Neler oluyor?"

"Lord Killian ve ben sayımızın artık HDF ile rekabet edemeyeceğini düşünüyoruz." Andris derin bir nefes verdi. Omuzlarında çok fazla yük vardı - ellerinde zaten kaybettiği hayatlar vardı ve durumumuz daha da vahimleşmeye devam ediyordu. "Darbeden sonra Fae askerlerinin çoğuna güvenemeyeceğini düşünüyor ve biz de burada ciddi şekilde zayıfladık." Andris, Kek ve Lukas'a döndü, ben de anlamaya başladım.

"Povstat'ın yardımını istiyorsun," diye onun için bitirdim. "Mykel Amca ile aynı hizaya gelmek istiyorsun."

Kek ve Luk onun askerleriydi. Ona bilgi ve teklifle geri dönecek en iyi kişiler onlardı. Şehrin ne kadar hızlı düştüğünü ilk elden biliyorlardı.

Lukas, "Bunu muhtemelen daha önce yapmalıydık," diye konuştu. "Kaptan'ın burada neler olup bittiğinden haberdar ve güncel olması gerekiyor. Prag'da neler olduğu hakkında hiçbir fikrimiz yok."

Andris, "Fazla askerimiz olmasa da sizinle birlikte asker gönderebilirim," dedi.

"Hayır." Luk başını salladı. "Sadece ikimizin girip çıkması daha kolay olur." Kek'e baktı, aralarında garip bir elektrik vardı. "Ayrıca, yanımda bir iblis var; kim benimle uğraşmak ister ki?"

"Aynen öyle, tatlı çocuk."

Andris ellerini birbirine kavuşturdu. "Korkarım fazla zamanımız yok."

"Hemen gidiyoruz, efendim." Lukas asker modunda eğildi. "Teşekkür ederim." Andris onun sırtını sıvazladı. "Ne olursa olsun ödünç al

İhtiyacınız olan silahlar. Zuz sana motosikletlerimizin yerini göstersin. Onlara bizden daha çok ihtiyacınız olacak. Ve lütfen güvende olun." Bunu söylemedi ama ses tonundaki uyarıyı duyabiliyordum. Dünyamız şu anda uçurumun kenarındaydı ve her an yerle bir olabilirdi.

Luk ve Kek çıkışa doğru ilerlediler. Elimi uzatıp onları durdurdum. Kalp atışlarım onlara bir şey olacağı düşüncesiyle tekledi. Ağzım aynı duyguyla açıldı, boğazım kapandı.

Luk hissettiğim her şeyi gördü. "İyi olacağız." Bana sarıldı. "Sen de güvende ol."

"Siz geri dönün, tamam mı?" Gözlerimi kırpıştırarak duygularımı uzaklaştırdım.

"Merak etme küçük kuzum, artık bizden kurtulmak yok." İkisi gözden kaybolmadan önce elimi sıktı.

"Bayan Kovacs?" Killian'ın sesi beni kendime getirdi. "Hazır mısınız?" Başımı sallayarak Andris'e doğru yürüdüm.

"Tekrar gidiyor olmandan nefret ediyorum." Andris kollarını bana doladı ve kulağıma fısıldadı. "Güvende ol, *Dragam*. Seni çok seviyorum."

"Sen de, *Nagybácsi.*"

Geri çekilmeden önce başımı öptü. "Onu güvende tut."

"Yapacağım." Killian başını eğdi. "Eminim yakında tekrar konuşacağız."

Andris kollarını arkasında kavuşturdu, başını öne eğdi ve ofisine geri çekildi.

"İhtiyacın olan her şeyi aldın mı?" Killian'a doğru ilerledim.

"Daha bir ay kadar önce düşman olarak gördüğüm bir değil, muhtemelen iki isyancı milisle sırf kendi evimden biri darbe yapıyor diye ittifak kurmaktan mı bahsediyorsun?" Killian alay etti. "Elbette, her şey harika gidiyor."

Ona gülümsedim, gözlerimiz birleşti. Dudakları gerilerek

Sırıt.

"Ko-vacs."

Adımın sesi bakışlarımı arkama çevirdi, çağrı o kadar karışıktı ki

ve alçaktan, etrafıma bakındım, gürültüyü ikinci kez tahmin ettim. Merdivenlerin tepesinden bir rüzgâr püskürdü, tenimi ürpertti, uğultu kulaklarımı adımla aynı tonda doldurdu.

"İyi misin?" Killian sordu.

"Evet." Başımı salladım, çantayı omuzlarımda daha yükseğe kaldırdım. "Hadi geri dönelim."

Killian ve ben artık kararmakta olan gökyüzünde süzülerek dışarı çıktık.

Üzerime çöken ürkütücü duygudan kurtulamıyordum, sanki saat yeni bitmiş gibiydi.

Bölüm 19

Gökyüzü zengin, koyu maviler ve siyahlarla boyanmıştı, yıldızlar başımızın üzerinde elmas gibi parlıyordu. Hava soğuktu ama en ufak bir rüzgâr esmiyordu. Sanki şehir nefesini tutmuş gibi her şey hareketsizdi.

Sıkıntılı his midemde yabani otlar gibi yeşerdi, ailemi görmekten duyduğum sevinci sardı ve öldürdü. Umut, büyüyen korkum tarafından boğuldu.

"Killian?" Karanlıkta adını fısıldadım, sesimdeki endişeyi duyabildiğini ve hissedebildiğini biliyordum.

Bana döndü, gözleri benimkilerle buluştu. Çenesinin en ufak bir hareketi onun da aynı şeyi hissettiğini anlamam için yeterliydi, bakışları temkinli bir şekilde etrafta geziniyordu. İnsanlar büyüyü, elektrikle yoğunlaşan havayı hissedebilirdi ama bu farklıydı. İçime işliyor, içten dışa doğru kaşınıyordu. Çağırıyor ve itiyordu. Tanıdık ama garip.

Tedirginlik sinirlerimin üzerinde geziniyor, onları büküyordu. "Ne oldu?" diye sordum.

Dişlerini sıkmıştı, hisleri tetikteydi. "Bilmiyorum." Alnı sıkıntıyla kırıştı. "Ve bilmediğim pek bir şey yok." Eli bana doğru uzandı, beni hızlandırdı. "Acele edelim."

Fae Lordu, onu rahatsız eden bir şey olduğu için acele etmeni söylediğinde, acele edersin.

Carnal Row'a çabucak geri döndük. Hangi gün olduğunu bilmiyordum ama insanlarla ve sefahatle dolup taşmadığı hiçbir zaman olmamıştı. Ama bu gece neredeyse hayalet bir kasabaydı. Kulüplerde ya da sokaklarda aylak aylak dolaşan sadece bir avuç insan vardı. Sanki herkes aynı tedirginliği yaşıyor, içgüdüsel olarak güvenlik arayışına giriyordu.

Korkudan karnıma ağrılar girdi. Killian ve ben Kitty'nin evinin merdivenlerini koşarak çıkarken, durgun gökyüzünde bir alamet asılıydı.

Kitty'nin kızları ve erkeklerinin çoğu ana salonun etrafında dolaşıyor, huzursuz ve kendi aralarında yüksek sesle mırıldanıyorlardı, herkes şehre inen garip enerjiyi hissediyordu.

"Luv." Rosie kalabalığın arasından sıyrılıp yanıma geldi ve elimi tuttu. "Döndüğüne sevindim."

"Warwick'i gördün mü?" Etrafıma bakınıp arka planda Kitty'yi görerek sordum.

"Hayır." Rosie başını salladı. "Onu görmedim."

Sinirlerim daha da gerildi.

"Neler olduğunu biliyor musun?" Etrafına bakındı, gözleri dönmeden önce Killian'a takıldı. "Tüm fae çalışanları çıldırmış durumda ve ben bile bir şeylerin ters gittiğini hissediyorum." Titredi.

"Hayır." Elini bırakmadan önce kendi elime bastırdım. "Ama bence bu gece herkes içeride kalmalı ve dikkat çekmemeli."

"Tatlım, her gece yatarken yaptığım şey bu." Şakacı olmaya çalışarak göz kırptı ama hepimiz şaka yapamayacak kadar gergindik.

Killian burnundan soludu ve arkasındaki duruşunu ayarlayarak sinirlendi. Ben.

"Bu sizin için bir sorun mu, *Lordum*?" Sesi tatlıydı ama yoğun bir küçümseme. "Bir insan fahişenin söyleyemeyeceği kadar yakışıksız mı? Yeterince abartmadım mı?"

Ona ters ters baktı. O da ters ters baktı.

"Warwick'i görürsen odada olduğumuzu söyle." Killian'ın ceketini tuttum, onu merdivenlere doğru yönlendirdim, işler daha da çirkinleşmeden onları ayırmak istiyordum.

"Yapacağım," diye karşılık verdi Rosie.

En üst kata çıktığımızda odaya girdik. Sloane bir ileri bir geri volta atıyordu.

"*Az istenit!"* Sloane bize seslendi, bakışları Killian'ın üzerinde geziniyor, patronunun tek parça olduğunu değerlendiriyordu. Sloane için Killian'ın onsuz gitmesine izin vermenin kolay olduğunu düşünemezdim. Görevi ne pahasına olursa olsun onu korumaktı. Zaten onun gözetimi altında iki yoldaşını kaybetmişti. "Tam zamanında! Seni avlamama iki saniye kalmıştı." Killian sinirlendi.

"Biz iyiyiz," diye güvence verdi Killian, gözleri hâlâ barın üzerinde duran kutuya kaydı. Tam olarak bıraktığımız yerdeydi. Güvende.

"Bir şeyler oluyor. Garip bir enerji var." Sloane'un eli kalçasındaki silahının üzerinde gezindi.

"Biliyorum," dedi Killian sessizce, ben bara doğru yürürken, nabzım kulaklarımda çınlarken, parmaklarım kutunun tepesinde gezinirken.

Ben çocukken babam bana anneme ait bir şey vermişti. İçinde annemin taktığı bir yüzük olan küçük bir mücevher kutusu. Genç ve dikkatsizdim, yüzüğü kaybettim. Yıkılmıştım. Defalarca geri gelmesini diledim ve kutuya gitmekten hiç vazgeçmedim, bu sefer açtığımda sihirli bir şekilde tekrar içinde olmasını umuyordum.

Nektarın gücü yüzük gibiydi. Beyniniz size orada olmayacağını söylese ve sahip olduğunuz ince inanç katmanına saplanan bıçağı hissetseniz bile, o askıya alınmış umut anını yaşardınız.

Üstünü kaldırdım, katılaşmış bal maddesi ortada duruyordu. Ona bakarken başımı eğdim ve görüşümü netleştirmek için gözlerimi kırptım. Biraz daha parlak mıydı? Zihnim muhtemelen olmayan bir şeyi görmeye çalışıyordu. Işığın bir oyunu. Görme yeteneğimi renklendiren kendi umutsuz umudum.

Kapı açılmadan hemen önce tenime bir şey battı.

Warwick ve Ash hızla içeri girerken Killian, Sloane ve ben sarsıldık.

Warwick'in gözleri benimkileri buldu, değerlendirdi ve üzerimde gezindi. "Kaçmamız gerek."

Sözleri beni bocalattı.

Kurt, efsane, bana endişeyle baktı. Hayatında hiçbir şeyden kaçmamış, ölümün ve katliamın içine balıklama dalmamıştı. Ağır bakışları bana kaçmanın tek seçenek olduğunu söylüyordu... beni korumak için.

"Ne?" Kutunun kapağını bırakıp ona ve Ash'e doğru koştum. "Neler oluyor?"

"HDF'nin kaç adamı var?" Warwick'in neredeyse talepkâr tonu endişemi daha da artırdı. "Eğitimli askerler mi?"

"Oh, umm... birkaç yüz, belki. Masa başındakiler de dahil olmak üzere üç yüzün üzerinde. Ama henüz mezun olmamış sınıfları da sayarsak, muhtemelen en fazla dört ila beş yüz. Neden?"

Ash ve Warwick birbirlerine baktılar.

"Neler oluyor, Farkas?" Killian yanıma geldi.

"Dışarıda binden fazla asker var," diye konuştu Ash Warwick adına, başımızı sallayarak.

"Binden fazla mı?" Kükredim. "İmkânı yok. Léopold'da çocuklar da dahil olmak üzere herkesi sayarsak ancak binin üzerinde insan var."

"Şey, oradalar ve..." Ash sustu. "Ne?" Killian homurdandı.

"Bir terslik var."

"Evet, biliyoruz, bizim için gelen binlerce asker var." Kollarımın derisini yüzdüm.

"Hayır." Ash başını salladı, parlak yeşil gözleri kasıtlı olarak bana odaklanmıştı. "*Onlarda* bir sorun var."

Canımı acıtacak kadar keskin bir şekilde nefes aldığımda, panik üzerimde dalgalanmaya başladı. "Ne demek istiyorsun?"

"I yapamam tarif et o. Agresif, ama çok robotik. Kontrollü canavarlar."

Killian'a doğru döndüm, zihinlerimiz aynı yere gidiyordu. "Sen-"

"Hayır!" Başını salladı. "Kısa bir süre sonra tüm deneyleri durdurdum. Sen g i t t i n . Anlamsız hale geldi. Senden başka kimse hayatta kalamadı. Öfkeyle hepsini yok ettim."

Warwick, Killian'ın yüzüne bakarak, "Doğru," diye homurdandı. "Eşimi uyuşturduğun ve neredeyse öldürdüğün için sana teşekkür edecek vaktim olmadı." Killian'ı itti.

Vücudum hareketsiz kaldı.

Ash düşüncelerimi yankıladığı sırada ben de gözümü kırptım.

"Dur bakalım. *Arkadaş* mı dedin?" Ağzı şokla açıldı ama gözlerinde neşeli bir gülümseme belirdi. "Sadece seni doğru duyduğumu teyit etmek istedim."

"Evet." Başımı salladım. "Ben de."

Warwick başını bize doğru çevirdi ve bize sinirli bir bakış attı.

"Doğru. Zamanı değil." Elimi salladım. "Ama bunu tekrar gözden geçireceğiz."

"Bunu atlatacağız prenses," diye gürledi Warwick, gözleri üzerimdeydi. "Bunu istediğin kadar tekrar gözden geçirebiliriz." Cinsel iması çok açıktı.

Killian Warwick'e dirsek atarak gömleğini düzeltti. "Bunun benimle hiçbir ilgisi yok. Ayrıca, test ettiklerime kafes dışında asla güvenemezdim. Ne yapacakları belli olmazdı. Askerden çok vahşi hayvan gibiydiler."

Kafesin içinden bana saldırmaya çalışan kadını düşündüm, dişlerini gösteriyordu, gözleri vahşi ve aynı zamanda boştu. Beni öldürmek için parmaklıkların arasından kaymak için her kemiğini kıracağından ve kendi kafasını ezeceğinden oldukça emindim. Üniforma giymiş, elinde silah tutan birinden çok daha vahşi bir hayvandı.

"Dr. Karl formülü geliştirdiklerini söyledi." Elimde ne olduğunu gören tek kişi olan Ash'e odaklandım.

"Beni korkutan şey, orada durmayacaklarmış gibi gelmemesiydi. Daha da büyük bir şeye işaret ediyorlardı."

Fae özünü doğrudan insanlara pompalamak gibi.

Istvan titiz bir adamdı. Ana planı olan nektar gerçekleşene kadar stratejiler geliştirirdi. HDF'nin lideri olmasının bir nedeni vardı ve insan olsalar bile babam, Andris ve Istvan titiz taktikleri sayesinde pek çok savaş kazanmışlardı.

"Burada kalamayız." Warwick bara doğru ilerledi, kutuyu aldı ve zaten sırtımda olan çantaya, fae kitabının yanına yerleştirdi.

"Aslında, eğer sokakları dolduruyorlarsa burada kalmak daha güvenli gibi görünüyor." Killian dışarıyı işaret etti.

"Bizi aramak için her kapıyı kırıyorlar." Warwick sinirlendi. "Bu insanları tehlikeye atmayacağım. Bizi korumak için değil."

"Evet," diye kabul ettim. "Kitty'nin kaybedecek çok şeyi var ve zaten bizim için çok şeyi riske attı. Bu insanların zarar görmesinin sebebi ben olmayacağım."

"Ve burada olduğumuzu ağzından kaçırmak için sadece bir kişi yeterli," diye söze girdi Ash, bakışları Warwick'e kayarak. "Biraz kızgın ve intikamcı olabilecek biri."

Başımı Warwick'e doğru eğdim. Nefesinin altında homurdandı.

"Neyi kaçırıyorum?" diye sordum.

"Görünüşe göre bir siren onu geri çevirdiği için biraz sinirlenmiş, ve onu odasından kovdu." Ash bana göz kırptı.

Yalan söylemeyeceğim. Bunu duyduğumda hissettiğim sevinç, elbiselerini burada yırtıp ona göstermek istememe neden oldu.

"Odaklanabilir miyiz?" Warwick havladı. "Buradan çıkmamız gerek. Şehrin içinden güneye doğru kayın. Ondan sonra..."

"Benim güvenli evimde saklanabiliriz," diye açıkladı Killian. "Orası korunuyor ve büyülü. Orada güvende olacağız."

"Eliza ve Simon nerede?" Warwick sordu.

"Evet," diye yanıtladı Killian. "Gerecse Dağları'nda. Bariyerleri aşmak ve onu bulmak için bana ihtiyacınız olacak."

Warwick çenesini oynattı. "Sanırım bir gün daha yaşayacaksın, peri." Killian homurdandı.

Killian, "Benimkini havaya uçurduğun için bir tür araç bulmamız gerekiyor," diye ekledi.

Warwick sırıtarak başını kapıya doğru eğdi ve "Buna değer," dedi. "Hadi çıkalım. Őrmező'de bize birkaç savaş öncesi Harley bulabilecek bir adam tanıyorum. Bok gibiler ama bizi oraya götürürler." Warwick Killian'a baktı.

"Gerçi sana bir bakar ve bizden iki katını ister. Umarım cüzdanınızı getirmişsinizdir, *Lordum.*" Warwick'in avuç içi, sırt çantamın hemen altında sırtımın küçük kısmına bastırdı ve beni kapıya doğru yönlendirdi. Yemin ederim ki bu basit dokunuş bedenimi sıcaklıkla, güvende olmasam bile güvende olma hissiyle tutuşturdu.

Merdivenlerden inen ayaklarımızın sesi, mahkûmun ölmeden önceki son anlarını işaret eden idam davulunun sesi gibiydi.

"Warwick." Kitty tam dibe ulaştığımızda onu durdurdu. Hayatımda ilk kez gözlerinde endişe ve korku gördüm. "Yapma."

"Yapmak zorundayız." Onun elini kendi elinin içine aldı. "Seni koruma sırası bende.

Bu da buradan ayrılmak anlamına geliyor."

Kitty'nin bakışları ondan Ash'e kaydı. Konuşmaya çalıştığını, kalmaları için yalvarmak istediğini görüyordum ama bunun en iyisi olduğunu biliyordu. Ailesini korumak için gitmemiz gerekiyordu.

"Hayatta kalsan iyi olur, pislik. Bir daha ölmeni kaldıramam." Dişlerini gıcırdatarak Ash'e baktı. "İkiniz de."

Warwick elini bırakmadan önce son bir kez sıkarken Ash başını salladı. Kapıya yönelmeden önce ben de ona başımla selam verdim.

Cam kırılma sesi odaya yayıldı ve bizi yan pencereye doğru itti. İşçilerin çoğunun halının üzerinde yuvarlandığı kanepenin yanında bir nesne yere çarptı.

Hepimizin ne olduğunu anladığı bir an oldu. Bir bomba.

"Siktir." Warwick bağırmadan önce nefesinin altından konuştu. "Koşun!" Beni kapıya doğru iterek herkesin dışarı çıkmasını işaret etti.

İnsanlar kaçmak için itişip kakışarak çıkışa doğru koşuştururken dehşet çığlıkları havayı delip geçti.

Sanki patlayıcının omurlarıma değdiğini hissediyordum, patlamasına doğru geri sayımın neresinde olduğumuzu bilmediğim bir alay gibi ensemi kemiriyordu.

"Git! Git!" Warwick beni dışarı attı, sadece birkaç metre gidebildim.

Booooooom!

Patlamanın gücü ve sıcaklığı bize çarptı, bizi oyuncak bebekler gibi havaya savurdu, dumanlar cildimi yaktı. Kemiklerim çıtırdayarak engebeli kaldırım taşlarına çarptı, kafam tuğlaya çarpmadan önce sırt çantam darbeyi biraz yumuşattı.

Bayılıp bayılmadığımı bilmiyorum ama kirpiklerim açıldığında dünya yanıyor gibiydi. Kitty's'in çoğu yıkılmıştı. Dıştaki tuğla yapı hâlâ oradaydı ama içerideki her şey havaya uçmuş, içi boşaltılmış ve yanıyordu. Kulaklarım çınladı; duyduğum tek ses sessiz çığlıklar ve alevlerin çıtırtısıydı. Yanan etin ve zehirli alevlerin kokusu burnumu yaktı.

Kendimi yukarı itmeye çalışırken kaslarım yalpaladı, kendimi güçsüz hissettim. "Savaş fitili?" diye seslenmeye çalıştım ama sesim çatallaştı. Dehşet ciğerlerimi bir boa yılanı gibi sarmıştı, başım dönüyordu.

"Savaş fitili!" Tekrar bağırdım ama sadece kulaklarımda yankılandı, dudaklarımdan öteye geçemedi. Yanan gözlerime yaşlar doldu, yarısı dumandan yarısı da korkudan. Dişlerimi sıkarak doğrulmaya çalıştım.

"Kovacs!" Çağrısını duymaktan çok hissettiğime yemin edebilirim ama aniden karşımdaydı, kanlar içinde ve ağır yaralıydı, yırtık elleri yanaklarımı avuçluyordu. Ağzımdan bir çığlık koptu, kollarım onu yakalamaya çalıştı, açıklayamadığım bir rahatlamayla ona sarıldım. Ağzı benimkini vahşi bir öpücükle aldı, neredeyse acı veriyordu. Parmakları tenime saplandı ve ben yaklaşmak için çabalarken o ağzımı cezalandırdı. Ona dokunmak için umutsuz bir ihtiyaç duyuyordum. Acı hâlâ hayatta olduğun anlamına geliyordu. Hâlâ hissedebiliyordun. Bu bir gereklilikti. Acı gerçek şuydu ki, eğer o hayattaysa, başka *her şeyden sağ çıkabilirdim.*

Ayrıldı, eli saçlarımdan aşağı kayıyordu, gözleri tek parça olduğumu yeniden teyit ediyordu.

"Ash? Killian?" Sesim biraz daha kararlı, kafamdaki çınlama biraz daha azalmış bir şekilde konuştum.

"Bilmiyorum." Sesi daha da sert ve çakıllıydı.

Elimi sıkıca tutarak ayağa kalkmama yardım etti ve etrafı kolaçan etti. Cesetler her yere saçılmıştı, kanlı ve parçalara ayrılmışlardı. Ve içeride dışarı çıkmayı başaramayan daha da fazlası olduğunu biliyordum.

Orada burada kafaların ve kolların hareket ettiğini, çok az da olsa birkaçının oturduğunu görebiliyordum.

Killian'ı gördüğümde nefesim kesildi. Yüzünün yarısı kararmış ve yanmıştı, kıyafetleri yırtılmıştı ama hareket ediyordu. Ayağa kalktığımda altında, patlamanın en kötü etkilerinden korunmuş birini fark ettim.

"Rosie!" Onlara doğru koşarak bağırdım. Sloane birkaç adım ötedeydi.

Önlerine düşerek onları kontrol ettim. Rosie kanlar içindeydi ve derin sıyrıklar vardı ama korkunç bir şey yoktu. Gözlerini kırpıştırdı, gözleri sersemlemişti, parmakları başından damlayan kana dokunuyordu.

"Siz iyi misiniz?"

"Sanırım mı?" diye mırıldandı.

"İyileşeceğim," diye cevap verdi Killian, küçük bir rahatlama hissiyle nefes vermemi sağladı.

"Warwick!" Sarışın en iyi arkadaşımın topallayarak bize doğru geldiğini ve Kitty'nin de onun yanında olduğunu gördüğümde Ash'in sesi beni ayağa kaldırdı. İkisi de gerçekten kötü görünüyordu, ama fae'ler bu şekilde iyileşebilirdi. Çoğu insan iyileşemezdi.

Ash'e doğru atılıp ona sıkıca sarılırken ve gözyaşlarımı geri kırparken göğsüme bir rahatlama dalgası daha çarptı. Bu gece birçok kişinin öldüğünü biliyordum ama bencilce, grubum hayattaydı. Önemsediğim insanların hepsi ayaktaydı.

Warwick başını kaldırıp etrafına bakınarak, "Gitmemiz gerek," diye emretti.

"Buradan ayrılamam. Burası benim evim. Benim ailem!" Kitty'nin duyguları her yerdeydi, yüzü yanıklar, kesikler ve kanla kaplıydı. "Çoğu öldü!"

"Aynen öyle." Warwick ofladı pufladı. "Artık onlara yardım edemezsin." "Onları bırakmayacağım," diye bağırdı Kitty, arkasını dönmek üzereyken.

"Az istenit!" Warwick onun kolunu tuttu. "Sen de ölürsen onlara yardım edebileceğini mi sanıyorsun? Bu bilerek yapıldı, Kit! Evin kazara bombalanmadı. Bu bir savaş."

"Siktir git." Adamın göğsünü itti. "Senin savaşınla hiçbir alakam olsun istemiyorum. Ben o hayattan çıktım."

"İşler böyle yürümüyor." Dişlerini sıktı. "Gözlerini kapatıp rol yapabilirsin ama bu, senin de bunun bir parçası olduğun gerçeğini değiştirmez." Elini yıkıma doğru salladı. "Senin kim olduğunu biliyorlar."

"Kim olduğumu bilmelerinin tek nedeni sensin," diye bağırarak parmağını ona doğru salladı. Sonra başı öne eğildi, sesi titriyordu. "O hayatı bir daha yaşamak istemiyorum. Burası benim evim."

"Biliyorum." Warwick'in sesinde pişmanlık imaları vardı ama yüz ifadesi değişmedi. "Ama seni öldürecekler. Hayatta kalan herkesi. İşi bitirmek için yakında burada olacaklar. Gitmek zorundayız."

Kitty'nin çenesi göğsüne düştü, güzel pantolonu ve ipek bluzu paramparça olmuş, kanla boyanmıştı. Nefes verdi ve kararlılıkla başını kaldırdı.

"Yürüyebilecek kadar iyi misin?" Killian Rosie'ye elini uzatarak sordu

"Evet." Adamın elini görmezden gelerek kendi başına ayağa kalktı ama Ayaklar.

"Whoa." Killian onun kalçalarını kavradı ve onu yukarıda tuttu.

"Ben iyiyim." Onu başından savarak bana doğru ilerledi. Benim incelemem sessizce gerçekten öyle olup olmadığını sordu. Ağzı acıyla sıkışmış olsa da hafifçe başını sallayarak cevap verdi.

Warwick önden gitti, yedimiz Kitty'nin Evi'nden uzaklaştık. Tek duyduğum, alevlerin kötü şöhretli binayı ve içindeki pek çok hayatı durmaksızın yiyip bitiren çatırtı ve patırtı sesleriydi.

Bölüm 20

Ne kadar sessiz olmaya çalışsak da, durgun gece ayak seslerimizi bir davul gibi yankılıyordu. Hepimiz yaralıydık, bazılarımız ağır yaralıydı ve sadece nefes almaya devam etmeye, geride bıraktığımız insanları törpülemeye çalışıyorduk. Şok, keder ve korku yarayı bir turnike gibi sarmış, acıdan kan kaybından ölmemizi engellemişti.

Warwick'in gergin fiziği bizi gölgeler ve ara sokaklarda ilerletiyor, ilk savunma hattı olarak hareket ediyordu. Ash ve ben onun hemen arkasındaydık, Sloane ise en arkadaydı. Kitty, Killian ve Rosie ortadaydı.

Madách Tér'e yaklaşırken Warwick bizi devasa yapısal kemerin altındaki taş bir sütunun arkasında durdurdu. Oteller, kafeler ve mağazalar eskiden bu meydanı hayatla dolduruyordu. Bunu hayal etmek benim için zordu. Genç bir kızken, babam bana ülkeyi dolaştığı yolculuklardan birinin ardından açıklayana kadar otelin ne olduğunu bile bilmiyordum. Artık onlara pansiyon deniyordu. Léopold'un duvarları dışındaki hayat hakkında hiçbir fikrim yoktu.

Gecenin tuhaf ürkütücülüğü nabzımı boğazıma dayadı. "Bizi Ő r m e z ő 'ye götürmek kolay olmayacak," diye fısıldadı Ash. Warwick, yaralı grubumuza bakıyor.

"Hayır, ama başka bir seçeneğimiz var mı?" Efsane homurdandı.

"Benimkine dön, sıcak bir duş al, ateşin yanında bir şeyler iç ve birkaç nehir perisiyle seks yap?" Ash omuz silkti ve Warwick alçak bir kıkırdamayla alay etti.

"Ya da belki bir yılan değiştirici?" Ash ekledi.

"Ben de iblis seksinin tadını almaya başladığını sanıyordum." Ash'i dürttüm. Vücudu hareketsiz kaldı, yanakları kızardı. "Ve sarışın melezler." Göz kırptım.

"Ne?" Warwick'in kaşları yüksek bir kavisle kalktı. "Sakın bana söyleme..."

"Stresli bir geceydi... ve sabah. Enerjinin boşaltılması gerekiyordu." Ash'in sesi savunmaya geçti. Fazla savunmacı. "Ve belki birden fazla kez."

Warwick ofladı, kafası eğlenerek titriyordu, dikkati tamamen bölgeye geri döndü. "Tamam, temiz görünüyor, gidelim."

Dışarı çıktık, meydanı geçmeye başlamıştık ki bir ürperti ruhumu okşadı ve vücudumdaki tüm tüylerin diken diken olmasına neden oldu. O kadar yumuşaktı ki neredeyse görmezden gelebilirdim, ölümün öpücüğü ensemi okşuyordu. Tanıdıktı

-Yaşam ve ölüm arasındaki çizgi. Ama hissettiğim şey ikisine de ait değildi, sanki doğa onunla çatışıyor, reddediyordu. İçimdeki her şey çığlık atıyordu, yanlış hissediyordum.

"Bekle-" Ağzım açıldı, elim Warwick'e uzandı.

Yüzlerce kırmızı lazer ışını, bize odaklanana kadar karanlığın içinde süzüldü. Hava, kaldırıma vuran botların yankısı ve kumaşların şıpırtısıyla doldu. Her taraftan koşuşturan figürler beni dehşetle sarstı. Sessiz ve titiz yüzlerce asker, doğal olmayan kolektif bir uyum içindeki karıncalar gibi ara sokaklardan ve caddeden çıktı.

Vay anasını.

Başım dört bir yana savruldu, kâbus farklı açılardan geliyor ve grubumuzu güdüyordu. Sırt sırta verdiğimizde, silahlarımızı elimizde, savaşmaya hazır tutuyorduk. Rosie ortamıza itilmişti, böylece duvarla çevrilmiş ve korunuyordu. İçimden bir ses bunun boşuna olduğunu söylüyordu. Grubumuzdaki fae'ler ne kadar güçlü olursa olsun, hiçbirimiz bu kadarına karşı koyamazdık.

Üzerimizde taktik lazerleri olan çok fazla kişi vardı.

Sezgilerim bana bu askerlerin hiçbirinin sıradan insanlar olmadığını söylüyordu. Ne hareketleri ne de bakışları öyle değildi. Siyah kıyafetler ve kasketler giymişlerdi, kana susamış gözlerle bize bakıyorlardı, silahlarının emniyeti açıktı.

Ash haklıydı. Hareketleri robotikti, kesin ve boştu ama gözleri vahşiydi, sanki her an takla atabilirlerdi.

Doğal değildi ve korkutucuydu.

"Bu düşündüğümden çok daha kolay oldu." Bu ses bir demir testeresi gibi içimi parçaladı ve umudumun büyük bir kısmını yuttu. Her kasım kilitlendi, zihnim ya kusma ya da hazır olda durma dürtüsüyle savaştı.

Başımı askerlerin arasındaki boşlukta iddialı bir şekilde yürüyen siluete çevirdiğimde burnumdan hava kesildi. Hiçbiri liderlerine gözünü bile kaldırmamıştı, odakları sadece bizim üzerimizdeydi. Anormal bir şekilde. Hiçbirini tanımıyordum ve HDF'deki tüm askerleri en azından yüzlerinden tanıyordum.

"Ah, Brexley." Adam dilini şaklattı. "Ne büyük bir hayal kırıklığına dönüştün." Soğuk mavi gözleri benimkilerle buluştu, adam ordusunun tam önünde durdu.

"Istvan." Adını zar zor söyleyebilmişti. Bu adamın varlığında her zaman hissettiğim güvensizlik içimi titretti. Bir iz. Aynı görünüyordu ama gözlerindeki acımasızlığı, onu neredeyse diğerlerinden üstün kılan bir güveni gördüm.

Warwick hırlayarak silahını kaldırdı.

"Ben olsam bunu yapmazdım." Istvan ellerini arkasında kavuşturmuş, sırıtıyordu.

Warwick, "Adamlarınızdan biri tetiğe dokunmadan önce sizi vurabilirim," dedi.

"Öyle mi düşünüyorsun?" Istvan çenesini zorlukla eğdi, sonra bir kurşun meydanda Warwick'in omzuna keskin bir hassasiyetle saplandı.

Hızlı.

Fae-fast.

Warwick'in vücudunun sarsılmasını ve silahının elinden düşmesini izlerken dudaklarımdan güçlükle bir çığlık çıktı. Kurşun tam sinire isabet etmiş ve yarayı kesip geçmişti. Warwick'in eli yaraya gitti, kanlı bir şekilde geri geldi, yüz ifadesi bir hırıltıyla kırıştı. Özel bağlantımız olmasa bile, o hâlâ yarı-fae'ydi. Bunu atlatacaktır. Ama atış ölümcül olsaydı iyileşmezdi. O anda anladım ki, birlikte birbirimizi ölümcül yaralardan iyileştirme gücüne sahiptik.

Artık yapamayız.

Istvan'a bakarken onun sırıttığını gördüm.

"Fae-sevgiline hâlâ itaat etmeyi öğretemedin mi?" Istvan bana baktı. "Seni bir lider olarak şekillendirmek ve yönlendirmek için harcadığım onca yıl." Gözlerinde gerçek bir duygu parladı. "Doğru tarafta olabilirdin Brexley. Romanya Kraliçesi olup insanlara liderlik edebilirdin. Onun yerine bunu seçtin." Elini grubuma doğru salladı. "Fahişeler, hırsızlar ve melezler."

Fae Lordu'nun arkamda olduğunu bilmiyor gibi göründüğünü, yüzünü yaraların ve kapüşonun altına sakladığını fark ettim. Bu şekilde kalmasını istedim.

"Onları her gün o hayata tercih ederim." Warwick'e yaklaşarak nerede durduğumu belli ettim. "Peki senin bir farkın var mı? Süslü kıyafetler giyiyorsun ama Léopold'da daha çok yolsuzluk, hırsız ve fahişe var. En azından burada, kim oldukları konusunda dürüstler. Sen altın kaplamalı sarayında saklanıp insanları koruyormuş ve onlar için savaşıyormuş gibi yapıyorsun, oysa onlar senin için siyasi satranç taşlarından başka bir şey değil."

"Bunların hepsi onlar için." Eliyle etrafı işaret etti. "Ben uzun vadeli düşünüyorum. Bunu göremiyor gibisin. Savaş karışacak, kayıplar olacak ama sonunda efsane *ben* olacağım." Warwick'e bakarak onun kim olduğunu tam olarak bildiğini söyledi. "Çünkü onlara özgürlük getirdiğimi görecekler. Barış. Güvenlik. İnsanlar tekrar hüküm sürecek ve fae'ler saklanmaya geri dönecek. Dünyamız alt üst oldu, bir iblis ve bir druid tarafından yönetiliyor. Ben dünyaya doğal düzeni geri getirmek için buradayım."

Sesi deli gibi geliyordu ama Istvan'ın sadece doğu bloğunun kralı olmak istemediğini fark ettim. Tüm dünyayı Fae'lerden geri almak istiyordu.

Çığı başlatan çakıl taşı oydu.

"Doğal düzen mi? Özgürlük mü?" Boğazım düğümlendi, bakışlarım etrafımdaki vahşi gözlü insanlara takıldı. Çeşitli yaşlarda, kadınlı erkekli insanlardı ve hiçbiri kılını bile kıpırdatmamıştı. "Onların özgürlüğü var mı?" İğrenme ve öfke ellerimi kavradı. Bu askerler doğru değildi. Killian'ın evinde gördüklerimden biraz daha az vahşiydiler ama yine de tüylerimi diken diken eden bir şey vardı. Görünüşe göre formülü geliştirmişlerdi ama hâlâ ne yapacağı belli olmayan ölüm makineleriydiler. "Özgürlük dediğiniz şey bu mu? O hapları *isteyerek mi aldılar,* Istvan?"

"Çok saf ve aptalsın." Yine de Istvan'ın gözleri neredeyse gururla parlıyordu. Bütün parçaları bir araya getirdim. Kurnazlık ve açıkgözlülüğün yanı sıra zekâya da değer veriyordu. Bana öğrettikleri sayesinde bunlara sahip olduğumu düşünüyordu ve belki de haklıydı. Ama şimdi, bu dersler ona dönecekti. "Sana daha iyisini öğrettiğimi sanıyordum. Ağaçları değil, ormanı görmeyi." Ellerini iki yanına indirdi ve bir adım daha yaklaştı. Warwick nefesinin altında hırladı ama ben dikkatimi generale vermeye devam ettim. "İnsanların gerçekte ne istediklerine dair en ufak bir fikirleri yok. Özgürlükler hakkında konuşurken bile kontrol edilmek istiyorlar. Ama evet, çoğu isteyerek geldi. Neyin tehlikede olduğunu anlıyorlar. Fae'lerle eşleşebilirsek ne kazanacağımızı."

"Fae özü çalarak mı?" Karşı çıktım. "Çocuklara işkence ederek, büyülerini söküp alarak onları öldürerek mi?"

"Eğer mecbur kalırsam," dedi Istvan. "Fae'ler ne zamandan beri yaşam özümüz için bizi çalıyor, tecavüz ediyor ve tüketiyor?"

Bu doğruydu. Yapmışlardı ama bu onun yaptığı şeyi de doğru yapmıyordu.

Istvan yüz ifademi okumuş gibi başını salladı. "Doğru ve yanlış sadece hangi tarafta durduğuna göre değer kazanır. Ben sadece oyun alanını dengeliyorum."

Istvan'ın haklı olduğunu inkar edemezdim. Pek çok fae enerjileri için insanlardan beslenirdi; seks, günahlar, rüyalar ya da aslında onları yiyerek. Bunu adil bir oyun ve hayatta kalma olarak görüyorlardı, peki diğer yol yanlış mıydı?

"Laboratuvarınızı, hastalıklı deneylerinizi gördüm," diye zorladım.

"Evet, küçük ziyaretinizi duydum." Daha da yaklaştı. "Keşke arasaydınız; size özel bir tur düzenlerdim."

Küçümseyerek öfkelendim, gözlerim parlıyordu. "Bunu insan özgürlüğü ya da barış için yapmıyorsunuz. Bunu bir ordu kurmak için yapıyorsunuz. Egonuzu, güç ihtiyacınızı tatmin etmek için."

"Oh, beni yaraladın." Alaycı bir tavırla avucunu göğsüne bastırdı. Paltosunu ağırlaştıran düzinelerce madalya ve arma, ne demek istediğimi kanıtlıyor gibiydi. "Ve Brexley, üzerinde çalıştığım şeyin küçük bir kısmını gördün. Nektarı bulur bulmaz sadece doğunun değil, batının da hükümdarı olacağım."

Yıllar süren eğitimim, nektar hakkındaki bilgime dair hiçbir ipucu vermeden ona bakarken yüzümü boş tuttu. Aslında ne kadar yakın olduğunu bilseydi. Sadece sırt çantamda değil, tam önünde duruyordum.

İlk defa boş olduğuna sevinmiştim. Eğer bu adam onu ele geçirirse, bu dünya diğerlerinin ve bizim sonumuzu getirecek bir savaşta yok olacaktı.

Güçleri olmadan ona sahip olması bile savaş başlatabilir. Istvan omzumun üzerinden baktı. "Tam zamanında."

Gardiyanların küçük bir grubun içeri girmesine izin vermek için kenara çekildiğini görmek için arkamı döndüm.

Göğsümde bir çığlık yükseldi. Yıkım beni bütünüyle yutuyordu.

Kalaraja.

Ama yalnız değildi.

Yanındaki adam o kadar kötü dövülmüştü ki tüm yüzü şişmişti, bu yüzden onu zor tanıdım. Kalaraja omzundan bir kadın cesedini yere atarken, kolları bağlı bir şekilde öne doğru tökezledi. Kadının yüzü

O da neredeyse tanınmaz haldeydi ama mavi saçları betonun üzerinde dağılmış, kafatasının yanında kırmızıya boyanmıştı.

"Kek!" Sıçradım, ama Warwick beni durdurdu, sağlam kolunu bana bastırarak beni geride tuttu. Nefes alıp almadığını anlamaya çalışırken boğazımdan bir inilti yükseldi. Lukas'a baktım. K e n d i n i zar zor dik tutuyordu, başı öne eğikti.

"Şehir sınırına bile ulaşamadılar," diye övündü Kalaraja. "Yine de iblisin söndürülmesi gerekiyordu. Beni alt edebileceğini düşünmeye başlamıştı."

"Sana her zaman güvenebilirim. İyi iş çıkardın." Istvan memnun oldu.

Kalaraja başını öne eğerek esirlerin arkasına geçti. Lukas ayakta durmaya çalışarak ayaklarının üzerinde sallandı. Başının eğik olduğunu fark ettim çünkü Kek'e bakıyordu. Vücudu gevşekti ve göğsünün hareket edip etmediğini anlayamıyordum.

Keder ve suçluluk kalbimi yaraladı. Onları burada tutmalı, buranın çok tehlikeli olduğunu söylemeliydim. En başta burada olmalarının tek sebebi bendim. Budapeşte'ye hiç gelmemeliydiler. Eğer Kek ölmüş olsaydı, kendimi asla affetmezdim. Tracker ve Ava'nın benim yüzümden soğukkanlılıkla öldürülmelerini izlemiştim.

Yanımdaki hareket başımı Ash'e doğru çevirdi. Şimdiye kadar birlikte çok şey yaşamıştık ama bu ifadeyi daha önce hiç görmemiştim. Yeşil gözleri, zümrütlerin güneşte parlaması gibi parlıyordu. Omuzları yükseldi. Meydan boyunca uzanan ağaçlar, en ufak bir rüzgâr esmemesine rağmen sallanmaya ve gıcırdamaya başladı.

"Ash," diye seslendi Warwick arkadaşına, ama Ash duymuyor gibiydi, gözleri Kek'in bedenine kilitlenmişti, sonra Lukas'ınkine doğru yükseldi, içinde öfke birikiyordu. "Ash, yapma!"

Ash'in öfkesiyle uzakta tahta çatırdadı. Ondan hiç duymadığım bir ses geldi, vücudu Kalaraja'ya doğru hamle yaptı, iki adam çarpıştı.

Silah sesleri ve bağırışlar binalardan yankılanırken sessizlik bozuldu. Warwick silahını çekip silahlarını Ash'e doğrultmuş olan birkaç muhafızı vururken, pençesini sırtından çıkardı ve ona yakın bir askerin karnını deşti.

Hareket edemeden şakağıma bir şeyin bastırdığını hissettim.

Tıklayın.

Istvan namluyu şakağıma dayadı. "Sana durmanı öneririm." Sesi net ve keskin bir şekilde çınladı. Askerler anında durdu.

Warwick Istvan'a doğru döndü, göz kapakları daraldı, burnu alevlendi.

"Denemeyi aklından bile geçirme." Istvan metali kafama daha sert bastırdı. Bana yaklaştığını, her fırsatta beni ele geçirmeye hazır olduğunu nasıl da görememiştim. "Tereddüt etmeyeceğim."

Öfke Warwick'in üzerinden yuvarlandı ve gözleri benimkilere dikildi. Başımı salladım ve ona söylediği gibi yapmasını söyledim.

"Dizlerinizin üzerine çökün," diye emretti Istvan grubuma, beni dizlerimin üzerine iterek. "Hepiniz." Adamlarına işaret etti. "Tüm silahları ve eşyaları soyun."

Bir muhafız silahlarımı aldı, sırt çantamı yırttığında midem bulandı. Silahlarımızı aldıktan sonra çantalara göz atıp daha fazlasını aradılar, sonra da onları bir yığının içine attılar. Benimkiler bir kitap ve küçük bir kutudan ibaretti, önemli bir şey değildi... öyle varsayıyorlardı.

Istvan'ın uğruna dünyayı yok edeceği şey -buradaki herkesi uğruna öldüreceği şey- ayaklarının sadece birkaç santim ötesindeydi. Güç bir torbanın içindeydi ve onu çöp gibi bir yığının içine attılar.

Nöbetçilerin arkadaşlarımın üzerine yürümelerini, kafalarına silah dayamalarını ve tüm silahlarını almalarını izledim. Ash hırlayarak kendini Kek'in yanına yere bıraktı, Lukas da onun yanına. Hepsi teker teker yere düştü, Killian en sonuncusuydu, varlığına karşı geliyordu. İnsan liderin önünde eğildi.

"Başlığını çıkarın." Istvan, Killian'ın yanındaki askere emir verdi. Yüzü hâlâ kapalı olan tek kişi oydu.

Üzerindeki polis memuru kapüşonunu tutup çekerek çıkardı.

Istvan'ın onu tanımaması, bu meydanda kimlerin olduğunu bilmemesi için yalvardım. Markos'un Fae liderini ele geçirme potansiyeli çok güçlüydü. Ama umutlanmamam gerektiğini biliyordum. Birlikte büyüdüğüm adam titiz ve zekiydi. Her oyuncunun farkındaydı.

Istvan darmadağınık, yaralı adamın kim olduğunu anladığı anda, bedeni şokla sarsıldı. Sonra kibirle kendini düzeltti.

"Vay, vay..." Istvan bir an durdu, sonra yavaşça benden uzaklaştı, hiçbir şey yapamayacağımı biliyordu. Sevdiğim herkes silah zoruyla tutuluyordu. Fae kurşunları beyinlerine doğrultulmuştu. "Bu gece ağıma düşürmeyi hayal ettiğim onca insan arasından." Istvan'dan zalim, alaycı bir ses tonu geldi ve diz çökmüş lordun yanına doğru yürüdü. "*Sözde* ölü Fae hükümdarının onlardan biri olacağını hiç düşünmemiştim."

Killian'ın çenesi gerildi, gözleri öfkeyle yanıyordu ve Markos'a vurmamak için tüm soğukkanlılığını kullanıyordu.

Istvan tam önünde durdu, küçümseme ve üstünlük duygusuyla ışıldıyordu. Sanki bu şehir için savaşı çoktan kazanmış gibiydi. "Yine de egonun ölü taklidi yapmaya istekli olmasına şaşırdım ve etkilendim. İtiraf etmeliyim ki, bir an için hayal kırıklığına uğradım, seni zaten bir sorun olarak çözdüğümü düşündüm. Ancak bu, planladığım şey için daha faydalı bir sonuç. Gecemin umduğumdan çok daha iyi geliştiğini söyleyebilirim."

Istvan'ın kibri arttıkça dehşete kapılıyordum, planladığı şeyi düşündükçe midem bulanıyordu.

"Saklanmaya başlaman, bombanın seni öldürmeye yönelik olduğunu sezecek kadar zeki olduğunu gösteriyor." Istvan'ın gri kaşları ima ile kalktı. Geldiğini hissedebiliyordum; hatta bunu tartışmıştık ama teorimizin doğru olduğunu bilmek beni nefessiz bıraktı. "Ölmeni isteyen kişi senden biriydi... ya da en azından ölümüne yardım etti. Birinin senden, başlarında bir insan lider olduğu düşüncesinden daha fazla nefret ettiğini bilmek ne kadar korkunç. O gece böğrümdeki iki dikeni de söküp atmam gerekiyordu." Istvan, tam olarak itiraf etmese de, Killian'ın yanı sıra amcamın bombalanmasına da kendisini bulaştırmıştı. Zaten bilmediğimiz bir şey değildi, ama bunu küstahça iddia ettiğini duymak beni ürpertti. "Önemli değil. Bu gece ikisinin de icabına bakılacak."

İkisi de mi? Bu da ne demek oluyor?

Killian'ın yüzü donuktu ama kontrollü nefes alıp verişiyle omuzlarındaki öfkenin inip kalktığını görebiliyordum. Çıra fıçısı gibiydi. Tek bir kelime daha onu patlatabilirdi.

"Her şey benimle ilgili, formülü çaldığım için, sana ihanet ettiğim için. Egon senin eğitimli maymunun olmadığımı kaldıramadı." Istvan'ın dikkatini öldürülmeden önce Killian'dan uzaklaştırmaya çalışarak saçma sapan şeyler söyledim.

Istvan'ın yüzünde hayal kırıklığı okunuyordu. "Göründüğünden çok daha zekisin." Hafifçe bana döndü. "Senin için büyük umutlarım vardı. Oğlumu kontrol etmekte çok yardımcı oldun. Gerçi artık sana pek ihtiyacım yok." Istvan silahını geri çekip bana doğrulttu.

"Hayır!" Warwick kükredi, düzinelerce asker onu geride tutuyordu. Damarlarımdaki gerilim artıyor, son nefeslerimin sesi kulaklarımda çınlıyordu. Bakışlarım Warwick'inkilerle buluştu ve başımı sallayarak ona savaşmamasını söyledim. Bir gün daha yaşamasını. Bu savaşla savaş. Markos durdurulmalıydı.

"Bunu uzun zamandır hayal ediyordum." Istvan bana doğru yaklaştı, silahı alnımın ortasına dayadı. "Yalan söylemeyeceğim. Canın yanacak. Senin için çok zaman ve emek harcadım Brexley. Kendi oğlumdan bile daha güçlü olacağını düşünmüştüm."

Öyleydim. Ama bu sır benimle birlikte ölecekti. Ve bir şekilde, ölürsem nektarda kalan enerjinin de, eğer varsa, benimle birlikte öleceğini biliyordum.

Istvan bir adım daha yaklaştı, parmağı tetiğe basmaya başladı.

"Baba!" Bir ses havayı deldi, o kadar tanıdıktı ki sanki son anlarımda onu rüyamda görmüştüm. Eski en iyi arkadaşıma veda ediyordum.

Istvan kalabalığın arasından iki dış hat belirdiğinde döndü, tüm vücudum şok ve şaşkınlıktan donakaldı.

"Evlat. Seni gördüğüme sevindim. İyi olmana sevindim." Caden yaklaşırken Istvan resmi bir tavırla başını salladı ve elini düşman tarafından kaçırılmış bir oğul gibi değil, bir teğmen gibi sıktı.

"Hanna." Istvan onun adını duygusuzca söyledi ama ağzının hafifçe aşağıya doğru döndüğünü gördüm.

"Efendim." Onu selamladı.

Caden'ın gözleri bana kaydı ama gözlerinde hiçbir şey göremedim. Eskiden onun içini çok kolay görürdüm; şimdi o da beni dışarıda bırakma yeteneğine sahipti.

Nasıl kaçtılar? O nasıl buradaydı? Sorularımın cevaplarını bilmenin dehşeti midemde asit gibi çağlıyordu.

"Onu canlı bırakın," diye yanıtladı Caden duygusuzca. "Onu şimdi öldürmek çok kolay olurdu."

"Ona karşı hâlâ bir zaafın var. İyi bir lider olmak için bu zayıflıklarını ortadan kaldırmalısın."

"Merak etme baba. Ona bunu ödeteceğim. Benim yaşadığım her şeyi o da yaşayacak."

Geçti mi? Daha önce bisküvi yiyip çay içiyordu. Belirlediği çıta buysa, o zaman beni kaydet. Halálház'da olduğumu unutmuş muydu? Ölüm Evi, derimin yüzüldüğü, işkence gördüğüm, saldırıya uğradığım, kırıldığım, dövüldüğüm ve hayatta kalmak için öldürmek zorunda kaldığım yer. Bana yapabileceği hiçbir şey bununla kıyaslanamazdı.

Istvan'ın yüzünde gurur ifadesi belirdi, başını onaylayarak eğdi ve silahını indirdi.

Ertelemeyle birlikte göz kapaklarım kısa süreliğine kapandı. Çığlıkların yankısı onları tekrar açtı. Gözlerim yukarı doğru yürüyen askerleri yakaladı...

Rehineler.

Korkum doğrulanmıştı. Hanna ve Caden kaçmadı. Yürüyerek çıktılar.

Üs bulunmuştu.

"Hayır!" Çığlık attım. Elleri beni tuttu, geriye doğru çekti ama tek görebildiğim kanlar içinde yürüyen adamdı. Muhafız onu zorla dizlerinin üzerine çöktürdü. "*Nagybácsi!"*

Başını bana doğru çevirdi. Derin bir keder ve üzüntü gözlerini doldurdu. "*Dragam."* Bunu yüksek sesle söyleyip söylemediğini bilmiyordum ama yine de duydum, bakışlarında gördüm, sıkıntısını ruhumda hissettim.

Yanına atılan her kişi daha fazla yara açtı. Scorpion, Birdie, Maddox, Wesley, Ling ve Zuz. Başkaları da vardı ama asıl fark ettiklerim bunlardı. Aldığım her nefes ciğerlerimi kesen bir jilet gibi acıtıyordu.

"Andris Takacs," dedi Istvan sakin sakin, ama adamı tanıyordum; öfkesinin bedenini kilitlediğini görebiliyordum. "Uzun zaman oldu. Gerçi senin de ölmüş olman gerektiği için yeniden bir araya gelmeyi beklemiyordum sanırım."

Andris çenesini yukarıda tuttu, dışarı baktı, tepki vermedi.

"Ve tüm bu zaman boyunca, isyancı bir ordu için acınası bahaneni yetiştiriyordun. İnsanlar için savaşan üst düzey bir generalden bu hale geldin. Bir fae aşığı ve melez sempatizanı." Ona tükürdü. "Beni iğrendiriyorsun. Hiç onurun yok."

Andris sakince, "Neyi onur olarak gördüğünüzü düşünürsek, bunu bir iltifat olarak kabul ediyorum," diye cevap verdi.

"Sen ve Benet bir zamanlar muhteşemdiniz. Dünyanın en büyük savaş kaptanları olabilirdiniz, ama şu halinize bakın. Biriniz öldü, diğeriniz de bir köpek gibi ayaklarımın dibinde." Istvan hırladı, eski dostunu ve teğmenini görünce yıllardır görmediğim kadar duygulandı.

Kendi oğlunu canlı ve iyi görmekten bile daha fazla.

"Hala hayatta olduğunu öğrenmek..." Bir an için Istvan'ın üzerinde incinmeye benzer bir şey titreşti. "Caden ve Hanna'nın sende olduğunu öğrenmeden önce bile biliyordum. Sadık avcım ilk üssünüzü keşfettiğinde kim olduğunuzu öğrendi. Onu size kadar takip etti." Kalaraja'ya baktı ve sonra bana işaret etti. "Ona olan zaafın senin çöküşün oldu. *Her seferinde* bizi doğruca sana getirdi."

Ezici suçluluk duygusu başımı öne eğdi, amcamın yüzüne bakamadım. Benim yüzümden kaç kişi ölmüştü? Tüm bu acı ve yıkım? Kalaraja'nın işinde iyi olduğunu biliyordum ama artık izlendiğimi hissettiğim ya da belki de hissetmediğim tüm o zamanları biliyordum... O *hep* oradaydı, arka plana karışmış, beni takip ediyordu. Kitty's'in havaya uçmasının, Sarkis ordusunun saldırıya uğramasının ve şimdi hepsinin burada olmasının nedeni bendim.

Bu gruptaki tüm fae gücü ve eğitimi karşılık veremezdi... Çünkü

Istvan, Dr. Rapava'nın asla yapamayacağı şeyi yaptı.

Süper askeri o yarattı.

Bölüm 21

"Yanılıyorsun." Amcamın sesi gecenin soğuk havasında çınlıyordu. "En büyük hatanı biliyor musun, İstvan?" Andris, şişmiş çenesi ve elmacık kemiği yüzünden gevelese de sesini çıkarmadı. "Senin zayıflık olarak gördüğün şeyler aslında güçlü yanların. Sevgi, dostluk ve aile. Tüm bunlar için savaşmanın *nedeni* onlar. Hayatın tek gerçek noktası. Gerisi saçmalık. Bunu hep kıskandın."

Istvan'ın başı geriye düştü ve kara bir kahkaha attı. "Neyi kıskanıyorsun? Sen mi?"

"Birçoğunun hissedebildiği ama senin hissedemediğin şeylerden. Sevgiden ve empatiden acizsin. Rebeka için, arkadaşların için, hatta kendi oğlun için. Ruhundaki boşluğu doldurmaya çalışıyorsun ve her seferinde boş çıkıyorsun."

"Kapa çeneni," diye alay etti Markos.

"Gücün seni tatmin edeceğini mi sanıyorsun? Sonunda tatmin olmuş mu hissedeceksin? İşler öyle yürümüyor. Kendini kaidenin üzerinde yapayalnız bulacaksın, cesetler ve fırlatıp attıkların etrafına saçılmış, yalnız ve zavallı."

"Ben. Dedim ki. Kapa çeneni. Kapa çeneni!" Istvan Andris'in üzerine yürüdü, namluyu alnına dayadı, parmağı tetiği çekmek üzereydi.

Derin bir koruma içgüdüsü beni ileri doğru itti ama Ling'in çığlığı beni durdurdu. Omzunu Andris'e çarparak onu yolundan çekti ve kendini Andris'in önüne attı.

"Ling, hayır!" Sesinde acelecilik, gözlerinde dehşet, onu yolundan çekmeye çalışıyordu ama Ling kaslarını kilitleyerek İstvan'a dik dik baktı. Kitsune güçleri onun üzerinde bir akım gibi kıvılcımlandı. Istvan durakladı, dikkati tamamen onun üzerindeydi.

"Ling, öyle mi?" Istvan'ın kaşı kalktı. "Demek o kişi sensin. Fae cariye."

"Onun bununla hiçbir ilgisi yok." Andris dizlerinin üzerinde ayaklarını sürüyerek onun önüne geçmeye çalıştı, az önceki soğukkanlılığı kaybolmuştu. "Senin kavgan *benimle.*"

"Öyle mi?" Istvan başını eğdi, kötü niyetli bir sırıtış ağzını çekiştiriyordu. "Benden saklamaya çalıştığın Fae metresi. Uğruna kendi sahte ölümünü bile göze aldığın, kariyerini ve karını terk ettiğin?" Istvan ona tiksintiyle baktı. "Onunla hiç tanışmamış olsaydın, hâlâ onları öldürüyor olur muydun? Eskiden yaptığın gibi yüzlercesini katleder miydin? Hâlâ benim savaş generalim olur muydun? O gerçekten de her şeyi bırakmaya değer miydi? Kendi türünü öldüren bu ruhsuz yaratık için mi? Sen bir hainsin, iğrenç bir *fae aşığısın.*"

"Tek bir saç telinde senin anlayabileceğinden çok daha fazla ruh var. Senin sorunun buydu, Istvan. Onların da bizim gibi olduğunu görmek istemedin. Onların iddia ettiğin gibi olmalarını istedin, böylece öldürmekte ve istediğin şeyin peşinden gitmekte kendini haklı hissettin. İğrenç olduğunu söylediğin tüm fae'lerden bin kat daha kötüsün. Benet ve ben senin neye dönüştüğünü gördük. Onunla ya da onsuz eninde sonunda dışarı çıkacaktım."

"Benet. Evet, beni büyük hayal kırıklığına uğratan bir başkası." Istvan silahını indirdi.

Çok küçük bir andı. Andris bir nefes verdi, göz kapakları rahatlayarak kapandı ve durumu yeterince yatıştırdığını düşündü. O an, uyarıyı kaçırması için gereken tek şeydi. Her şeyin değiştiği o ince değişimi.

Istvan'ın kolu göz açıp kapayıncaya kadar geri kalktı.

Bang!

Midemden kopan bir çığlık ağzımı yardı. Ling'in vücudunun sarsılmasını izlerken asit boğazımın arkasını yaktı, kurşun beyni fark etmeden önce gözlerinin arasındaki noktayı yırttı ve parladılar. Kan her yere sıçradı ve orada kıpırdamadan duran Caden'in yüzünü boyadı.

"HAYIR!" Andris böğürdü, diz çökmüş bedeni yere yığılırken ona doğru hamle yaptı. "Hayır! Ling! Lütfen!" Onu yakaladı, kendine doğru çekti, çığlık atarken kan ve beyin maddesi onu kapladı. İçimi burkan ses omurgamı ve kalbimi delip geçti, içimi keder ve çaresizlikle doldurdu. Ona ulaşmaya çalıştım ama adamları beni engelledi, amcamın feryatları gece havasını en derin kederiyle doldururken kaslarım ıstırap içinde sarktı. "Lütfen bebeğim, uyan... Lütfen beni bırakma... Ling,

Aşkım." Onu kucağında salladı, hayatının aşkının üzerine eğilirken kan ve gözyaşı birbirine karıştı, kollarında öldü.

"İçinizden biri hamle yaparsa, sıradaki siz olursunuz." Istvan tabancasını sallayarak tehdit etti. "Ya da muhtemelen en çok sevdiğiniz kişi."

Omuzlarım çökmüştü, beynim az önce olanları hâlâ tam olarak algılayamamıştı. Andris'in acısı öyle gırtlaktan geliyordu ki, içime işlediğini hissettim.

Kovacs.

Yine daha çok bir his, üzerimde beni çağıran ağır bir bakış vardı. İçgüdümü takip etmekten başka bir şey düşünmedim. Gözlerim Warwick'e kaydı. Tek kelime etmeden ya da bana dokunmadan, gücünü hissedebiliyordum. *Beni kullan*. Bağlantımız olmasa bile, bana gücünü veriyordu, devam edebilmem için ondan emmeme izin veriyordu.

Dişlerimi sıkarak gözyaşlarımı tuttum, Halálház'da beni kurtaran, sessiz ve güçlü, hiç yoldaşım yokken yoldaşım olan kadına baktım. Amcamın hayatını değiştiren, ona büyük bir mutluluk ve huzur veren kadına.

-Ölüm Evi'nden sağ kurtulan kadın artık ölmüştü.

Sarkis'in ordusundaki, arkadaşlarındaki ve ailesindeki hıçkırıklar yürek parçalayıcıydı ama amcamı izlemek her şeyimi parçaladı. Ona fısıldadı, feryatları yaralı bir hayvan gibiydi, gözleri ise ölü gibiydi. Saf ıstıraptan kapanıyordu.

"Onun ölümü senin suçun Takacs ve bana karşı geldiğin için senin cezan." Istvan yüzündeki kanın bir kısmını mendiliyle silerek homurdandı. "Sonunda hep ben kazanırım. Her zaman."

Amcam tepki vermedi, ancak çığlıkları sustu. İfadesi karardı, bakışları başka bir yere kaydı, derisinin altında uzlaşmaz bir şey kıvrılıyordu. "Bunun bedelini ödeyeceksin." Sesi soğuk ve intikamcıydı.

"Bu kadar klişe konuşma, eski dostum." Istvan kanlı atkıyı tekrar cebine soktu. "Ve yapmayacağım da. Senin hayal edebileceğinden çok daha uzun zamandır plan yapıyorum. Her durumu, her oyuncuyu. Senin kimliğini beklemiyordum ama plan aynı kaldı. Halálház'ı bombaladığında bile uyum sağladım ve şimdi bana bir iyilik yaptığını görüyorum."

"Nasıl?" Andris insan sesi bile çıkarmadan hırladı.

"Yakında göreceksin dostum." Istvan zalimce gülümseyerek başını orduya doğru kaldırdı. "Haydi gidelim. Tüm tutsakları emniyete alın."

Etrafımızdakiler hariç, askerlerin tepkileri anında oldu, döndüler ve ana caddeye doğru yürüdüler.

Caden hâlâ orada duruyordu, Ling'in kanı soyut bir tablo gibi üzerindeydi ve gözleri benim üzerimdeydi.

"Caden, orada bir embesil gibi dikilip durma." Istvan ona sessizce tısladı. "Neden bir kez olsun lider olamıyorsun? Güçlü ve dirençli, zayıf ve acınası değil."

Bir gardiyan beni ayağa kaldırırken, babasının sert sözleri karşısında irkildiğini gördüm. Bunun olduğunu pek çok kez görmüştüm. Caden içine kapanır, beni iter ve fırtına gibi kaçardı. Istvan tatlı çocuğa her çıkıştığında, Caden babasının onayını umutsuzca isteyen çirkin bir şeye dönüşüyordu.

"Nektarı ister misin?" Gözleri benimkilerden hiç ayrılmadı ama Istvan'la konuştu.

"Affedersiniz?" Istvan arkasını döndü. Aman Tanrım, hayır.

"Nektar gerçek. Bende var. Nasıl olduğunu anlatmayacağım, sadece bende olduğunu söyleyeceğim. Şu anda kutulanmış ve güvende."

Kafeteryada aileme söylediğim sözler bana geri çarptı. Arkadaşlarımın bu sırrı asla ifşa etmeyeceğini düşünme ukalalığım, bazılarının artık öyle olmadığını unutmama neden oldu.

"Caden..." Adı ancak fısıltının üstündeydi. *Lütfen bunu yapmayın*. Gözlerim yalvardı. Mutlu bir an için, onunla hâlâ en iyi arkadaş olduğumuzu, görevinden bile daha sıkı bağlar paylaştığımızı düşündüm. Hatta kanından bile. Sonsuza kadar en iyi arkadaş olacaklarına, birbirlerine asla ihanet etmeyeceklerine söz veren çocuklar. Onlar herkesten üstündü.

O gün çoktan geçmişti. Babasına kendini kanıtlama ihtiyacı her şeyin önüne geçmişti.

"Senin saçmalıkların için zamanım yok." Istvan arkasını dönmek üzereyken alay etti.

Caden'ın gözlerinde öfke birikti, omuzları yükseldi. "Baba! Dur!"

Istvan sarsıldı, gözleri oğlunun bu kadar talepkâr ve küstah olabileceğine inanamamanın şaşkınlığıyla irileşmişti. "Sen hiç-"

"Kapa çeneni," dedi Caden kararlı bir şekilde ve Istvan'ın gözlerini daha da açtı. "Nektarı istiyor musun?"

Istvan'ın ağzı kapandı, ifadesi değişti. "Nerede olduğunu biliyor musun?"

"Budapeşte'de." Caden babasının bakışlarını üzerinde tuttu. "Lütfen," diye fısıldadım ona.

"Seni omurgasız bok parçası! Tek istediğin babanın iyi bir çocuk gibi başını okşaması için yalvarmakken kendini çok güçlü sanıyorsun." Warwick arkamdaki tutsaklara doğru savruldu. Süper askerlerle bile Caden'a saldırmasını engellemek için bir düzine asker gerekiyordu.

Caden'in omuzları gerildi, Warwick'in iddiasının gerçekliğini engellemeye çalışıyormuş gibi başı yukarı kalktı.

"Caden, yapma." Tekrar denedim. "Lütfen."

"Ciddiye alınacağım." Caden boğazını temizledi. "Şu andan itibaren sağ kolun ol."

"Senin için istediğim tek şey bu," diye yanıtladı Istvan. "Şimdi bana nerede olduğunu söyle
öyle."

"Hayır, işler öyle yürümüyor." Caden'ın omuzları geriye doğru yuvarlandı. Ben Beni suçlamasına hazırdım. "Onu bulacağım. Onu sana getireceğim. Bu tamamen *benim* görevim olacak."

Bekle... Ne?

Istvan başını eğdi.

"Onu geri alan kişi ben olacağım. Başka kimse değil."

Istvan'ın kaşları kalktı. Bir an için Caden'e vuracağını, küstahlığı yüzünden onu cezalandıracağını düşündüm.

"Elbette oğlum," diye cevap verdi yumuşak bir sesle. "Nektarı bul ve bana getir, böylece benim yanımda bir yerin olacak. Bu, sonunda kendini bana kanıtlaman için bir fırsat. Aksi takdirde..." Istvan ayrılmadan önce karanlığın içinde kaybolduğunu söyledi.

Gerginlik Caden'ın çenesindeki bir siniri seğirtti. O da uzaklaşmadan önce bana bir bakış attı.

Ne halt oldu? Neden beni çağırmadı? Bende olduğunu söylemedi? Bunca zamandır hain olduğumu iddia ederken neden beni korudu? Benden nefret ettiğini?

Son bir saatin travmasıyla dolu beynim daha fazla düşünce ve sorunun içeri girmesine izin vermiyordu. Kargaşa etrafımda toplanmıştı. Andris'i Ling'in cesedinden uzaklaştırırlarken ağladığını ve pençelediğini görebiliyordum. Bir asker Kek'in gevşek bedenini kaldırdı, Lukas da arkasından sürükleniyordu. Çevremde, Warwick benim için böğürdü, titreşim içimde bir keman teli gibi tıngırdıyordu.

Muhafızlar beni sürükleyerek götürdü, gözlerim geride bırakılan kıyafetlere ve eşyalara gitti.

Dünyadaki en güçlü iki nesne, fae kitabı ve nektar, çöp gibi atılmış bir yığının içine gömülmüştü.

Beş süper asker beni ite kaka sokağa çıkardı, güçlü kavrayışları kıyafetlerimi delip geçti, zaten yanmış ve yırtılmış cildimi morarttı. Gözlerim daha da açıldı. Meydanın hemen dışında, altıdan fazla askeri kamyon kaldırımın kenarına park etmiş, Sarkis'in ordusundan geriye kalanlarla dolduruluyordu.

Kaptan Kobak ortadaki aracın arka tamponuna oturmuş, mahkûmların nereye yerleştirileceğini dikte ediyor, bazılarını bilerek ayrı tutuyordu.

Kobak'ın katılımı beni şaşırtmadı. Altı adet ordu tipi kamyon şaşırttı. Istvan'ın üç tane savaş öncesi kamyonu vardı, yeni dünyada çalışmak üzere değiştirilmişlerdi ama sürekli bozuluyorlardı. Bunlar dış cepheden yapılmıştı ve çok daha büyüktü... ve modelini daha önce görmüştüm.

Warwick ve ben Killian'dan kaçarken.

"*Bazdmeg*." *Siktir*. Kendi kendime mırıldandım. Istvan'ın Fae liderini tahttan indirmekte ne kadar derin olduğu gerçeğiyle vücudum kızardı. Bunları saraydan aldı. Şimdiye kadar sarayı bile ele geçirmiş olabilirdi. Fae'ler buna izin vermezdi. Istvan birkaç düzinemizle savaşabilirdi ama bu ülkedeki yüz binlerle değil. Daha fazla güç kazanana kadar en azından fae'lerin hala kontrolü elinde tutuyor gibi görünmesini sağlamalıydı.

"Kovacs?" Warwick'in sesi kütlenin içinde gürleyerek başımı yana çevirdi.

"Warwick!" Yoğun kalabalığın arasından umutsuzca onu bulmaya çalışarak geri seslendim. Onu göremesem de orada olduğunu biliyordum. Bağlantımız olmasa bile onu hissedebiliyordum. Onun varlığı benimkini aramaya çalışıyordu.

"Hayır!" Kobak bağırdı, dikkati başımın üzerinden Warwick'in bana seslendiğini duyduğum yere yönelmişti. "O şuna binecek." Kobak beşinci kamyonu işaret etti. "General bu ikisini ayrı tutmamızı söyledi."

Gardiyanlar beni aşırı acı verecek kadar sert bir şekilde kavradılar, beni zorla üçüncü araca doğru ittiler, beni kamyonun arkasına iterken dizlerimi metal tampona vurdular.

"Geri kayın!" Biri emir vererek bizi içeri tıkarken, bir diğeri de gelip bizi bulunduğumuz banka zincirledi. Birkaçı metalin tenlerine değmesine tepki gösterdi, vücutları neredeyse gevşeyecekti.

Demir kullanıyorlardı.

Saf peri olsaydınız, hatta yarı peri olsaydınız, bu sizi beceriksiz kılardı. Ne kadar saf olursanız, o kadar kötü acırdı. Killian için bu işkence olurdu.

"Kaçmaya çalışmayı aklınızdan bile geçirmeyin." Muhafız bize bağırdı. "Zincirler demir ve goblin yapımı."

Aslında hepimiz mahvolmuştuk.

Kalbim güm güm atıyor, adrenalin kurumuş yapraklar gibi yanıyordu. Ne haltlar dönüyordu? Bizi nereye götürüyorlardı?

Rosie karşımdaki koltuğa fırlatıldı, yüzü vücudunu saran dehşeti gizlemeye çalışıyordu. Yanmış ve yırtılmış bedeni, üzerindeki çoğu bombardımanda parçalanmış giysi parçalarıyla zar zor örtülüyordu.

"Bakın ne yakaladık." Tıknaz bir muhafız ona doğru eğildi. Sesinde hafızamı zorlayan bir şeyler vardı. "*A kedvenc kirvậm*." *En sevdiğim fahişe.* Parmak eklemleri kızın yanağında gezindi.

Arkadaşım hakkında söylediği çirkin sözleri hatırlayınca içim içimi yedi. Soymaya çalıştığımız marketteki bekçi Kristof.

Rosie kendini geri çekmeye çalışarak onu güldürdü.

"Sorun ne, *Kurva*? Benden hoşlanmıyor musun? Birlikte çok iyi vakit geçirdiğimizi sanıyordum." Kristof'un eli pantolonunu kavradı ve yüzüne doğru itti. "Eminim bunu tekrar emmek istersin. Boğazından aşağı iterken öğürmeni sağlarım."

"Hey!" diye bağırdım, dikkatini dağıtmaya çalışarak kelepçemi metale vurdum. "Kes şunu!"

Adam fark etmemiş gibi görünüyordu, üstünü çekiştirerek göğüslerini gösterdi. "Dokunma bana," diye alay etti Rosie.

"Geçen sefer söylediğin gibi değil." Kaba bir şekilde kızın göğüslerini kavradı ve büktü.

Rosie ona ters ters bakarak yüzüne tükürdü.

"Te kurva kurva!" Seni lanet olası fahişe! Kadının çenesini kabaca kavradı ve başını kamyon kasasının her iki yanında sıralanan metal çubuğa çarptı. Kızın göğüslerini tamamen kavradı. "Sana biraz terbiye göstermeme ne dersin?"

"Durun!" Ben bağırdım, etrafımdakiler de bana eşlik etti.

"Hey, kes şunu Kris." Bir muhafız elinde başka bir esirle arkaya doğru ilerledi. "General Markos burada. O etraftayken böyle şeyler yapmayın." *Ona saldırmak için gidene kadar bekle*. İma edilen şeyi açıkça duydum.

Kristof Rosie'nin çenesini tekrar kavradı ve kulağına bir şeyler söyleyip kafasını tekrar metale vurduktan sonra kamyondan atladı. Fiziği aşırı saldırgan, şişirilmiş ve zehirli, abartılı bir ego duygusuyla yuvarlanıyordu.

"Sen iyi misin?" Ona sordum. Boş boş başını salladı ve tekrar üzerini örttü.

"Karşılaştığım böyle ilk adam değil." Bana bakmadan mesafeli bir şekilde cevap verdi. Duvarlarının yükseldiğini görebiliyordum. Yaşamak zorunda kaldığı acı ve istismar, yıllarca devam edebilmek için içine kapanması, çünkü pek çok erkek "bir kadına haddini bildirerek" bir şekilde "gerçek" erkek olduklarını düşünen güvensiz pislikler, oysa tek yaptıkları zayıf ve zavallı olmak.

Yine de bu küçük gösteri bana bu askerlerin hiç de robotik olmadığını kanıtladı. Kendilerini kapatmış, emir almaya hazır değillerdi. Aşırı agresiftiler, sanki ilaçların etkisi geçiyormuş ya da bu kötü bir yan etkiymiş gibi.

En sonunda Rosie'nin birkaç adım aşağısına iki kişi daha atıldı ve zincirlendi.

"Birdie," diye seslendim ona.

Başını kaldırdı, mavi gözlerini bana dikti. Fiziği sıkı, dövüşmeye hazır, ifadesi savunmacı ama gözleri sorularla bana bakıyordu.

Bunun benim hatam olması dışında hiçbirine cevap veremedim.

Gerçi içlerinde bir suçlama yoktu, daha çok *ne yapmamız gerekiyordu*?

Başımı hafifçe ileri geri salladım.

Hiçbir şey yapamazdık. Sevdiğimiz ve değer verdiğimiz bu kadar çok kişi kamyonların arasında ayrılmış ve zincirlenmişken olmazdı.

Önümüzde her ne varsa, sonuna kadar gitmekten başka seçeneğimiz yoktu.

Yıkık dökük yollar bizi arkadan çekirdek gibi patlattı, kelepçeler çarptığımız her çukurda daha derine inerken bileklerim acıyor ve kanıyordu. Odaklanmaya ve uyanık kalmaya çalışıyordum ama sarsıcı yolculuk zaten dönmekte olan başımı iyice sarstı.

Bu gece kötüden daha kötüye gidiyordu ve karavanın bizi şehir sınırının dışına çıkardığı her kilometrede midem asitle doluyordu. Zuz ve Wesley de en sonunda benim kamyonumdaydı. Kadınlar ve erkekler karışıktı ama daha güçlü olanları ayrı tutmak için iyi bir iş çıkarmışlardı. Killian, Andris ve Warwick'in ekstra özenle tutulduklarına dair bir his vardı içimde. Amcamın büyüsü olduğundan değil ama halkı üzerinde gücü vardı. Tek kelime edersen savaşırdık.

Kamyon sanki yokuş yukarı çıkmaya başlıyormuş gibi vites değiştirdi. Yükselirken aşağıdaki Budapeşte'ye kısa bir bakış attık. HDF ve Fae tarafındaki seyrek ışıklar karanlıkta parıldıyordu.

Nehri geçmiştik ve Buda tarafındaki dağlara doğru ilerliyorduk.

Fae tarafı.

Korku kalbimi dövüyordu ve bu garip durumda zaman sonsuza dek sürmüş gibi geliyordu, ama kamyon frenleri gıcırdayarak durduğunda zaman da çok çabuk geçti. Diğer kamyonlar arkamızda durdu.

Wesley, Birdie, Zuz ve ben hemen doğrulup birbirimize baktık. Gece, diğer duyularımı keskinleştirerek görmemi çok zorlaştırıyordu.

Kamyonların kapıları çarpılıyor, sesler kısık ve yüksek sesle konuşuyor, hatta bazıları gülüyordu.

"Pekala, etrafta dolanmayı bırakın! Onları içeri getirin!" Kobak'ın emri berrak ve soğuk gecede uğuldadı. Kamyonun dışında kullanılan ateş fenerlerini görebiliyordum, bu da burada elektrik olmayabileceğini düşündürüyordu.

Adrenalin, bilinmeyenin dehşetiyle damarlarıma geri pompalandı. Bizi öldürdükleri yer burası mıydı? Dağlarda kimsenin bizi bulamayacağı bir toplu mezar mı? Başıma geleceklere hazır olduğumdan emin değildim ama Istvan'ın bizi kilometrelerce ötede öldürmek için hayatta tutacağını da sanmıyordum. Eğer bizi hayatta tutuyorsa, bunun nedeni planladığı şeyin daha acımasız bir seçim olmasıydı.

Bir asker kamyonun kasasına atladı, hızlı ve etkili bir şekilde etrafından dolaştı, bağları çubuktan çözdü ve bileklerimizi birbirine kelepçeledi.

"Hadi gidelim! Hadi gidelim!" Elinde meşale olan bir başkası bize dışarı çıkmamız için el salladı, aksanı Çekçe'ye benziyordu.

Tökezleyerek dışarı çıktık ve bizi hızla çift sıra haline getirdiler, periler demir yüzünden dik durmakta zorlanıyordu. Her iki tarafta da birkaç muhafız bizi ileriye doğru yürütüyordu.

Şiddetli bir şekilde titrerken bile soğuk sıcaklığı hissedemiyordum. Bilinçaltım henüz anlamadığım bir şeyi anlamıştı. Ya da anlamak istemediğim.

Elimdeki bir avuç meşaleyle önümüzde duran yüksek bir binayı seçebiliyordum; katmanları ve beyaz kireçtaşı bana bir düğün pastasını hatırlatıyordu.

Nefes aldığımda, buraya hiç gelmemiş olmama, sadece Budapeşte ile ilgili kitaplarda resimler görmeme rağmen burayı hemen tanıdım.

Elizabeth Gözetleme Kulesi. Lord Killian'ın topraklarının derinliklerindeki János Tepesi'nin en yüksek noktası.

Nabzım mors alfabesi gibi boynuma şiddetle vuruyor, hava ciğerlerime zar zor girip çıkıyordu. Ne olduğunu anlamıştım ama inkâr güçlü bir kuvvetti, sizi şüphelerle ve başka açıklamalarla, gerçekle yüzleşmemek için her şeyle yutuyordu.

Arkamdan gelen bir gürültü başımı döndürdü. Bir adam bağırdı, sesi tanıdıktı ama ne dediğini anlayamadım. Ses tonu içimi ürpertiyor, sanki olacakları önceden görmüşler gibi boğazımı tıkayan korkuyu diken diken ediyordu.

"Kımıldayın!" diye bağırdı bir nöbetçi, ayaklarım birbirine takılarak beni ileri doğru itti. Bizi kuleye doğru koşturdular, ama yukarı çıkmak yerine, bizi yeni bir inşaat gibi görünen yere götürdüler... toprağın içine.

Gırtlaktan gelen dehşet göğsüme saplandı ve nefesimi kesti. İnsanlar arkamdan bana çarparken bile uzuvlarım kaskatı kesildi, olduğum yerde donup kaldım.

"Kımılda hemen!" Bir gardiyan beni öyle sert itti ki yere düştüm, çimento avuç içlerimi rendeledi, çarpmanın etkisiyle bileklerimde zonklayan bir ağrı oluştu. "Ayağa kalk!" Beni yakaladı, tekrar ayaklarımın üzerine dikti ve uzun merdivenlerden aşağı itti, her ayağımı diğerinin önüne atarak bizi dağın içine daha da daldırdı. Aşağı, aşağı, aşağı... sonu yok gibiydi.

Havadaki değişimi anında hissettim ve bu sefer onu tanıdım. Bariyerler fae gücünü koparıyor ve büyünün bu alana girmesini engelliyordu.

Çılgınca bir korku uçurumdan yukarı tırmandı, solunum yollarımı parçaladı, görüşümü siyah noktalar kapladı. Mantığımı ve anlayışımı elimden aldığını hissedebiliyordum. Ben söylemeden tepki veriyor, panik beni tüketirken kontrolü ele alıyordu. Etrafımdaki diğer rehinelerin çığlıkları mağaranın derinliklerinden gelen ıssız çığlıklarla karışıyordu. Girdiğimiz tünelde metal çarpma sesleri yankılanıyordu.

"Hayır. Hayır. Hayır." Adrenalinim yükselirken, kalbim kaburgalarıma sertçe çarparken, çok geç olmadan kaçmak isterken bu tek kelime defalarca tekrarlandı. Bacaklarım çöktü, gözyaşlarımın yüzümden aşağı yuvarlanmasına engel olamadım, başım o kadar kötü dönüyordu ki panik atak geçirdiğimi anladım.

Çünkü neler olduğunu tamamen anlamıştım. Nerede olduğumu.

Bunu daha önce de yaşamıştım. Asla geri dönmemeye yemin ettim. Bunun yerine ölümü seçerdim.

Tıknaz bir adam tünelin sonunda durmuş yeni gelenleri bekliyordu. Onu görünce yer altımdan kaydı ve ayakta kalabilmek için duvara tutunmak zorunda kaldım. Tıknaz adamın tanıdık gözleri grubun arasından geçerek benimkilere takıldı. Yaralı dudağında kindar bir sırıtış belirdi.

Hayır. Başımı salladım, kahkahası duvarlarda yankılandı. *Böyle bir şey olamaz*. Hiçbiri mantıklı değildi.

Ama işte buradaydı... Boyd.

Halálház'dan bana saldıran ve işkence eden muhafız. Killian için çalışan Fae muhafız.

"Bakın kim dönmüş." Boyd'un genizden gelen sesi omuriliğime battı, kendini beğenmişliği yüzünden okunuyordu. "Yollarımızın tekrar kesişeceğini umuyordum."

Kusmuk boğazımın arkasına doğru itildi, aşağıdaki kafeslerden gelen çığlıklar ve bağırışlar omurgamda bir matkap gibi hissedilirken gözlerimin etrafındaki karanlık yayıldı.

Yine mi? Böyle bir şey olamaz.

"Hoş geldiniz, balıklar." Boyd kollarını uzattı. "Yeni ve geliştirilmiş hapishaneye. Tek giriş var, çıkış *yok.*"

"Tekrar hayatta kalabileceğini düşünüyor musun?" Killian'ın sesi, yaptığımız bir konuşmadan aklıma geldi. *"Yeni hapishaneden kaçış olmayacak. Bunu garanti edebilirim."*

"Bu Vĕrhăza." Boyd arkasını işaret etti. "Kan Evi."

Bölüm 22

Vücudum sallanıyor, oksijen ciğerlerime zar zor ulaşıyordu.

Ölüm bir merhamet olurdu.

Geçen sefer zar zor kurtulduğum bir kâbusun içine geri dönmüştüm. Ve kurtuldum çünkü hayatım Eliza ve Simon'ınkine değerdi. Öyle olmasaydım, Warwick o gece beni çukurda öldürebilirdi.

Bunu bir kez yaşamak yeterince kötüydü - neredeyse herkesi kasıtlı olarak öldüren bir sistem. Buna bir daha dayanamayacağımı biliyordum, özellikle de zihinsel olarak.

Yüzeyde, etrafımda ne olduğunu, taş, demir, goblin metali ve toprak duvarların karışımının beni boğduğunu anladım. Sadece bunu kabullenemiyordum. Akıl ve bilinç arasında şeffaf bir çizgide yürüyordum. Kendimi korumaya yönelik vahşi bir içgüdü içime işlemişti; dehşet sizi ele geçirdiğinde ve artık kontrol sizde olmadığında gittiğiniz yer. Kemiklerinizi sızlatan, içinizi burkan dehşet, uzuvlarınıza zehir gibi yayılıyordu.

"Gelin bakın, balıklar!" Boyd yeni evimize bakmamızı işaret ederek alay etti. Kurulum Halálház'a benziyordu ama bu kez daha büyük, modern ve çok daha yüksek teknolojiliydi. Kare şeklinde olmak yerine, hücreleri çevreleyen bir podyum ve ortasında yerden tavana kadar uzanan bir nöbetçi kulesi bulunan dairesel katlara sahipti. Her beş katta bir, mahkumları izleyebilecekleri bir nöbetçi istasyonu yerleştirmişlerdi. Hücrelerin kapıları güçlendirilmiş, parmaklıkları daha kalın görünüyordu.

Yuvarlak alan bir blok boyunca uzanıyor, binlerce hücreyi sığdırıyor ve en az otuz kat yükseliyordu. Günün her anında metal hücrelerden yansıyan gürültünün işkencesi, hiç huzur olmadan, ruhumu parçaladı.

Ortak banyolar, yemekhane ve çalışma odaları gibi yerlere açılan geçitler vardı. Yenilenmiş gibi görünebilirdi ama aynıydı. Gelip ölmek için bir yer.

Botların gürültüsü bir grup mahkûmun hücrelerine götürüldüğünü gösteriyordu. Yüzlerinde korku izleri vardı, saçları ıslaktı, ellerinde battaniye ve tuvalet malzemeleri vardı, üzerlerinde üniformalar vardı. Gri, mavi, sarı ve kırmızılar alt katta dolaşıyordu.

Burası daha önce kurulmuş ve çalışır durumdaydı. Istvan'ın sadece birkaç değişiklik yaparak devam etmesi gerekiyordu.

Birkaç dolu hücreden gelen kedi sesleri, geçiştirmek için çok uğraştığım travmaya çarpıyordu. Etrafımızda kusan, hıçkıran ve yalvaran insanların sesleri vardı. Sahip olduğum tüm hisler sıkıntı içinde boğuluyor, gücümden çalıyordu.

"Vay canına, kızım." Tanıdık bir ses kulağıma alaycı bir şekilde eğildi, düşmeye başladığımda ellerim kalçalarımı kavradı. "Devam et ve kus. Hepsi bir noktada kusar." Aynı ses, aynı duygular... Halálház'da, sadece bir tişört giymiş, dehşet içinde ama önümdeki gerçek dehşetin farkında olmadan durduğum ana geri döndüm. Hayatta kalmak için ne yapmam gerektiğinin.

Başım geçen sefer beni Halálház'a getiren adama döndü, bu sefer iblis ortağı yoktu.

Altın kedi gözleri bana parladı. "Zion..." Kedi-

değiştiriciye mırıldandım.

"Oh, hatırladın demek. Sanırım bir izlenim bırakıyorum."

Ağzımdan hiçbir kelime çıkmıyor, sorularım korkum tarafından bastırılıyordu. Eğer burası hâlâ Killian'ın kontrolü altında olsaydı, neden burada olduklarını anlayabilirdim ama değildi. Bunu bilmiyorlar mıydı? Ya da daha kötüsü, biliyorlarsa neden bir insan için çalışıyorlardı?

Bu düşünce aklımı kurcaladı: *Bunun arkasında gerçekten Killian mı vardı? Bütün bunlar bir oyun muydu?*

"Kampın ilk gününü sevmiyor musun? Anıları canlandırıyor, değil mi?" Zion kıçımı okşadı. "Ve işte tüm bu iyileştirmeleri *senin* için yaptık." Bana göz kırparak grubun önüne doğru yürüdü ve kollarını havaya kaldırdı.

"Ben Zion, kamp check-in lideriniz ve danışmanınızım. Ayrıca kampın kontrolüne de yardım ediyorum. Burada olmak istemediğine karar verirsen çıkarsın." Sardonik ve zalimce, neşeyle gülümsedi. Boyd'a işaret etti. "Bu Boyd. Kamp aktivitelerinizden o sorumlu. Yine de sizi uyarayım, kendisine soru sorulmasından hoşlanmaz. Onu çok kötü bir ruh haline sokar." Boyd ve Zion uğursuz bir sırıtış paylaştılar. "Hadi gidip sizi kontrol edelim ve hepiniz sığınaklarınıza yerleşin, böylece sanat ve el sanatlarına daha sonra geçebiliriz." Zion gruba takip etmelerini işaret etti, emri silahlı bir düzine muhafız tarafından desteklendi ve bizi ileriye doğru itti.

Warwick'in henüz indirilip indirilmediğini görmek için arkama bakmaya çalıştım ama arkamızdaki gruptan hiçbir iz yoktu. Bizi ayrı tutmaya ve başa çıkabilecekleri sayıda tutmaya özen gösteriyorlardı.

"Brexley?" Rosie bana seslendi, ismim dişlerinin arasında takırdıyordu. Grubun arasından bakışlarım onunkilere takıldı. Yüzüne dehşet damgasını vurmuştu, vücudu titriyordu.

"Kımılda, fahişe!" bir muhafız tüfeğini sırtına dayayarak onu öne doğru tökezletti.

"Her şey yoluna girecek." Yalan söyledim, gözleri tekrar bana döndüğünde yüzümü güven verici görünmeye zorladım. "Sadece dediklerini yap."

"Yalancı." Birdie yanımda tısladı, sadece benim duyabileceğim kadar yüksek sesle. "Her şey yoluna girmeyecek, değil mi? Sihrimi hissedemiyorum."

Gözlerimdeki gerçeği Birdie'den saklayamazdım.

Wesley, Zuz ve Birdie'nin yüz ifadeleri hiç yılmamış gibi sabitlenmişti. Geçen sefer ben de aynı şekilde gelmiş, bu cehenneme katlananları kandırabileceğime inanmıştım. Şimdi, kılık değiştirmenin ne kadar ince olduğunu, ne kadar kolay parçalara ayrılabileceğini görebiliyordum. İnançlarının ve ahlaklarının ne kadar çabuk bir mendile dönüştüğünü, hayatta kalmanın her gün tek amaç haline gelmesiyle birlikte bu mendili nasıl çöpe attıklarını bilmiyorlardı.

Çok şey biliyordum. Burada sadece birkaç kişi bu fae hapishanesinin gerçek dehşetini anlamıştı ve ne yazık ki onlardan biri ölmüştü, kanı hâlâ Mădach Tĕr'i kirletiyordu. Ling'in canlı dönmesini isterdim ve eğer güçlerim olsaydı, onu geri getirirdim. Ama belki de o daha iyi bir çıkış yolu buldu, merhametli bir yol.

Yutkunarak ilerledim, damarlarımda dolaşan panik beni uyuşturuyordu. Klor ve dezenfektanın keskin kokusu dişlerimi kanayana kadar dudağıma batırıyor, unutmaya çalıştığım her anıyı yukarı itiyordu.

Oda bir öncekinin neredeyse aynısıydı, bizi kategorilere ayırıyordu, ancak bu sefer personel Fae değildi... ya da en azından bir zamanlar değildi. Erkekler ve kadınlar muhafız üniformaları giyiyordu, hareketleri kesin ve robotikti, ekstra huysuzdular. Ve bir kez daha, çoğunu tanımıyordum. Benimkinin altındaki sınıftan hatırladığım iki kişi vardı ama başka kimse yoktu.

Hiçbir şey mantıklı gelmiyordu.

Rosie'nin yanına kayarak kendimi insan sırasına koydum. Geçen seferkinden daha insandım ama Istvan'a ya da bir başkasına benimle ilgili farklı bir şey olabileceğine dair bir fikir vermek de istemiyordum.

"Neler oluyor?" Rosie bana fısıldadı. Tüm dünyası birkaç saat içinde tamamen alt üst olmuştu. Evi havaya uçmuş, sonra da kendisinin bile çıkamayacağını bildiği bir fae hapishanesine düşmüştü.

Ona odaklanmak, neyin geldiğini bilmenin ve duvarın diğer tarafından duyduğum çığlıkların yarattığı paniğe yardımcı oldu.

"Rosie." Ön tarafa yaklaştığımızda gözlerimdeki her şeyi ifade etmeye çalıştım. "Yalan söylemeyeceğim; önümüzdeki yirmi dakika seni küçük düşürecek ve ruhunu soyacak. Burada yaptıkları şey bu."

"Çekil!" diye bağırdı bir gardiyan, Rosie'yi kapı aralığına doğru iterek.

"Bir yol bulun, içinizde geri çekilebileceğiniz bir yer açın.
Gücünün hiçbirine sahip olmalarına izin verme. Bunu da atlatacağız."

Dudaklarında hüzünlü bir gülümseme belirdi. "Aşkım, ben bir fahişeyim. Evlendiğimden beri erkekler beni aşağılıyor ve küçük düşürüyor. Çekilebileceğim koca bir dünyam var."

"Sıradaki," diye bağırdı bir kadın Rosie'ye.

Sadece birkaç ay önce tanıştığım insan kadına huşu içinde baktım. Güzel, kıvrımlı ve yumuşaktı ama içi çelik gibi güçlüydü. Burada hayatta kalabilecek biri varsa, o da muhtemelen Rosie olurdu.

"Adın?" diye tersledi kadın güvenlik görevlisi, aksanı Rus ya da Ukraynalı olduğunu ima ediyordu.

Kim olduğumu bilmediği fikri kaşlarımı kaldırmama neden oldu ama yüzünü bir boşluk kapladı.

İçimden yalan söylemek gelse de bunun anlamsız olduğunu biliyordum. Sırtımda zaten bir hedef vardı.

"Brexley Kovacs." Çenemi
kaldırdım. Yanıt gelmedi.

Sanki bir görevdeymiş gibi adımı, türümü ve benimle ilgili detayları yazdı. Ona emredileni yapmak için. Ne eksik ne fazla. Hepsinin saldırganlığın eşiğindeymiş gibi bir havası olmasına rağmen, fiziksel formları robotikti, enerji ve yaşam derinin hemen altında zehirli bir güçle geziniyordu.

Duş kabinleri temelde aynı tarzdaydı ama daha yeniydi. Koku ağırdı, zemin ıslaktı ve grupların bizden önce gittiğinin işaretlerini gösteriyordu.

"Soyunun!" Başlarında dört adam vardı, vücutları sert ve emrediciydi, Ama içlerinde bir vahşilik hissedebiliyordum. Görevleri için heyecan.

Ben botlarımı çıkarmaya başlarken çoğu mahkûm ne yapacağını bilemez bir halde tereddüt ederek etrafına bakınıyordu.

"Çocuklar... yapın şunu," diye fısıldadım grubumdaki Wesley, Birdie ve Rosie'ye.

Diğerleri donmuş halde kalırken onlar da başladı.

"Ben. Dedim ki. Soyun!" diye bağırdı biri, silahını çıkardı ve kabzasını bir kadının kafasının arkasına öyle bir kuvvetle vurdu ki, kafatasının çatladığını duydum. Ling'in yanında çalıştığını bildiğim Jo adındaki kadın çığlık bile atmadan yere yığıldı, etrafı kan gölüne dönmüştü, vücudu gevşek bir şekilde yatıyordu.

"ŞİMDİ!"

Herkes anında tepki verdi, ancak kadına bakmaya devam ettiler, arkadaşlarına gitmek ve iyi olup olmadığını görmek istediler.

O değildi.

Giysilerimizi çöpe atarak bizi duvar boyunca sıraya dizdiler. İkisi bizi dezenfektan ve sabunla ıslatırken, diğer ikisi hortumları silah gibi tutarak bizi vurmaya hazırlandı.

Buzlu suyun gücü yaralarıma çarparak onları tekrar açtı, dezenfektan boğazımda cızırtılı çığlıklar yarattı.

"Fırçala!"

Sonunda yıkılan insanların çığlıkları, feryatları ve hıçkırıkları duvarlarda yankılanıyordu. Ağıldaki hayvanlardan başka bir şey değildik. Çıplak, moralsiz, korkmuş ve acı içindeydik. Burada saf ya da karışık insanlar olması onlar için önemli değildi. Arkadaşımız bizden birkaç santim ötede ölü yatarken, kanı ayaklarımızın etrafında dönerken, artık hepimiz yüzsüz, ruhsuz hayvanlardık.

Gri üniformam, kullanılmış botlarım ve büyükanne iç çamaşırlarımla, farklı seviyelerden grubumuza müstehcen sözler söylenirken tuvalet malzemelerimi ve battaniyemi tutuyordum. Cehennemime geri dönmüştüm. Bu kez üzerimdekiler eskisi kadar yıpranmamıştı, kumaşları sertti ve hassas tenimi aşındırıyordu. Ve numara da farklıydı: Mahkûm 839. Hapishanenin uzun süredir açık ve çalışır durumda olmadığının kanıtı.

Aslında tanıdığım bir gardiyan, Birdie ve benim sokakta dövüştüğümüz çocuk, Samu, bizi hücrelerimize götürdü. Birdie'ye ve bana bakışlarına bakılırsa unutmamıştı.

"Mahkûm 835!" Samu önce Rosie'yi, sonra da önünden geçtiğimiz küçük hücreyi işaret etti. "Sen buradasın."

Karşımızdaki nöbetçi onu içeri itip kapıyı gıcırtıyla çarparken bakışlarım onunkilerle buluştu. Kilit ters döndüğünde kalbim yerinden çıkacak gibi oldu, yüzü parmaklıkların arasından görünüyordu.

Yarı yolda, tam nöbetçi kulübesinin hizasında, tekrar durdu. "Mahkûm 839. Senin hücren." Samu istasyona başıyla işaret ederek beni içeri aldı. "Böylece sana her zaman göz kulak olabiliriz."

Her türlü kavgadan arınmış bir halde, köşesinde bir idrar deliği olan altıya sekiz boyutlarındaki odaya girdim.

Dudaklarında bir gülümseme belirdi. "Evine hoş geldin Kovacs." Kapıyı çarptı, tıkırtısı iliklerime kadar işledi. "Bu senin sonun olacak."

Copuyla parmaklıklara vurarak gruba kendisini takip etmelerini işaret etti. Birdie, Wesley ve Zuz'un yanımdan geçişini izledim. Onlara hiçbir şey teklif edemedim, ne teselli sözleri, ne de cesaret gülümsemesi.

Tüm fobilerim ve travmalarım içimi parçalıyor, havamı emiyordu. Çığlık atmak, uyanmak, geri dönmek ve geceki olayları durdurmak istedim.

Andris, Killian, Ash, Lukas, Kek, Scorpion. Nerede olduklarını, iyi olup olmadıklarını merak ederek kalbim sızladı.

Ama ruhum onun için çığlık atıyordu.

Ölüm Evi'nde bulduğum adam.

Hayatımı alabilecek olan kişi.

Bunun yerine orayı yaktık ve küllerinden yeniden doğduk.

Parmaklıklara doğru adım attım ve girdiğimiz yerin çok yukarısındaki seviyeye baktım. Onu göremiyordum ama hissettiğime yemin edebilirim. Gözleri üzerimdeydi ve beni daha iyi hissettirmek için bile olsa, sesinin beni sardığını hissedebiliyordum.

"Buradaki herkesi öldürmek ve kanları içinde yüzmek zorunda kalsak bile... hayatta kalacağız Kovacs."

Bölüm 23

Tiz zil sesi yeraltında uğulduyor, cehennemin otuz katından sekerek diğer tarafa ulaşıyor ve bize geri dönüyordu. Masa tenisi oynar gibi metalin üzerinde ping pong oynuyordu. Uzun geceden sağ çıkan her siniri gıcırdatıyordu.

Çok azı uyudu. Yaşlı sakinler yeni gelenlere susmaları için bağırıyor, hıçkırık ve feryatlarını artırıyorlardı. Hepsini daha önce de duymuştum, bir koro halinde yükselen ve alçalan acı melodisini. Burun çekmeler tef sesi gibi, parmaklıklar davul sesi gibi, feryatlar korna sesi gibi, sessiz hıçkırıklar gitar sesi gibi, onlar korkularını ve inkârlarını melankolik bir şarkıyla söylerken.

Zihnim dönüp dururken, hiçbir şeye odaklanmadan, suçluluk, korku ve yıkım duyguları içinde dışarıya bakmıştım. Ling'in öldürüldüğünü görmek. Andris'in. Arkadaşlarımın. Kek'in hayatta olup olmadığını bile bilmiyordum. Herkes neredeydi? Her an, haberim olmadan benden alınabilirlerdi. Hiç düşünmeden öldürülebilirlerdi.

Yine de içimden bir ses, Warwick'e bir şey olursa bunu bileceğimi söylüyordu. Bu bir gerçek değildi, sadece derinlerde yatan bir içgüdüydü. Ve eğer onun kaybını hissedersem ne olacağından korkuyordum. İki taraf arasındaki çizgide yürüdüm. Eğer Istvan onu öldürürse, kendi isteğimle karanlığın derinliklerine atlardım. Vicdan yok. Merhamet yok.

İntikam alırdım.

Zihnim yine Warwick'in sesini çağrıştırdı. *"Aynı, prenses. Ölüm bile benden korkar."*

Bir cop metal parmaklıkları tıngırdattı. "Kalkma zamanı, balıklar!" Boyd'un küçümseyici sesi çok yakınımdan yankılanırken kaslarım kilitlendi, beni es geçmeyeceğini biliyordum. İşkencecim ondan kaçmanın bedelini bana ödetecekti.

Soğuk, sert zemini iterek, kemiklerim ağrıyarak, yaralarım protesto çığlıkları atarak ayağa kalktım ve omurgamı duvara dayadım. Elimde içinde banyo malzemelerimin olduğu çanta, sanki okula gitmek üzereymişim gibi. Dik durmak için her şeyimi harcadım. Vücudum bir gece önce yaşadığı tüm acıları nihayet yaşıyordu ve yatakta kalmayı talep ediyordu.

Artık böyle bir lüksüm yoktu.

Adımlarını duyunca, burada sahip olmanız gereken kalın bariyeri oluşturmaya çalıştım. Kırılmamak için zihninizde kaybolabileceğiniz bir yer. Düşündüğümden çok daha zordu. Neyin geleceğini bilmek, hazırlanmak ve işkenceyi kaldırabilecek, dayaklara, saldırılara ve açlığa dayanabilecek zihin yapısına geri dönmek.

Sızlanmamı, gözyaşlarımın sel olup akma isteğini bastırarak çenemi kaldırdım, ifadem taş gibiydi.

"Şuraya bakın." Boyd kapıma geldi, ışığın çoğunu kapattı, kendini beğenmiş, çirkin yüzü gözlerimin seğirmesine neden oldu. "İyi bir küçük kız gibi kalkıp gitmeye hazır. Sanırım bazı balıklar evde terbiye edilebiliyor." Elindeki sopayı karşıya geçirdi, sesi kirpiklerimi daha hızlı dövüyordu. "Eve dönmek nasıl bir duygu? Tam ait olduğun yerde?" Başını eğdi, bakışları açgözlü bir şehvetle doluydu. Canımı yakmak istiyordu. Cezalandırmak istiyordu. "Belki tüm yeni yavru balıklara bu işin nasıl yapıldığını gösterebilirsin. Örnek olursun. Ya da örnek ol." Ağzı alaycı bir ifadeyle seğirdi ve bana tam olarak hangisini umduğunu söyledi. "Halálház'ın kötü olduğunu düşünüyordun. Bekleyin..."

Otomatik yutkunmama karşı koymaya çalıştım ama Boyd onu yakaladı, yaralı dudağı daha da yükseldi. "Korkuyor musun?"

Sessiz kaldığımda, ağzımdan çıkacak herhangi bir kelimenin dayak yememe neden olacağını yeterince anlamıştım Boyd. Bir şeyler söylemem için bana yalvarıyordu.

Neden burada olduğunu sormak istedim. Neden Istvan için çalışıyordu?

Dün gece zihnim karanlık yerlere gitmiş, neredeyse kendimi bunun Killian tarafından özenle hazırlanmış bir ihanet olduğuna ikna etmiştim. O bir yerlerde oturmuş tüm bu olanları izliyordu, kurban falan değildi. Ama bu fikir çabucak dağıldı; ruhum onun bunu yapmayacağını biliyordu. Ayrıca, burada çok fazla insan ve HDF üyesi vardı. Killian asla o çizgiyi aşmazdı.

Gerçi Istvan öyle görünüyordu.

Diğer türlere duyduğu nefreti o kadar ateşli bir şekilde dile getirmişti ki, sadece onlar gibi olmak ve onlarla birlikte çalışmak istiyordu -İstvan her iki cephede de yetenekli olduğunu kanıtlamıştı. Her nasılsa, Killian

saklanmaya gittiğinde, bunun

Peşinde kimin olduğunu öğrenmenin en iyi yolu, Istvan'a her şeyi alma imkânı vermekti. Kimse bunun olacağını tahmin edemezdi. Bir insan, kimsenin haberi olmadan fae lordunun topraklarını ve mal varlığını küstahça ele geçiriyor muydu? Bu, yanlış gidebilecek pek çok durumla birlikte çok yerinde olması gereken planlama, hazırlık ve hassasiyet gerektiriyordu. Istvan'ın zeki olmadığını asla sorgulamadım ama bu kadar şeytani olduğunu da düşünmemiştim.

Bir vızıltı havayı taradı, kapılarımızın kilitleri açıldı, kapılar kayarak açıldı.

Boyd sırıtarak sopayı avucuna vurdu, sonra parmağını ucuna bastırınca dikenli tel gibi sivri uçlar çıktı. Sopayı döndürerek sivri uçların ışıkta nasıl parladığını gösterdi.

"Hadi Kovacs, erken kalkan yol alır." Beni ileri doğru sallamak için cihazı kullandı.

Gururumu, öfkemi ve copu bu adamın kıçına sokma isteğimi bir kenara bırakarak burnumdan nefes aldım ve dışarı çıktım.

"Acele et!" Elini kürek kemiklerimin arasına o kadar sert vurdu ki, uyumak için çıkarmaya bile zahmet etmediğim büyük botlarımın içinde dik durmaya çalışarak tökezledim ve zorlukla ayakta durabildim.

İnsanlar yürüme yollarını doldurmuş, hepsi de ortak banyolarına gidiyordu. Başımı dik tutarak, ayaklarımı akıcı bir şekilde hareket ettirerek, bakışlarımla olabildiğince uzağa baktım ve arkadaşlarımdan herhangi birini bulmaya çalıştım.

Büyük, ortak bir tuvalete sokulduk. Her yer aynıydı; bir tarafta açık duşlar, diğer tarafta tuvaletler, ortada lavabolar ve diğer duvarda da dolaplar vardı.

Her duvarda iki, tek giriş ve çıkışta da iki muhafız duruyordu.

"İçeri girin, işinizi yapın ve dışarı çıkın," diye bağırdı Boyd, yeni insanların aldığı tek talimat buydu.

"Rosie!" Arkadaşımın morarmış, bitkin ve acı içinde olduğunu gördüm. Topallayarak bana doğru geldi, beni görünce gözleri biraz parladı. "Yakınımda kal. Ve benim yaptığımı yap."

Başını salladı, ağlamaktan gözleri kan çanağına dönmüştü.

Birdie, Wesley, Zuz zaten oradaydı ama görmeyi beklemediğim başka bir figür daha vardı.

"Lukas!" Koştum ve kollarımı ona doladım.

"Brex." Bana sıkıca sarıldı ve rahatlayarak derin bir iç çekti.

"Hey! Dokunmak yok!" Bir gardiyan bize bağırdı. "Konuşmak yok. Sohbet zamanı değil. Siktirin ve dışarı çıkın!"

"İyi misin?" Ondan uzaklaştım ve tuvaletlere doğru yöneldim.

"Evet, iyileşiyorum ama buraya geldiğimizden beri çok daha yavaş ilerliyor."

"Burada sihir yok." "Ne?"

Birdie geri çekildi.

"Onu engelliyorlar. Yani onu muhafızlara karşı kullanamazsınız ya da buradan kaçamazsınız."

"Kendimi yanlış hissettiğimi sanıyordum."

Wesley sıkıca kavradı. "Kek?" Tekrar

Lukas'a döndüm.

"Bilmiyorum." Başını öne eğdi. "Tam şehir sınırında saldırıya uğradık. Onunla savaşmaya çalıştı. Çok kalabalıktı ve adam onu yakalamayı başardı." Yutkundu. "Nabzı zar zor atıyordu... ama buraya geldiğimizden beri hiçbir şey bilmiyorum."

"Ne dedim ben?" Aynı gardiyan bize tekrar bağırdı. "Bir kez daha! Sadece beni test et." Yanındaki copuna dokundu. Tüm gardiyanların silahları, topuz olabilecek copları, bıçakları ve şok tabancaları vardı. Dalga geçmiyorlardı.

Grubuma hareket etmelerini işaret ettim. "Sahip olduğunuz tüm çekingenlikleri kaybetme zamanı." Pantolonumu indirdim ve tereddüt etmeden tuvalete oturdum.

"İyi ki yıllardır onlardan yemedim." Rosie alay etti ve
Takım elbise.

Diğerlerinin tepki vermesi bir an aldı. O duyguyu biliyordum.
Odanın neredeyse yarısı tereddüt ediyor ve kendi aralarında tartışıyordu. Güvenlik hatları hayal edebileceklerinden çok daha hızlı bir şekilde parçalanacaktı. Açık ve güvenli olduğunu düşündükleri şey, kırılma noktalarının çok ötesine itilecek ve her zaman bir güvenlik ağına sahip olduklarını fark edeceklerdi. Güvenli bir alan. Burası, temel ihtiyaçlarınızdan ve hayatta kalmanızdan başka bir şey olan her türlü güvenli benzerliği parçaladı.

Arkadaşlarım beni takip ediyor, işlerini hallediyor ve eşyalarını bir dolaba koyduktan sonra beni takip ediyorlardı. Hepsi de en korkunç yaratıkları bile öldürebilen zorlu, belalı dövüşçülerdi ve küçük ördekler gibi peşimden geliyorlardı.

Yemekhane bir önceki yere benziyordu ama içeri adımımı attığım anda işlerin değişmeye başladığı yerin burası olduğunu anladım. Yemek için sıra yoktu, hatta Killian'ın inşa ettiği kafeterya tarzı düzenin arkasında çalışan insanlar bile yoktu.

Herkes masalara oturdu. Sessiz ve itaatkâr. Masalarda farklı renklerde üniformalar, farklı ittifaklar, anlaşmalar ve arkasına saklanılacak rüşvetler yoktu. Düz renkler farklı bölümlerde bir araya toplanmıştı. İnsanlar gri, melezler mavi, fae'ler sarı ve iblisler kırmızıydı. Istvan bizi ayırıyordu. Bizi kendi türümüzle bir arada tutarak gruplar arasında zaten belirgin olan çizgileri daha da belirginleştiriyordu. Bu daha fazla nefrete ve daha fazla şiddete neden olacak, bu da bize bunu yapanlara değil, birbirimize düşman olmamıza yol açacaktı.

"İnsanlar bu tarafta!" Bir adamın sesi gürledi. "Melezler şurada. Köşede iblisler ve duvarın karşısında fae'ler."

Gözlerim köşeye kaydı, grubun arasında mavi saçları gördüğümde kalbim yerinden fırlayacak gibi oldu. Kek bok gibi görünüyordu, saçları hâlâ kan içindeydi ama yaşıyordu. Gözlerimiz bir an için buluştu. Bana duygularını belli etmedi, bu da kendimi daha iyi hissetmemi sağladı. Kek duygularını belli etmezdi.

"Tanrılara şükür, o iyi." Lukas'ın yanımda nefes aldığını duydum, göz kapakları kısa süreliğine kapanıyordu.

"Çekilin!" Aynı muhafız bağırarak insanları kendi bölümlerine doğru itti.

Rosie hariç herkesin benden ayrılacağını bildiğim için içim daraldı.

Birdie, Wesley ve Zuz sarı masalara doğru yöneldi.

Ash, Scorpion, Sloane, Kitty ve Maddox düzinelerce masa boyunca sıralanmıştı. Onların gözleriyle karşılaştığımda, iyi olduklarını bildiğim için basitçe başlarını sallamaları içimi rahatlattı.

Kitty'ye bakmak çok zordu. Çok kötü dövülmüştü. Peruğu, makyajı ve tırnakları gitmişti; bir erkek görünümüne zorlanmıştı. Bunu ona bir ya da daha fazla insan gardiyanın yaptığından hiç şüphem yoktu. HDF'nin transseksüellere karşı hiçbir anlayışı ya da hoşgörüsü yoktu. Kitty çenesini güçle tutsa da, bunun onu ne kadar kırdığını görebiliyordum. Gözlerindeki o uzak bakış. Onun bir insan olarak kim olduğunu temelinden almışlar, onu uymadığı bir role zorlamışlardı çünkü bu *onlara* kendilerini daha iyi hissettiriyordu.

Öfkem arttı.

Ash'in gözlerine yapıştığımda beni anında sakinleştirdi. Beni gördüğünde yosun yeşili gözlerinde aynı rahatlama vardı. Yüz ifadesindeki aynı soruyu ben de ona soruyordum.

Warwick neredeydi?

Lukas, Warwick'in teknik olarak bulunması gereken ama bulunmadığı maviliklere doğru gitti.

Andris ya da Killian da değildi.

Bunun ne anlama geldiğini düşündükçe midem bulanıyordu.

Killian ve Andris bilgi için ya da Istvan'ın düşmanı oldukları için işkence görüyor olabilirler. Warwick kim olduğu için. Kendini bir efsane haline getirmek için insanların bile saygı duyduğu birini alaşağı etmekten daha iyi bir yol olabilir mi?

İnsan bölümüne doğru yürürken önüme bir adam çıktı, iri kollarını kavuşturmuş, yüzünde alaycı bir ifade vardı. "Bugünün hayalini kuruyordum."

Kahretsin.

Birdie, Samu ve Elek bizi ara sokakta bulduklarında dövüştüğümüz HDF askeri Joska'yı karşımda görünce midem düğümlendi. Zaten aşırılık yanlısı olan bu adamın kafası uçmuştu, boynunda bir HDF sembolü dövmesi vardı ve vücudu sanki güçlendirici ilaçlar alıyormuş gibi daha da güçlenmişti. Öfke gözlerinde canlı bir şey gibi dans ediyor, zaten agresif olan doğası derisinden fışkırıyor, kötü bir kolonya gibi havayı tıkıyordu.

"Elek'in ölümünün bedelini ödeyeceksin. Yaptığın şey için en ağır şekilde cezalandırılmanı sağlayacağım." Bana bir adım daha yaklaştı, vücudundan şiddet yayılırken kaskatı kesilmişti. "Haddini aşan tek bir adım, tek bir kelime ve Markos'un seni öldürmeme emrinden vazgeçebilirim," diye tükürdü.

Joska listemde "bana haddimi bildirmek" isteyen ve benim ona haddini bildirmiş olmamdan nefret eden bir başka zorbaydı. Yine de o an, gözlerinin içine baktığımda, sadece hapları kullandığını değil, Killian'ın büyüyü engellemek için koyduğu bariyerler ve büyüler ne olursa olsun hapların etkilerini engellemediğini de anladım. Bu da buradaki her insan muhafızın muhtemelen fae'lerden çok daha güçlü olduğu anlamına geliyordu.

Koğuşlar organik büyüyü engelliyordu. İnsan bilimi deneyleri işlenmiş ve üretilmiş bir maddeydi, Killian'ın büyüleri bunu tanımıyordu.

Istvan'ın burada mükemmel bir dünyası vardı. İnsanlar sonunda daha fazla güce sahipti.

"Yerine geç, sürtük." Joska kolumdan tutarak beni masaya fırlattı, zaten çürük olan kaburgalarım masaya çarparak çatırdadı. Ağlamamak için dudağımı ısırarak bir bankın üzerine kaydım, Rosie de yanıma yerleşti.

"İyi misin?" diye mırıldandı.

Başımı sallayarak etrafıma bakındım, insanların olduğu iki masada Kitty'nin ordusundan kadın ve erkekler, Sarkis'in ordusundan birkaç kişi ve benim

bilmiyordum. Çok kalabalık değildik.

Bir masa ötede, gri giysili dört yaşlı insan dikkatimi çekti. Şok içinde ağzım açık kaldı, bitkin ve dövülmüş yüzlerine baktım.

Ne. Ne. Gerçek. Sikeyim mi?

Ne kadar kirli ve cılız görünürlerse görünsünler, onları her yerde tanıyabilirdim.

Albert ve Nora Molnár. Hanna'nın ailesi. Onları görünce yaşadığım şok ayaklarımı yerden kesti, gözlerim onlara kilitlendi, sorular dilime dolandı.

Nora bana baktı, gözleri irileşti, sonra başını hafifçe salladı, taş kesilmişti. Ama benden değil.

"Otur lan yerine!" Bacaklarımın arkasına vurulan bir sopa dudaklarımdan bir inilti çıkararak beni tekrar yere düşürdü. "Sana hareket edebileceğini söylemiş miydik?" Joska saçlarımdan tutup başımı geriye çekti. "Sen de tıpkı onlar gibi iğrenç bir hainsin. Sabah eğlencesi olarak kırbaçlanmak istemiyorsan, biz sana hareket etmeni söyleyene kadar orada oturmanı öneririm." Başımı öne doğru iterek masaya çarptı.

Öfkemi ve duygularımı dizginleyerek bakışlarımı tekrar onlara çevirdim. Nora acı çekmiş görünüyordu ama kocasının bir fısıltısıyla dikkati masaya yöneldi ve bana dönüp bakmadı.

Burada ne halt ediyorlardı? Onlar Léopold'un seçkinleriydi. Nora ve Rebeka en iyi arkadaşlardı. Saygın ve tanınmış kişilerdi, eski paradan geliyorlardı, gerçi Albert da dokuzuncu bölgede fabrikalar işleterek önemli bir servet kazanmıştı.

Zihnim tıkladı.

Vay anasını.

Gözlerimi kırpıştırırken aklıma bir teori geldi. Albert, Fae'lere işkence eden ve fabrika zemininin altında bir sonraki insanüstü ilacı üretmeye çalışan fabrikanın sahibiydi. Burada olmasının sebebi bu muydu? Onaylamıyor muydu? Gerçi Albert'ın Fae'leri onu buraya koyacak kadar önemsediğini sanmıyordum. Bir şeyleri kaçırıyordum.

Onların yanında diğer çifti, Hans ve Petra'yı görmek yine de şok ediciydi, ama biraz daha az şok ediciydi, çünkü inançlarında çok liberaldiler. Istvan sürekli onlardan şikayet ederdi; siyaset ve liderliği konusunda sürekli başının belasıydılar. Ama onların iğrenç bir

Bu yüzden tabii ki Léopold'un en üst tabakasına kabul edildiler. Istvan'ın onlardan hep nefret ettiğini biliyordum.

Grubu görünce midem bulandı, işlerin kısa sürede ne kadar ilerlediğini ve Istvan'ın ileri sürdüğü otokrat idealleri gerçekten anladım. Istvan'ın gerekirse geçmeyeceği hiçbir çizgi yoktu. Kendi insanlarını bile hapsedebilirdi, muhtemelen onları gece yarısı götürür, kimse bir şey görmez ya da onlara ne olduğunu bilmezdi. Ama her şeyi kitabına göre yapmazsanız ve Istvan'la tamamen aynı fikirde olmazsanız bunun başınıza gelebileceğini tek kelime etmeden biliyordunuz.

Killian'ın "ölümü" Istvan'a tam bir diktatör olmak için yeterli ego ve gücü vermişti. Adamı hapishanesinde tutmak ona kendini kral gibi hissettirmiş olmalı. Istvan nektarı alırsa, mahvolurduk. O bir tanrı olurdu. Kimse onu durduramaz ya da ona meydan okuyamazdı.

"Yeni balıklar, dinleyin!" Zion sesi gürleyerek içeri girdi. "Kahvaltı, öğle yemeği ve akşam yemeği için kural. Uslu durursanız, beslenirsiniz. Davranmazsan aç kalırsın... ve grubundaki herkes de öyle. Bu kadar basit."

Türleri birbirine düşürüyorlardı ve bir kötü tohum diğerlerinin yiyeceğini elinden alırsa kendi türümüzü öldürmemizi istiyorlardı. Burada neyin söz konusu olduğunu anladım. Para ya da mücevher değildi. Bir parça kızarmış ekmek, temiz su, sabun ve battaniyeydi.

"O yüzden uslu çocuklar olsanız iyi olur," diye alay etti.

Arka mutfak bölümünün kapıları açıldı ve bir düzine insan kepçeleriyle birlikte büyük tencereler getirdi. Tencerelerin yanına kâğıt kaseler kondu ama hepsi bu kadardı. Kap kacak yok, kahve yok, su bile yok.

"Oh, nefis." Zion alaycı bir tavırla dudaklarını yaladı. "Bu sabah orada bir tane bile yüzen hamamböceği görmedim. Şanslı günümdeyim!" Ellerini birbirine çırptı ve sanki iki yaşındaymışız gibi bizimle konuştu. "Pekâlâ, bugün insanlarla başlıyoruz. İlk siz başlayın. Sıradan atlamaya çalışan birini görürsek, hepiniz kahvaltı yapmadan yerlerinize dönersiniz."

Nora, Albert, Hans ve Petra ayağa kalkarak itaatkâr bir şekilde tezgâha doğru yürüdüler. Hemen arkalarında olduğumdan emin oldum.

"Burada ne yapıyorsun?" Nora'ya olabildiğince yaklaştım, normalde kızları gibi altın sarısı olan saçları kirli ve köpüklüydü, düşük bir topuzla bağlanmıştı. Tüm makyajı, mücevherleri ve göz alıcı kıyafetleri çıkarılmıştı, bu da onları daha da yersiz gösteriyordu. Zengin insanlar kendilerini farklı tutuyorlardı; ucuz kumaşlar, pislik ve

Kendi sosyal konumlarından daha düşük insanların yanında, diğerleri bunu ikinci bir deri gibi giyiyordu. Korkularını ve samimiyetsizliklerini parfüm gibi koklayabilirdiniz.

Omurgası sertleşti, başı hafifçe döndü, başı tekrar titredi. "Seni buraya

Istvan mı koydu?" Çok alçak sesle mırıldandım, gözlerim

Gardiyanlar.

Uzun süre cevap vermedi, yemeğe yaklaştı. Sonunda başını evet anlamında eğdiğini gördüm.

"Neden?"

Yanıt yok.

"Senin yokluğunu Hanna'ya nasıl açıklayacak?"

"Hanna'ya mı?" Nora başını iki yana salladı, gözleri

irileşmişti.

"Konuşulanları duymasam iyi olur." Joska sıramızda bir aşağı bir yukarı dolaştı.

Ortak kullanım alanlarında her türlü iletişimi izliyorlardı. En azından Halálház'da istediğimiz yerde konuşma ve oturma özgürlüğümüz olduğunu söylemek yanlış mıydı? Halálház'da bir vahşilik vardı, gruplar arasında ya da gardiyanlarla kavgalar, arbedeler oluyordu ama bir şekilde gardiyanlar mahkumların kendilerini kontrol etmesine ve denetlemesine izin veriyordu. Bununla karşılaştırıldığında, bu prangalar içinde özgürlüktü. Bu çok daha kötüydü. Korku sessizlik içinde tırmanıyordu. Bir ip gibi boynunuza dolanıyor ve gerilimi dayanılmaz bir seviyede tutuyordu. İnsanlık yoktu. Nerede olduğunuzu unutabileceğiniz hiçbir an yoktu.

Ve kahve yok.

Nora'nın kafası öne doğru gitti. İkimiz de birer kaşık sulu yapışkan madde alana kadar bir şey söylemedi.

"Yaşıyor mu ve iyi mi?" Nora ağzının kenarından fısıldadı. "Evet."

Omuzları çöktü; tüm vücudu rahatladı. "Teşekkür ederim," dedi, mavi gözleri minnettarlıkla kısa bir süre benimkilerle buluştu.

"HDF'ye geri döndü," diye ekledim.

Nora'nın yüzündeki rahatlama ifadesi kayboldu, gözleri yaşardı. "Aman Tanrım. İşlerin ne kadar kötüye gittiğini bilmiyorsun. Ne oldu-"

"Ne diye duruyorsun? Yürü!" Joska bağırdı.

Nora irkildi, başı öne eğildi ve masasına geri döndü.

Ne söyleyecekti? Orası ne kadar kötüydü? Léopold'da neler oluyordu?

İçinde birkaç tanecik bir şey olan sütlü su dolu kâsemle dönerken, kapı aralığından bir hareket geldiğinde aklımda sorular dönüp duruyordu.

Olduğum yerde durdum. Boyd, diğer dört muhafızla birlikte Killian'ı bir köpek gibi içeri soktu. Fae lordunu görünce boğazıma bir nefes tıkandı. Yüzü o kadar siyah ve maviydi ki tanımakta zorlandım. Bir gözü kapalıydı, dudağı birkaç yerden yarılmıştı, boynunda bir zincire bağlı bir tasma vardı.

Öfke midemi alt üst etti.

Ona sarı bir üniforma giydirmişler ama aptal gibi görünmesi için üniformanın üzerine oturmamasına dikkat etmişler. Istvan Killian'ı sadece yıkmak değil, halkı tarafından nasıl görüldüğünü değiştirmek istiyordu. Onun hayattan daha büyük, önünde eğildiğiniz büyük lord olduğu fikrini azaltmak. Bu adam zayıf ve çaresiz görünüyordu. Tasmalı bir köpek gibi.

Eskiden onun için çalışan Boyd, şimdi onun ölümüne mutlulukla seviniyor, içim daha da sıkışıyor, beynimde başka bir spekülasyon çalışıyordu.

Killian çenesini yüksekte tutuyordu, her nefes alışında zorlanıyordu ama kendini tanıdığım o gururlu adam gibi tutuyordu. Boyd onu kabaca Fae'nin yanındaki tek başına duran masaya itti. "Bilin bakalım ne oldu, majesteleri? Yemek yemeniz, sıçmanız ve diğer aşağılık halkla birlikte çalışmanız gerekecek." Boyd yüzüne yaklaştı ama Killian tereddüt etmedi. Döneğe cevap vermedi. "Sen burada *özel bir şey* değilsin. Büyü yok, unvan yok. Hiçbir para seni burada kurtaramaz. Doğru ya, artık hiç paran yok." Boyd'un çirkin ağzından alaycı bir ifade yayıldı.

Bir gardiyan zincirin kilidini açtı ama metal tasmayı boynunda bıraktı. Killian'ın vücudunun çökmesini engellemek için verdiği mücadeleye bakarak bunun muhtemelen saf demirden yapıldığını düşündüm. Kralı pençelemenin başka bir yolu.

"İçinizden birinin onunla oturduğunu, ona yardım ettiğini ya da ona baktığını görürsem," diye bağırdı Boyd, özellikle de Fae akrabalarına seslenerek. "Bir hafta boyunca yemek yemeyeceksiniz ve sevgili efendiniz bir ayını delikte geçirecek. Tam da istediği gibi tebaasından ayrı olacak." Boyd ellerini birbirine sürttü. "İnsanlara işkence etmek ve onları öldürmek için yarattığın şeyin içine kapatılmak nasıl bir duygu *Killian?* Bundan emin olduğun için hiçbir çıkış yolu olmadığını bilmek?"

Killian'ın açık görebildiğim tek gözü Boyd'u yakıyordu. Killian'ın öfkesi Warwick gibi birine kıyasla daha hafifti ama aynı derecede ölümcül olabileceğini biliyordum. Şansını bekleyecek, saldırmadan önce kurbanı yeterince yaklaşana kadar hareketsiz kalacaktı.

En azından ben öyle umuyordum. Buranın insanı nasıl değiştirebileceğini herkesten iyi biliyordum. Bir gün bile delikte kilitli kalmak en güçlü adamı bile kırabilir, onu her şeye razı hale getirebilirdi.

Bölüm 24

Üniformam yapış yapış tenime yapışmış, ter sırtımdan ve yüzümden aşağı damlıyordu. Sobalardan gelen ısı, insanlarla dolu oda ve kötü hava filtresi yüzünden her yer vücut kokusu, duman ve kavurucu demir kokuyordu.

Yeraltının derinliklerinde, depo büyüklüğündeki devasa odayı delen makinelerin ve çekiçlerin sesleri başımı ağrıtıyordu. Hapishane seviyesinin hemen üzerindeydik, hala toprağın derinliklerindeydik, ancak devasa odanın uzak ucunda kamyonların geçebileceği kadar büyük bir tünel vardı. Dışarı açılan tünelin elektrikli bir kapısı vardı ve makineli tüfekli adamlar tarafından korunuyordu. Askeri kamyonların depolandığı ve hapishaneye malzeme getirilen bir yere benziyordu, biz mahkumlar tarafından asla erişilmeyecekti.

Istvan'ın mekânın kullanımı için farklı fikirleri vardı.

Halálház bizi işgücü olarak kullanıyordu ama biz hapishaneye geri veriyorduk, hapishaneyi çalışır ve işler halde tutuyorduk. Kendi giysilerimizi kendimiz dikiyor, yemekleri hazırlıyor, temizlik ve bakım yapıyorduk. Evet, kırbaçlanırken ve işkence görürken. Halálház'ın iyi olduğunu iddia etmeyeceğim; cehennem gibiydi. Ama bu daha kötü olabilir.

Istvan bizi malzeme üretmek için

kullanıyordu. Savaş için.

Devasa alanın bir tarafı dikiş fabrikası gibi düzenlenmişti. Sürpriz, sürpriz, bütün kadınları oraya koymuşlardı. Bizi modası geçmiş makinelerin bulunduğu uzun masaların sıralarına doldurdular. Hâlâ üniformalarımızın rengiyle bölünmüş bir halde, asker üniformalarını dikmek, kıvırmak, preslemek ve birbirine dikmek için eğildik. Yeni rejim amblemli olanları.

HDF blok harfleri kullanılarak, her harf küçülerek çapraz olarak yerleştirilmişti, böylece bir üçgen gibi görünüyordu... ya da etrafında bir daire olan bir ok. Diğer omuzda ise eski Macar bayrağı vardı.

Duvar yıkılmadan önce insanlar hüküm sürerken. Koyu yeşil üniformalar, burada sona erdirmek için çok mücadele ettiğimiz geçmiş komünist tarihe bir selam gibiydi. Babamın korktuğu ve asla geri gelmeyeceğini umduğu bir dönem. Markos bunu yeniden canlandırmaya çalışıyor, kendisini yüce lider yapıyordu.

Adamları koydukları deponun diğer tarafı mermi kovanı yapmak için kurulmuştu.

Kesmeden önce demir levhalara dokunmak ve onları hareket ettirmek zorunda kalan perilere işkence ederek binlerce demir kasa ürettiler. Makineler eskiydi ve çoğu elle çalışmak, metali açık ateş ocaklarında ısıttıktan sonra şekillendirmek zorundaydı.

Albert ve Hans'ın ayak uydurmakta zorlandıklarını fark ettim. Albert ellili yaşlarındaydı ama Hans yetmişlerine yaklaşmış olmalıydı. Genç, fae ve formda olan adamlar için bile yorucu bir işti.

Hepsi aşırı sıcak nedeniyle gömleklerini çıkarmıştı. Biri hariç.

Kitty. Bize ait olduğu gerçeği göz ardı edilmedi. Muhafızlar onunla alay ediyor, onu diğerlerinden daha fazlasını yapmaya zorluyorlardı. Kadın sert ve güçlüydü ama kim olduğu yüzünden aşağılandığını görmek acı vericiydi. Ash'in onunla muhafızlar arasında durmaya çalıştığını fark ettim, bu da ona kadının ters bakışlarını kazandırıyor gibiydi.

Tek bildiğim, Birdie, Kek ve Zuz gibi insanlar kumaş yerine parmaklarını diktikleri için kanarken Kitty'nin hepimizden daha iyi dikiş dikebileceğiydi. En azından Halálház'dan biraz pratik yapmıştım. Rosie kesinlikle ne yaptığını biliyordu ve Nora ile Petra'nın, Ling'in benim için yaptığı gibi, etraflarındakilerin de anlamasına yardımcı olmaya çalıştıklarını fark ettim.

Ağrıyan kıçımı oynatarak sırtımı dikleştirdim, başım susuzluktan çatlıyordu. Zaten beş buçuk saattir hiç mola vermeden çalışıyorduk ve tek kase yulaf ezmesi, ağır el emeğimize bir saat bile dayanmamıştı.

"Özür dilerim, bilmediğim bir mola zamanı mı var?" Joska at kuyruğumu tuttu ve ona bakmam için başımı döndürdü. "Sana durabileceğini söyledik mi?"

"*Biz,* ha?" Diğer yarı-fae muhafızlara bakarak hırladım. "Fae'lerden nefret ettiğini ve bir tanesine rastlarsa onları öldüreceğini bu kadar güçlü bir şekilde iddia eden biri için, birdenbire onlarla çalışmakta iyi görünüyorsun."

Keşke konuşmadan önce düşünseydim dediğim zamanlar oluyor.

Joska'nın yüzü kıpkırmızı oldu, kaba görünüşü öfkeyle buruştu. Eli acı verici bir şekilde köklerimi sıktı. "Sanki konuşacak yerin var, seni fae-sever kaltak!" Yüzüme bir santim yaklaştı. "Bu iğrenç piçlerin etrafında olmak istediğimi mi sanıyorsun?" Gözlerim yaşarana kadar saçlarımı kavrayarak tükürdü. "Markos bu konuda yanılıyor. Ama bir planı olan tek kişi o değil. Bu dünya arınacak. Bunu ben sağlayacağım," diye hırladı ve başımı öne eğdi. Alnım dikiş makinesine çarptı, acı kafatasımda patladı, çarpmanın etkisiyle gözlerim yaşardı. Elim acının kaynağına gitti ve kırmızı bir şekilde geri geldi. Makinemden kan damlıyordu.

Göz ucuyla Birdie'nin omuzlarının ona saldırmaya hazırlanıyormuş gibi kıvrıldığını gördüm. Başımı sallayarak ona baktım. Durumu daha da kötüleştirecekti.

Joska düğmelerin üzerindeki kırmızı çizgileri göstererek, "O üniformada bir damla kan görürsem, deliğe gidersin," diye bağırdı. Sonra yukarı baktı. "Hepiniz işinizin başına!"

Kolumu kullanarak başımdaki ve makinedeki kanı sildim, midem bulanıyordu ve başım dönüyordu.

"Nasılsın?" Rosie yanımda fısıldadı.

Başım cevap verir gibi sallandı ama masada karşılaştığım onun bakışları değil, bir iblisin bakışlarıydı. Kek'in mavi gözleri benimkilerle buluştu ve aynı tepkiyi onunkilerde de görebiliyordum.

Lanet olsun, *küçük kuzu... Gerçekten cehenneme geri döndük.*

Bu masadaki herkes arasında en çok o anlıyordu. Yeni balıklar ile eskiler arasında, Halálház ile Vĕrhăza arasında bir rekabet yoktu. İşkence ne olursa olsun korkunçtu, ancak Dante'nin cehenneminden geçip zar zor kurtulduktan sonra tekrar geçmeniz gerektiğini fark ettiğinizde daha da derin bir dehşet seviyesi var. Özellikle de farklı engellerle karşılaştığınız yeni bir kabus olduğunda, bu durum eskimiyor. Hayatta kalmak için ne yapmanız gerektiğinin, başa çıkmak için ulaşmanız gereken duygusal karanlığın daha acı bir şekilde farkındasınız.

Halálház'da bir hedeftim ve şimdi Vĕrhăza'da yanıp sönen bir neon tabela gibiyim.

Benim yanlış adımıma rağmen, Joska'nın bir şey ima ettiğini hissetmekten kendimi alamadım. Markos'un olayları ele alış şeklinden hoşlanmıyordu. Ve General zirveye tırmanırken fae'lerle çalışmaya devam ederse bir hizbin bölüneceğini görebiliyordum. Istvan her zaman bir fae düşmanı olarak ortaya çıktı, öyleyse neden

onlarla mı çalışıyordu? Daha da ötesi, neden onlarla çalışıyorlardı? *O mu*? Her iki taraf da bundan ne kazanıyordu?

Bir şeyleri kaçırdığımı biliyordum. Ne Boyd ne de Zion darbe yapabilecek kapasitede değillerdi ama darbeye karışmışlardı.

Etrafa göz gezdirirken, çeşitli fae ve insan muhafızları fark ettim. Kendimi tehlikeye atsam bile, her iki tarafı da konuşturmalıydım. Markos'un planları hakkında ne kadar çok şey öğrenirsem o kadar iyi olacaktı.

Ensemde bir şey gıdıklandı, göğsüme doğru bir vızıltı yayıldı ve dikkatimi kapıya çekti. İki nöbetçi gri üniformalı bir adamı sürükleyerek öne doğru itti.

İçimden kim olduğunu hemen anladım, sanki odaya girmeden önce onu hissetmiş gibiydim, ancak gözlerimin figürü tanıması birkaç dakika aldı. Yüzü dövülmüş, morarmış, kesilmiş ve şişmişti ama tanıdık tuzlu ve biberli saçları ve gür kaşları parçaları birbirine bağlıyordu.

"*Nagybácsi,*" diye fısıldadım. Ona doğru koşma, kollarımı ona dolama dürtüsü bacaklarımı sıranın üzerinden itti. Bunun ona sadece daha fazla ceza getireceğini bildiğim için çabucak geri oturdum.

Gardiyanlar onu bir makineye doğru iterek çalışmaya başlaması için bağırdılar. O kadar ağır dayak yemişti ki ayakta durmakta zorlanıyordu. Çelimsiz ve umutsuzdu, orada değilmiş gibi görünüyordu.

Artık insan olmadığı için ona ne kadar zarar verdiklerini merak ediyordum. Benim yüzümden içinde akan büyü onu normalden daha çabuk iyileştirirdi.

Istvan'ın burnunun dibinde avladığı ve uğruna bu dünyayı altüst ettiği şeyler vardı.

Nektar-me.

Nektarın gücünün sonucu-Andris.

Kirpiklerimin arasından amcamın topallayarak bir makineye doğru gidişini izledim. Hem Scorpion hem de Maddox kurnazca ona doğru ilerleyerek işlemi yapmasına yardım ettiler, bu da kalbimi biraz rahatlattı. Onu en az benim kadar seviyorlardı ve onu koruyacaklarını biliyordum. Yine de endişelendiğim tek şey fiziksel acı değildi; Ling'i kaybetmenin verdiği keder onu mahvediyor olmalıydı.

Hayatının aşkıydı. HDF'deki hayatından vazgeçmesinin ve bugün olduğu gibi muhteşem bir adam olmasının nedeni. Onu sadece yüzeysel olarak tanıyordum ama kaybından dolayı kalbim acıyordu. Başımı çevirdiğimde onu görmeyi bekliyordum.

Makinelerde yanımda oturuyor, Halálház'da yaptığı gibi beni dürtüyordu.

"Beş dakikalık su molası," diye bağırdı Boyd deponun öbür ucundan, su dolu birkaç büyük kovayı işaret ederek. Her birinde hepimizin kullanması için birer bardak vardı, ki yeni akınla birlikte bu sayı dokuz yüz civarında olmalıydı. "Konuşmak yok. İçeceğinizi alın ve görev yerinize dönün."

Sıralar hızla oluşuyor, hiçbir ayrım gözetilmiyor ve bizi içine alıyordu. Amcamı aradım ama bulamadım, çünkü Rosie ve ben bir kuyruğa girmiştik, her tarafta kalabalıklar oluşuyordu.

"Brex?" diye fısıldadı yanımdan bir ses, sarı saçları toplanmış, yırtık göğsünden terler akıyordu.

"Ash..." Adını söylemek bile ağlamak, ona sımsıkı sarılmak, kucağındaki sevgiyi hissetmek istememe neden oldu. Ama başımızı dik tuttuk, makine sesleri yumuşak seslerimizi örtüyordu.

"İyi misin?" diye mırıldandı.

"Evet, sen?"

Başını eğdi. "Warwick?" diye sordu.

Nefes vermem ve başımı hafifçe sallamam yeterli bir yanıttı. Hiçbir fikrim yoktu ama içten içe onun hayatta olduğunu biliyordum. Eğer ona bir şey olursa, bunu bileceğime, ruhumda hissedeceğime, dünyayı terk ederek neden olacağı o muazzam rahatsızlığı bileceğime inanıyordum.

Bir el kıçıma dokundu ve başımı omzumun üzerinden çevirdiğimde arkamda bir figür gördüm, kesik dudaklarında hafif bir gülümseme vardı.

Cevap vermemek, ağlamamak ve kollarımı ona dolamamak için kendimi zor tuttum.

"Bir daha kıçıma dokunmaya cesaret edemezsin, *Killian,*" diye mırıldandım, başımı öne eğmiştim, vücutlarımız çizgilerin içinde birbirine çarpıyordu.

"İnan bana *Brexley*, şu anda yapmak istediğim tek şey bu," diye fısıldadı kulağıma. Adımın gücü hala karıncalanıyordu ama daha önce yapabildiklerinin yanına bile yaklaşamıyordu.

Ash ona ters ters bakarak hırladı.

Killian, "Sakın bana söyleme; Warwick yapamadığı zamanlarda bekçi köpeği seni izliyor," diye cevap verdi, hepimiz diğerinin orada olduğunu fark etmemiş gibi davranıyorduk.

"Onu gördün mü?" Ben sordum.

"Bir an için." Killian'ın ifadesi göğsümün sıkışmasına neden oldu. "İlk geldiğimizde benim odamın önündeki bir odaya sürüklendi. Onu en son o zaman gördüm."

"Sana ne oldu?" Eğer Fae Lordu bizimle dışarı çıktıysa, Warwick neden çıkmadı?

"Tipik insan saçmalıkları," diye homurdandı Killian, sonra kırık kaburgalarının altındaki efordan dolayı acı içinde kıvrandı. "Cevap veremeyeceğim sorular sorup beni dövüyorlar. İnsanların sorgulama konusunda hiç hayal gücü yok."

"Sana ne sordular?"

"Nektar hakkında bildiklerim, nerede saklandığım, bombalamadan nasıl kurtulduğum. Ve hapishanenin kendisiyle ilgili bazı sorular." Arkama doğru yaklaştı. "Sordukları hiçbir şey önemli değildi. Yine de bana ihanet edilmesine kimin yardım ettiği oldukça açık."

"Boyd." İnsanları sıraya sokmak için acele eden adama baktım.

"Yalnız olamaz. Adam o kadar zeki değil. Ve Zion para neredeyse oraya giderdi. Buradaki diğer Fae askerlerinin çoğu da öyle. Maaş çekini takip ederler, davayı değil."

"Boyd'un kiminle bağlantılı olduğunu öğrenmeliyiz çünkü bu işin içinde daha fazla Fae olmalı. Fae'ler bir insan liderin mülklerini ele geçirip yönetmesine izin vermezler."

"Tabii bilmiyorlarsa."

"Şimdiye kadar nasıl bilmezler?" Rosie'nin topuklarının arkasına basarak ilerledim.

"Onlar için ben ölüyüm. Ve eğer lider olmak ya da en azından öyleymiş gibi davranmak için başka bir fae soylusu gelirse..." Su kovalarına yaklaştıkça Killian'ın sesi alçaldı.

Onun teorisi de benimkiyle aynı doğrultudaydı. Ama bunu kim yapar ki? Kim gerçekten fae hükümdarı olmak yerine insanlar için bir kukla olmaya razı olur?

Ash, Killian'a dönerek, "Burada olduğumuz sürece bunun bir önemi yok," diye homurdandı. "Bu cehennem çukurunu sen tasarladın. Buradan nasıl çıkacağız?"

Killian bir iç çekti. "Yok." "Ne?"

Ash tısladı.

"*Geçen seferden* sonra bunun imkansız olduğundan emin oldum." Killian bunu bana yöneltti. "Druid büyüleriyle de büyüyü sıkılaştırdım."

"Boku yedik." Ash başını salladı.

Gerçekten öyleydik. *Uzun* bir sorun listemiz vardı.

Kovaya yaklaştığımızda konuşmayı kesmek zorunda kaldık, su kirliydi ve tek fincan susuzluğumuzu gidermek için hiçbir şey yapmıyordu.

Rosie onunkini aldı, hızla döndü, arkamda Killian'ı görünce başı hafifçe sarsıldı.

"Şu haline bak, tamamen giyiniksin." Killian'ın pürüzsüz, asil sesi küçümseyici geliyordu. "Seni zar zor tanıdım."

Çenesini yuvarladı. "Bir de şu köpek tasmasına bak." Kaşlarını çatarak onun yanından geçti. "Sonunda seni tanıdım. Sana çok yakışıyor."

Başımı eğerek kıkırdamamı gizledim.

"Ah," diye fısıldadı Ash.

"Kapa çeneni," diye mırıldandı Killian.

Bir bardak suyumu alırken gülmemek için kendimi zor tuttum.

Bir saniyeliğine, göz açıp kapayıncaya kadar, tek bir rahatlama, eğlence ve neşe balonu hissettim. Burada aklı başında kalabilmek için tutunmanız gereken küçük anlar bunlar.

Çünkü Kan Evi'nde sadece akıl sağlığımızı bozmak istemediler. Onu yok etmek istediler.

On iki saat süren yorucu bir çalışmanın ardından fabrikadan yemekhaneye akıtıldığımızda aç, terli ve iğrenç bir haldeydik. Öğle yemeği olarak küflü ekmek veriyorlardı, onu da alamazsanız, sümüksü ve böcek istilasına uğramış birkaç çürük elma da olabiliyordu. Hepsi bizi yıldırmak için tasarlanmıştı. Ve sürekli gelen mahkumlarla birlikte, çalışamayacak kadar zayıfladığımızda bizi de o çürük elmalar gibi atıyorlardı.

İlk gün, kimin yeni kimin olmadığını görebiliyordunuz. Yeni başlayanlar tiksindi ve kokuşmuş yemek yemeden dayanabileceklerini düşündüler. Daha sonra daha iyi bir yemek için açlığa dayanırlardı. Geri kalanımız daha iyi biliyordu. Eğer yaşamak istiyorsanız, çürümüş ve küflenmiş olanı yerdiniz. Böcekler daha fazla protein demekti. İğrençlik buna dahil bile değildi. Kumda çizgi çekildiğinde, yaşamak ya da yaşamamak söz konusu olduğunda yapabileceğinizi hiç düşünmediğiniz çok şey olduğunu fark ettiniz.

Yiyecek ve su eksikliği yorucu çalışma ile birleşince, çoğu yürümekte zorlandı ve akranlarının yardımına ihtiyaç duydu. Hepimiz

Eğitimli köpekler gibi sessizce masalara yerleştiler, oturacak enerjileri bile yoktu.

Killian ve Andris tek başlarına oturmak zorunda kalan tek kişilerdi. Geri kalanımız banklara sıkışmıştık, birleşik kokumuz odaya yayılıyordu.

"Önce insanlar." Zion yine en önde, ortaya konan yiyeceklerin yanındaydı. Daha çok domuzlara yedirilen yemeklere benziyordu. Burnu tiksintiyle kırıştı ama kalkmamızı işaret etti.

Masam kalkmaya başladı ve ben de Rosie'nin yanına gitmek için ayağa kalktım. "Sen hariç." Joska elinde copuyla yanıma geldi. Onu itti

göğsüme sapladı ve beni geriye itti. Bir düğmeyle cop çivili bir sopaya dönüştü.

Rosie yanımda kaskatı k e s i l d i , ben istememe rağmen yanımdan ayrılmadı. Onunla ilgilenilmesini istemiyordum.

"Neden?" Sesimi kontrol etmek için mücadele ettim. Yorgunluk duygularımı yüzeyin hemen altında kaynatıyordu.

"Çünkü." Zalim bir gülümsemeyle omuz silkti. "Öyle hissediyorum ve dedim ki öyle."

"Şu haline bak *Kovacs*." Boyd, Joska'nın arkasından yaklaştı. Yüzündeki gülümseme midemi bulandırdı. Daha önce Halálház'da yaptığı ve denediği şeyleri ima eden küçümsemesi daha anlamlıydı. "Bir kez daha, sorunlu çocuk sensin." Elinde aynı cop-topuz vardı ve onu avucuna vuruyordu.

Joska, Boyd'un yakınlığı karşısında kaskatı kesildi, bakışları omzunun üzerinden fırlayarak ona bu işi hallettiğini söyledi.

"Sakin ol, insan. Burası artık HDF kampı değil," diye alay etti Boyd. "Burası büyük çocukların ligi. Ve sen daha sopanı tutmayı bile öğrenemedin."

"Sakin ol," diye tersledi Joska. "Burada senden daha fazla gücüm var." Tipik ikiyüzlü. Bay İnsan saflığı daha fazla Fae olmak için hapları aldı.

"O zaman bunu dışarıda halledelim, olur mu?" Boyd, Joska'nın yanına, Rosie'nin önüne geçerek alay etti. "Ve hala senin üzerinde daha fazla yetkim var, bu yüzden beğenmiyorsan patronunla konuş."

İlginç. Boyd'a bir HDF insan askerinden bile daha yüksek bir mevki verildi.

Joska'nın ifadesi öfkeyle çarpıldı, burnu alevlendi ve Boyd'un yüzünde daha geniş bir sırıtış yarattı. Dehşete kapıldım, bakışlarını yanımdaki kıza çevirdi, gözleri Rosie'nin vücudunda dans ediyordu.

"Burada neyimiz var?" Dudaklarını yaladı ve açık açık kadının göğsüne baktı. "Sen de topladığımız fahişelerden birisin, ha?"

Korku dikenler gibi omurgamı sarmıştı. Onunla bu hasta piçin arasına girmek istedim. Neler yapabileceğini biliyordum. Zander geçen sefer bana tecavüz etmesini engellemişti ama şimdi daha fazla gücü vardı ve onu durduracak kimse yoktu.

Muhtemelen onun gibi erkekleri benden daha iyi anlıyordu ama ben yine de onu korumak istedim.

"Yemek yemeyeceğim." Dikkati ondan uzaklaştırmaya çalıştım, kolunu dürterek gitmesini söyledim. Boyd kolundan tutup onu masaya geri fırlatmadan önce sadece bir adım attı.

"Gidebileceğinizi söylemedim," diye bağırdı. "Bunun için ikiniz de cezalandırılacaksınız. Ve herkes bunu izleyecek." Gözlerindeki bakış bana her şeyi anlatıyordu. Rosie'yi yakalayıp döndürerek yüzünü masaya çarptığında ve pantolonunu çekiştirdiğinde tüm vücudum ateşle kızardı.

"Hayır!" Çığlık attım, ona doğru hamle yaptım, yumrukladım ve tekmeledim.

Whack!

Cop yüzüme çarptığında acı patladı ve beni yere düşürdü. Odanın öbür ucundan bağırışlar ve kargaşa sesleri duydum ve Joska'nın botu karnıma şiddetle vurmadan önce gardiyanların Ash, Scorpion, Killian ve diğerlerini tutmaya çalıştığını bir anlığına gördüm.

Acı ciğerlerimdeki havayı söküp aldı ama yine de kalkmaya çalıştım, Rosie'yi koruma ihtiyacı beni zorluyordu. Joska'nın botu tekrar vurdu, dudaklarımdan bir çığlık çıkmasına neden oldu ve beni yerde dümdüz etti. Acıdan ve olanlardan uzaklaşmaya başladım.

Belki de bu sefer hiç uyanmayacaktım.

Odada bir kükreme patladı, masaları salladı ve duvarları yumrukladı, odayı dehşet dolu bir sessizlikle susturdu.

Bir katilin ağır bakışlarını hissederek tenim karıncalandı. Başımı eğdiğimde, bakışlarım herkesi olduğu yerde durdurma gücüne sahip olan adama takıldı.

Kurt.

Efsane.

Koyu renk kirpiklerinin arasından bana bakarken, acımasız, çiğ aurası dişleri gibi içime işledi ve gözlerimiz hapishane kafeteryasında ilk kez karşılaştığında nefesimin kesilmesine neden oldu.

Şişmiş gözlerinin yarıklarından akan su, öfke ve ölümle benimkini yakıyordu. Vücudu elektrik verilmiş, dövülmüş ve işkence görmüş gibi görünüyordu ama öfkesi onu herhangi bir şekilde kırdıkları fikrini ortadan kaldırıyordu. Warwick'in omuzları yükselip genişledi ve ondan tüyler ürpertici bir hırıltı daha geldi.

Bir uyarı.

"Warwick!" Çığlığım daha duyulmamıştı ki, gürleyen bir savaş çığlığıyla ileri atıldı ve etrafındaki sekiz muhafız bowling lobutları gibi devrildi.

"Geri çekil, Farkas!" Boyd panik içinde pantolonunu geri çekip silahını bulmaya çalışırken emretti.

Warwick'in yumruğu Joska'ya çarptı, Warwick Boyd'a doğru yönelmeden önce iri yarı adam yere uçtu.

"Seni uyarıyorum!" Silahını çekerken Boyd'un sesindeki hafif korkuyu duyabiliyordum. Silahı Warwick'e doğrultmak yerine bana doğrulttu ve başıma dayadı. "Tereddüt etmeyeceğim."

Warwick sarsılarak durdu, göğsü kabarmış, gözleri öfkeyle parlıyordu.

"Bunun tasmanı çekiştireceğini düşünmüştüm." Boyd alay etti. "Büyük efsane..." Başını iki yana salladı. "Bunun yüzünden taşakları mı düğümlendi?" Bana eliyle işaret etti. "Onun nesi var? Kukusu o kadar harika olamaz. Bilmem gerekir; *hissettim.*"

Oh. Kahretsin.

Warwick bir boğa *ya da* hayalet gibi üzerinize gelebilir, siz daha onun orada olduğunu anlamadan sizi öldürebilirdi.

Öfkesi havayı duman gibi kapladı ve göz açıp kapayıncaya kadar Boyd'a doğru koştu, elini Boyd'un boynuna doladı, onu yerden kaldırdı, o kadar sıkı sıkıyordu ki patlamasını duydum bile.

"Dur! Bırakın onu!" diye bağıran bir muhafızın etrafında birkaç kişi topuzlu sopalarıyla ona vurmaya başladı.

Warwick, sivri uçlar derisini yırtıp kaslarını ve dokularını keserken inledi. Daha fazlası etrafını sararak ona vururken eli Boyd'u serbest bıraktı. Warwick'in kanı damladı ve yerde birikti.

Etrafımda bir kargaşa vardı, mahkûmlar yükseliyordu ama tek görebildiğim ve duyabildiğim Warwick'ti.

Sıçrayarak muhafızlara doğru atıldım, onları itmeye ve paramparça bir çığlıkla kendisinden uzaklaştırmaya çalıştım. "Durun!"

"Kovacs!" Birkaçı üzerime dönüp saldırırken Warwick bağırdı. Sopalar bacaklarıma ve omurgama saplanırken çektiğim acı beni dizlerimin üzerine çökertti. "HAYIR!" Warwick gürledi, beni içine çekmeye çalıştı, beni darbelerden korudu. Bir eli benimkini yuttu, diğeri yüzümü kavradı, gözlerimiz kilitlendi ve o saniyede acı azaldı ve arka planda eridi. Bizi burada öldürecekleri gerçeği aklımı kurcalıyordu ama onunla birlikte olduğum sürece o kadar da önemli görünmüyordu.

O anda, sadece biz vardık.

"Siktir et prenses. Burada ölmeyeceksin," dedi gözleri benimkilere dönerek.

"Durun!" Boyd'un sesi bir emirle yükseldi ve üzerimizdeki vahşeti sona erdirdi. "Onları şimdilik hayatta tutmamız emredildi." Boyd'un yaralı dudağı seğirerek bize doğru yürüdü. "Bu onların zihinsel olarak işlevsel olmaları gerektiği anlamına gelmiyor." Boynunu ovuştururken dudağı bir gülümsemeye dönüştü. "İkisini de deliğe götürün. Daha önce orada bulundular; kendilerini evlerinde hissedeceklerdir."

Delik.

Hayır. Hayır. Nononono. Başım ileri geri sallanmaya başladı, gözlerim yaşlarla doldu. Askerler beni zorla ayağa kaldırırken dehşet beni kıskaca aldı, bacaklarımdan ve sırtımdan kan damlıyordu, pantolonuma kadar ıslanmıştı. Ciğerlerim iflas etti, kapanmak istedi.

"Kovacs," diye homurdandı Warwick, tekrar yüzümü tutarak. "Bana bak."

Panik beni ele geçirdi, önümde ne olduğunu bildiğim için bacaklarım titriyordu. Geçen sefer zar zor kurtulmuştum. Ölümü buna tercih ederdim.

"İyi olacaksın." Bizi parçalara ayırıp kabaca odadan çıkarırlarken sadece benimle konuştu. "Düşündüğünden daha güçlüsün."

O kadar kötü dövülmüş ve muhtemelen benim kadar aç kalmışken beni rahatlatmaya çalışıyordu. Güçlü gitmiyorduk. O da orada kendini kaybedebilirdi.

"Warwick," adını söyledim. Sadece adını. Aşk sözcükleri ya da başka bir şey değildi. Biz öyle biri değildik. Ama ses tonum her şeyi anlatıyordu, söylemediğim her şeyi ifade ediyordu.

Sadece bana baktı, gözleri bana odaklanmıştı, muhafızlar bizi umutsuzluk çukurlarına götüren karşıt geçitlere çekmeden önce anlamla parlıyordu.

Beni rahatlatmaya çalışan kendim olsam da umurumda değildi. Sesi etrafımı sarmıştı. *"Geçen sefer bizi kıramadılar Kovacs. Ne pahasına olursa olsun hayatta kalacaksın, tamam mı? Her neyse. Bu. Lanet olsun. Gerekirse."*

"Ne pahasına olursa olsun," diye fısıldadım kapı üzerime kapanmadan ve zifiri karanlıkta kalmadan önce.

Bölüm 25

Cehennem.

Geçen sefer buraya düşene kadar buna hiç inanmamıştım. Bu değildi Kötü insanların öldükten sonra gittikleri efsanevi bir yer. Hayır. Eğer cehennem bir yer olsaydı, tam da burada, dünyada olurdu. Sadece gerçek hayattaki varlıklar bu tür bir ahlaksızlığı ve zalimliği uygulayabilirdi.

Bir anlık rahatlama umuduyla ölümü arzuladım.

"Dayan prenses." Akıl sağlığım kendi üzerine kıvrılmıştı, artık gerçeği rüyalarımdan ayırt edemiyordum. Ve umurumda da değildi. Ona ihtiyacım vardı; onun illüzyonu bana nefes almaya devam etmem için tek güç kaynağımı veriyordu.

Çukur geçen seferkinden daha küçüktü, kollarım ayak bileklerime zincirlenmişti, böylece asla tam olarak esneyemiyor ya da hareket edemiyordum. Beni bir anlığına zifiri karanlıkta bıraktılar, sonra kör edici beyaz ışık öyle acımasızca vurdu ki retinalarım yandı ve başım çarptı. Küçük odayı acımasız tik tak sesleri veya bip sesleriyle doldurdular, sonra da yüksek sesle delici ürpertici sesler. Kafiye ya da sebep yoktu. Dinlenmek yok. Yemek yoktu. Rahatlama yok.

"Yapamam," diye hıçkırdım.

"Yapabilirsin." Yüzüme dokundu, mavi gözleri flaş ışığında yansıyordu. O kadar gerçek hissettirdi ki, sanki yine burada benimleydi. Aramızdaki bağ canlıydı.

Kendimi halüsinasyonun içinde boğulmaya bıraktım.

Zamanın artık bir önemi yoktu. Zihnimi kemiren açlık, kafamın içindeki sesleri daha da belirginleştiriyordu. Vĕrhăza, Halálház'ın temelime çoktan koyduğu çatlakları kemiriyordu.

"Bana söz vermiştin Kovacs." Warwick'le ilgili hayalim ona bakmam için yüzümü çekiştirdi. Garip bir şekilde, halüsinasyonumda o da zar zor ayakta duruyor gibi görünüyordu. Yüzü çökmüş, morarmış ve yıpranmıştı. *"Ne gerekiyorsa yaparım."*

"Deniyorum." Yutkundum. Istvan zihinsel işkenceyi artırmıştı ve ben de bu sefer çok daha insandım. Ne kadar istesem de savaşmaya devam etme gücüm her geçen an azalıyordu. Ona teslim olmaya hazırdım... ya ölüm ya da delilik, hangisi önce gelirse ve beni bu acıdan uzaklaştırırsa.

"Daha çok çalış," diye mırıldandı Warwick şiddetle. *"Beni ayakta tutan tek şey sensin."* Alnı benimkine dokundu, tınısı neredeyse savunmasızdı. *"Unutma, biz normal kurallara göre oynamayız. Kendi kurallarımızı kendimiz koyarız."* Derin sesi içimde gürlerken göz kapaklarım teninin hissiyle kapandı, saçlarını ve nefesini yüzümde hissettim. Acı hafifledi; o buradayken kâbus sona erdi. *"Tam burada... işte böyle hayatta kalıyoruz. Sen ve ben. Nasıl zorluyoruz ve yaşıyoruz, sotet démonom."*

Başımı salladım, serabına yaslandım ve bana verdiği huzur anını hissetmeme izin verdim. Yine de bir ipliğe tutunduğumu biliyordum.

Sayıklamalarımın onu aklıma getirmeyi bırakması uzun sürmedi. Sesler artık kafamın içinde çıngırdamıyor, beni işkenceden uzaklaştırıyordu. Yan tarafıma kıvrılmış, hiçbir şeye bakmadan duruyordum.

Yaşam boşluğu.

Her şeye karşı uyuşturulmuş.

Kapı nihayet açıldığında hareket bile etmedim. Duyularım uyuşmuştu, zihnim neyin gerçek olup neyin olmadığından habersizdi.

"Peki, burada ikinci kalışın nasıldı?" Boyd'un tıknaz vücudu kapı aralığını doldurdu. "Hoşuna gitmiş olmalı ki bu sefer fazladan iki gece daha kaldın."

Kafamın arkasında bir yerlerde, en az beş gündür burada olduğumu kavradım. Beş gün ve sadece beş kez işemem için sürüklenerek dışarı çıkarıldım ve yarım bardak su verildikten sonra tekrar içeri atıldım, acı veren bir topun içinde zincirlendim. İşemek için zincirimden kurtulduğumda yaşadığım rahatlama anı, kaslarım ve vücudum acı içinde çığlık atarken beni tekrar kilitlediklerinde daha da dayanılmaz hale geldi. Kulaklarımdaki mutlu sessizlik anı tekrar yırtıldı.

Boyd'un botları yere vurarak bana doğru yürüdü. "Bakıyorum da gitmek için hiç acele etmiyorsun. Daha uzun kalmak ister misin?" Eğildi ve bileklerimi ayak bileklerime bağlayan bağları çözdü. "Bir dahaki sefere çıtayı yükseltmen için dosyana bir not koyacağım. Burada çok rahat etmeni istemiyorum."

Bir dahaki sefer olmayacaktı.

Daha fazla adam içeri girdi, beni kaldırdılar.

"Bok ve sidik gibi kokuyorsun." Boyd elini burnunun yanında salladı. "Onu duşa atın. Orospu kendini kirletti."

Dokunuşlarından irkilerek iki gardiyan tarafından merdivenlerden yukarı çekildim, duyularım o kadar körelmişti ki hiçbir şey algılayamıyordum. Beni duş odasına sürüklediklerinde, üzerimdeki lekeli üniformayı yırttıklarında ve beni buz gibi suyun altına itip temizlenmem için bağırdıklarında bile hiçbir şey hissetmedim.

Onlar beni azarlarken ve alay ederken uyuşuk bir şekilde hareket ettim. Tepkisizliğim onları daha çok tetikliyor gibiydi. Korkumu, aşağılanmışlığımı, zayıf egolarına boyun eğmişliğimi hissetmeleri gerekiyordu.

Onlara vermedim.

İnsanlar "kırılmayı" bir zayıflık işareti olarak görüyordu. Ben buna katılmıyorum. Bükülmek, şekillendirilebileceğiniz ve başka bir şeye dönüştürülebileceğiniz anlamına geliyordu. Eziklerle, yara izleriyle ve travmalarla dolu olabilirim ama bana ne yaparlarsa yapsınlar, beni büküp kendi fikirlerine göre şekillendiremediler. Beni katılaştırdılar. Titanyum. Kırıldım; bükülmedim. Kırıldım; eğilmedim. Beni büküp farklı bir şeye dönüştüremediler. Kırık parçalarım bir araya getirilebilirdi. Daha güçlü yapılabilirdi.

"Gidelim!" diye bağırdı biri, çıplak bedenime temiz bir üniforma fırlatarak. Giyindim ve onları takip ettim. Bacaklarım titriyordu ama kendimi ayakta durmaya zorladım.

Hücreler doluydu ama çoğu uyanıktı, kirli ve bitkin görünüyorlardı, bu da saatin erken değil geç olduğunu gösteriyordu. Fabrikada geçen uzun bir günün ardından herkes geceyi burada geçiriyordu.

Gardiyanlar beni hücreme geri götürürken ensemde bir karıncalanma hissettim, başım yana doğru sallandı ve benimkinden bir kat yukarıda karşı taraftaki hareketi yakaladım.

Ciğerlerime bir nefes doldu, içimdeki ölülüğü yakan bir yaşam kıvılcımı.

Warwick.

Gözlerimiz anında birbirini yakaladı, sanki diğerinin orada olduğunu biliyorduk. Onu bir haftadır ilk kez görüyor olmama rağmen, görüntüsü delikte o kadar çok yanımdaydı ki, sanki hiç ayrılmamış gibiydik.

Saçları da ıslaktı ve üzerinde temiz mavi bir üniforma vardı. İyileşmişti ama yorgun görünüyordu ve yüzü hafifçe zayıflamıştı. Muhtemelen yürüyen bir iskeletten daha kötü görünüyordum, kaburgalarım yine dışarı çıkmıştı.

Gardiyanlar onu bir hücreye koyarken, benim gardiyanlarım da beni kendi hücreme

itti.

-Tam karşıda ve bir kat aşağıda.

Istvan'ın zalimliği en iyi haliyle. Birbirimizi görmeye devam ederken bizi olabildiğince uzağa koymak. Diğerine ne olduğunu uzaktan izleyebiliyorduk ve hiçbir şey yapamıyorduk. Dayak, işkence... tecavüz.

Biz birbirimize bakmaya devam ederken kapılarımız şangırdayarak kapandı, muhafızlar uzaklaştı. Akıl sağlığım hala sallantıdaydı, onu arkamda hissettiğimi sanıyordum, varlığı bana güven veriyor, iyi olup olmadığımı soruyordu.

Bir muhafız "Işıklar sönsün!" diye bağırdı ve her yer karanlığa gömüldü. Sadece birkaç ampul bazı bölgeleri gece lambası gibi aydınlatıyordu ama yine de onun dış hatlarını tanıyabiliyor, gözlerini tenimi okşayan eller gibi hissedebiliyordum.

"Buradan çıkmanın bir yolunu bulacağız prenses."

Belki de artık tamamen aklım başımda değildi ya da Warwick'in, bağ olmasa bile, duvarlarımı zorlayıp içeri girmek gibi bir emri vardı.

Sonunda parmaklıklardan uzaklaştı ve hücresinin gölgeleri arasında kayboldu.

"Yapacağız, Farkas. Ve bunu yaparken de her birini öldüreceğiz." Battaniyemin üzerinde sürünmeden önce kendi kendime mırıldandım.

Açlığı çoktan geçmiştim. Basit nefreti ya da öfkeyi çoktan geçmiştim.

İçimde fokurdadı, ısı parçalarımı tekrar bir araya getirdi.

Artık ufukta görünmeyen ya da sadece karanlıkta fısıldanan bir savaşa hazırlanıyordu.

Buradaydı.

"O ölü bir balık mı?" Bir ses beni heyecanlandırdı.

Chirp!

"Evet, nefes alıp almadığını kontrol et."

Hapşırma ihtiyacı burnumu gıdıklıyor, beni bir haftadır yaşadığım tek huzur anından daha da uzaklaştırıyordu. Uykuya dalmıştım, bedenim bitkin düşmüştü ama rüyalar beni tekrar uyandırmaya devam ediyordu, olmayan delici sesler ve beni çağıran seslerle doluydu. Endişe beni gerçekten bırakmamı engelliyordu, gözlerimi her kapattığımda işkencemin kâbusu beni ziyaret ediyordu.

Chirp!

"Emin misin?" Bir nesne yanağımı dürttü ve dudaklarımdan bir inilti çıkmasına neden oldu. "Evet, haklısın. Bu canlı."

Chirp.

"Her zaman haklı değilsin. Bizi buraya nasıl getireceğini kim biliyordu?"

Chirp!

"Peki, tamam, sen... ama bizi buraya nasıl indireceğini kim biliyordu?"

Chirp!

"Tamam, evet, o da sendin... ama bize bu muhteşem kıyafetleri giydiren kimdi?"

Chirp.

"Bu doğru. Bunu sakın unutma."

Kirpiklerim birbirinden ayrılırken başım çarpıyordu. Kusmak, uykuya geri dönmek ve hiç acı hissetmemek istiyordum ama iki arkadaşımın burada olduğunun farkındalığı beni derinlerden çekip çıkardı ve aslında yüzüme bir gülümseme yerleştirdi.

"Opie," diye mırıldandım, kalbimin bir parçası yeniden doğru hissetti.

Chirp! Cik cik! Orta parmaklar yüzüme doğru uçtu.

"Evet, sana da merhaba, Bitz."

Chirp! Oflayıp puflayarak beni yine tersledi.

"Ben de seni özledim."

"Fishy!" Opie neşeyle şarkı söyledi. "İyi olduğun için çok mutluyum. Biz olmadan bu kadar uzun süre nasıl hayatta kaldın hiç bilmiyorum. Benim küçük süpürgem, bir ölüm kalım olayı olmadan bir gün bile geçiremiyor gibisin."

Bir de bana sor.

Şaşırtıcı bir şekilde, hiçbir parlak ya da uygunsuz kıyafet gözlerime saldırmadı. Bugün kapüşonlu koyu renk yün bir pelerin giymişti, Bitzy ise sanki fark edilmemeye çalışıyormuş gibi daha küçük bir versiyonunu giymişti. Ki bu çok yanlıştı.

"Bu kıyafetler de neyin nesi?" Kaşlarımı çatarak doğruldum.

"Bizi fark edemediler." Opie sanki her an biri dışarı fırlayacakmış gibi etrafına bakındı. "Eski usta Finn buralarda bir yerde. Burada yakalanırsam, fare yemi olmak en kötü son olmaz diyelim."

"Ne?" Yüzüm kızardı. "Öldürülür müydün?"

"Daha kötüsü!" Opie'nin yüzü çöktü, sesi dehşetle titriyordu. "Beni temizler. Sonsuza kadar."

Boğazıma bir homurtu takıldı.

"Cezam ebedi kölelik olacak." "Peki bu öncekinden farklı mı?"

"Seninki gibi bir mahkum kıyafeti giymeye mahkum olurdum... ve şunu söyleyebilir miyim, Fishy, ten rengin bu kokuşmuş açık griyle biraz fazla iyi karışıyor. Sana hiç iyi gelmiyor." Elini üniformamdan yüzüme doğru çevirdi. "Ciddiyim, ten rengime baksana. Evet, her renk bana

yakışıyor,

ama kasvetli tonlar çok kötü ve kumaşa hiç girmeyeyim. Düşüncesi bile cildimi kaşındırıyor." Titredi.

"Ne olursa olsun, içiniz ışıldıyor." Duvara yaslanarak gülümsemeye çalıştım.

"Bugünkü temam buydu." Pelerini yakaladı ve çekerek açtı. "Ta-da!"

"İşte orada." Gözlerimi kapattım, göğsümde bir kıkırdama yükseldi.

Opie'nin pelerininin altında, gövdesini boydan boya geçen deri kayışları olan kamuflajlı ganimet şortu, mermi kovanlarından yapılmış çivili bir gerdanlık ve pembeye boyanmış mohawkının uçları vardı. Kamuflajın buradaki bir HDF askerinin üniformasından, mermilerin de üst kattaki fabrikadan geldiğine hiç şüphem yoktu.

"Ama bugün muhteşemliğimi saklamak zorundayım ki bu çok üzücü. Yarattıklarımın dünyadan saklanması gerekmiyordu."

"Finn burada mı? Onu gördün mü?" diye
sordum. "Oh, o burada." Opie ofladı
pufladı.

Chirp! Bitzy havayı kapattı. "İçeri
nasıl girdin?"

"Neredeyse yapmıyorduk. Burası Efendi Finn'in kıçı kadar dar." Opie'nin neşesi kaçtı, kaşları çatıldı. "Ama vahşi fareler içeri girebiliyorsa, biz de girebiliriz."

"Peki ya kilitler?" Daha yükseğe oturdum. "Buradakileri açabilir misin?"

"Burası ekstra, ekstra hecelenmiş. Bulmakta bile zorlandık. Ama bulabilsem bile, balıkçık, ne yapacaksın?" Nöbetçi istasyonunu ve podyumlarda devriye gezen düzinelerce kişiyi işaret etti. "Buradan dışarıya kadar yüzlerce kilit ve büyü var. Buraya inmek için *milyonlarca* tahliye borusundan geçmek zorunda kaldık." Parmağıyla beni işaret etti. "Bu da seni ne kadar sevdiğimizi gösteriyor. Bunların içinde ne olduğunu bilmek ister misin? Endişem tavan yaptı. Pis ve iğrençler. Ve onları temizlemeyi hiç istemedim. Hayır, hem de hiç."

Opie haklıydı. Hücremin kilidini açabilse bile, bu beni deliğe geri dönmekten başka nereye götürecekti? Dışarıyla aramda çok fazla gardiyan, kat, kapı ve barikat vardı. Ayrıca, sevdiğim herkesi aynı anda almak? Neredeyse imkansızdı. İçgüdülerim bir şekilde dışarı çıkmamı söylüyordu ama bir plana ihtiyacım vardı. Tek bir şansımız olabilirdi. Kesin olması gerekiyordu.

Hapishanede yüksek sesli bir uğultu duyuldu, günün ışıkları sonuna kadar açıldı.

"Kalkma zamanı, *kurvas*!" Boyd'un nöbetçi kulübesinden bağırdığını duydum. "Bugün ekstra özel olacak."

Sesindeki heyecan bizim için iyi bir şey ifade etmiyordu.

Kapılar tıkırdayarak açıldı ve dışarı çıkıp tuvaletlere gitmemize izin verdi.

"Ahh, sanki onu yine okulun ilk gününe uğurluyoruz, Bitz." Opie elini gözlerinin yanında çırptı. "Küçük kızımız çok hızlı büyüyor."

Kapıya doğru ilerlerken onlara ters ters baktım.

Chirp! Bitzy beni iki kez tersledi, "Siktir git, ama iyi günler" deme şekli.

"İyi eğlenceler, balıkçık. En azından başkalarıyla iyi oynamaya *çalış*." Ben dışarı çıkıp yürüyüş yoluna doğru ilerlerken Opie el salladı.

Gözlerim yukarı baktı ve Warwick'i kalabalık sırasının içinde, başı en yukarıda buldu. Gözlerimiz buluştuğunda, onun dün gece de rüyalarıma girdiğini ve bana sadece birkaç dakika huzur verdiğini hissettim.

"Ne gerekiyorsa yap Kovacs," dediğini duyar gibiydim çünkü benim gibi onun da bir şeylerin yaklaştığını hissettiğini biliyordum. İçime derin bir önsezi çöktü.

Hangi cehennemde olduğumuzu düşünürsek düşünelim, burası henüz acısını üzerimize salmaya başlamamıştı bile.

Bölüm 26

Çukurdan geldikten sonra banyoda etrafımda hareket eden insan sayısı sarsıcıydı. Delici sesler yerine alçak mırıltılar beni tedirgin etti ve kıpır kıpır etti.

"Luv!" Rosie koşarak yanıma geldi, kollarıyla beni sardı. İstismara uğramış bir köpek gibi kıpırdamadan durdum. Bir hafta boyunca bana dokunan tek şey acı oldu: her gün tuvalete gitmem, gardiyanların bana vurması, beni duvarlara çarpması ya da yere atması. Yiyecek ya da taze suyla alay ediyor ve ben dokunamadan tuvalete atıyorlardı.

"Çok endişelendim." Vücudumdaki sertliğe bakarak geri çekildi. "Sen iyi misin?"

"Evet." Daha fazlasını söyleyemedim. Bir haftayı aşkın süredir imgelemlerim dışında kimseyle konuşmamıştım.

Omzuma çarpıp yanımdan geçen her kişi beni daha fazla kendime çekti. Saldırma ya da saklanma eğilimi beni güvenlik için bir duvara doğru yaklaştırdı.

Rosie'nin dudakları sıkıştı, gözleri yaşardı. "Çok
özür dilerim." "Ne için?"

"Oraya girmenin sebebi bendim."

"Hayır." Başımı salladım. "Değildin. Beni oraya koymak için bir nedene ihtiyaçları yoktu. İyi misin?" Tekrar tam olarak konuşmaya çalışırken kelimelerimin üzerinde tökezledim. "Onlar..."

"Hayır." Başını iki yana salladı. "O zamandan beri beni
yalnız bıraktılar." Omuzlarım gevşedi.

"Beni korumak zorunda değilsin," dedi kararlılıkla. "Bu gibi erkeklerin kendilerini güçlü hissetmek için ihtiyaç duydukları şeylerle uğraştım ve acı çektim. Ve hayatta kaldım. Sandığınızdan daha güçlüyüm."

"Hiç şüphesiz öylesin." Muhtemelen o durumda benden çok daha güçlüydü.

"X?" Birdie, Zuz ve Wesley etrafımda toplanmış, beni gördükleri için rahatlamış ve biraz da şok olmuş görünüyorlardı. Berbat göründüğümü biliyordum. "Siktir, iyi misin?"

Onlara başımı salladım.

"Hey! Etrafta dikilip konuşmak yok!" diye bağıran bir muhafız bizi hızla dağıttı.

"Gel hadi." Rosie hafifçe koluma dokundu. "Sana yiyecek bir şeyler getirelim. Bu sabah benim erzaklarımı alabilirsin."

"Hayır." Başımı sertçe salladım.

"Yapabilirsin ve yapacaksın." Vücuduma şöyle bir baktı. "Görünüşe göre senin buna benden çok daha fazla ihtiyacın var."

En son yediğim katı yiyeceği hatırlayamıyordum. Aşağıdayken tek istediğiniz açlığın yok olması. Midenizdeki acı ve boşluk sizi çılgına çevirir. Sonra aniden durur. Vücudunuzun size iyi davranmadığını, kendini kapattığını fark edene kadar şükredersiniz.

Ölüyorum.

Yemekhaneye girdik, renk blokları odayı ayrılmış gruplara bölüyordu. Varlığımın her zerresiyle buradan nefret ediyordum. Halálház'dan daha kötü olabileceğini düşünmemiştim ama Istvan bunu mümkün kılmıştı.

Konuşmayı, kavga etmeyi ve insanların kaynaşmasını özledim. Buna kıyasla orada sahip olduğumuz özgürlüğün farkında bile değildim.

Markos'un saltanatının kontrolü ve tahakkümü bizi demir bir yumrukla bastırdı. Cehennem seviyeleri devam edip duruyordu. İnsanlığımızdan, varlık olarak ihtiyaç duyduğumuz şeylerden daha fazlasını alıp götürüyordu. Yaşama isteğimizi elimizden alıyordu.

Gözlerin üzerimde olduğunu hissettiğimde derim karıncalandı. Warwick'in bakışlarını elektrik gibi hissederek başımı yana doğru salladım ve bana hala içimde mücadele olduğunu hatırlattı.

Melezlerin yakınındaki bir masada tek başına otururken hâlâ halkını izleyen bir kral gibi görünüyordu. Siyah saçları toplanmıştı, kollarındaki ve gömleğinin V yakasının altındaki dövmeleri görünüyordu, kasları kumaşı yırtıp açmaya çalışıyor, serbest bırakılmayı talep ediyordu.

Adam odaya hükmediyor, tüm dikkatleri üzerine çekiyor ve havayı şehvet dolu, yırtıcı aurasıyla dolduruyordu.

Öldü

rün.

Sikey

im.

Onları eşit şekilde istemenizi sağladı.

Su rengi gözleri benimkilerle buluştu ve bedenim sanki onu Halálház'da ilk kez görüyormuşum gibi tepki verdi. Ateşin sarsıntısı, arzunun telaşı, o zaman fark etmediğim, bizi zamanın ve mekânın ötesinde birbirimize bağlayacak bir bağ.

Daha az vahşi, şehvetli ya da tehlikeli değildi ama artık kurttan korkmuyordum. Onun gaddarlığına imreniyor, şiddetini arıyor ve ham gücünü arzuluyordum.

Çünkü ben de aynıydım.

Bunu içimde kabul etti, kendimde kabul etmeme izin verdi. Savaşa gittik, derinliklerden birlikte sürünerek çıktık. Savaştık. Öldürdük.

Hayatta kaldık.

"Eşim." Kelimeler içimde tekrar yankılandı, gözleri her santimimde geziniyordu. Hayal gücüm onu hissetmeyi tasarlarken vücudum kızardı. Onu o kadar çok arzuluyordum ki, dilinin kalçamda gezindiğini, kıvrımlarımı ayırdığını ve içimi yaladığını neredeyse hissedebiliyordum.

"Pekâlâ, bayanlar ve baylar!" Zion'un sesi bakışlarımı efsaneden ayırdı ve onu büfe alanının önünde dururken görmek için döndüm. "Çünkü hepiniz çok iyiydiniz. Bu gece sizin için özel bir ikramımız olacak. Yiyin bakalım! Bazılarınızın buna ihtiyacı olacak!"

Bizim bölüm normalden biraz daha kalın görünen küçük yulaf ezmesi kasemizi almak için yukarı çıkarken konuşması midemde düğümlendi.

"*Drágám*." diye fısıldadı yanımdaki bir ses.

Amcam sırada bana yaklaşırken tepki vermemek için kendimi zor tuttum.

"Nasılsın?"

Kendisi bu kadar çok şey kaybetmişken *benim için* endişeleniyordu.

"Ben iyiyim." Ona bir bakış atma cesaretini gösterdim, midem düğüm. Hâlâ yaşından çok daha genç görünüyordu, yaraları hızla iyileşiyordu ama bu sadece yüzeyseldi. Gözlerinin ardındaki keder onu ıssız, bitkin ve solgun gösteriyordu, keder omuzlarını kamburlaştırıyordu.

Ciğerlerimi bir telaş sardı. Sadece var olan, artık yaşamayan bir adama benziyordu. Ruh eşini kaybetmişti. Kalbini. Eğer artık isteğiniz yoksa, sefalet mükemmel derecede sağlıklı bir insanı öldürebilir.

Keder ve endişe gözlerimi yaşlarla doldurdu. "Sen iyi misin?" Sorduğum anda kendimi aptal gibi hissettim. Tabii ki iyi değildi. "Senin için çok endişelendim."

"Benim için endişelenme."

"Her zaman senin için endişeleneceğim. Sahip olduğum tek aile sizsiniz." *Lütfen bu yeterli olsun*.

"Hayır." Elini usulca hareket ettirdi, parmağı benimkini sıyırdı, sıktı, sinirlerime bir sıcaklık yayıldı. "Etrafında ailen var, *drágám*." Gözlerini arkadaşlarımla dolu masaların üzerinde gezdirdi ve başını bir tanesine doğru eğdi. "Özellikle şu. Seni seviyor."

Dikkatim Warwick'e kaydı.

"Söylemeyebilir ama bir erkeğin bir kadın için tüm dünyasını alt üst ettiğini ilk elden biliyorum..." Andris'in gözleri dokunaklı bir şekilde benimkilerle buluştu. "İşte o. Ling benim için öyleydi. Baban da annen için aynıydı." Başını tekrar kurda çevirdi. "Senin için ölürdü."

"Ve onun için herkesi öldürebilirim."

Başını eğerek dudaklarını birbirine kenetledi. "Onun için kurşunu ben yerdim."

"Yapacağını biliyorum." Parmaklarını daha sıkı kavradım. Hiç şüphe yoktu. Ve yapmadığına sevindiğim için utandım. Onu kaybetme düşüncesi.

"Onsuz nefes alamıyorum." Andris'in fısıldadığını duydum, sesi titriyordu.

"Çekil!" Joska Andris'in omzuna çarparak onu öne doğru savurdu. "Lanet olası fae-sever."

Andris kendini toparladı ve tezgâha doğru ilerledi. Omzunun üzerinden baktı, yüz ifadesi yürek parçalayıcıydı.

Joska onu kalabalığın derinliklerine, görüş alanımın dışına itmeden önce "*Seni seviyorum." diye* mırıldandı.

Bu duygu rahatlatıcı olmalıydı; Andris'e olan sevgim her şeyim haline gelmişti. O artık benim için bir baba gibiydi. Ama nedense, bu sadece midemi daha sıkı bir düğüm haline getirdi ve beni endişeyle doldurdu.

Gün daha da kötüleşmeye devam etti.

Sırtım ağrıyordu, parmaklarım kanıyordu ve başım ağrıyordu ve bu sefer bize farklı su molaları verdirdiler, bu yüzden Warwick'in yanından bile geçme şansım olmadı.

Günümüzün bitmesine yaklaşık bir saat kala Boyd, Samu ve tanımadığım iki kişi içeri girerek doğrudan bize doğru ilerlediler. Dehşet içimde dönüp duruyordu.

Karnım ağrıyordu ama yüz ifademi değiştirmedim, beni yakalamaları için hazırlanıyordum.

Tek kelime etmeden Zuz'a doğru yöneldiler, kollarından tutup onu yukarı çektiler.

"Neler oluyor?" Adamlar onu banktan çekip çıkarırken kadın onların elinde çırpındı. "Hayır! Bırak!"

Kargaşa, yanındaki kızları bağırma ve onları durdurma girişimlerinin başarısız olduğu bir çılgınlığa sürükledi.

"Ne yapıyorsun?" Birdie sesini yükselterek sordu. "Onu nereye götürüyorsun?"

Birdie'nin yüzüne çarpan cop, onu oturduğu banktan çığlık atarak yere düşürdü.

Kalkmaya başladım ama bir elin omzumu sıktığını hissettim. "Yapma." Nora başını salladı ve gözleriyle bana tekrar oturmamı söyledi.

Çığlıklar atan ve onlara karşı çırpınan Zuz'u odadan çıkarmalarını çaresizce izledim.

Ne haltlar dönüyordu? Ona ne yapacaklardı?

Neden o?

"İşinizin başına dönün!" Joska bize emretti. "Yoksa sıradaki siz olursunuz!"

Dehşet herkesi sakinleştirdi ve titreyen ellerle dikiş dikmeye geri döndü.

Kek'in Birdie'nin koltuğuna geri dönmesine yardım ettiğini gördüm. Burnundan ve yarılmış dudağından kan fışkırıyordu ama onun dışında iyi görünüyordu.

Sonraki bir saat boyunca tam bir sessizlik içinde çalıştık, başlarımız eğikti, deponun karşısındaki devasa makinelerin sesleri tıslıyor ve adamlar çalıştıkça ateşleniyordu. Warwick fırınlara konmuş, mermi kovanlarını eriterek şekillendiriyordu. Üzerinden akan ter, onu kıyafetleriyle nehre atlamış gibi gösteriyordu. Pantolonunun pamuklu karışımı üzerine yapışmış, bir gölge gibi her hareketini takip ediyordu.

Kirpiklerimin arasından gözlerim fiziğinde geziniyor, kaslarının esnemesini, kıçının kıvrımlarını takip ediyordu. Omurgasından aşağı damlayan tuzlu terin tadını neredeyse dilimde hissedebiliyordum, terli teni kendi tenime değiyordu.

Başı aniden sarsıldı, kaşları çatıldı ve bakışları boşlukta benimkini buldu.

"İşinizin başına dönün!" Çıplak sırtına inen bir kırbaç derisini parçaladı. Muhafız tekrar vurdu. Boğazımda bir hıçkırık düğümlendi ama umutsuzca tepkimi saklamaya çalıştım. Çenesi kenetlendi, dişleri gıcırdadı.

kırbaçlanırken. Nefes aldı, işine geri döndü, vücudu itaatkâr tepkiye karşı sertleşti.

Kurt saldırmak istedi. Efsane öldürmek istedi.

Ama değer verdiklerine zarar verebilirlerdi. Ash, Kitty... ben. Ben onun Aşil topuğuydum.

"Tamam! Akşam Yemeği Zaman, balıklar." Joska aradı Dışarı, insanlar Anında durdu, ayağa kalktı ve kapıya yöneldi.

"Sen hariç." Eli koluma dolandı ve beni geri çekti. "Ne?" Kalbim yere düştü. Yine mi? "Neden?"

Joska cevap vermedi, herkesin odadan çıkışını izledi. Warwick durdu, Joska'nın beni tuttuğunu fark etti.

"Ben de seni kastetmiştim, Farkas. Git artık." Joska alay ederek boştaki elini kalçama indirdi.

Warwick öne atıldı, buz gibi bakışları Joska'nın üzerindeydi. Aynı anda üç muhafız ellerinde sivri uçlu copları, silahları ve düğmeleriyle ona doğru ilerledi.

"Warwick! Hayır!" Başımı sallayarak zihnimin içinden ona bağırdım.

Nöbetçiler bağırıp onu tehdit ederken durdu, gözleri benimkileri arıyordu.

"Nasıl istersen. Onun yerine beni al." Warwick Joska'ya homurdandı.

"Üzgünüm, doğrudan emirler." Joska kötü niyetle omuz silkti. "Ama endişelenme, ben

Bana para verseniz bile bu kukuya dokunmazdım. Artık senin türün tarafından kirletildi." Warwick tekrar öne doğru eğildi, dudağı kıvrıldı.

Joska silahını çıkarıp bana doğrulttu. "Beni test etme, *geci.*" *"Git,"* dedim gözlerimle. *"Ben iyi olacağım. Sadece bunu yapacaksın daha kötü."*

"Hayır." Başı yana doğru hafifçe sallandı.

"Evet. Güven bana... lütfen."

Tereddüt etti ama benim bir kez daha başımı sallamamla istemeye istemeye razı oldu. Dudaklarını hırıltıyla ısırarak muhafızların onu odadan çıkarmasına izin verdi.

Joska kulağıma tıslayarak, "Fae-sevgiline tuvalet eğitimi verdiğini görüyorum," dedi. "Tıpkı Caden'a yaptırdığın gibi. Senin insan olmadığını düşünmeye başlıyorum Brexley. Hepsini parmağında oynatman için başka bir neden göremiyorum." Beni öne doğru itti. "Sanırım bu gece göreceğiz... kanının gerçekten ne renk aktığını göreceğiz."

Haklıydım. Burası acımasızlığını göstermeye başlamamıştı bile.

Burada dururken, daha önce yaşadığım hastalıklı, çarpık bir kâbusun içindeydim. Zar zor.

Joska ve diğer iki gardiyan beni karanlık bir tünele çektiklerinde neler olduğunu anlamıştım. Korkumun tadı ağzıma doldu, aynı dehşet bacaklarımı sarstı ve korku kaslarımı kilitledi.

Sonundaki kilitli bir kapıdan sızan ışık, birkaç kat yukarıya uzanan banklı toprak bir arenayı ortaya çıkarıyordu.

Tanrım, hayır.

Asit boğazımdan yukarı kusuldu ve vücudum bağırsaklarımdaki dehşeti temizlemeye çalıştı. Karnımdaki boşluk yemek borumdaki asidi yaktı.

Hayır. Hayır. Hayır. Bu tekrar olamaz. Üzerimdeki tutuşa karşı çırpındım ama bedenimi kapıya doğru sürüklediklerinde hiçbir işe yaramadı.

"Hayır!" Gardiyanlarımla savaşmaya çalışarak çığlık attım. Elbette Killian onu yeniden inşa edecekti ama Istvan'ın onu olması gerektiği gibi kullanacağını hayal bile edemezdim.

"Oh, sorun nedir Kovacs?" Boyd kapının diğer tarafına doğru yürüdü, yüz hatlarında baş döndürücü bir acımasızlık vardı. "Oyun oynamayı sevmiyor musun? İlk sen seçileceğin için heyecanlanırsın sanmıştım."

Enerjimi boşa harcadığımı bilsem de savaşmaya devam etme, kaçmaya çalışma içgüdüsü kemiklerimi titretti. Bu tekrarlanıyor olamazdı. Ama oluyordu.

Vĕrhăza'nın yeni amfitiyatrosu önümdeydi, Oyunlar için hazırdı.

Başla.

İnsanlar çoktan tribünlere yerleşmişlerdi, bu da beklentinin artmasına neden oluyordu.

ve geniş alanı ateşlemek için enerji. Şu anda sadece yarısı doluydu ama zamanla daha fazla mahkûmun gelmesiyle bu durum değişecekti.

Bacaklarımın üzerinde sallanıyordum, delikte olmaktan ve yiyeceksizlikten hâlâ güçsüzdüm. Tam da beni istedikleri gibiydim. Geçen seferki deneyimimin anıları, kan ve ölüm-masum rolü oynamak neredeyse daha iyiydi. Önümde ne olduğunu bilmemek.

"Oyunlara hoş geldiniz!" Zion çukurun ortasından gürledi, sesi bir hoparlör gibi duvarlarda yankılandı. Kolları havadaydı ve bir oyuncu olarak rolünün tadını çıkararak enerjiyle dolup taşıyordu. "Heyecan, kan, ölüm, şan ve şöhrete hazır olun!" Her birine pompaladı

Sanki dünyadaki en iyi şeymiş gibi, herkese bunun bir eğlence olduğu ve birbirimizi öldürmemiz için bir yol olmadığı fikrini satarak, bir araya gelip onlarla savaşmamızı engelledi. İnsanlara sahip olduklarından daha iyi bir hayat satarsanız her şeyi satın alırlar.

"Oyunlara yeni başlayanlar için kurallar basittir. Zafer, ayakta kalan son kişi tarafından ilan edilir." Arenada bir daire çizdi ve bir gösterişle halka yöneticisi rolünü üstlendi. Arena Halálház'dan daha büyük ve daha özenliydi. Birinin içine düşüp çıkmaya çalışırken diri diri yanabileceği kadar büyük birkaç ateş çukuru da görebiliyordum. Kazananları ilan etmeye hazır bir çetele tahtası yüksekteydi. Koltuklar daha da yüksekti, yan tarafta özel bir bölüm vardı, taht sandalyeler ve pelüş koltuklar. "Ne kadar çok kazanırsanız, rezillik sıralamasında o kadar yükselirsiniz. Kazananlar sadece ekstra tayın değil, gulaş ve tatlı ekmek gibi yemekler, özel duşlar ve gerçek yataklar da alacaklar."

Birkaç cümleyle avını yakaladı. Hayatlarımızı güveç ve ekmeğe indirgemek umuduyla seve seve giderlerdi. Çoğunun bunların hiçbirini tadacak kadar hayatta kalamayacağının farkında değillerdi. Bizim isteyerek ölmemiz için onlardan çok az şey almamız gerekti.

"Bu seni heyecanlandırmıyor mu?" Zion şarkı söyledi. "Burada savaşanlar efsanevi olacaklar."

Ta ki bir sonraki dövüşte ölümün unutulana kadar.

Zion kollarını havaya kaldırdı. Başının üzerinde küçük havai fişekler patlarken havayı dolduran çatırtılar ve zırıltılar kalabalığı hayrete düşürdü. Bunun gerçekleştiğini görebiliyordum, gözleri güzel parıltılara takılıp kalıyor, sunumla birlikte transa geçiyorlardı.

Halálház acımasız ve zalimdi ama en azından cesurdu. Bu bir tiyatroydu, tümüyle gösteriş ve göz kamaştırıcıydı ve ne yazık ki onlar üzerinde bir cazibe gibi işe yaradı.

Mahkûm kalabalığı ayaklarını yere vurmaya, slogan atmaya ve bağırmaya başladı. Yankı bedenimi buz gibi yaptı, déjà vú'nun tadı dilimde metal gibi kaldı.

Pelüş koltukların olduğu tarafta bir hareket gözüme çarptı, ciğerlerim nefesimin ortasında durdu. Birkaç figür vardı ama ben sadece birine odaklandım.

Istvan.

General, yüzünde kendini beğenmiş bir ifadeyle sergiyi ve astlarını izliyordu. Ne yaptığını çok iyi biliyordu. Caden ve bana Roma Oyunları'nı inceleten ve

Hükümdarın kitleleri nasıl kolayca kandırabildiğini, onlara bir gösteri sunarak korkunç hayatlarını akıllarından nasıl çıkardığını.

İnsanlardan giderek daha fazlasını alırken onları yüzeysel şeylere odaklamanın ne kadar basit olduğunu anlamıştı. Gerçek düşmanlarıyla değil, kendi aralarında savaşmalarını sağlamak. Onlara daha fazla gösteri sunun ve siz onlara cesurca işkence ederken, öldürürken ve aç bırakırken onlar bunu yiyip bitirecek ve daha fazlasını isteyeceklerdir.

Ellerim titriyordu ama kendimi çelikleştirmeye çalıştım. Buraya daha önce de gelmiştim. Hayatta kalmıştım ve ciğerlerim dehşet içinde çırpınsa da yine kalabilirdim. Bu sefer olmazdı.

Hiç düşünmeden bakışlarım tribünlere yöneldi ve onu bulmaya çalıştım. Bulunduğum yerden onu göremiyordum ama yemin ederim beni izlediğini, bulduğunu ve öfkesiyle beni patlattığını hissedebiliyordum. Tatlı duygular ya da yapay cesaretlendirmeler yoktu.

"Seni lanet olası katil," diye kulağıma hırladığını duyduğuma yemin edebilirim. *"Beni anlıyor musun Kovacs? Seni kiminle dövüştürüyorlarsa. Bir saniye bile tereddüt etme. Dışarı çık. Silah olarak kullanabileceğin bir şey bul."*

Kapının arkasında durarak, yeni alanda yararlanılabilecek herhangi bir şey olup olmadığına bakmaya çalıştım, ancak tek bir hamleyle kolayca size karşı kullanılabilecek ateş dışında hiçbir şey göze çarpmıyordu.

"Seni ısıtmak için ilk çifti getirelim." Zion kapımı işaret etti. Boyd göz hizamdan içeri girdi, elinde anahtarlarla kalemimin önünde dururken gözlerinde bir parıltı vardı.

"Tıpkı eski güzel günlerdeki gibi, haksız mıyım?" Boyd sırıttı, kilidimi açarak iğne.

Kapının gıcırtısı omurgamı titretti, kalbim küt küt atmaya başladı. göğsümde, benimkinin karşısındaki tünelde kim var diye korkuyordum. *Lütfen bir yabancı ol, lütfen bir yabancı ol.*

Boyd sırıtarak, "Bir g ü n cesedini sürükleyerek dışarı çıkaracağım," dedi. "Belki de bu gece benim şanslı gecemdir."

Samu rakibimin kapısını açtı, uzun boylu söğüt gibi bir gölge dışarı çıktı. Onu gördüğümde karnım sıkıştı. Uzun, örgülü koyu sarı saçları vardı,

Dişlerinin arasında bir boşluk var.

"Bu bir savaş... için. Ölümüne. Ölümüne!" Zion böğürdü, ben karşıya bakarken sözleri çukurda çınlıyordu...

Zuz'da.

Bölüm 27

Zuz'un ifadesi kapandı, herhangi bir duygu görmeme izin vermedi. Titreyen vücudu onu ele veriyordu, hareketleri gergin ve tedirgindi.

Bu duygunun hiç geçtiğini söyleyemem, bu sefer senin olabileceğini bilmek Sonuncusu.

Boyd kapıya doğru ilerleyen Zuz'un yanında durdu. "Daha önce de söylediğim gibi, öldür onu,

ve özgürlüğüne kavuşabilirsin." Bana sırıtarak karşılık verdi ve arenayı terk etti. Şimdi onu neden daha önce fabrikadan çıkardıklarını anlıyordum. Beni tereddüt etmeden öldürmeye hazır hale getirmek için, ona uğruna savaşmaya değer kazıklar vermek için.

Zuz'un çenesi kilitlendi, göz kapakları daraldı ve etrafımda dönmeye başladı.

"Zuz, sana yalan söylüyor." Onun ilerlemesine karşı çıktım. Bana Birdie ya da Kek kadar yakın değildi ama yine de gruptan biriydi. Andris'in askerlerinden biriydi. Benimle aynı kişiler tarafından önemseniyor ve onlarla arkadaştı. "Seni serbest bırakmayacak."

"Fark eder mi?" Daha aşağı çömeldi, elleri top gibi oldu. "Sadece Birimiz buradan çıkıp gidebilir. Ve o kişinin *ben* olduğumdan emin olacağım."

Kalabalık bizi görünce korku ve heyecan karışımı bir duyguyla başladı, sanki tiksintilerinden tahrik olmuş gibiydiler. Sarkis'in ordusu sadece iki arkadaşın karşı karşıya geldiğini gördü, ancak Oyunların heyecanı, Markos'un sergilediği gösteri, kısa sürede ayakların yere vurulmasına ve tezahüratların faul ağlayanları gölgede bırakmasına neden oldu.

"Blood-ing!" bir savaş çığlığı gibi haykırılıyordu. Bu mantra midemi aşındırıyor, geçmişin sıcak ve soğuk ürpertileriyle nabzımı boynuma vuruyordu.

Kalabalıktan gelen adrenalin havaya pompalanarak aramızdaki gerilimi çatlattı. Gergin enerji onu önce davranmaya itti. Bana doğru atılarak yanından geçtim, o geçerken ben de döndüm. Yumruğum şakağına çarparak onu tökezletti.

Gözleri parladı, sanki egosu ilk kapıyı benim çalmamdan utanmış gibiydi. Fae duyarlılığı buna alışık değildi.

Ego seni burada öldürebilir. İlk vuruşu kimin yaptığı önemli değildi. Önemli olan sonuncusuydu.

Zuz homurdanarak üzerime geldi ve kollarını bana doğru savurdu. Saldırısına karşı barikat kurdum, etrafında düşündüğümden daha hızlı hareket ettim, eklemlerim böbreğine çarparak onu tekrar bocalamaya zorladı.

Öfke yüzünü buruşturdu ve bir çığlıkla bana doğru atıldı. Kollarımdan tutup beni kendine çekerek kafasını yüzüme çarptı. Burnumdan anında kan fışkırdı. Kalabalık kanın ilk görüntüsüyle "ooh'ladı", tezahüratlar daha da yükseldi.

Kolumla burnumu silerek geri çekildim ve tekrar birbirimizin etrafında döndük. Biz yumruklar ve tekmelerle birbirimize saldırırken, kitlelerin daha fazla aksiyona olan ihtiyacı giderek artıyordu.

Zuz, Oyunlarda dövüştüğüm diğerlerinden farklı değildi, onları engellemek ve hayatta kalmak yerine kalabalığın beğenisini kazanma isteğine kapıldı.

Bunu kendi avantajıma kullandım.

Bir vuruş yapmasına izin verdikten sonra, onun adını söyleyerek dikkatini çektiler.

Daha da yaklaşarak yumruğumu boğazına indirdim. Zuz'un başı soluk soluğa geri döndü. Vücudu geriye doğru uçarak toprağa çarptı. Tam yuvarlanıp beni yan tarafıma düşürürken ona doğru sıçradım. Tekmesi karnıma çarptı. Tekrar tekmelediğinde karnımda bir acı patladı.

"Ayağa kalk Kovacs. Bir silah bul ve onu öldür." Sanki bir hayalet boynumun arkasına dokunmuş gibi, başım kalabalığa doğru sallandı. Sesini hayal mi etmiştim?

Düşünecek zamanım olmadı. Zuz üzerime atladı. Biz güreşirken saçına uzanıp bir şey çıkardığını gördüm.

Bir saç tokası ve saçınızı düzeltmek için kullandığınız normal bir toka değil. Bunun ucu hançer gibiydi, keskin ve öldürmeye yetecek kadar uzundu.

Geldiğimizde tüm eşyalarımız alınmış, silah olarak kullanılabilecek hiçbir şey bırakılmamıştı. Bu ona burada verilmişti... ve kim tarafından verildiğinden hiç şüphem yoktu.

Boyd.

Keskin iğneyi kaslarıma batırıp derimi ve sinirlerimi yırtarken omzuma şiddetli bir acı saplandı.

"Buradan çıkıp gideceğim," diye öfkelendi ve silahı çekip kalbime doğrulttu. "Ve bunu yapmak için seni öldürmem gerekiyorsa, öyle olsun."

Bu her zaman ölümüne bir mücadele olmuştu ama o anda bir şeyler değişti.

Tereddüt ediyordum. Sanki tekrar öldürmek zorunda kalmayacağım küçük bir şans varmış gibi. Kendi içimdeki yere gitmekten ben bile korkuyordum. Bu artık bir seçenek değildi.

Beni tekrar bıçaklamasını engellemek için kolunu tutarak dirseğimi kaldırdım ve suratının ortasına bir darbe indirdim. Bu onu bir anlığına durdurdu.

Bu kadarı yeterliydi.

Toplayabildiğim tüm enerjiyle onu üzerimden fırlattım ve ayağa kalkmaya çalıştım.

Artık kalabalığı duymuyordum. Artık ondan başka bir şey görmüyordum. Canavar bedenimin derinliklerinden kükredi, çamur ve balçıktan sürünerek kendini yüzeye geri çıkardı.

Suratına bir tekme attım, dudaklarından bir çığlık koptu ve bedeni toprağa yuvarlandı.

Saç tokası parmaklarından yuvarlandı.

Daha önce öğrendiğim gibi, ölmek ya da öldürmek vardı. Bu gece ölmeyeceğim.

Silahı almak için zıplarken bacakları havaya kalktı ve bana çelme taktı. Yüzüm bir gümbürtüyle toprağa çarptı ve pimi bizden uzağa kaydırdı.

Bir milisaniyeydi. Önce birbirimize, sonra da saç tokasına baktık. Pençeleşerek ve çırpınarak ona doğru hamle yaptık, tekmeledik, yumrukladık ve önce onu almak için birbirimize vurduk.

Parmaklarım soğuk metalin etrafına dolandı.

"Hayır!" Zuz homurdandı, ben yüzüne doğru dönerken onu almak için üzerime atladı. Hatasını hemen anladı.

Hançerin ucu kaburgalarını yararak patlamış bir balon gibi akciğerine saplandı.

Vücudu dondu, gözleri büyüdü, göğsünden çıkan saç tokasının ucuna baktı ve sonra vahşi bir inançsızlık ve dehşetle bana baktı.

Onu üzerimden ittim, ayağa kalkarak onu geri çıkardım.

Avuç içi göğsündeki deliğin üzerini kapattı, vücudu her nefeste titriyordu, hala olanlara inanamıyormuş gibi yaraya bakıyordu. Ta ki şokun etkisi geçene ve hırıltılı nefesleri ıslak soluklara dönüşene kadar.

"Öldürün! Öldürün! Öldürün!" Kalabalık kükredi.

Zuz, onların ilahileri karşısında bir ciğeri hırıltılı bir nefesle kabarırken, bu kez ölüm çağrısının kimin için yapıldığını anladı. Benden sürünerek uzaklaşmaya çalışırken içinden hırıltılı bir inilti yükseldi.

Yapmak zorunda olduğum şeyin rahatsızlığı sanki ölmek üzere olan benmişim gibi içimde çığlık atıyordu. Vücudu oksijen emmeye çalışırken ona doğru ilerlerken çenem titriyordu. Nasıl olsa ölecekti ama bu durumu kolaylaştırmıyordu.

"Öldürün! Öldürün!"

Kendimi kapattım. Zayıflık gösteremezdim. Bu yer onu avlıyor, hiçbir şeyiniz kalmayana kadar emiyordu.

Oyunların anılarından saklanarak, yüz çevirerek, kendimle ilgili gerçekleri görmezden gelerek çok uzun zaman geçirdim. O gün hayatta kalmanın tek yolu buydu. Ama şimdi, hem onlarla yüzleşmek hem de içlerine gömülmek, dehşet ve ölümün pençelerini etrafıma sarmak ve bir kez daha canavar olmak zorundaydım.

Bir balta kuvvetiyle Zuz'un üzerine indim, keskin saç tokası iğrenç ıslak bir sesle göğsünü deldi, geri çekmeden önce sağlam ciğerinin duvarlarına battı.

Ağzı hırıltılı bir çığlıkla açıldı, tüm havası ciğerlerinden sızdı. Soluk soluğa çırpınırken çıkardığı seslerle birlikte, canını alan görünmez güce karşı savaştı. Islak. Ahududu. Sonra mücadele bedenini terk etti. Hareket etmeyi bırakmadan önce yanağından bir damla gözyaşı süzüldü, gözleri bomboştu.

Zuz ölmüştü.

Öfke ve keder çarpıştı, burnumdan soluyordum. Eğlence için kullanılan, kendi kirli işlerini yapan başka bir yoldaşımı öldürmek zorunda bırakılmıştım.

Yavaşça başımı kaldırıp Istvan'a baktım, ona amansız bir bakışla bakıyordum. Kan, kir ve terle kaplı parmaklarım saç tokasına dolanmış, ondan toprağa kan damlıyordu. Beni öldürmesi gereken nesne. Çenem birbirine çarptı, başım meydan okumamı fark etmesine yetecek kadar ona doğru eğildi. Asker olması için eğittiği kız...

Bir savaşçıya dönüştü.

Ve onu indirene kadar durmayacaktı.

Istvan balkonun parmaklıklarına doğru adım attı. Kibri yüzünden fışkırıyordu, egosunun pis kokusu yeri ıslatan kandan daha güçlüydü.

"Bravo, canım." Istvan'ın sesi arenayı doldurdu, sesi gürlüyordu, Kalabalık bir anda sustu. Tüm gözler Vĕrhăza'nın yeni kralının üzerindeydi. "I

İyi bir dövüşçü olduğunu hep biliyordum, hatırladığım kadarıyla sınıfının en iyilerinden biriydin ama bir fae'yi öldürmeni izlemek nefes kesiciydi." Zuz'un ölü bedenine bakarken kesinlikle sersemlemiş görünüyordu. "Benim rejimimde senin için hâlâ umut olabilir."

Boğazımda bir bulantı dalgası kıvrıldı. Bu hayatta kalmaktı. Bunu ilk seferinde öğrenmiştim. Zuz beni öldürebilirdi. Ya o ya ben. Yine de aldığım her canla, onun yaratmaya çalıştığı kişiye daha çok benzediğimi hissedebiliyordum.

Ruhsuz bir canavar.

Ve ben onun imajına boyun eğmeyecektim. "Hayır." Alay ettim.

Istvan'ın başı eğildi. Caden ve ben onun otoritesine karşı geldiğimizde gördüğüm bir bakıştı bu, daha sonra vereceği cezanın bir işaretiydi. Bize hiç vurmadı; bu çok kolay olurdu. Istvan'ın istismarı psikolojikti. Bizi kendimize ya da diğerine acı vermek arasında seçim yapmaya zorlardı. Biz her zaman kendimizi seçerdik ama o yine de zihinsel olarak diğeriyle uğraşırdı.

Istvan oyunları severdi.

"Bence fikrini değiştireceksin." Bana sırıttı.

Bir figür Istvan'ın yanına geldi, kolunu Istvan'ın koluna doladı ve dikkatimi ışıklardan parlayan devasa elmas nişan yüzüğüne çekti. Uzun siyah saçları ve narin yüz hatlarıyla zarif bir kadındı. Dudakları büzülmüştü, Istvan'a hayranlıkla gülümsemeden önce bana bir çöp gibi bakıyordu.

Vücudum sarsıldı, adamın dönüp ona bakmasını izledim. Gülümsemesi boştu ama eğilip onu öptü.

Kadın Rebeka *değil,* Ukrayna prensesi Olena'ydı. Caden ile nişanlı olan kadın. Ya da nişanlıydı.

Ne haltlar dönüyordu? Rebeka neredeydi?

Olena'nın daha da sokulduğunu, sevgililer gibi kulağına fısıldadığını, her şeye karşı acımasız üstünlüğünün yüzünden okunduğunu görünce göğsüm daraldı.

Başını salladı, sırıtışı daha samimi görünüyordu, eli kızın elinin üzerinde geziniyordu.

"Müstakbel gelinim sizi dövüşürken izlemekten o kadar keyif aldı ki bir tekrar istiyor," diye duyurdu Istvan, başıyla kapıyı işaret ederek. "Sıradakini getirin."

Yakında gelin mi olacaksın?

Sıradaki?

"Bu seferki çok ilginç olacak." Kaşlarını kaldırdı ve dalgın bir şekilde elini okşadı.

Başımı Istvan'ın işaret ettiği yere çevirdim. Boyd, daha önce Oyunlarda dövüştüğüm zamanlardan hatırladığım aynı kötü niyetli alaycı yüz ifadesiyle çukur kapısına doğru yürüdü. Beni aynı anda iki kişiyle dövüştürmekten duyduğu hazzı. Benim için özellikle seçtiği bir kişi vardı: Aron.

Bir formun geçitten aşağı sürüklenişini izlerken midem düğümlendi, kimi getirdiklerine dair dehşet bedenimi sarstı.

Korumalara karşı tekmeleyip çırpınan kişinin başına bir torba geçirilmişti ama kadın olduğu belliydi.

Boyd kapıyı açtı, menteşelerin gıcırtısı kulaklarımı delip geçti. Adrenalinin keskin ve metalik tadı dilime yapıştı.

Kalbim kaburgalarıma çarptı. Muhafızlar onu öne doğru itti, vücudu yere çarptı. Boyd uzanarak kafasındaki çantayı kopardı.

Hayır... Tanrım, hayır.

Kafamın içindeki çığlığı, göz kapaklarımın arkasında yanan gözyaşlarını, Istvan'ın yaptığı şeyin acısını duydum. Cezasının acımasızlığını.

"Nooooo!" Tribünlerden bir kadının feryadını duydum, bir annenin feryadının acısı ve ıstırabı içimi parçaladı.

Hanna Molnár, arkadaşım, ilk gençlik yıllarımızdan beri yoldaşım. Korumak için ölümüne savaşacağım kişi... şimdi öldürmek zorunda kalacağım kişiydi.

Ayağa kalkışını izlerken, mavi gözleri şaşkınlık ve korkuyla benimkilere kilitlendi, ama çoğu kişinin sahip olduğunu iddia ettiği müthiş bir güç.

Kız, sınıfta kavga ettiğim kızla aynı değildi. O değişmişti. Sarkis'in evinde geçirdiği zaman içinde bir şeyleri uyandırmıştı.

"Hayır," diye bağırdım Istvan'a. "Senin boktan oyunlarını oynamayacağım." Kaşları çatıldı. "Göreceğiz, değil mi?" Boyd'a tekrar başını salladı.

Kapıyı tekrar açmasını ve başka bir formu içeri itmesini izlerken mide bulantısı başımı döndürdü.

Kalbim yerinden fırladı, toprağın üzerinde dönüp durdu, artık bedenimde olmak istemiyordu, acı çok derindi.

"Scorpion..." Adı ağzımdan titreyerek çıktı.

Bakışları benden Hanna'ya kaydı. "Hayır!" diye bağırdı, başı titriyordu.

Istvan, "Yanılmıyorsam, Oyunların kurallarına göre eğer katılmazsanız... *hepiniz* ölürsünüz," dedi.

Boyd başını salladı, bakışları benimkilerle kilitlendi, bunu ilk elden anladığımı biliyordu.

Dehşet Hanna'nın üzerine çökerken Scorpion'u öfke kapladı, ağzı açık kaldı.

"Esir tutulduğunuz sırada size işkence eden o değil miydi? Onu öldürme şansına sahip olmayı dilediğini söylememiş miydin?" Istvan, Akrep'i işaret ederek Hanna'ya seslendi. "Sana bu şansı veriyorum."

"Ben... bu değil..." Başı hafifçe sallandı.

"Seni esir alan Fae'yi öldürmekten mutlu olacağını düşünmüştüm."

Hanna'nın başı önce Akrep'e sonra da Istvan'a kaydı. Sarkis'in üssünde onda gördüğüm kendinden eminlik, fae'lerden tiksinmesi, dürüstlüğü orada yoktu.

"Onlarla savaşamam," diye mırıldandı.

"Merak etmeyin. Bunu yeterince rekabetçi hale getirdim. Sana eşit bir oyun alanı sağlamadan seni içeri atmazdım." Istvan sırıtarak midemi bulandırdı. "Döndüğünden beri yediğin her yemeğe fae özü kattım."

"Ne?" Dehşet yüz hatlarında patladı.

Siktir, hayır. Ona doğru sarsıldım. Şaşkınlıkla gözlerini kırpıştırdı, ellerine baktı, sanki o anda damarlarında uyuşturucunun dolaştığını hissetmiş gibiydi.

Hanna'ya formülü vermişti.

Lanet olsun.

Bu da demek oluyordu ki bu ringde iki fae vardı ve şu anda gücü olmayan bendim.

"Vĕrhăza İmparatorunuz ve yakında Doğu'nun Egemen Kralı olacak olan Istvan," diye gürledi, Olena'nın gülümsemesi kraliçesi olma düşüncesiyle gururla genişledi. "Ölüm turnuvalarının resmen açıldığını ilan ediyorum." Soğuk gözleri bana döndü.

"*Oyunlar* başlasın..."

Devam edecek.
Kan Toprakları Ocak 2022'de Geliyor.

Yazar Hakkında

Stacey Marie Brown, ateşli kurgusal kötü erkeklerin ve kıç tekmeleyen alaycı kahramanların aşığıdır. Ayrıca kitaplardan, seyahatten, TV şovlarından, yürüyüşten, yazmaktan, tasarımdan ve okçuluktan hoşlanıyor. Stacey yarı çingene olduğuna, dünyanın her yerinde yaşayacak ve seyahat edecek kadar şanslı olduğuna yemin ediyor.

Kuzey Kaliforniya'da ailesinin çiftliğinde hayvan yetiştirerek, ata binerek, fenercilik oynayarak ve saman balyalarını havalı kalelere dönüştürerek büyüdü.

Yazmadığı zamanlarda yürüyüş yapıyor, arkadaşlarıyla vakit geçiriyor ve seyahat ediyor. Ayrıca gönüllü olarak hayvanlara yardım ediyor ve çevre dostu. Tüm hayvanlara, insanlara ve çevreye nazik davranılması gerektiğini düşünüyor.

Stacey veya kitapları hakkında daha fazla bilgi edinmek için onu şu adresten ziyaret edebilirsiniz:

Yazar web sitesi & Bülten: www.staceymariebrown.com **Facebook**

Yazar sayfası: www.facebook.com/SMBauthorpage **Pinterest:**

www.pinterest.com/s.mariebrown

TikTok: @staceymariebrown

Instagram: www.instagram.com/staceymariebrown/

Twitter: https://twitter.com/S_MarieBrown

Goodreads:
www.goodreads.com/author/show/6938728.StaceyMarie_Brown

Stacey'nin Facebook grubu:
www.facebook.com/groups/1648368945376239/

Bookbub:
www.bookbub.com/authors/stacey-marie-brown

Teşekkür

Bu seriye olan sevgi gerçekten beklediğimin de ötesinde! Vahşi Topraklar Serisi'ni yazmayı sevdiğim kadar yaşadığınız için hepinize çok teşekkür ederim!

Next Step Halkla İlişkiler'den Kiki & Colleen - Tüm sıkı çalışmalarınız için teşekkür ederim! Sizi çok seviyorum hanımlar.

Mo & Emily- İkiniz de bunu okunabilir kılıyorsunuz! Teşekkür ederim!

Jay Aheer- Çok güzel. Çalışmalarına bayılıyorum!

Judi Fennell www.formatting4U.com- adresinde Her zaman hızlı ve her zaman yerinde! **Beni destekleyen tüm okurlara**: Yaptığınız her şey ve bağımsız yazarlara saf okuma sevgisiyle yardım ettiğiniz için minnettarım.

Bana ilham veren, meydan okuyan, destekleyen ve beni daha iyi olmaya iten **tüm bağımsız/hibrit yazarlara:** Sizi seviyorum!

Ve bağımsız bir kitap alıp tanınmamış bir yazara şans veren herkese.

TEŞEKKÜRLER!

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
https://t.me/cevirigiller

Sohbet Grubumuz
https://t.me/cevirigillersohbet

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1

Kitap İstekleri Kanalımız
https://t.me/cevirikitapistekleri

Not:
PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.